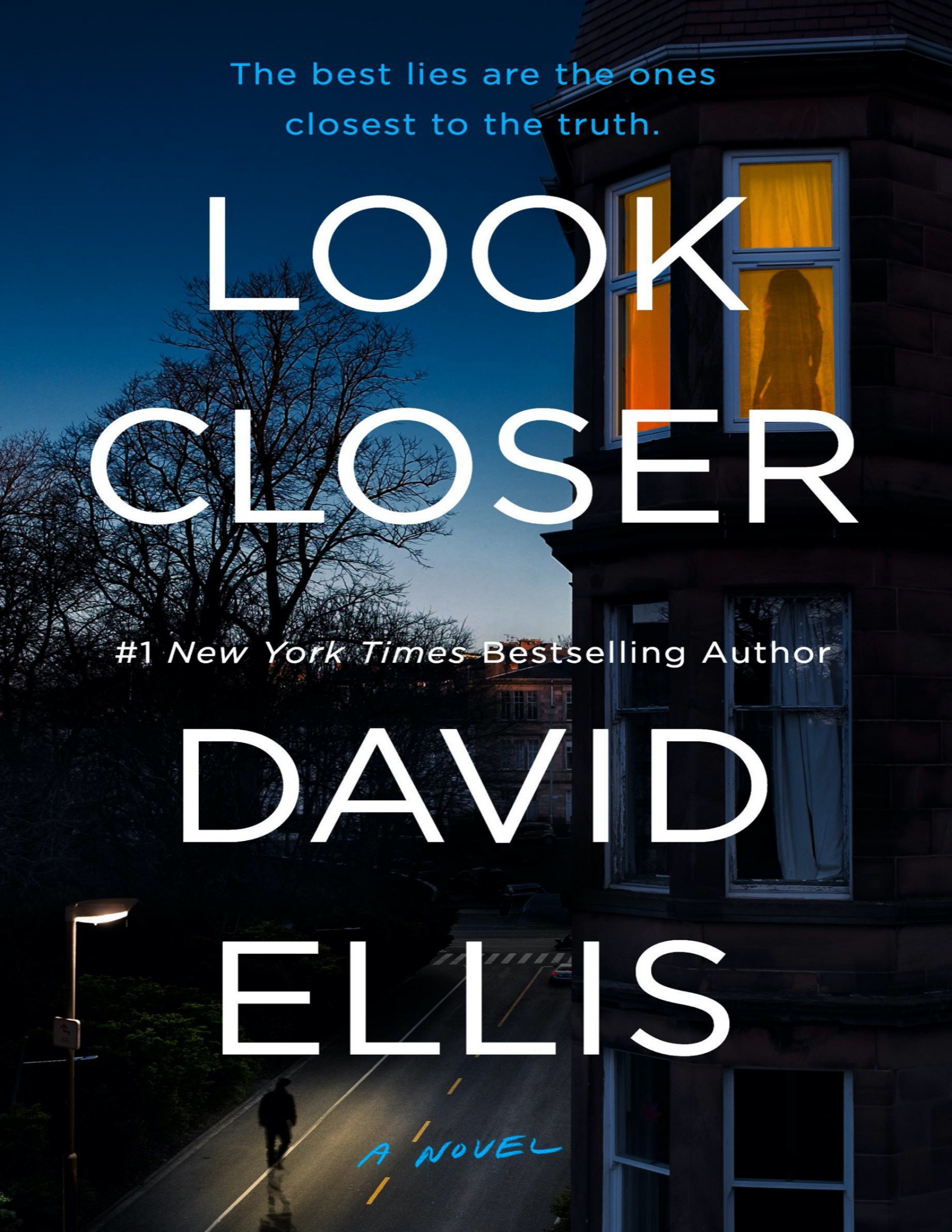

The best lies are the ones closest to the truth.
LOOK CLOSER
#1 New York Times Bestselling Author
DAVID ELLIS
A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

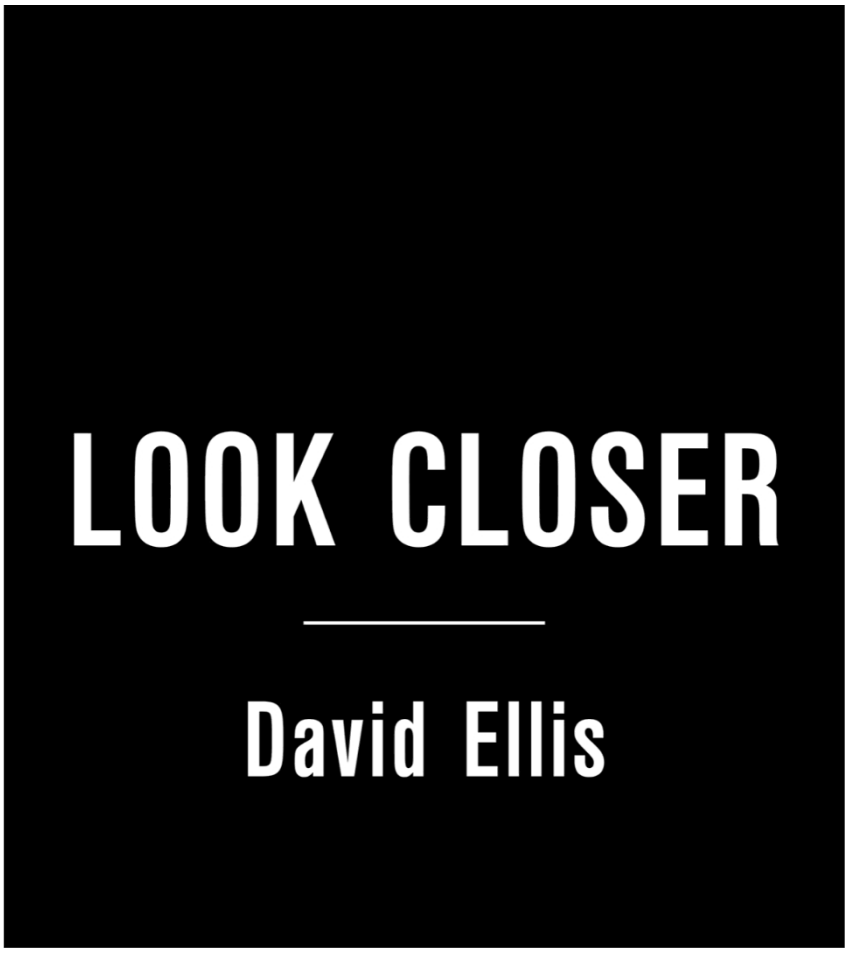
Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

DAVID ELLIS'IN BAŞLIKLARI

Son Mazeret
Yanlış Adam
Güven İhlali
Gizli Adam
Bakanın Gözü
Yalancılar Şirketinde Tek
Kişilik Jüri
Müebbet Hapis
Cezası Görüş Hattı

o. P. PUT NA M'S s O Ns
Ne w York

PUTNAM
— EST. 1838 —
G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar
Penguin Random House LLC'nin bir baskısıdır
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2022 David Ellis
tarafından
Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Ellis, David, 1967- yazar.
Başlık: Yakından bak / David Ellis.
Açıklama: New York : G. P. Putnam's Sons, [2022]
Tanımlayıcılar: LCCN 2022011441 (basılı) | LCCN 2022011442 (e-kitap) | ISBN
9780399170928 (ciltli) | ISBN 9780698161993 (e-kitap)
Konular: LCGFT: Romanlar.
Sınıflandırma: LCC PS3555.L59485 L66 2022 (baskı) | LCC PS3555.L59485 (e-kitap) | DDC 813/.54-dc23
LC kaydı https://lccn.loc.gov/2022011441 adresinde mevcuttur
LC e-kitap kaydı https://lccn.loc.gov/2022011442 adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı: Tal Goretsky
Kapak görselleri: (ev) John Cooper / Arcangel; (penceredeki kadın) Sylvie Gagelmann / EyeEm / Getty Images; (yol) Jia Yu / Moment / Getty Images; (yoldaki adam) Ekaterina Nosenko / Moment / Getty Images

Maggie Hunt tarafından e-kitap için
uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_6.0_140348893_c0_r0

İçindekiler

Kapak
David Ellis'in Başlıkları Başlık Sayfası
Telif Hakkı İthafı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21

Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54

Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87

Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92
Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97
Bölüm 98
Bölüm 99
Bölüm 100
Bölüm 101
Bölüm 102
Bölüm 103
Bölüm 104
Bölüm 105

Teşekkür Yazar Hakkında

Güzel Susan'ıma

1

Simon

Yeşil telefonumun saatini kontrol ediyorum. Şu anda saat 20:51, dokuza dokuz var. Şeker mi şaka mı biteli ve Grace Village karanlığa gömüleli neredeyse iki saat olmuş, bu yatak odası topluluğunun sakinleri geceyi geçirmek için bir yere sığınmış.

Bu gece polis araçları dışarıda olacak, ancak şu anda Lathrow Caddesi'nde hiç polis yok, en azından Lauren'in antresinde durup ön kapısının gözetleme deliğinden gözlerimi bulandıran duygularla baktığımı söyleyebilirim. Gözyaşı değil. Ağlamıyorum. Gözyaşlarının gelmesinin mümkün, hatta muhtemel olduğunu düşünmüştüm ama gelmedi. Artık gelmeyeceklerinden eminim. Gözyaşları üzüntü, pişmanlık, vicdan azabı içindir.

Tam olarak sakin değilim, kesinlikle normal olarak tanımlayabileceğim bir durumda değilim; bundan çok uzağım. Kulaklarımı donuk bir çınlama dolduruyor ve nabzımın *Gümbür Gümbür, Gümbür Gümbür* sesi içimde yankılanıyor, hiçbir senfoni orkestrasının boy ölçüşemeyeceği kadar gürültülü bir bas davul. Yine de iç kapının koluna uzanırken ellerim titremiyor, prens hazineleriyle dolu bir kasayı açmasını bekleyeceğiniz süslü altın bir mandal. Ama bu kapının ardında mücevher ya da zenginlik yok, sadece tehlike var. Burada, Lauren'ın evinde olmamam gerekiyordu.

Son bir kez dönüp fuayede arkama bakıyorum.

Lauren'in bedeni ikinci katın sahanlığından sarkıyor, ayak parmakları mermer fuaye zemininden en fazla birkaç metre

yukarıda.

Hareketsiz, yüzü bana dönük, başı doğal olmayan bir şekilde sağa doğru eğilmiş, boynuna dolanmış düğümlü ipe dayanmış, başı o kadar eğri ki sanki kopup mermer zemine düşecekmiş gibi duruyor. Makyaj, boyalı bıyıklar ve düğme burunla tamamlanmış dar bir kedi kostümü giyiyor; el ve ayak parmaklarındaki tırnaklar bile siyaha boyanmış. Cadılar Bayramı Barbie'si, eğer böyle bir şey varsa, ki eminim vardır. İlmikten yükselen ip, açık fuayeye bakan ikinci kattaki süslü ferforje korkuluğa doğru geriliyor. Onu izlemek, ne kadar göz alıcı görünürse görünsün, kıyafeti ne kadar seksi olursa olsun, bir kasabın dondurucusunu, tavandaki büyük kancalardan sarkan et parçalarını çağrıştırıyor.

Cadılar Bayramın kutlu olsun Lauren.

İleriye doğru bir adım atıyorum ama ayakkabım antrede kırılan Cadılar Bayramı şekeri kâsesinden kopan bir cam parçasına çarpıyor. Ona doğru adım atmamın sebebi her neyse -son bir veda mı? Sol ayağından düşen topuğu değiştirmek mi?... En iyisini düşünüp kapıya dönüyorum.

Mandalı indirip ön kapıyı açıyorum, Ekim ayının serin havası yüzümü tamamen kaplayan ve çevresel görüşümü engelleyen başımın üzerindeki kapüşonun içindeki boşluğa hücum ediyor. Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden tekrar kontrol etmeyi unutmuşum. Bu çok dikkatsizceydi. Bu gece dikkatsiz olunacak bir gece değil.

Azrail kostümümle, sol elimde yastık kılıfı, ağaçlardan sarkan iskeletlerin, ön bahçelere dikilmiş mezar taşlarının, çalılıkları aydınlatan turuncu ışıkların, pencerelerden bana bakan hayaletlerin yanından geçerek Köy'ün boş sokaklarında yürüyorum.

Başım bu uzun kapüşonun içine gömülü, boyum 1.80, geç saatlerde şeker mi şaka mı yapan bir genç gibi görünebilirdim (Köy'ün katı sokağa çıkma yasağı göz önüne alındığında bu mümkün olmazdı)

ya da (ev sahibini ya da adresini bilmediğim) bir partiden ayrılan bir yetişkin. Doğal bir adımla yürümeliyim, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi, yılın tek gecesinde tepeden tırnağa siyah bir cübbe ve kapüşonla örtünmüş isimsiz bir adam olarak tuhaf görünmemeliyim. Yine de bir polis arabası durursa verecek bir cevabım olmalı.

Bir zamanlar bilge bir kadının bana söylediği gibi: En iyi yalanlar gerçeğe en yakın olanlardır.

Eve yürürken, sorulursa söyleyeceğim. *Çok içtim.*

Bu yeterli olacaktır. İçki içme kısmı doğru değil ama çürütmesi zor. Eve yürüme kısmı yeterince yakın. En azından o yöne doğru yürüyorum.

Böylece küçük köyün kare ızgarası boyunca yürüyorum, kasabanın güneydoğu ucundaki parka ulaşıyorum, çapraz yolu geçiyorum, birkaç evsizin, salıncak setlerinin ve jungle gym'lerin yanından geçiyorum, tepede saklamaya çalıştıkları biralarıyla toplanmış bir grup genç. Bir ayağımı diğerinin önüne koyup normal davranmaya ve normal şeyler düşünmeye çalışıyorum. Normal şeyler düşünmeyeli uzun zaman olmuştu.

Mayıs 13'ten beri kendimi normal hissetmiyorum.

"Eğer" oyununu oynuyorum. Ya 13 Mayıs'ta saçımı kestirmeye gitmemiş olsaydım? Ya dekan beni ofisine çağırıp geciktirmeseydi? On, on beş saniye farkla onu hiç göremeyebilirdim. Geri döndüğünü bilemezdim.

Ama bu beni sakinleştirmiyor, o yüzden bundan sonra ne olacağını düşünüyorum. Günlüğüm. Yeşil telefonumla uyumlu yeşil kapaklı günlüğüm. O günlükten kurtuldum, değil mi? Şöminemde bir kül yığınına dönüşene kadar yaktım. Değil mi? Bunu sadece rüyamda görmedim, değil mi? Eğer polis o yeşil dergiyi ele geçirirse, oyun, set, maç olurdu.

Bu da stres seviyelerime yardımcı olmuyor, bu yüzden sinirlerimi yatıştırmak, çıldırdığımda beni yavaşlatmak için çocukken kullandığım dil oyunlarını deniyorum, örneğin "buzdolabı" kelimesinde "d" var ama "buzdolabı" yok; "mezar" nasıl *toom* ve "rahim" nasıl *woom* diye telaffuz edilir ama "bomba" nasıl *boom* diye telaffuz edilmez; "kaba" ve "hamur" ve "öksürük" ve "içinden" nasıl kafiyeli olmalı ama değil. Tuhaflık ve çelişkinin beni neden sakinleştirdiğini bilmiyorum, ama her zaman sakinleştirdiler, belki de tanıdık oldukları için, bu özelliklerin çoğunu kendimde gördüğüm için.

Sonra duruyorum. Bacaklarım aniden, açıklanamaz bir şekilde
yorgunluk üzerime çöküyor, nabzım yeniden hızlanıyor, boğazımda titreşiyor. Harlem Caddesi'ne sadece birkaç adım, kasaba sınırını geçmeye sadece birkaç dakika, Grace Köyü'nden ayrılıp çok daha büyük bir kasaba olan, benim yaşadığım kardeş kasaba Grace Park'a geçmeye sadece birkaç adım kalmıştı.

Park bölgesine ait ekipman kulübesinin arkasına saklanmayı başardım. Yere çöküyorum, kapüşonumu çıkarıyorum, başımdaki maskeyi çıkarıyorum ve terli başımı tuğla duvara yaslıyorum. Bıçağı bulmak için yastık kılıfını karıştırıyorum. Çocukken Şükran Günü hindisini dilimlemek için kullandığımız büyük bir bıçak. Bu gece ihtiyacım olabileceğini düşündüm.

Yeşil telefonumu çıkardım ve yazmaya başladım:

> Üzgünüm, Lauren. Yaptığım şey için üzgünüm ve beni sevmediğin için üzgünüm. Ama seni kimsenin sevemeyeceği kadar sevdiğim için üzgün değilim. Şimdi sana geliyorum. Umarım beni kabul edersin ve seni bu dünyada sevemeyeceğin bir şekilde sevmeme izin verirsin.

İşim bittiğinde telefonu kucağıma, bıçağın yanına koyuyorum. Elimi avuç içi aşağı bakacak şekilde uzatıp ona bakıyorum. Tamamen hareketsiz ve sabit kalıyor.

Nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Bunu yapabilirim. Ben hazırım.

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCE

13 Mayıs

2

Simon

"Senin sorunun ne biliyor musun?" Anshu bana sordu, ama ben sormadım. Eğer sorunlarımın listesini çıkaracak olursak, bütün öğleden sonra burada oluruz. Benden bir uyarı beklemeden, "Hiç de öyle görünmüyorsun," dedi.

"Ben ..." Kendime, düğmeli oxford pantolonuma ve mavi kotuma bir göz atıyorum. "Nasıl göründüğümün nesi var?"

"Öğrencilerden biri gibi giyinmişsin. Senin profesör olman gerekiyordu."

"Ne istiyorsun, yamalı bir tüvit ceket mi? Pipo da taşıyayım mı?"

Hukuk fakültesinin üçüncü katındaki ofisimde Profesör Anshuman Bindra ile oturuyorum; baykuşa benzeyen yüzü, kesilmiş sakalları, hareket etmemeyi başaran ama yine de dağınık görünen fırça kıvamındaki saçlarıyla doğal bir görünüm sergiliyor. Anshu sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Simon, dostum, az önce bir ABD Yüksek Mahkemesi görüşünden alıntı yaptın. Sanki Yüksek Mahkeme üyeleri topluca Washington'dan Chicago'ya eğilmiş ve komiteye 'Bu adamı profesör yapın' diye fısıldamışlar. Bugün dimdik yürüyor olmalıydın. Dördüncü Değişikliğin yeni kralı olmalıydınız. Ama bunun yerine, bir kardeşlik partisine gidiyormuş gibi görünüyorsunuz."

"Nasıl giyindiğim önemli olmamalı. Önemli olan ne söylediğim, ne öğrettiğim, ne yazdığımdır."

Ama şimdiden elinden bir ağız yapıyor, *falan filan.* "Şimdi Reid, rolüne uygun görünüyor. Her gün spor ceket ve elbise pantolonu giyiyor."

Reid Southern? Pauly Shore dramatik oyunculuk için neyse, bu adam da akademi için o. Çekiciliği olan bir ailesi var, hepsi bu.

"Karnı kemerinden sarktığı için spor ceket giyiyor," diyorum. "Ve muhtemelen kot pantolona sığamıyor."

Anshu başını öne eğiyor, burnunun kenarını sıkıyor. "Evet, maraton koşuyorsun ve öğrencilerinin yarısı muhtemelen seninle yatmak istiyor ama Reid bir hukuk profesörü gibi görünüyor. Öyle *davranıyor*. Adam ofisinde Mozart dinliyor. Sen REM, Panic! at the Disco ve N.W.A. dinliyorsun."

"Tamam, öncelikle," diyorum öne doğru eğilerek, "Panic! at the Disco dinlemiyorum ve dinlemem de. Şimdi hangi müziği dinlediğim önemli mi oldu?"

"Bu tek bir şey değil. Bu bütün bir paket. Yıpranmış görünüm, müzik, tüm tavır. Dış görünüşün önemli olmadığını mı düşünüyorsun? Olmaması gerektiğini biliyorum ama
-"

"Hayır, öyle, biliyorum." Ama onlar için değişmeyeceğim. Neden değişeyim ki? Burada kıyafet kuralı yok. Ben Reid Southern'ın iki katı öğretmenim. Öğrencileri ondan nefret ediyor. Eleştirileri okudum. Ve akademisyenliği en iyi ihtimalle bilgiçlik taslıyor. Sözleşme hukukunda karşılıklı rızayı anlamanın farklı bir yolu hakkında yazıyor. Ben ise hükümetin vatandaşlarının anayasal haklarını her gün ihlal etmesi hakkında yazıyorum.

"Kendini çok küçümsüyorsun, hazır konu açılmışken," diyor Anshu.

Tabii, neden olmasın, devam edelim.

"Kibirli ve kendini beğenmiş olmamı mı tercih ederdin? Anshu, Tanrım, annemin bana öğrettiği her şeyi geri alıyorsun."

Elini bana doğru çevirdi. "Az önce koridorda Loomis'e ne dedin? Lanet olası kadro komitesinin başkan yardımcısı makalene Yüksek Mahkeme tarafından atıfta bulunulduğu için sana iltifat ediyor ve sen ne dedin?"

"Bilmiyorum, ne dedim ben?"

"Mahkemede sakin bir gün geçirmiş olmalısınız" demiştiniz. "Evet, doğru, söyledim.

"Yani, teşekkür etmeye ne dersiniz?" diyor. "Ülkedeki en yüksek mahkeme az önce makalelerinizden birine atıfta bulundu. Bu ışıltının biraz olsun tadını çıkaramaz mısın? Ama hayır, iltifatı kabul edemezsin. Kendini yıpratmalısın. Ve Reid'in bir blogu yok," diye ekliyor.

Ellerimi açtım. "Blogumun nesi var?" "Şaka yapıyorsun," diyor. "Zekice konuşuyorsun."

"Ben de yargı kararları ve bunların doğru mu yanlış mı olduğu hakkında konuşuyorum."

"Sen yazdı a limerick hakkında ve Şef adalet . Birleşik Devletler."

"Evet, ama komikti."

"Biliyorum, ama sen çok ... çok rahat ve saygısızsın."

"Yani ben havalı değil miyim? Dipnot kullanmıyorum ya da Latince
kelimeler? Dipnotlar ve-" hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.

"Evet, dipnotlar hakkında ne hissettiğini biliyorum." Sanki bana yalvarır gibi ellerini uzatıyor. "Ama hukuk profesörleri dipnot kullanır! Hukuk profesörleri Latince kullanır!"

Bunu yapmıyorum. Giyim tarzımı değiştirmiyorum, poker oyunlarında ve kokteyl partilerinde fakülteye yağ çekmiyorum, Latince kelimeler kullanmıyorum ve kesinlikle dipnot kullanmıyorum.

Tamam, tam olarak Roosevelt'in San Juan Tepesi'ne tırmanması sayılmaz ama ben bir duruş sergiliyorum.

"Önce yerinizi alın" diyor. "Kadrolu bir profesör olduğunuzda, akademinin tüm geleneklerine meydan okuyun. Ama tüm bu rahatlık ..."

Ben rahat değilim. Rahat olmaktan başka her şeyim var. İnatçıyım. Arada bir fark var.

"İşte sana biraz Latince," diyorum. "*Ego facturus est via mea*."

Anshu iç çekti. "Sanırım şimdi bana bunun ne anlama geldiğini söyleyeceksin."

"Bu, benim yöntemimle yapacağım anlamına geliyor."

"Tabii ki öylesin." Bir elini çevirdi. "Tabii ki ö y l e s i n ."

"Şimdi izin verirseniz Profesör, saçımı kestirmem gerekiyor." "Bu benim de listemdeydi. Saçın çok uzun. Görünüyorsun

-"

"Öğrencilerden biri gibi,

biliyorum." Sonra telefonum çaldı.

-

Beş dakika geçmeden dekan yardımcılarından biri olan ve aynı zamanda kadro komitesinin de başkanı olan Martin Comstock'un ofisine giriyorum. Gümüş saçlı ve şık, parlak kırmızı papyonuyla klişenin dışına çıkıyor.

Aslında, insanlar ona papyon hakkında soru sorsun diye papyon takıyor ve papyon takan ABD Yüksek Mahkemesi Yargıcı John Paul Stevens'ın katipliğini yaptığını ve daha sonra yine papyon takan ABD Senatörü Paul Simon'ın yardımcısı olarak görev yaptığını *gönülsüzce* açıklayabiliyor. *Oh, bu mu? Sanırım bu bir tür saygı duruşu, eğer bilmeniz gerekiyorsa ...*

Dekanımız gelecek yıl emekli oluyor ve herkes Comstock'un görevi devralacağını söylüyor. Herkes bu konuda mutlu değil. Ben de o insanlardan biri olabilirim. O bir politikacı, akademisyen değil. Mavi kanlı, akademisyen değil. Akademide nefret ettiğim her şey onda var.

Bunun dışında, eminim harika bir adamdır.

"Ah, Simon, güzel," diyor açık kapısını çaldığımda.

"Merhaba, Dean." Unvanıyla çağrılmaktan hoşlanıyor. Sevmiyormuş gibi yapıyor ama seviyor.

Kıyafetimle ilgili hızlı ve onaylamayan bir değerlendirme yapıyor. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, düğmeli gömleğim gömleğimin içine sokulmuş ve kot pantolonum temiz ve yırtık değil. Gayet iyi görünüyorum.

"Uğradığınız için teşekkürler," diyor. "Konuya geleceğim."

Tamamen deri ve cevizden yapılmış ofisi, tüm diplomaları ve ödülleri, başkanlar ve yüksek mahkeme yargıçlarıyla çekilmiş fotoğraflarıyla büyüklüğünün bir anıtıdır. Muhteşem bir masanın arkasında yüksek arkalıklı deri bir koltukta oturuyor.

"Simon, profesörlük için başvurmuşsun," diyor, elleri kucağında bir şakak oluştururken.

"Yaptım, evet."

"Evet, iyi iş, aferin sana," diyor. "İyi iş çıkardın, bunu herkese söyleyebilirim."

Ama zamanı geldi.

"Bunu yanlış anlamanı istemiyorum Simon."

İnsanlık tarihinde hiç kimse, başka bir şekilde anlaşılabilecek bir şeyi *yanlış* anlamanızı *istememem*.

"Merak ediyorum," diye başlıyor. "Şey, işte. Reid Southern'ın da bu pozisyon için başvuruda bulunduğunu biliyorsunuzdur."

Eminim öyledir! Ayrıca babasının son on yılda okula beş milyon dolardan fazla bağış yaptığının da farkındayım,

Bu da oğlunun burada çalışmaya başladığı zamana denk geldi.

"Evet," diyorum.

"Ve Reid, eminim farkındasınızdır, sizden bir yıl daha uzun süredir burada."

"Bunun farkındayım. Ve sadece bir pozisyon verdiğinizin de farkındayım."

"Öyle, öyle," diyor, o kadar hevesli ve küçümseyici ki ağzıma bir köpek maması atacakmış gibi hissediyorum. "Ve, şey, bu hassas bir konu, ama muhtemelen Reid'in adil bir destek seviyesine sahip olduğunu tahmin edebilirsin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin, sıra onda."

Pek çok doçentin profesörlük unvanı reddedildi. İnsanlara *sıranın kendilerinde* olduğunu söylemeyiz. Babaları yürüyen bir ATM değilse tabii.

"Nefret ederim..." Parmakları havada geziniyor, sanki tam olarak nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışıyor, sanki bu konuşmayı hazırlamamış gibi. "Bence bir sonraki açılışa kadar beklemen senin için daha iyi olabilir. O zaman bir kez başvurmuş ve reddedilmiş olmanın izini taşımadan başvurmuş olursunuz."

"Reddedileceğimi mi düşünüyorsun?" Bunu bir soru olarak söylemiyorum. Ama bence bu bir soru. Beni muhtemelen kabul etmeyecek bazı eski kafalı, kulüpçü tipler var, ancak burada Anshu gibi, nasıl giyindiğinizin veya kimi tanıdığınızın değil, kaliteli öğretimin ve göze çarpan bursların önemli olduğunu düşünen pek çok iyi, politik olmayan insan var.

"Açıkçası, bu o kadar da kararlı bir şey değil. Ama dediğim gibi, Reid önemli bir desteğe sahip. Kimse senin akademisyenliğini sorgulamıyor, Simon. İyi iş çıkardın."

Doğru, bunu herkese söylersin.

"Bana düşünecek çok şey verdin Dean," diyorum.

Ofisten çıkıyorum, böylece telefonu alıp Reid'in babasını arayabiliyor ve ona benimle *konuştuğunu* ve her şeyin yolunda gittiğini söyleyebiliyor.

-

Şimdi saç kesimine geç kaldım. Sadece birkaç blok ötede olduğu için genelde yürürüm. Bunun yerine Superior Street tarafına ve açık fakülte otoparkına gidiyorum. Genellikle buraya diğerlerinden daha erken gelir ve ön sıralardan birine park ederim.

Gümüş renkli Mercedes Coupe'yi buldum ve anahtarımı çıkardım. Etrafa bir göz attıktan sonra anahtarı arabanın yan tarafında gezdiriyorum, sürücü tarafındaki panelde korkunç bir çizik oluşuyor.

Bunun için üzgünüm Dean. Şimdi şu saç kesimi.

-

Ve böylece, saçlarım çok uzun olduğu için hukuk fakültemdeki öğretim üyeleri kadro kalitesinden daha düşük olduğumu düşünmesin diye, Ygor adında yaşlı bir Rus'a (cidden) saçlarımı kestirmeye giden giyinik bir doçent olarak gidiyorum. Önemli değil, başvurumu geri çekiyorum.

Öğleden sonra Michigan Caddesi'ndeki kalabalığın, turistlerin, zenginlerin, sokak göstericilerinin ve evsizlerin, Muhteşem Mil'in arasından geçerken sıcaktan bunalıyorum. Gerçi bugünlerde bu ismi yeniden düşünmeleri gerekiyor. Ama aklımda daha önemli meseleler var.

Neden siyah cüppeli ayrıcalıklı yaşlı beyaz adamlar sokakta bir polis tarafından durdurulan Afro-Amerikan bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğuna karar veriyor? Neden avukatlar "diğer şeyler arasında" yerine "*inter alia*" demenin kendilerini daha zeki gösterdiğini düşünürler? Neden "queue" kelimesi sadece dört tane ardışık sessiz harfe sahip değil, ki bu yeterince kötü, aynı zamanda

tekrarlananlar da aynı mı? Ne yani, ilk seferinde yeterince sessiz değiller miydi?

Berber dükkânının bir blok güneyindeki Chicago Bulvarı'nı geçerken derin düşüncelere dalıyorum.

Ve sonra hareket etmeyi bırakıyorum, ayaklarım yaya geçidine dikiliyor, biri arkamdan çarpıyor ve beni bir adım öne doğru tökezlemeye zorluyor.

Çünkü hissediyorum. *Seni* hissediyorum, yemin ederim hissediyorum, seni görmeden önce, Bloomingdale's binasından çıkarken. Kafanın şeklini, belki. Çenenin kıvrımını. Konsantrasyon içinde dudaklarını büzüşünü. On dokuz yıl sonra bile sizi siz olarak tanımlayan bir şey. Lauren *diye* bağıran *bir şey-*

Lauren.

Lauren.

Hey, Simon, nasılsın? Harika,

Lauren. Sen nasılsın?

-Audrey Hepburn gibi büyük güneş gözlüklerini takıp bana doğru dönmeden önce.

-

Bu sensin. Saçın daha uzun ve biraz daha sarı ama o sensin.

Yaya geçidine adım atıyorsunuz, adımlarınızda bir sıçrama var, kalabalığın içinden geçmeye alışmış biri gibi kendinizden emin, üzerindeki sayısız gözle göz teması kurmadan ilerliyorsunuz. Dudakların hareket ediyor. Telefon görmüyorum ama rüzgâr saçlarını sürüklediğinde kulağına sıkıştırılmış bir AirPod görüyorum.

Birinden kaçmak istediğimde yaptığım her zamanki hareket: telefon. Kulağınıza dayayın, sinyal kötü ve duymaya çalışıyormuş gibi b a ş ı n ı z ı eğin. Kaçındım

Hukuk fakültemin koridorlarında bu şekilde yüzlerce konuşma yaptım.

Ama telefonuma uzanmıyorum.

Hareket etmeliyim, yaya geçidinin ortasında, iki yanımdan geçen yaya denizinin ortasında küçük bir girinti gibi öylece durmamalıyım. Senin bana doğru yürüdüğün gibi ben de sana doğru güvenle yürümeliyim ama yapamıyorum. Sistem kapandı. Ayaklarım hareket etmiyor. Nabzım kulaklarımın arasında atıyor. İçim dışıma çıktı.

Sanırım yanımdan geçerken parfümünün kokusunu alıyorum.

Değiştirmişsin.

Beni fark etmiyorsunuz. Muhtemelen insan kalabalığı beni gizliyor ya da telefon konuşmanıza konsantre oluyorsunuz. Ya da belki beni görsen bile fark etmezdin. Senin için uzak bir hatırayım. Öyle miyim?

Dönüp seni takip edeceğim.

"Hayır, teşekkürler. Buna biraz haysiyetli olmak mı deniyor?" diyorsunuz aslında soru olmayan bir soru olarak. Sonra da gülüyorsun.

Gülüş değişmedi. Sen gülüyorsun.

Vücudunuzu tamamlayan pembe bir elbise giyiyorsunuz. İki alışveriş çantası taşıyorsunuz. Paranız var. Bu hiç şaşırtıcı değil. Parmağınızda büyük bir taş var. Bu da sürpriz değil. Zengin erkeklerin dikkatini çekmekte hiç zorlanmadın.

Omzuna dokun, Hey, yabancı, beni hatırladın mı?

Kolundan tut, Hey, LAUREN, BENİ HATIRLADIN MI?

Çok yakınım, o yüzden geri çekiliyorum.

İnsanlar sana bakıyor. Tabii ki bakarlar. Erkekler ve kadınlar. Sen bir sanat eserisin. Bunu biliyor olmalısın. Adımlarını bozmuyorsun.

Bacaklarım köpük gibi. Boğazım düğüm düğüm.

Chicago Bulvarı'nı geçip bir binaya giriyorsun.

Bir apartman dairesinin lobisi olduğunu varsaydığım o binaya girersem, kimliğimi gizleyemem. İnsanlar özel konut binalarının lobilerine rastgele girmezler.

Ama umurumda değil. Sizden beş saniye sonra döner kapıdan geçiyorum, beni görmemeniz için yeterli bir süre.

I Yürümek içine rahatlatıcı Klima,

a Şehir merkezindeki gösterişli bir apartmanın şık, cilalı, süslü lobisi. "Bayan Betancourt!" dedi kapının arkasında duran adam.

Masa. "Hafta sonu için mi buradasınız?"

"Sadece birkaç şey bırakıyordum, Charlie," diyorsun. "Çocuklar nasıl?"

Betancourt. Betancourt.

Sen evlendin, Lauren.

Dışarıya, kavurucu sıcağın içine geri dönüyorum, insanlar her iki taraftan yolumu kesiyor, beni itip kakıyor, ayağım kaldırımdan caddeye düşüyor, bir araba kornası bana doğru çalıyor-

Michigan Caddesi'nde güneye doğru giden taksiyi kıl payı kaçırarak geri çekiliyorum.

Denge için elimi park halindeki bir arabanın üzerine koydum, motor sıcaktı.

"Dostum, ne oluyor lan?" Kaldırımda bekleyen bir başka taksici kafasını camdan dışarı uzatıyor.

Özür dilemek için elimi kaldırıyorum, ne tarafa döneceğimi bilemeden kaldırıma doğru sendeliyorum.

Başımı sallıyorum ve fısıldıyorum, "Betancourt. Betancourt." Betancourt Betancourt Betancourt Betancourt.

-

Chicago bölgesinde bu soyadına sahip düzinelerce insan var. Ama sadece bir tanesinin adı Lauren. Ve bu sensin. Facebook profilinde, dar beyaz bir elbise ve

Kentucky Derbisi'ndeki gibi büyük boy süslü bir şapka, ışıltılı bir kadeh kaldırıyor ve dudaklarını büzüyorsun. Bu fotoğrafı çekerken gerçekten o kadar mutlu muydun Lauren? Yoksa başından beri bunun Facebook için harika bir profil fotoğrafı olacağını mı düşünüyordun? İnsanların yaptıkları bir şey hakkında hikayeler anlatıp, gerçekte olduğundan çok daha eğlenceli göstermeleri gibi sahte miydi? Kendini nasıl gördüğünden çok başkalarının seni nasıl gördüğü konusunda mı endişeleniyorsun?

Binlerce arkadaş, yüzlerce fotoğrafınıza binlerce "beğeni", son on yıldaki hayatınıza açılan o küçük pencereler. Eyfel Kulesi'nin tepesi, Güney Afrika'da bir safari, Times Meydanı'nda içkiler, Michigan Gölü'nde kutuplarda buza dalış, bir triatlon, çamur içinde yaptığınız bir yarış, her zaman arkadaşlarınız ve yakışıklı erkeklerle çevrili, güneşli ve mutlu, göz alıcı ve seksi, eğlenceli, enerjik ve özgür ruhlu.

Conrad Betancourt adında biriyle evlisiniz.

Ama çocuk yok.

Ve siz Chicago'*da* yaşamıyorsunuz. Şehrin batısındaki Grace Village'da yaşıyorsun. Benim yaşadığım yerden bir sonraki kasabada, Grace Park'ta.

Eve döndün, Lauren.

-

Derin nefes al. Sakin ol, Simon. Dil oyunlarını kullan. Bir şeyler yap. Derin nefes al.

Neden "maymun" ve "eşek" kafiyeli değil?

Derin bir nefes al.

Neden fikir sıfatlarını büyüklük sıfatlarının önüne koymamız yazılı olmayan ama değişmez bir kuraldır? Neden her zaman "kirli küçük sır" olmak zorunda ve asla "küçük kirli sır" değil?

Ve neden boyut sıfatları her zaman yaştan önce gelir? Neden "yaşlı küçük bayan" değil?

Neden "yaşlı, küçük, sevimli bir bayan"

diyemiyorum? Derin nefes al.

-

Hepsi geri geliyor, beni tekrar yıkıyor. İçimde bir tümör gibi büyüyor, damarlarımdan zehir akıyor. Hemen şimdi durmalıyım. Seni gördüğümü unutmalıyım. Seni arkamda bıraktım. Olduğun yerde kalmalısın, dikiz aynamda. Artık daha iyiyim. Daha iyi olduğumu biliyorum. Vicky daha iyi olduğumu söylüyor. Oraya geri dönemem. Her şey yolunda.

Evet, yapacağım şey bu. Seni arkamda bırakacağım. Seni arkamda bıraktım, Lauren. Sen resmen dünün ya da on dokuz yıl öncesinin haberisin.

Tamam, bu kadar. Bugün seni gördüğümü unutacağım.

YEDI HAFTA SONRA

Te
mm
uz

3

Pazartesi, 4 Temmuz 2022

"Oh ... benim ... ... Tanrım," diye fısıldadım. Birkaç yıldır ilk kez bugün kulübe gelmemin tek nedeni senin 4 Temmuz şenliklerinde olabileceğini düşünmem olsa da. Mayıs ayındaki o günden beri seni düşünüyor olsam da - "Mayıs ayındaki o gün" derken kimi kandırıyorum, seni Michigan Caddesi'nde gördüğümde 13 Mayıs Cuma günü saat 14:04'tü. Sana "kazara" rastlamak için türlü yollar düşünmüş olsam da. Sinirli bir okul çocuğu gibi aynada replik provası yapmış olsam da.

Yine de seni, Lauren, kulübün açık verandasında, arkanda golf sahası manzarasıyla ayakta görmek. Sanki seni ilk kez görüyormuşum gibi taze, temiz ve doğru bir şey gibi hissettim.

Ellerimi açtım, avuç içlerim yukarı bakıyordu, sanki sihirden bir şey yaratmış gibiydim. Çünkü sihir bunu tanımlamak için iyi bir kelimeydi. "Bu sensin."

Beyaz bir güneş elbisesi giyiyordun. Tenin bronzlaşmıştı. Yine o Audrey Hepburn güneş gözlüklerini takmıştın. Saçların arkaya toplanmıştı. Arkadaşlarınızla gülüyordunuz, ama bir şekilde çevresel görüşünüzü yakalamış olmalıyım ve döndünüz. Tanrıların sana gülümsediğini düşünmek istiyorum.

Başınızı çevirmenize neden olan mistik bir ilham.

"Sensin," diye cevap verdin, gözlüklerini çıkarıp gözlerini kısarak güneşe baktın. Sen benden daha az şaşırmış görünüyordun. "Simon," dedin, sanki adımı söylemekten hoşlanıyormuş gibiydin.

Aralarında kocanız Conrad'ın bulunmadığı anlaşılan grubunuzdan ayrıldınız. Kulübün Dört Temmuz Barbeküsü ve havai fişek gösterilerinde etrafımız birkaç yüz kişiyle çevrili olsa bile, ilk toplantımızın (en azından on dokuz yıl sonra ilk toplantımız) biraz mahremiyeti hak ettiğini düşünmenizi takdir ettim.

"Nesin sen ... nesin ... . ." Cümleyi bitiremedim.

"Kasabaya geri taşındım," dediniz. "Şey, Köy'e."

"Grace Village'da mı yaşıyorsun?" Ben sordum.

"Evet, ben evliyim. Birkaç yıldır buradayım. Hâlâ Grace Park'ta mısın?"

"Aynı ev," dedim.

Başını salladın. "Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Seninle burada, kulüpte karşılaşabileceğimi düşündüm. Ailenizin burada üye olduğunu hatırlıyorum. Belki aradaki buzları eritmek için aramayı düşündüm-"

Bir el salladım. "Oh, endişelenme. Bu uzun zaman önceydi."

Bu sözlerle rahatlamış, üzerinizden gerçek bir yük kalkmış gibiydi. Bana minnettarmış gibi gülümsedin.

Çok gergin olmam gerekiyordu. Bu varsayımsal buluşmayı kafamda o kadar çok kurgulamıştım ki terli ve gergin olacağımı, kekeleyip duracağımı düşünmüştüm. Ama sinirlerim anında uçup gitti.

Seni gördüğümde, prova ettiğim tüm replikler yok oldu. Yine sadece sen ve ben vardık.

Parmağımdaki yüzüğü görünce "Evli misin?" diye sordun.

"Neredeyse on yıl oldu," dedim. "Adı Vicky."

"Vicky burada mı?"

Hayır. Vicky kulüpte değildi. Vicky bir şehir kulübünde ölü olarak yakalanmazdı.

"Gelemedi," dedim. Sanırım yüzüm bir şey gösterdi, çünkü seninki de tepki verdi, sanki bir sinire dokunduğunu fark etmiş gibiydin.

On dokuz yıl önceki kadar güzel değildin Lauren; daha güzeldin. Tecrübeli, sınanmış, bilge görünüyordun. Babamın hukuk bürosunda yolunu çizen yirmi yaşındaki ateşli, sarışın stajyer avukat değil, olgunlaşmış, kendine güvenen, yaşamış ve öğrenmiş, nerede ve kim olduğunu bilen bir kadındın.

Sizi Mayıs ayında Michigan Avenue'da gördüğümü, Grace Country Club'daki bu aptal etkinliğe gelmemin tek nedeninin üyelik listesine bakıp sizin ve kocanız Conrad'ın üye olduğunuzu görmem ve bu 4 Temmuz partisinde size rastlayabileceğimi düşünmem olduğunu size söylememiş olmam beni rahatsız etti. Sizi gördüğümdeki "şaşkınlığım" tamamen samimi değildi. Aramızda bu kadar gerçek olabilecek bir şeyin sahte bahanelerle başlaması beni rahatsız etti.

Ben de kendime dedim ki, tamam, bir beyaz yalan, ama o kadar. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim Lauren.

Kulüpten eve dönerken durdum ve bu spiralli defteri aldım, sadece yeşil kapaklı sıradan bir defter. (Yeşil taze ve

yeni, sanırım.) Günlük tutmayalı yıllar oldu Lauren, yıllar. Günlük düşüncelerimi yazmayı bırakmıştım. Belki de artık söyleyecek ilginç bir şeyim kalmadığı için. Bir blogum, hukuk üzerine makalelerim ve hukuk hakkında konuşmak için derslerim var ve hukuk temelde benim kanım, oksijenim ve beslenmem haline geldi. Konuşacak başka ne var ki? ~~Beni sevmeyen bir eş,~~ sevgisiz ve bayatlamış bir evlilik? Bir 10K koşusundaki kişisel en iyi zamanım mı?

Bu yüzden günlüğe geri döndüm -merhaba, Green Journal- çünkü artık hakkında yazacak bir şeyim var, Lauren. Ya da birisi hakkında.

Gelecek hafta kahve içmek için benimle buluşmayı kabul eden biri!

Kahve içmenin bir zararı yok, değil mi?

4

Simon

Bu riskli. Sabah sekizden biraz önce Lauren'ın evinin sokağının yukarısına park etmek bile sorun yaratabilir. Bunlar eskiden "Lathrow konakları" dediğimiz evler, Grace Village'ın ortasından bir turist atraksiyonu gibi geçiyor. Lathrow Bulvarı'ndaki bazı inci tutan komşular, "mahalleden olmayan" birini gördüklerinde polisi arama eğilimindedirler. Genellikle bu kod benden çok farklı bir şeyi ifade ediyor, saygın görünümlü bir SUV içinde orta yaşlı beyaz bir adam, ama yine de ... . Eğer burada çok uzun süre oyalanırsam, birinin dikkatini çekmem kaçınılmazdır, ardından da kısa bir süre sonra bir polis aracı hızlı bir soruşturma için uğrayacaktır. *Gününüz nasıl geçiyor, efendim? Ne yaptığınızı sorabilir miyim? Kimlik gördünüz mü?*

Verecek harika bir cevabım da yok. Bunu yapmak
Derslerin bittiği ve programımın esnek olduğu Temmuz başında zamanımın çoğunu eski bir kız arkadaşımı ve kocasını gözetlemek, onun, onun ve onların hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmak, toplayabileceğim her türlü bilgiyi toplamaya çalışmak için mi harcayacağım? Bu kulağa pek hoş gelmiyor.

Tek ihtiyacım olan polislerin gelip olay çıkarması. Belki de park ihlali yaptığım için bana ceza bile kesebilir. Bu arada, Lauren evinden çıkar ya da

penceresinden dışarı bakar ve Simon Dobias'ın görünürde hiçbir sebep yokken yakınlara park ettiğini görür. Ürkütücü!

Ben buralıyım ama aslında *buralı* değilim. Çoğunlukla orta sınıf ve gururla ilerici olan Grace Park'tanım - sadece bize sorun. Ancak Mortimer Grace 1800'lerde Park'ı kurduğunda, üç mil karelik bir parçayı ayırdı ve Grace Village olarak ayrı bir şekilde birleştirdi. Mortimer'in sınıf, ırk ve din konusundaki görüşleri bugünün standartlarına göre aydınlanmış sayılmazdı. Köyün kendisi gibi varlıklı, beyaz, Anglosakson Protestanlardan oluşan kapalı bir topluluk olmasını istiyordu.

Kapılar artık yok ve tüzük 1940'larda duyarsız yorumları kaldırmak için değiştirildi, ancak bazıları Köy'ün aslında o kadar da değişmediğini iddia edebilir. Her şeyden çok, zenginlik. Çocukların çoğu benim gibi Grace Consolidated Lisesi'ne gitmiyor; özel hazırlık okullarına gidiyorlar. Büyüdüklerinde de çoğu kendi ailelerini kurmak için Köy'e dönüyor. Orada altıncı kuşak Köylüler var.

Lauren da buralı değil. Chicago'nun kuzey yakasındaki Old Irving Park'tan ve onunla ilk tanıştığımda hala orada yaşıyordu (Lauren babamın hukuk bürosunda stajyer avukattı, ben de üniversite öğrencisiydim). Ama şimdi saray gibi bir evde yaşıyor ve kendisinden on beş yaş büyük, iki kez boşanmış, dünyanın en başarılı serbest yatırım fonlarından birini yöneten Conrad Betancourt ile evli.

Bu haftaki keşif görevlerimde muhtemelen şansımı tükettim. Ve şimdilik yeterince bilgi topladım. Yeşil günlüğümden bir sayfa koparıyorum ve gözden geçiriyorum.

Bir belediye arabası her sabah saat tam altıda Conrad Betancourt'u alıyor ve şehir merkezindeki otobana doğru yola çıkıyor. East Bank Club'da çalışıyor ve daha sonra Wacker Drive'daki Civic Opera Binası'ndaki ofislerine gidiyor. O

öngörülebilir bir zamanda eve dönmez - en azından bu hafta dönmedi.

Anladığım kadarıyla Lauren'ın bir işi yok. Bu hafta her gün, sabahları Grace Country Club'da tenis oynadı. Sonrasında bir tur golf oynadı. Bu hafta iki kez şehir merkezinde yemek yedi, ikisinde de Conrad'la değil, her seferinde bir grup kadınla. Her seferinde de geceyi Michigan Avenue'daki dairesinde geçirdi ve Village'a dönmedi.

Grace Village'da uyandığı her sabah koşuya çıkıyor. Kasaba boyunca, genellikle toplamda üç ya da dört mil koşuyor ve sabah 8:30'da geri dönüyor.

Koşu, tenis, golf. Bu kadar formda olmana şaşmamalı Lauren.

İki genç kız kaldırımda yürüyor, tasmalı Pomeranian bir yangın musluğunu koklarken telefonlarına bakıp çene çalıyorlar. Gençlerden biri bana baktı ve bir an duraksadı. Kulaklıklarımı kulağıma sokmuştum, bu yüzden sanki bir telefon konuşması yapıyormuş gibi konuşmaya başladım, bu da nedense park edilmiş bir arabada otururken daha az tuhaf görünmemi sağlıyor.

Tanrım, ne yapıyorum ben? Buna bir son vermeliyim. Her şeyi unutmalıyım. Seni hiç görmediğimi unut, Lauren. Hayatıma devam etmeliyim, kendime söylediğim gibi. Ama bu sürekli kaybettiğim bir tartışma.

Tekrar bırakabileceğimi sanmıyorum.

5

Vicky

Acil servisteki yönetici, boynumdaki kordonda asılı olan kimlik bilgilerimi görüyor ve bana başını sallıyor. Hiç tanışmadık. Bazıları beni tanımaya başladı. "Sosyal hizmetler mi?"

"Doğru. Ben Safe Haven'dan Vicky. Brandi Stratton için buradayım."

Saat sekize yaklaşırken acil serviste sükûnet hakim. Bir kadın, tablette oyun oynarken burnunu çeken bir çocuğa sarılmış oturuyor. Bir adam havluya sarılı elini tutuyor, yanında bir kadın oturuyor.

"Perde altı," diyor yönetici, "ama hâlâ dikiş atıyorlar. Sıkı durun."

"Elbette."

Telefonum çalıyor, M&M'lerden bir FaceTime araması- Mariah ve Macy, kız kardeşimin kızları. Otomatik kapılardan geçiyorum ve içeri girmekte olan bir sedyeden kıl payı kurtuluyorum; bir kadın yüzünü buruşturuyor ama sağlık görevlileri onu götürürken metanetle sessizliğini koruyor.

AirPods'umu takıp çağrıya cevap veriyorum. İki kız da açıktı - on yaşındakiacy ve on üç-on dokuz yaşındaki Mariah. İkisi de anneleri, kız kardeşim Monica'ya çekmişler, tıpkı onun gibi güzeller, o badem gözleri ve parlak saçları, bir şekilde benden kaçan özellikleri.

Monica ve benim farklı babalara sahip olmamız gerektiğine dair şaka yapardım, ki geriye dönüp baktığımda bu bir şaka olmayabilirdi.

"Merhaba, maymunlar!" Neşeli olmaya çalışıyorum. Neşeli olmayı pek beceremem.

"Hey, Vicky," diyorlar hep bir ağızdan, yüzleri beni görmek için bir araya toplanmış. "Seni geri arıyorum," diyor Mariah. "Sen aradığında biz havuzdaydık. Babam aramadan önce piyanoyu bitirmemiz gerektiğini söyledi."

Mantıklı çünkü bazen telefonda birlikte uzun zaman geçiriyoruz. Brandi Stratton'ı aramam gerektiği için bu şimdi olmayacak, perde altı.

Bugün erken saatlerde kontrol etmek için kızları aradım. Bugünün annelerinin ölüm yıldönümü olduğunun farkında olup olmadıklarından emin değildim. Herkes doğum günlerini hatırlar. İnsanlar ölüm günlerine o kadar odaklanmazlar. Ben hatırlıyorum. Bazen kız kardeşimin doğum gününü unuturum. Ama öldüğü günü asla unutmayacağım.

Ama yeğenlerimin gözünden kaçmış gibi görünüyor. Onlar için bugün, dadıları ve arkadaşlarıyla havuzda geçirdikleri sıradan bir Temmuz günüydü. Bu yüzden onlara hatırlatmayacağımdan eminim. Şimdi daha iyi görünüyorlar. Küçük olan Macy, ablası kadar iyi değil ama ikisi de oldukça normal ve mutlu bir hayat yaşıyor gibi görünüyor. En azından öyle görünüyor, son zamanlarda iletişimimin çoğu FaceTime ile. Yüz yüze bile ergen ruhuna ancak bir yere kadar nüfuz edebilirsiniz.

"Çalışıyorum," diyorum, "o yüzden seni muhtemelen yarın aramam gerekecek. Macy, senin zaten yatakta olman gerekiyor, değil mi?"

"Yaz mı geldi?"

Acil durum alanına geri döndüm. Yönetici bana başıyla selam veriyor. "Gitmeliyim prensesler. Yarın konuşalım mı? Sizi seviyorum, maymunlar!"

Yönetici bana "Perde altı," diye hatırlattı. "Yolu biliyor musun?"

Kesinlikle yolu biliyorum.

Yönetici kapıları açıyor ve ben de altıncı perdeye doğru ilerliyorum, tanıdık kokularla dolu - dezenfektan, vücut kokusu, alkol. Bir perdede bir adam inliyor, bir diğeri bağırıyor, kavgacı ve sarhoş.

Genç bir kadın olan bir polis memuru perdenin dışında duruyor. "Sosyal hizmetler mi?"

"Doğru. Safe Haven. Memur Gilford?"

"Bu benim." Memur daha sessiz bir noktaya, köşenin kıvrımındaki bir kuytuya doğru başını sallıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Kocası ona iyi bir numara yapmış. Onu kızartma tavasıyla dövmüş. Görünüşe göre, yaptığı yemekten etkilenmemiş. Tavanın soğumasını bile beklememiş. Sonra eski usule dönmüş ve sadece yumruklarını kullanmış."

Göz temasını kesiyorum. "Ama suçlamada bulunmuyor." "Hayır, kesinlikle değil." Memur kalmaya çalışıyor

klinik, ancak bu şeyleri ne kadar çok görürseniz görün, saklayabileceğiniz sadece çok fazla iğrenme ve hayal kırıklığı var.

"Ve bir kızı var mı?"

"Evet, Ashley adında küçük şirin bir kız. Dört yaşında."

Benim giriş kayıtlarımda da böyle yazıyor. "Ve o pisliğin adı . . . Steven mı?"

"Steven Stratton, evet."

Perdeyi itiyorum. Anne Brandi, yirmi iki yaşında, hastane yatağında oturuyor, küçük kızı Ashley kucağında uyuyor. Tanrı'ya şükür, küçük kıza dokunulmamış gibi görünüyor. Brandi'nin sağ gözü şişmiş ve kapanmış. Yüzünün sol tarafı ağır bir şekilde bandajlanmış. Sağ ön kolu sargılı - giriş kağıdına göre kızartma tavasının yönünü değiştirmeye çalışırken yanmış.

Brandi bana bakıyor, kimlik bilgilerimi inceliyor.

"Merhaba Brandi," diyorum sessizce, gerçi kızın uyanacağından şüpheliyim. "Ben Safe Haven'dan Vicky. Bu gece kalacak bir yer ister misin?"

"Yapamam..." Başka tarafa bakıyor, boştaki eliyle bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Oraya geri dönemez. Bu gece geri dönemez. Asla geri dönemez.

Ama neredeyse hepsi öyle. Özür dileyecek. Onu sevgiye boğar. Onu güldürür ve sevildiğini hissettirir. Kadın kendini suçlar. Ve başka seçeneklerinin olmadığını düşünecektir. Durulama ve tekrarlama.

"Bu senin kararın Brandi. Tesisimiz çok büyük değil. Bir odayı paylaşmak zorundasınız ve klimamız berbat, bu yüzden sadece vantilatör var. Ama sessiz ve güvenli. Kilitlerimiz ve güvenlik görevlilerimiz var. Belki sen ve Ashley sessiz ve huzurlu bir gece uykusunu hak ediyorsunuzdur?"

Belki tesisimize gelirsiniz ve koca dediğiniz o tacizci sürüngeni terk etmeniz için sizi ikna etmeme izin verirsiniz? Bize izin verirlerse onlar için çok şey yapabiliriz. İki haftaya kadar bizimle kalabilirler. Onlara danışmanlık sağlayabiliriz. Uzaklaştırma emri almaları ve boşanma davası açmaları için onlara ücretsiz bir avukat bulabiliriz. Onlara alternatif bir ev bulabiliriz.

Ama evet demek zorundalar. Kendileri için savaşmayı öğrenmek zorundalar.

6

Cuma, 15 Temmuz 2022

Bir kez daha, tüm bu korkunç sonuçları kafamda kurguladım ve beklediğimden çok daha iyi oldu.

Bunun olacağından bile emin değildim. Birine "Elbette, kahve içmek için buluşalım" deyip daha sonra iptal etmek yeterince kolaydır. Takip edeceğinize söz verirsiniz ama sonra bu gerçekleşmez ya da bir mesaja geri dönmezsiniz. Ve bunun kasıtlı bir ekme mi yoksa hayatta gerçekleşmeyen pek çok şeyden biri mi olduğunu bilmek çok belirsizdir, kimsenin hatası değildir, "endişelenme" vb.

Geçen hafta kulüpte birbirimizi gördüğümüzde, sırf kibarlık olsun diye kahve içmeyi kabul ettiğine kendimi ikna etmiştim, çünkü başka ne diyecektin ki? Şimdi evet de, sonra beni başından sav.

Ama işte oradaydın Lauren, Max's Café'de, tam da söz verdiğin gibi, beyaz bir tenis kıyafeti içinde, at kuyruğunu şapkanın arkasına sıkıştırmıştın.

Ve bana benim hakkımda sorular sorarak çok zaman harcadın, bu iyi bir davranış ve çok düşünceli bir davranış, ama nedense beklediğim bu değildi. Konuşurken yalan söylemedim ya da hiçbir şeyi yumuşatmadım Lauren. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğime dair yemin ettim ve söylemedim.

Ben de sana Vicky hakkında yalan söylemedim. Küçük bir sohbet gibi başladı, ne iş yaptığı, ne kadar süredir evli olduğumuz ve çok geçmeden Vicky'nin çocukluğundan, Batı Virginia'da yoksulluk içinde büyümesinden, on yedi yaşında evden kaçmasından, uyuşturucu bağımlısı olmasından ve kendini geçindirmek için aşağılayıcı şeyler yapmasından bahsediyordum. Onunla tanıştığımda nasıl berbat bir haldeydi, ama ben de farklı şekillerde öyleydim, ikimiz de sürükleniyorduk ve birbirimize kıyı şeridine geri dönmek için yardım ediyorduk. Onunla ne kadar gurur duyduğumu, birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu ve farkına bile varmadan Lauren, o kadar rahattım ki içimi boşaltıyor, sana her şeyi anlatıyordum, yani HER ŞEYİ. Vicky'yi nasıl sevdiğimi ve her zaman seveceğimi, ama farklı olduğumuzu, çok farklı yerlerde başladığımızı ve asla ortada buluşmadığımızı. Birbirimizi nasıl önemsediğimizi, birbirimiz için her şeyi yapabileceğimizi, ama ilişkimiz nasıl geliştiyse, kıvılcımın gittiğini. Eşten çok oda arkadaşı, sevgiliden çok arkadaş gibiyiz.

Bitirdiğimde gergin bir kahkaha attım. "Tanrım, sorduğuna sevinmedin mi?" Dedim. "Şu acımasız dürüstlük meselesi için özür dilerim."

Ama gülümsemedin, el sallayıp geçmedin. Hayır, cevaben söylediğin şey hayatımı değiştirdi.

"Sana evliliğimin bir tren enkazı olduğunu söylesem kendini daha iyi hisseder misin?" dedin.

Aslında bu beni daha iyi hissettirdi ve işte bu günlüğü neden asla okumayacağının bir örneği Lauren. Bu sözleri duymayı ne kadar çok istediğimi bilmeni istemezdim. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama bu doğru. Ben de bana mutsuz bir evliliğin olduğunu söylemeni umuyordum.

Sonraki bir saati evliliklerimiz hakkında ileri geri konuşarak geçirdik. Bazen bunu size yakın biriyle değil de bir yabancıyla yapmak daha kolaydır. Ve belki de bunu yakın zamanda yabancısı ~~olduğunuz~~ ama bir zamanlar samimi olduğunuz ~~herhangi birinden daha çok sevdiğiniz~~ biriyle yapmak daha da kolaydır.

Ya da belki bunların hiçbiri değildir ve sadece bağlantı kurarız.

Birine karımın artık beni sevmediğini söylerken bu kadar eğleneceğimi asla hayal edemezdim. Ama Max's Café'de geçirdiğimiz o iki saat başlı başına bir hayat, bir şeyin doğuşu, sonsuza dek sürecek bir vaat gibi geldi.

Klişe, biliyorum. Ama siktir et. Bu günlüğü başka kimse okumayacak. Klişe olmak istersem, olurum. Hepimiz düşüncelerimizde klişe değil miyiz? Sevdiklerimize karşı klişe değil miyiz? Sadece utanmaktan korktuğumuz için başkalarına söylemekten çekiniriz.

Ve sonra öpücük. Bunu başlatmak bana kalmış olsaydı, bunun gerçekleşeceğinden emin değilim. Bu bizim kahve sonrası vedalaşmamızdı (bir parça havuçlu keke de dönüştü), iki arkadaş hasret giderdik ve arabanızın yanında vedalaştık.

Eğildin ve beni usulca öptün. Buna hazır değildim. Sen yapmadan önce neredeyse dudaklarımı kapatmıyordum, bu garip olurdu. Dudakların yanlış anlaşılma olmadığından emin olmak için benimkinde yeterince uzun kaldı, bu dostça bir öpücük değildi, platonik bir jest değildi, "bu çok eğlenceliydi!" vedası değildi.

Hayır. Değildi. Kalbim göğsüme çarpıyordu.

Bana baktınız ve dediniz ki – bakın, bu diyaloğun bir kısmını hafızamdan aktarmak zorunda kaldım,

Ama bu cümleyi asla unutmayacağım.
"Beni tekrar görmek ister misin?" dedin.
Cevabı zaten biliyordun.

7

Vicky

U.S.'deki Home Depot'un otoparkında Rambo'yla karşılaştım. 30'da Merrillville, Indiana'da. Telefonda konuşmak ya da e-posta kullanmak istemedim. Bu yüz yüze olmalı. Ve fazla zamanım yok, çünkü öğle yemeği için Simon'la buluşacağım, bu yüzden yakında Chicago'ya dönmem gerekiyor.

Çırpıcı Chevy'sinden indiğinde, elinde bir dosya, "Bayan Vicky," diyor, bana hep böyle seslenirdi, polis olduğu ve "eğlence" işindeki müşterilerimden biri olduğu zamanlardan beri, Chicago'ya taşınıp Simon'la tanışmadan ve heteroseksüel olmadan önce. Rambo iyiydi. Bana hiç sert davranmadı. Ve bana para ödedi, bir polis olarak, muhtemelen bedava alabilirdi. Her ne kadar bunu bana hiç söylememiş olsa da, hiçbir zaman tacizden tutuklanmamamın nedenlerinden birinin onun gibi bir polisin arkamı kollaması olduğunu düşünmüşümdür.

Tam adı Roger Rampkin ama herkes ona Rambo diyor. Sadece ismiyle değil, Indianapolis'te polis teşkilatına katılmadan önceki ordu geçmişiyle de dalga geçiyor. Sorgu odasında ödünüzü koparacak türden bir polis.

Dört yıl önce polis teşkilatından emekli oldu, şimdi özel dedektif olarak çalışıyor ve bazı "güvenlik" işleri de yapıyor. Son birkaç yılda benim için bazı işler yaptı ve değerini kanıtladı.

"Güzelce temizliyorsun," diyor.

Rambo için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değilim. Yıllar ona pek nazik davranmamış. Göbeğinde en az yirmi kilo fazlası var, gözleri torbalanmış, sakalı biberden çok tuzlu. Artık daha az belalı polis, daha çok dağ adamı delisi.

Dosyayı ondan aldım ve ona bir zarf dolusu nakit para uzattım. "Çok teşekkür ederim, efendim."

Zarfı arabasının açık camından ön koltuğa fırlatıyor ve bir sigara yakıp bana da teklif ediyor. Reddettim. Diğer her şeyi bıraktığımda sigarayı da bırakmıştım. Sigarayı bırakmak kokaini bırakmaktan daha zordu.

"Bana nedenini söyle," diyor.

"Daha önce nedenini hiç sormamıştın," diyorum.

Duman üflüyor. "Daha önce nedenini hep *biliyordum*. Ama demek istediğini anladım."

Önemli olan kendi işine bakman. "Aferin sana Rambo." Dosyayı sallıyorum, ne kadar hafif olduğuna dikkat ediyorum. "İçinde pek bir şey yok."

"Orada pek bir şey yok," diye kabul ediyor. "Bana önemli anları anlat."

"Önemli noktalar ... orada pek bir şey yok. İstediğin gibi baştan aşağı bir inceleme yaptım. Ulaşabildiğim her kaynağa baktım. Vicky Lanier Fairmont, Batı Virginia'da doğmuş, Fairmont Senior Lisesi'ne gitmiş, 2003 yılında on yedi yaşındayken kaybolmuş ve bir daha kendisinden haber alınamamış. Kayıp ilan edilmiş ama kaçak mı, kaçırılmış mı yoksa öldürülmüş mü olduğu asla bilinememiş. Sistemde hiç görünmedi. Hiç vergi beyannamesi vermemiş, hiç tutuklanmamış ya da parmak izi alınmamış, hiç okula kaydolmamış, hiç banka hesabı açmamış, hiç kredi kartı kullanmamış, hiç W-2 ya da 1099 almamış, hiç sosyal medya hesabı açmamış,

On yedi yaşından sonra tek bir şey bile yapmadım." Gözlerini kısarak güneşe doğru bana bakıyor.

"Tamam, yani düzensizlik yok mu? Kırmızı bayrak yok mu?" "Düzensizlik yok. Kırmızı bayrak yok."

"Sonuç olarak," diyorum. "Vicky Lanier'in kimliğini kullanarak hâlâ güvendeyim."

"Güvendesin. Yine de neden seninle aynı adı taşıyan bir takma ad seçtiğini hiç anlamadım."

Ne kadar çabuk unutuyor. Ayağımı ayakkabımdan çıkarıyorum, bacağımı büküyorum ve sağ ayak bileğimin üstündeki dövmeyi görmesi için ayağımı kaldırıyorum, küçük kırmızı bir kalp ve üst yarısında Vicky yazıyor. On altı yaşındayken kötü bir fikirdi. Jane, Molly ya da Gina adında bir takma ad kullansaydım bunu açıklamak oldukça zor olurdu.

"Oh, evet, sanırım bunu unutmuşum. Uzun zamandan beri ..."

Beni çıplak gördüğünden beri. Evet, Rambo. Bunu arkamda bırakmak istiyorum. Böyle bir şeyi ne kadar geride bırakabilirsen o kadar geride bıraktım.

"Yani Rambo, kimse benim Vicky Lanier *olmadığımı* söyleyemez, *değil mi*?"

"Kimse bunu söyleyemez. Hikayeniz on yedi yaşında Fairmont, Batı Virginia'daki evinizden kaçtığınız ve sizi şebekeden uzak tutan şeyler yaptığınız sürece. Nakit ödeme gibi şeyler."

İşin üzücü yanı, gerçek biyografim de bundan çok farklı değil. Ve bu tesadüf değil; bu yüzden kimliğim için Vicky Lanier'i seçtim. Bunu bana söyleyen Rambo'nun kendisiydi - polis olduğu günlerde şüphelilerin saçmalıklarını dinler, gerçeği *saçmalıklardan* ayırırdı - *en iyi yalanlar gerçeğe en yakın olanlardır.* Batı Virginia'da yaşamıyordum ve kimse beni kaçırmadı ama 2003 yılında on yedi yaşındayken evden ayrıldım. Bu yüzden Rambo bana bir

Kimlik, 2003 yılında on yedi yaşındayken kaybolan Vicky adında bir kızı bulmasını istedim. Bu kadar spesifik kriterlere sahip bir eşleşme olacağından emin değildim. Bu tanıma uyan üç kız olduğu ortaya çıktı ki bu da başlı başına rahatsız edici bir durum. Fairmont, Batı Virginia'dan Vicky Lanier bana en çok benzeyendi, ben de onu seçtim.

Rambo, "Sadece kimsenin sizin hakkınızda parmak izine dayalı bir geçmiş kontrolü yapmadığından emin olun," diyor. "O zaman parmak izleriniz gerçek adınızla birlikte çıkacaktır."

Haklısın. Ama bu konuda bir şey yapamam.

Başını eğiyor. "Senin için bu kimliği yaratırken yaptığım şeyin aynısını yapmam için bana para ödediğinin farkındasın değil mi? Temiz olmasaydı sana en başta 'Vicky Lanier' ismini vermezdim."

"Güncellemek her zaman iyidir," diyorum.

"Hayır," diyor ağzının kenarından. "Birinin seni sorgulamasını bekliyorsun. Geçmişini araştırmasını. Bela bekliyorsun."

Göstermelik bir gülümsemeyle ona
bakıyorum. "Boş ver," diyor. "Bilmek
istemiyorum."

Her iki konuda da haklı. Sorun çıkacak.
Ve bilmek istemiyor.

8

Simon

Vicky ile hukuk fakültesinin yanındaki Çin restoranında öğle yemeği için buluşacağım. Genellikle gündüzleri çalışıyor, bu yüzden çalışmadığı zamanlarda, özellikle de benim programımın çok hafif olduğu yaz aylarında öğle yemeği için buluşmaya çalışıyoruz.

Beni yanağımdan öptü. "Hey, yakışıklı." Parmağını ıslatıyor, yanağımdaki ruju siliyor ve kabinde karşımdaki koltuğa oturuyor. "Arkadaşın dekan nasıl?"

"Yine mi bu?" diyorum. "Ne yapmam gerekiyordu, ona karşı mı çıksaydım? Okuldaki en güçlü adamın yüzüne mi tüküreyim?"

"Önce yüzüne tükürdü."

Vicky, sağ olsun, benim için savaşıyor. Dekan Comstock'un beni profesörlük için değerlendirmeye almaması fikrinden hoşlanmıyor. İnsanlar bana saygısızlık ettiğinde oldukça sinirlenebiliyor. Nedense bu yönünü inanılmaz seksi buluyorum.

"Simon, tek yaptığın profesörlük için başvurmak. Bunu yapmaya en az o zengin babalı Reid denen herif kadar hakkın var. Adı her neyse, Dekan Cumstain'in ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Comstock." Gülüyorum. "Kariyerimi tek başına raydan çıkarabilecek adam mı? Sanırım onun ne düşündüğünü önemsiyorum."

Başını sallar, hayal kırıklığına uğramış ve kızgındır. Günlüğümde yazdıklarımda ciddiydim. Bu kadını seviyorum ve hep seveceğim. Ama o beni sevmiyor. Benden hoşlanıyor ve bana değer veriyor ama ben onun için böyle bir şey yapmıyorum. Bu da benim için balonun havasını söndürüyor. Belki Freud'un burada id ya da süperego hakkında söyleyecek bir şeyleri vardır ama ben meydan okumayı seven erkeklerden değilim. Benden etkilenmeyen birinden etkilenmem.

Vicky ile ilk tanıştığımda, kız kardeşinin intiharından sadece altı hafta sonra, çok öfkeliydi. Üzgündü de ama daha çok kızgındı. Ona yardım edebildim. Belki de bana çekilmesinin tek nedeni buydu. Belki *ben* de bu yüzden *ona çekildim.* Kalbiniz açıklayıcı notlarla gelmiyor.

"Adınızı çoktan yazdırdınız, değil mi?" diye soruyor. "Geriye kalan tek şey tüm materyalleri göndermek. Eylül ayına kadar vaktiniz var mı?"

"Evet, evet ve evet," diyorum. "Ama ismimi geri çekeceğim."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. Kendime başka ne söylersem söyleyeyim, bana böyle dokunması içimde hâlâ bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Bu terfiyi hak ediyorsun Simon. O okuldaki en iyi beyinlerden birisin. Bu işi seviyorsun. Bu senin yapman gereken şey. Kendini beğenmiş bir hıyarın parmağını gözüne soktuğunu ve senin de 'Teşekkür ederim efendim, bir tane daha alabilir miyim?' demen gerektiğini görmekten nefret ediyorum."

"Bunu biliyorum. Ben de bundan hoşlanmıyorum."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap. En azından bir dahaki sefere sizi destekleyeceğine dair söz vermesini sağlayın."

"İşler bu şekilde yürümüyor."

"Neden bu şekilde çalışmıyor?" Kabinin minderine yaslanıyor. "Elbette öyle oluyor. Bu adamın her şeyden çok bir politikacı olduğunu söylemiştin. Öyleyse bir anlaşma yap

onunla. Bir dahaki sefere sizi destekleyeceğine söz verirse bu seferlik çekip gideceksiniz."

Menümü kaydırıyorum, ne sipariş edeceğime dair bir gizem olduğu için değil, haklı olduğu için, bir şeyler yapmalıyım ama muhtemelen yapmayacağım ve onun gözlerinin içine bakmak istemiyorum.

"Seçeneklerin var, biliyorsun," diyor, sesinde biraz muziplik var.

Menüye göz attım. "Hayır, Vick."

"Ne olduğumu bile bilmiyorsun-"

"Oldukça iyi bir fikrim var," diyorum, "ve cevabım hayır." Garson içkilerimizi getiriyor -benim için su, Vicky için pinot grigio- ve beni dinlemiyormuş gibi davranıyor. sohbetimiz.

Kadehini kaldırır ve şarabını yudumlar.

"Hayır dediğimi duyduğunu söyle Vick."

Gözleri şişiyor. "Seni duydum, seni duydum," diyor.

9

Cuma, 29 Temmuz 2022

Belki de kahve içmek için buluştuktan sonra kız arkadaşlarınla iki haftalığına Paris'e tatile gitmen en iyisiydi Lauren. Bu bana sakinleşmek ve düşünmek için zaman verdi.

Ve işte düşündüğüm şey: Ben böyle şeyler yapmam. Ben sıradan bir evliliği olan, sıradan bir işte çalışan, sıradan bir banliyöde yaşayan, sıradan şeyler yapan sıradan bir adamım. İlişkilerim yok. Metresim yok!

Ve frene basmak için çok geç değil. Henüz hiçbir şey olmadı. Kim bilir, belki de durduran siz olursunuz – belki de korkan siz olursunuz.

Ama ben sebebimi biliyorum. Vicky. Vicky Lanier Dobias, neredeyse on yıllık eşim. İçten içe Vicky'nin evliliğimizde mutlu olmadığını biliyorum ve o da benim mutlu olmamı isterdi. İsterdi. Ama bana güveniyor ve bu güven onun için her şey demek. Sanırım yaşadığı çocukluk enkazından sonra güvendiği ilk erkek bendim ve bu onun bir hayat temeli kurmasına yardımcı oldu. Eğer bunu yıkarsam, ona ne olacağından emin değilim. Bunu ona yapamam.

Hayır, bunu yapamam. Başlamadan önce bunu durdurmalıyım.

Döndüğünde sana şahsen söyleyeceğim Lauren.
Ve hepsi bu kadar.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜN

10

Jane

"Meryem Ana," diye fısıldar Çavuş Jane Burke, ikinci katın trabzanlarına bağlı bir ipten sarkan Lauren Betancourt'un cesedine bakarken kendi kendine. Onun ilk cinayeti. Bildiği kadarıyla Grace Village'ın tarihindeki ilk cinayet.

Ortağı Çavuş Andy Tate merdivenlerden dikkatle iniyor, korkuluklardan ve tek tek merdivenlerdeki çizme ve sürtünme izlerinden kaçınıyor. "Şef henüz aramadı mı?"

"Her an olabilir."

Temizlikçi kadın bu sabah Betancourt'ların evine girip Bayan Betancourt'u burada sallanırken bulduğundan beri, son bir saat içinde şefle üç kez telefonda görüştü. Telefon geldiğinde Jane hâlâ evdeydi ve işe gitmek için hazırlanıyordu.

"Bay Betancourt şu anda dönüş yolunda," diyor Andy. "O'Hare'de onu karşılaması için bir memur göndereceğiz."

"Yine neredeydi?" Jane soruyor.

"Napoli. Oğullarıyla golf gezisi." Andy cesedin etrafında avizeden kaçar gibi yürüyor. "Fena bir mazeret değil."

Evet, ama eğer kocası da işin içindeyse ve Jane'in söylediği kadar parası varsa, kirli işleri kendisi yapmaz.

Andy ona bakarak, "O da bir şeydi," diye mırıldanır. Ölüm k a t ı l ı ğ ı n ı n başlangıcında bile Jane, Lauren'ın

Betancourt muhteşem, ince ve biçimli, narin, yontulmuş bir yüze ve ipeksi sarı saçlara sahip. Kıyafeti, şimdi ölümde ne kadar gösterişli görünse de, hayal gücüne çok az şey bırakıyor: formda bir leopar desenli bodysuit - Cadılar Bayramı için bir kedi kostümü. Gözleri faltaşı gibi açık, Jane'e bakıyor, dudakları sanki düşüncenin ortasındaymış gibi ayrık. Dudakları siyaha boyanmış, yüzündeki bıyıklarla uyumlu. Pahalı bir manikürü var, siyah cilalı.

Arka taraftan bakıldığında, bacaklarının arasındaki koyu leke dışında belirgin bir şey görülmüyor. Sfinkter kontrolünün kaybı, ölümün pek çok çirkin etkisinden biridir.

Jane'in telefonu AirPods'unda vızıldıyor. Andy'ye vurur ve başını sallar.

"Şef."

"*Tamam Janey, arabadayım. Yaklaşık üç saat içinde orada olurum. Öncelikle, basın henüz gelmedi mi?*"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Pencereden dışarı bakıyor.

Hayır.

Henüz muhabirler yok, ama komşular tüm güçleriyle dışarıda, çimenliklerine ya da sokağa dökülmüş, ev paltoları ve terlikleriyle, bazıları işe gitmek için giyinmiş; çocuklar sırt çantalarıyla bir Salı sabahı okula gidiyor, ilk zil on dakika sonra çalacak. Yarım düzine polis aracı tek başına yeterli olabilirdi, ama Jane bu haberin komşulara da ulaştığını hayal ediyor.

"Tanrım," diyor şef. "*Şimdiye kadarki ilk cinayet ve ben Indiana'da bir seminerdeyim.*"

Jane evin güney kapısına, mutfağa doğru yürür.

Çünkü şu ana kadar söylediklerine göre, kapı ne giriş noktası ne de boğuşmanın yaşandığı yermiş. Büyük Suçlar adli tıp birimini getirene kadar olay yerini mümkün olduğunca temiz tutmak istiyor.

Galoşlarını çıkarır ve temiz havanın tadını çıkararak dışarı çıkar. Andy onu yan taraftan takip eder.

evin ön tarafına, eylemin gerçekleştiği yere.

Grace Village, Cadılar Bayramı'nın ertesi günü. Parçalanmış balkabağı kalıntıları, bahçelere saçılmış veya kaldırım giderlerine sıkışmış şeker ambalajları, etrafa saçılmış veya çıplak ağaçların dallarına yapışmış plastik torbalar.

Village, Chicago'nun batı yakasından, Des Plaines Nehri'nin diğer tarafından, hatta Grace Park'tan gelen çocuklar için bir Cadılar Bayramı mekânıdır. Bazen otobüslerle buraya, devasa şeker çubukları ve özenli süslemeleri olan malikanelere gelirler. Daha büyük gençler, şeker mi şaka mı için dört saatlik sürenin sonunda, kaselerde kalan şekerleri temizlemek umuduyla geliyorlar ve genellikle daha gergin sakinlerden birinin aramasına neden oluyorlar.

Yüzlerce ve yüzlerce yabancı dün gece bu sokaklarda dolaştı, çoğu yüz boyalı, maskeli ya da kılık değiştirmiş olarak, yılın göze çarpmayan tek gecesinde. Bu soruşturmayı iki kat daha zorlaştıracak.

Birini öldürmek istiyorsan, Cadılar Bayramı kötü bir gece değil. "Şu ana kadar bildiklerimizi size anlatacağım, Şef. Bu
erken."

"Dinliyorum."

"İlk olarak, evin ön tarafındaki pencere."

Evin ön cephesi boyunca bakımlı çalılar. Arkalarında büyük bir pencere. Çimlerin üzerinde yürüyor ve çalıların üzerinden bakıyor.

Pencerelerden birinin önünde çizme izleri var. İyi ve derin, toprakta çimentolanmış.

"Derin çizme izlerimiz var," diyor. "Yetişkin botuna benziyor. Tahminimize göre yetişkin botu, belki on iki, on üç numara. Adli tıptan izleri alıp veri tabanında taratacağız."

"Güzel."

"Dün öğleden sonra, şeker mi şaka mı oyunu başlamadan hemen önce biraz yağmur yağdı. Bu bizim için bir hediyeydi. Çalıların arkasındaki zemin izlenimlere izin verecek kadar yumuşaktı. Görünüşe göre bir süre orada durmuş."

"*Penceresinden mi bakıyorsun?*"

"Aynen öyle. O yönde durup bu pencereden bakmaktan başka bir şey yapamazdı."

"*Bir zaman dilimimiz var mı?*"

"Mesele de bu patron. Dün gece Cadılar Bayramı'ydı. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"*Üçten yediye kadar, sonra ışıklar söner.*"

Grace Village sakinleri geleneklerine uygun olarak saat yedide ışıklarını kapatarak herkese şeker mi şaka mı kutlamalarının sona erdiğini duyururlar. Saat tam yediyi gösterdiğinde tüm ebeveynler "Cadılar *Bayramınız* kutlu olsun!" diye bağırır -muhtemelen nefeslerinin altında "*Şimdi mahallemden defolun*" diye mırıldanırlar- *ve* ardından dış ışıklarını söndürürler.

"Bizim sürüngen röntgencinin saat yediden önce penceresinin önünde pusuya yatmasına imkân yok," diyor Jane. "Şeker mi şaka mı yapanlar onun yanından geçip giderdi. Herkes onu görürdü."

"*Ama saat yedi olduğunda ...*"

"Saat yedi olduğunda, Köy'de yılın en karanlık gecesi olur. Orada istediği kadar fark edilmeden durabilirdi."

"*Tamam, sırada ne var?*"

"Bizim sürüngen gözetleyicimiz ön kapıya gidiyor," diyor. "Yürüyüş yolunda ya da araba yolunda bot izlerini görmüyoruz. Pencereden ön kapıya kadar gidiyor."

Ön kapı, taş süslemeli küçük bir A çerçeve tuğla gölgelik içine alınmıştır. Karşılama paspası Betancourt soyadını taşımaktadır. Dışarıdaki ışık kapatılmıştır. Ön kapı çerçevesi sağlamdır. Bu verandanın zemini taş. Ve

Dün geceki etkinlikten, şeker mi şaka mı yapanların kirli ya da başka türlü tüm ayakkabıları oldukça kirliydi.

"Ön verandada onun çizme izlerini görüyoruz," diyor. "Bunlar diğer sürtünme izlerinden ve şeker mi şaka mı yapanların bıraktığı izlerden çok daha belirgin. Tahminimce en sonuncusu. Ve onları kapıda da görüyoruz, Şef."

"Kapı. Yani ön kapıyı tekmeliyordu."

"Doğru. İzler hafif bir açıda. Şaha kalkıp sert bir tekme attığını düşünüyoruz."

"İçeri böyle mi girdi? Kapıyı mı tekmeledi?"

"Hayır. Zorla giriş yok, parçalanma yok, kapıda herhangi bir hasar yok."

"Yani onu içeri aldı."

"Onu içeri aldı."

"Ön kapısını tekmeleyen birini içeri mi aldı?"

"Biliyorum, değil mi? Bu yüzden birbirlerini tanıyor olmaları gerektiğini düşünüyoruz."

"Pekala, pekala, seni duyuyorum, seni bok parçası!"

Kulağa şef gibi geliyor, sürüş şekli diğer sürücülerin öfkeli kornalarını çekiyor. Polisler, polis olmadıkları zaman bile polis gibi araba kullanabileceklerini düşünüyorlar.

"Özür dilerim. Her neyse, evet, adamı tanıdığı ve içeri girmesine izin verdiği oldukça açık görünüyor."

"Belki de dışarıda olay çıkarıyordu," diyor Jane, "ve o bunu istemedi."

"Bu bir teori. Bu çok özel bir teori. Çok çabuk kilitlenme, Janey."

"Hiçbir şeye kilitlenmiş değilim, Şef. Ama neredeyse Çalıların yanında durup pencereden onu gözetleyen adamın ön kapıya gidip tekmelemeye başladığından ve kadının da onu kendi isteğiyle içeri aldığından hiç şüphe yok."

"Tamam, sonra ne olacak?"

Jane ve Andy galoşlarını tekrar giyerler. Jane ön kapıyı dikkatlice açar, Andy'yi içeri sokar ve arkasından hızla kapatır. İhtiyacı olan son şey, komşuların ikinci katın korkuluklarından sarkan bir ceset görmeleridir.

"İçeride," diyor. "Cadılar Bayramı şekeri dolu cam bir kase, antrede paramparça olmuş. Belki adam elinden düşürdü, belki de kadın ona fırlattı. Söylemesi zor."

"Tamam."

"Merdivenlere doğru koşuyor."

"Merdivenler. Bıçak için mutfağa değil mi?"

"Hayır. Mutfakta olduklarına dair hiçbir iz yok ve onu merdivenlerden yukarı kadar kovaladığına dair her türlü iz var." Mermer zemin boyunca aynı çizme izlerini takip ediyor, sonra da ahşap merdivene çıkıyor. "Lauren topuklu ayakkabılarla koşuyordu, bu kolay olamazdı, gerçi merdivenlerde koşmak düz zeminde koşmaktan daha kolaydır."

"Bu doğru mu?"

"Merdivenler, topuklu ayakkabılarla bile ayaklarınızın üzerinde koşarsınız.
Düz zeminde yapamazsınız."

Çizme izlerini ve topukların yere vurmayı başardığı birkaç sürtünme izini, etrafı saran merdivene kadar takip eder.

"Merdivenlerin tepesine ulaşıyorlar. Burası, sanırız, onu bastırdığı yer." Sahanlıkta daha fazla yürümeden durur. "Burada, sahanlıkta, ikinci kat koridorunda kan var. Adli tıp henüz incelemedi, o yüzden sadece gözle bakıyoruz. Ama ikinci katta kafasının arkasına vurmuş."

Jane, Lauren'ın cesedine, özellikle de kanlı bir yara izi taşıyan kafa derisine bakar.

"Ona neyle vuracaksın?"

"Henüz bilmiyoruz. Ama ona kan akıtacak kadar sert vuruyor. Bunun onu en azından bir süreliğine sersemleteceğini düşünüyoruz, böylece ilmiği boynuna geçirebilecek."

"İpi nasıl bağladı?"

"Şey, biraz zekiceydi," diyor çömelerek. "Bu kalın, düğümlü bir halat, her adımda bir düğümlenmiş. Ferforje trabzan, fotoğrafları gördünüz."

"Onları gördüm ama trabzana odaklanmadım."

"Tabii. Şu süslü spiral desenlerden biri, değil mi? Gotik bir tasarıma benziyor, eski bir aile arması gibi."

"Ya da bir dizi Rorschach testi," diyor Andy.

"Doğru, ya da Rorschach testleri gibi. Karmaşık spiraller, girdaplar ve şekillerden oluşan bir demet."

"Tamam, yani ..."

"İpin bir ucunu desenin kıvrımlarına soktu ve bir ya da iki kez sardı. Sıkıca tuttu."

"Sonra ne olacak?"

Jane omuz silkiyor. "Sonra onu parmaklıklardan aşağı attı."

"Ugh."

Evet, ugh. Ama bunun olmasının en muhtemel yolu.

"Neden onu boğmuyorsun?"

"Muhtemelen yapamazdı," diyor Jane. "Ya da en azından kolayca. Kadın mücadele etti. Adam arkasındaydı, boynunda bir düğüm vardı ve onu çekiştiriyordu ama kadın kolayca yere düşmedi. Burada bazı kırık boyalı tırnaklar var. Boğazındaki ilmeğe karşı mücadele ediyordu. Ve o topuklarla tekme atabilseydi, bıçak gibi keskin olurlardı. Bir elimizle boynundaki ilmiği gergin tutup, diğer elimizle ipin bir ucunu trabzan kıvrımlarına sokmak, sonra da onu kaldırıp aşağı atmak daha kolay olabilirdi."

"Tanrım. Tamam. Anladım. Jane, dinle. Büyük Suçlar adli tıp getirebilir ama bunun dışında bu iş kurum içinde kalacak, anladın mı?"

"Evet." Jane göğsünde kelebekler uçuştuğunu hissetti. bugün ilk kez.

"Ben oraya varana kadar basına açıklama yapmak yok. Anladın mı?"

"Evet."

Sessizleşiyor. Düşünüyor.

Dışarıda, Jane ağır araba kapılarının kapandığını duyar. Muhtemelen adli tabip ya da adli tıp geliyordur.

"Bunun bir sevgili kavgası ya da onun gibi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hırsızlık yok," diyor. "Cinsel saldırı yok ya da cinsel saldırı girişiminde bile bulunduğunu görüyoruz. Bu adam buraya sadece ve sadece tek bir şey yapmak için gelmiş gibi görünüyor, o da Lauren Betancourt'u öldürmek."

"Kişisel," diyor şef. *"Onun gerçekten ölmesini isteyen biri."*

Jane cesede bakar ve titrer.

"Ya da *onu* gerçekten istiyordu, nokta," diyor, "ama ona sahip olamadı."

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCE

Ağustos

11

Perşembe, 11 Ağustos 2022

Denedim. Yemin ederim denedim! Bugün kapına geldim, Paris'ten döndüğünden beri seni ilk kez görüyordum ve doğru şeyi yapmaya hazırdım. Kapıyı açtığında, bronzlaşmış, zarif ve sadece muhteşemdin, dedim ki, "Devam et Simon, yap. Lauren'a söyle, söyle, yap dedim ve yaptım, sana söyledim, Vicky'ye böyle ihanet edemeyeceğimi söyledim, bu şeyi başlamadan durdurmalıydık.

Ve sen, Lauren, Tanrı seni korusun, anladığını söyledin. "Böyle bir şey söyleyebilmen senin neden bu kadar harika bir adam olduğunu gösteriyor," dedin. Midem düğümlendi ve göğsüm patlamak üzereydi ama bir süre öylece durduk ve kendi kendime dedim ki, şu anda berbat olsa da bunu yaptığın için daha sonra memnun olacaksın.

Sonra sana sarıldım ve sen de bana sarıldın ve birbirimize sarıldık ve seni hissetmek çok fazlaydı ve sonra ellerin hareket etmeye başladı ve sonra benimkiler de hareket etti ve sanki içim alev aldı ve sonra dudaklarımız birbirine yapıştı ve sen inledin ve Lauren, bunun bana ne yaptığını anlatamam, bana cevap verdiğini duymak, üzerinde böyle bir etkim olduğunu hissetmek

Sen. Bir kadının bana bu şekilde cevap verdiğini hissetmeyeli ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Bu yüzden hepsi ozamanüzerindeve son birkaç Haftalarca düşünüp bunun olamayacağına karar veriyoruz ve on dakika içinde oluyor. Ellerimizi tutamıyoruz kapalı her biri Diğer, Biz çıplaküzerinde senin Kanepede hayvanlar gibi sevişiyorduk, ter içinde ve açlıktan ölüyorduk. Ve dünyada hiçbir şey senin orgazm olduğunu duymak kadar tatmin edici gelmemiştir Lauren, sesindeki o küçük kıpırtı, kulağıma gelen o sert nefes, kalçalarının kasılması. Kendimi yaşayan en harika erkek gibi hissettim! Aşk böyle bir şey mi? Sevdiğiniz kişiyle birlikteyken dünyanın zirvesindeymişsiniz gibi mi hissediyorsunuz? Bu

O kadar uzun zaman oldu ki unuttum.

Sanki ellerimi direksiyondan çekmişim, gözlerimi kapatmışım ve gaza basmışım gibi hissediyorum.

12

Simon

Sabahları Beşte Beş koşumla başlıyorum - sabahın beşinde beş millik bir koşu. Annem de böyle yapardı. Haftada dört gün, saat beşte ayakkabılarını giyer ve kendi deyimiyle "biraz asfalt yerdi". On sekiz maraton koşmuş, defalarca Boston'a katılmaya hak kazanmıştı. "Tamamen sana ait bir zaman" derdi. "Stres yok, telefon görüşmesi yok, tartışma yok, sadece sen varsın. Bir milyon dolar değerinde bir terapi gibi."

Austin üzerinden Chicago'nun batı yakasına geçerek doğuya doğru ilerliyorum. Şehrin suç ve şiddetin en yoğun olduğu bölgesine doğal diyemezsiniz ama harap olmuş tevazuunda ve cesur kararlılığında beni etkileyen bir şeyler var.

Herkes silahlı saldırıları ve katliamları düşünüyor ama ben her sabah şafak sökerken Augusta ve Waller yakınlarındaki ikinci kattaki yatak odasının penceresinde keman çalan genç kızı görüyorum; bej üniformalı yaşlı adam verandasında oturmuş, kırmızı göz vardiyasına hazırlanıyor, termosundan kahve içiyor ve bana "lanet olası aptal!" diyor." diye seslenen yaşlı adam; birkaç gençle ön verandada İncil çalışması yapan büyükanne, hava izin verirse, aksi takdirde ön oturma odasının penceresi; Leclaire'deki apartmandaki kadın, eve yeşil bir

Gece vardiyası bittikten sonra kitap dolu bir sırt çantasıyla garson üniforması giydi.

Bu mahallede koşturmak bana bazı insanların okullarında aptal bir profesörlüğe terfi edip etmemekten daha büyük dertleri olduğunu hatırlatıyor. Bazı insanlar iyi bir yaşam için mücadele ediyor.

Herkes burada koştuğum için deli olduğumu düşünüyor ve belki de Vicky haklı, burada koşmamak için çok inatçıyım, sanki bir şey kanıtlamaya çalışıyorum. Kaç kez bir polis aracı tarafından takip edildiğimin sayısını unuttum, memurlar yanımda yavaşlıyor ve bana ne düşündüğümü soruyorlar. Belki de aptalın tekiyim. Ama bana daha kötüleri de söylendi.

-

"Mini-Me" gibi mesela. Grace Consolidated'de 1.80'den biraz uzun ve yaklaşık 100 kiloluk cılız bir birinci sınıf öğrencisiyken, iri yarı bir son sınıf öğrencisi ve eyalet güreşçisi olan Mitchell Kitchens bana böyle seslenirdi. Mitchell tuğladan bir ev gibi yapılıydı, boynu ağaç kütüğü gibiydi, o kadar kalındı ki nerede bittiğini ve kafasının nerede başladığını görmek zordu. Kötü dişleri, ağız kokusu ve birkaç kez kırılmış bir burnu vardı. Gözleri dardı ve genişçe açılmıştı, bu da ona tarih öncesi bir görünüm veriyordu.

Austin Powers'ın devam filmi o yaz çıkmıştı. Görünüşe göre Mitchell birinci sınıfta Şükran Günü tatilinde izlemiş. O tatilden sonra Mitchell'ın beni koridorda gördüğünü ve işaret ederek "Hey, bu Mini-Me!" diye bağırdığını hatırlıyorum. Ve yapıştı, değil mi? Tabii ki takıldı. Sadece nefret ettiğin lakaplar yapışır.

Her gün otobüsten indiğimde, çitlerin hemen dışında bana sesleniyordu, "*Gel buraya, Mini-Me!*"

Koridorlarda bağırırdı. Matematik dersine girdiğimde bağırıyordu (evet, son sınıf öğrencisi birinci sınıf öğrencisiyle aynı matematik dersini alıyordu, size skolastik ilerlemesi hakkında bir fikir vermek için). Başlangıçta onu görmezden gelmeyi, yanıt vermemeyi denedim, ancak bu sadece tekrar tekrar bağırmasına neden oldu ve bu sadece işleri daha da kötüleştirdi, bu yüzden sonunda ilk kez yanıt vermeye başladım.

Evet, Mitchell'ı sevmedim. Ona takıntılı falan değilim. Ama onu unutmak istediğimde aynaya bakıp sol yanağımdaki yarayı görmem yeterli, o gün kendini kaybetmişti.

-

"İyi bir avukat her sorunun cevabını daha sormadan bilir," derdi annem. "İyi bir avukat daha duruşma başlamadan önce kapanış konuşmasında ne söylemek istediğini bilir. Nasıl bitmesini istediğinizden geriye doğru çalışırsınız ve duruşmayı öyle planlarsınız ki, sonunda söylemek istediğiniz her şeyi kanıtlarla destekleyebilirsiniz."

-

Saat altıyı çeyrek geçe, duştan sonra tıraş oluyorum, aynadaki buhardan bir daire çiziyorum, böylece bulanık bir yansıma elde edebiliyorum.

Vicky bir iniltiyle banyo kapısını itiyor, gözleri neredeyse kapalı, saçları yüzüne dağılmış. Sırtıma yaslanıyor ve "Bu kadar erken nasıl kalkıyorsun?" diyor.

"Günün en sevdiğim saati," diyorum.

"Bu yatak ... *çok* rahat."

"Beğendiğine sevindim."

Ben tıraşımı bitirip lavabodaki usturama dokunurken o tuvalete işemeye gidiyor.

"Gece geç mi?" Ben soruyorum.

Başı öne eğildi. "Gece yarısından beş dakika önce bir çağrı aldık."

"Vardiyan bitmeden beş dakika önce mi? Onu rehin bırakabilirdin."

"Ben yapmadım. Kocası da acil servisteydi, onu eve getirmeye ve suçlamaları düşürmeye çalışıyordu. Gerçek bir olaydı. Adamı zapt etmek için üç polis gerekti. Bana bile saldırdı."

"Öyle mi? Bağlandı

mı?" "Hayır."

Bu muhtemelen adam için bir şans.

"Peki ya kadın?" diye sordum. "O da seninle geldi mi?"

"Evet, sonunda. Sabah ikiye kadar ayrılmadım."

Sifonu çekiyor ve ellerini yıkamak için kendini lavaboya sürüklüyor.

"Uyumaya devam et," diyorum.

"Merak etme, yapacağım." Bataan Ölüm Yürüyüşü yaparak yatağa geri dönüyor, sonra yüzüstü yastığın üzerine düşüyor ve memnuniyetle inliyor.

Giyindim ve kahve koydum. Yol için bir fincan alıyorum. Önümde iyi bir yolculuk var. Vedalaşmak için yatak odasına geri dönüyorum. "Hey, güzelim, baban gidiyor."

Tek gözünü açıyor. "Ürkütücü."

Bir süre onu izledim. O büyük boy Cubs gömleğinin içinde yatarken çok seksi görünüyor, bu sert, sert kadın uykuda çok masum ve savunmasız.

Onu korumak zorundayım. Bundan sağ salim çıkmasını sağlamalıyım.

-

Wisconsin'e gitmeden önce Lauren'ın evine uğradım. Fazla kalmadım. Şimdiye kadar kocası Conrad çoktan gitmiş, milyonlarca dolarlık yatırımlarını yönetmeden önce gösterişli East Bank Club'da antrenman yapmak için şoförüyle şehir merkezine inmiştir. Taytlı egzersiz kıyafetleri içindeki sert vücutlu kadınlara mı bakıyor? Havaya girerse dört numaralı karısı için bir gözü var mı? Lauren'a da böyle mi yaptı - yaşlanan ikinci karısından sıkıldı ve onu daha genç bir modelle mi takas etti?

Tekrar bakmaya başlasan iyi olur Conrad, eski dostum. Lauren ile geçirdiğin üç yıl fena değildi. Dördüncüyü alamayacaksın.

Sokağın karşısındaki evine bakıyorum. Ebeveyn yatak odası evin kuzey tarafının tamamını kaplıyor ve arkasında Lauren'in mahremiyet içinde güneşlenmeyi sevdiği bir teras var. Ya da o öyle sanıyor. Yeşil paraya bahse girerim ki yakınlarda yaşayan adamlar dürbünlerini bulmayı başarmışlardır.

Ya da belki o bunu biliyordur. Sen biliyor musun, Lauren? Diğer erkekleri kızdırmayı, onların seni istemesini sağlamayı seviyor musun? Hala onaylanmaya ihtiyacın var mı? Bunların hiçbirinin önemli olmadığını anladın mı?

Yoksa hep daha fazlasını mı isteyeceksiniz?

-

"Pembe olan" dedim. "Hayır, sıcak pembe olan."

Chicago'nun yaklaşık seksen mil kuzeyinde, Racine, Wisconsin'deki "süper mağazada" çalışan tombul tezgâhtar, telefon kılıfını raftan indirip tarayıcıdan geçiriyor.

"Yani bu bin dakika mı?" Onaylıyorum.

"Evet, bin dakika. Ve bizim planımızla, aylık-"

"Hayır, planım yok."

"Bir plan istemiyor musun?"

"Hayır. Sadece bu telefon, bin dakika ve o pembe kılıf. Merak etmeyin," diye ekliyorum kıkırdayarak, "Ben bir suçlu değilim. Bu kızım için. Bu bir deneme. On yaşında bir çocuğun telefona ihtiyacı olup olmadığına karar vermeden önce bu dakikaları ne kadar çabuk bitirdiğini görmek istiyorum."

Keşke çocuklarım olsaydı. Vicky olmaz dedi. Çürümüş çocukluğunun lekesinin bir şekilde sahip olduğu herhangi bir çocuğa sızacağını düşünüyor.

Tezgâhtar bana kısa bir süre baktıktan sonra başını salladı ve bir tomar nakit paramı alıp bana bir kez daha baktı. Plansız, ön ödemeli bir telefon, nakit ödenmiş.

-

Racine, Wisconsin'in 130 mil güneybatısında ve Chicago'ya yaklaşık 60 mil uzaklıkta bulunan Valparaiso, Indiana'daki "süper mağazada" yaşlı satıcı kadına "Yeşil olan" dedim. Yine yeşil, tıpkı yeşil günlüğüm gibi, taze, yeni, çiçek açan ve bilirsiniz, tüm bu saçmalıklar için.

"Ve sen bin dakika istediğini söylüyorsun?" diye sorar.

"Evet." Parayı çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Ve ... aylık planlarımızdan biriyle ilgilenir misiniz-"

"Hayır, Hanımefendi, Hayır teşekkür ederim Sen. Sadece ve Telefon ve tutanaklar ve yeşil çanta."

Paraya bakıyor.

"Ben bir uyuşturucu satıcısıyım," dedim. "Çocuklara eroin satıyorum." Bana baktı.

"Şaka yapıyorum. On yaşındaki oğlum için. Bu bir deneme. Bu dakikaları ne kadar hızlı tükettiğini görene kadar her ay daha fazla dakika almasını istemiyorum."

"Ah, on yaşında bir torunum var," diyor parlayarak. "Oğlunuz beşinci sınıfa mı gidiyor?"

"Kesinlikle öyle!"

"Nereye gidiyor?"

Uh, oğlum. "Evde eğitim veriyoruz," diyorum ve kadın daha fazla burnunu sokmadan telefonumu cebimden çıkarıp cevap veriyormuş gibi yapıyorum.

Bu gizlice dolaşma işi göründüğünden daha zordur.

13

Vicky

Simon ayrıldıktan birkaç saat sonra yataktan kalkıyorum ve çekmecelerini karıştırıyorum. Simon tüm önemli şifrelerinin yedek listesini tutacak kadar düzenli ama bunları bir bilgisayara ya da telefona koymayacak kadar paranoyak. Elektronik gözetim Simon'ın bursunun temelini oluşturuyor; hükümetin bizim bilgilerimizden çok daha fazlasına baktığına ve bu süreçte Dördüncü Değişikliğin parçalandığına inanıyor. "Eski usul", eski güzel kalem ve kâğıdın daha akıllıca bir yol olduğunu söylüyor. Şifrelerini çorap çekmecesinde sakladığı bir defter kağıdına yazıyor, ya da belki de iç çamaşırı çekmecesi dedi, hatırlamıyorum.

Çekmeceli dolabın üstünde Simon'ın annesi Glory'nin fotoğrafları var. Bazıları Simon'un babası Ted Dobias'la evlenmeden öncesine ait ama çoğu evlendikten sonra çekilmiş. Onda Simon'dan çok şey görüyorum; kestane rengi saçları, sıcak gözleri ve ışıltılı gülümsemesiyle, ki ben Simon'ın gülümsemesini göstermeyi seçtiğinde böyle tanımlıyorum, ki bu pek sık olmuyor.

İlk fotoğraflar: Glory'nin tuhaf okul resmi pozunda omzunun üzerinden baktığı bir lise yıllığı fotoğrafı. Daha küçük bir çocukken Wrigley Field'da ailesiyle çekilmiş, yüzü hardala bulanmış bir fotoğrafı. Navy Pier'de kepi ve cübbesiyle dururken çekilmiş bir fotoğrafı,

Chicago Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden diploma sahibidir.

Ted Dobias'la evlendikten sonrakilerde Ted hiç yer almıyor, sadece Glory ve Simon var. Glory hastane yatağında kundaklanmış yeni doğmuş bebeğini tutuyor, yüzü gülüyor ama yorgun bir anne. Simon beş ya da altı yaşındayken birbirlerine güldükleri, burunlarının neredeyse birbirine değdiği bir fotoğraf. İkisi Orkestra Salonu'nun dışında. Gino's East'te pizza yerken, peynir lastik gibi gerilmiş. Küçük Simon Chicago Maratonu'nu tamamladıktan sonra annesinin kollarında, saçları terden keçeleşmiş, omuzlarında gümüş bir koşucu pançosu, Simon koşucu madalyasını tutuyor ve hiç kaybetmediği o meraklı bakışla ona bakıyor.

Her zaman duyduğum Glory bu, canlı ve aktif, aptal ve tuhaf, her zaman bayat bir şaka ya da gülümsemeyle hazır.

Bir de avukat Glory var, lazer odaklı avukat. Glory'nin bir davayı savunduğu gün Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi'nin merdivenlerinde anne ve oğlunun fotoğrafı. Hukukçuların en keskin zekâlısı, der Simon her zaman, "ve dillerin en sivrisi. Korkusuzca açık sözlü."

Duvarda bir çerçevenin içinde, Glory'nin gösterişli bir hukuk firmasında çalışan yeni bir avukat olduğu, o zamanlar sadece bir avuç kadından biri olduğu bir duruşma tutanağının bir sayfası asılı:

MAHKEME: İtiraz kabul edildi, Bayan Dobias.

AVUKAT BEY: Sayın Yargıç, biz bu ifadeyi iddia edilen hususun doğruluğu için değil, sadece ifadenin verildiğini göstermek için veriyorduk.

MAHKEME: Anlıyorum tatlım, ancak bir yargıç itirazı kabul ettiğinde, avukat bir sonraki soruya geçer, ne kadar güzel olduğu umurumda değil.

AVUKAT BEY: Sanırım anlıyorum. Yargıç eşek gibi davrandığında avukat ne yapar?

MAHKEME: Pardon? Bana ne dediniz?

AVUKAT BEY: Ben sadece varsayımsal olarak konuşuyordum, Sayın Yargıç. Lütfen anlayın, tüm bu kurallar ve formaliteler bir kızı bunaltmaya yeter.

MAHKEME: Az önce bana at kıçı mı dedin?

AVUKAT: Az önce bana tatlım mı dedin? Sen bana güzel mi dedin? Belki ikimiz de yanlış duymuşuzdur.

Görünüşe göre, bu noktada yargıç avukatlara odalara girmelerini emretti ve mahkeme muhabirini uzaklaştırdı. Simon'ın anlattığına göre yargıç Glory'ye kendisini neden mahkemeye itaatsizlikten tutuklamaması gerektiğini sormuş. Glory, Yargısal Soruşturma Kurulu'nun, görevdeki bir yargıcın bir kadın avukata karşı kayıtlara geçen küçük düşürücü yorumlar yapması konusunda nasıl hissedeceği konusunda endişeli olduğunu söyledi. Yargıç günün geri kalanı için ara verdiğini açıkladı.

Haber hukuk firmasına ulaştı ve firmanın yönetim kurulu, hakimden özür dilemesini talep etti. Kadın reddetti. O gün firmadan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi.

Ancak o gün mahkeme salonundaki kadınlardan biri tutanağın bir kopyasını aldı, bu sayfayı çerçeveletti ve Glory'ye hediye etti.

Simon'ın annesini sevebilirmişim gibi geliyor.

Son iki fotoğraf, Glory'nin tekerlekli sandalyeye bağlı olduğu ve işlevselliğini büyük ölçüde yitirdiği son zamanlara aitti. Yüzündeki canlılık yerini daha donuk bir bakışa bırakmış, ışıl ışıl gülümsemesi artık dudağının çarpık bir dönüşüne dönüşmüştü. Simon bunları neden yanında tutuyor bilmiyorum. Hayatının son iki yılı herkes için zordu ve

Onu hatırlamanın yolu bu değil, onun hakkında duyduğum her şey doğruysa, hatırlanmak isteyeceği şekilde değil.

I düşünmek Simon tutar şunlar Fotoğraflar için
Hatırla Her şeyin nasıl dağıldığını.

-

İşte burada, şifre listesi, çorap çekmecesinde. Güven hesabının şifresi Glory010455, annesinin adı ve doğum tarihi.

Aşağıya indim. Simon gitmeden önce kahve koymuş, termos fincanda hâlâ sıcak. Çok lezzetliydi. İyi kahve çekirdekleri kullanıyor. Ve demlemeden önce üzerine biraz balkabağı baharatı serpmiş. Tam olarak Eylül değil ama bana en sevdiğim mevsim olan sonbaharı hatırlatıyor, eminim bu yüzden yapmıştır. Benim için her zaman böyle küçük şeyler yapar.

Keşke Simon ve ben farklı olsaydık. Keşke o balondan daha sık çıksaydı. Ailesinin başına gelenlerden sonra hukuk onun sığınağı mı oldu, yoksa doğuştan mı böyle bilmiyorum ama hukuk hakkında öğretmek, konuşmak ve yazmak onun için her şey, tutkusu, hayatı. Hukuki bir meseleyi basit parçalara ayırıp sonra yeniden kurguladığında, nefes alan bir organizma gibi hayata geçirdiğinde nasıl da parlıyor. Hukuk hakkında sadece televizyonda gördüğüm kadarını bilen ben bile onu dinlerken kendimi kaptırabiliyorum.

Hukukun kıskanç bir metres olduğunu söylerler. Ama bu doğru değil. Kanun Simon'ın kalbini demir gibi kavramıştır. Kıskanç metres benim.

Kendime söylediğim şey bu, en azından odaklandığım sorun bu, muhtemelen suçu ona atabilmek için. Asıl sorun, asla çalışamayacak olmamızın nedeni, çocuklar. Simon onları istiyor. Her şeyi istiyor, evlilik ve çocuklar, çekirdek bir aile.

Büyürken sahip olduğum aile nükleerdi, tamam, ama iyi bir şekilde değil. Bunu yapmayacağım.

Simon sadece korktuğumu söylüyor, her müstakbel ebeveyn gibi. Evet, korkuyorum. Onları mahvetmekten korkuyorum. Benim gibi olacaklarından korkuyorum. Onlara ne öğretebilirim ki? Nasıl bir rol model olurum? Ya onlara sahip olursam ve iş işten geçtikten sonra başa çıkamayacağımı fark edersem?

Yeğenlerimi, M&M'leri seviyorum. Teyze olmayı seviyorum. Bu yeterli değil mi? Simon için değil.

Oh, uzlaşırdı, biliyorum. Çocuksuz yaşayabilir.

Ama yerleşmesinin sebebi ben olmak istemiyorum.

Sadece çalışmıyoruz.

Mutfak masasına oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Web sitesini açtım ve güven hesabına erişmek için şifreyi girdim.

Babası on iki yıl önce öldükten sonra Simon'a babasından miras kalan para. Bildiğim kadarıyla bir kuruşuna bile dokunmadı. Başlangıçta oldukça yüksek bir meblağdı, ancak faiz ve Simon *olmayan* yediemin tarafından alınan bazı muhafazakar ama iyi yatırım kararlarıyla birikti. Bu iyi bir şey çünkü Simon para konusunda berbattır.

Bugün itibariyle Simon'ın vakfındaki bakiye 21,106,432 dolar. Yirmi bir milyon küsur.

Lezzetten bahsediyorum.

-

Daha önce başlattığım Google aramasına yatırım danışmanları arayarak devam ediyorum. Listeyi dörde indirdim. Broderick adında bir adam, orta yaşlı ve kel, müşterileriyle olan kişisel ilişkisinden bahsediyor. Sanırım ağız kokusu ve yüksek tansiyonu var.

Lombardi adında bir adam, üst düzey "varlık yönetimi" işinde, sürekli gördüğüm bir tabir. Tam bir watt gülümsemesi var ve sanki bir reklam filminde halı şampuanı satması gerekiyormuş gibi mumlu bir görünümü var.

Bowers adında, adının önünde tonlarca baş harf olan bir adam "tam hizmet varlık yönetimi ve güvenlik" sunuyor, bu da sanırım yatırım danışmanım olmanın yanı sıra bana sigorta satmak isteyeceği anlamına geliyor. Kitap gibi bir adam, küçük gözleri ve kalem boynu var.

Sonuncusu Christian Newsome, şimdiye kadar gördüğüm hiçbir yatırım danışmanına benzemiyor. Fotoğrafında en azından göğsünden yukarısı Calvin Klein modeline benziyor.

Daha genç, otuzlu yaşların ortasında, sitede iki farklı fotoğrafı var, güzel bir takım elbise giymiş ama kravatı yok, sadece kolalı beyaz gömleğinin yakası açık. Geniş omuzlar, kalın boyun. Belki de bu yüzden kravat takmıyor, boynuna kendini gösterebileceği bir alan açmak için. Zamanında atletikti, ama muhtemelen çok şiddetli değildi; o güzel yüzünü, güçlü, kaba traşlı çenesini, iri mavi gözlerini, öne düşen kaküllü saçlarını bozmak istemezdi

-Dikkatlice çalışılmış dağınık bakış. Yakışıklı olduğunu biliyor, bu da sinir bozucu.

Ama kazanan gibi görünüyor, hakkını vereyim.

Biraz daha araştırdım. Biyografisi etkileyici: Harvard mezunu ve MBA yapmış, daha okulu bitirmeden piyasada büyük bir vurgun yapmış.

Web sitesinde *Fortune* dergisinin on üç yıl öncesine - 2009 Mart'ına- ait, yirmi bir yaşındaki genç Christian Newsome'un 2008'de mortgage krizi patlak vermeden önce "kredi temerrüt takaslarına" ilk yatırım yapanlardan biri olduğu ve diğerlerinin yapamadığını yaparak "mortgage destekli menkul kıymetler" piyasasının çökeceğini doğru tahmin ettiği hakkında bir makale var.

Web sitesinde yer alan ve *Newsweek*'te üç yıl önce yayınlanan bir başka makale ise Christian Newsome'un yeni girişiminin beş yüz milyon dolardan fazla değere sahip bir fonda küçük bir grup yatırımcıyı nasıl bir araya getirdiğini anlatıyordu. "Piyasadaki bir sonraki hamleleri ve temsil ettiği yatırımcılar hakkında ağzını sıkı tutmasıyla tanınan Newsome, bir sonraki fikrinin 'kredi temerrüt takaslarını kuruşluk hisse senetleri gibi göstereceğini' söylemekle yetindi."

Kahvemi yudumlarım. Makaleleri tekrar okudum. Bir süre fotoğrafına baktım.

Sonra cep telefonumu elime alıp randevu almaya başlıyorum.

14

Salı, 16 Ağustos 2022

Bu öğleden sonra Michigan Avenue'daki dairende buluştuk. O apartman dairesine sahip olmak her şeyi çok kolaylaştırıyor. Ben hukuk fakültesinden uğrayabilirim, sen de şehir merkezinde olmak için ne bahane gerekiyorsa onu kullanabilirsin.

Bunu ben yapıyorum. Biz yapıyoruz. Bunu yapıyoruz! Vicky hakkında söylediğim her şeyi biliyorum ama bunu yapıyoruz ve kendimi durduramıyorum.

Ve size telefonları göstermek için sabırsızlanıyordum! Sana bundan bahsetmemiştim. Sana sürpriz yapmak istedim.

Her şeyden önce, dairene girdiğimde soyunduk ve Michigan Bulvarı'na bakan pencereye karşı yaptık, on dört kat yukarıda, pencere camına dikildin. Filmlerde göründüğünden çok daha zordu ve sırtımın tutmayacağını düşündüm, bu yüzden yatağında bitirdik.

Sonra biraz şarap içtik ve sana göstermek için yanıp tutuşuyordum. Ben de gösterdim. Pembe telefon sana, yeşil telefon bana.

İlk başta konuşmadın. Kalbim jimnastik yapmaya başladı, iyi olanından değil, yanık olanından.

"Artık metresin miyim?" dedin bana bakarak.

"Ben sadece ... ... İletişim kurabilirsek iyi olur diye düşündüm-"

"Beni becermek istediğin zaman beni arayabilmek istiyorsun."

"Hayır, öyle değil," dedim.

"Ben senin telekızınım, öyle mi?" dedin. "Karınla tanışmadan önce olduğu gibi. Karın gibi olmamı mı istiyorsun? Başka bir Vicky mi istiyorsun?"

"Hayır, dinle, hiç de öyle değil." Sanırım buna benzer bir şey söyledim. Ağzımdan hangi kekeme protestonun çıktığından gerçekten emin değilim.

Ama bu kısmı gün gibi hatırlıyorum. Bana doğru yürüdün. Bacaklarımı güçsüzleştiren bir şekilde bana doğru yürüyorsun. Sanırım "saunter" kelimesi senin için icat edildi, Lauren. Arka planda bir saksafon çalıyor olmalıydı.

Eğildin ve kulağıma fısıldadın, "Fahişen olmamı istiyor musun Profesör Dobias? Söyle bana. Ne istediğinizi söyleyin."

Kendinden başka bir şey olmanı istemiyorum Lauren. Rol oyunlarına ya da edepsiz konuşmalara ihtiyacım yok. Bunlar hiçbir zaman bana göre olmadı. Sadece seni istiyorum, tam olarak olduğun gibi.

Ama o anda söylenecek en doğru şey buymuş gibi geldi, ben de öyle yaptım.

Saçlarını tuttum ve bana bakmanı sağladım. "Ben de bunu istiyorum," dedim.

Gözlerin parladı. Ağzının köşeleri sadece hafifçe yukarı kıvrıldı.

"O zaman beni öyle becer," dedin.

15

Vicky

Lobideki kayıtlarda Newsome Capital Growth'un 1320 numaralı süitte olduğu yazıyor. Çoğu binada batıl inançlardan dolayı on üçüncü kat olmaz sanırdım. Bir alamet mi?

Cam kapıları itiyorum, ince bir masanın arkasında oturan, kulaklık takan genç bir kadın tarafından karşılanıyorum, sanırım günümüzün kurumsal Amerika'sının şık profesyonel görünümü. Çalıştığım yerde, barınakta, tek bir sabit hat bile alamıyoruz. Klima yerine vantilatör kullanıyoruz. Kokmadığı sürece son kullanma tarihi geçmiş süt kullanıyoruz.

"Christian Newsome için Vicky Lanier," diyorum.

"Evet, Bayan Lanier, bir dakika." Büyük bir telefonun düğmesine basıyor. "Saat dörtteki randevunuz Bayan Lanier, burada mı? Tabii." Bana baktı. "Bir dakika içinde burada olur. Size bir şey getireyim mi?"

"Ben iyiyim."

Resepsiyonun arkasındaki ofislerden birinden sesler geliyor. Güçlü, gırtlaktan gelen bir kahkaha. Kendine güvenen bir adam. Ya da en azından güven yansıtmaya çalışan bir adam.

"Bayan Lanier? Christian Newsome." Ofisinden çıkıp elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. Bugün beni karşılayan dördüncü mali müşavir ama elimi gerçekten sıkan ilk kişi. Diğerleri sadece nazikçe sıktılar,

Sanki ellerim onların güçlü kavrayışları altında un ufak olacakmış gibi.

Fotoğraflarındaki gibi görünüyor. Asla bilemezsiniz, ama o buna sadık. Otuzlu yaşlarının ortasında, iyi dikilmiş bir takım elbise giyiyor ama yine de kravat takmıyor, çünkü hayır, geleneklere bağlı kalmıyor, kalıpların dışında düşünüyor ve ayrıca kalın boynunu gösteriyor.

Hala kaba traşlı, tıpkı web sitesindeki güzellik resimlerinde olduğu gibi, bu ilginç çünkü traş olmak için zaman ayırdığı anlamına geliyor, çok kıllı değil, ama seksi kirli sakal. Saçları hala dağınık görünüyor. Bu, çok fazla zahmete girmemiş gibi görünmek için çok fazla zahmete giriyor.

Ofisi gördüğüm diğer sakin ofislere benzemiyor. Bir tarafında deri bir kanepe var ve üzerinde süslü bir lamba asılı. Birinci sınıf içkilerle dolu bir bar. Bir ego duvarı, onun hakkında yazılmış çerçeveli makaleler, ünlü insanlarla çekilmiş fotoğrafları. Başka bir duvarda üç düz ekran TV- CNBC, Fox Business ve Bloomberg- artı Nasdaq, Nikkei ve Dow Jones'dan dönen endeksler. Bunların hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor. Finans dünyasını nükleer fizikten anladığım gibi anlıyorum.

"Hayatta temas sporuna en yakın şey" diyor bana. "Herkes dışarıda yarışıyor. Gözümü her zaman oyun alanından ayırmamayı seviyorum."

Çelik bir masanın arkasında oturuyor ve beni inceliyor. Çok belli etmeye çalışmadan beni kontrol ediyor, ama erkekler genellikle belli ederler. Ne gördüğü hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Benimle bir iki tur atmaktan çekinmezdi ama evlenilecek biri değil.

Kız kardeşim Monica, evlilik için biçilmiş kaftandı. Monica balo kraliçesiydi, amigo kızdı, A öğrencisiydi, her erkeğin peşinden koştuğu parlak gülüşlü ve bulaşıcı kahkahalı kızdı. Ben, değersiz küçük kız kardeştim.

Güzel ama daha büyük göğüslü ve gülümseyen, kampüs dışında sigara içen ve kütüphanede seks yaptığı için okuldan atılan biri.

Kız kardeşim olamadığımda, onun olmadığı her şey olmaya kararlıydım. Ve bunda da çılgınca başarılı oldum.

"Harika olan şey, bunun sıfır toplamlı bir oyun olmaması" diyor. "Herkes kazanabilir. Sadece doğru oynamanız gerekiyor." Elini, içinde imzalı bir beyzbol topu ve iki süslü bilgisayardan başka bir şey bulunmayan ince çelik masasının üzerine bırakıyor. "Peki, Bayan Vicky Lanier, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Mali danışmanlarla görüşüyorum. Muhtemelen tanıdığınız kişiler." Bugün tanıştığım diğer üç danışmanın kartvizitlerini dağıttım. "Elime biraz para geçmek üzere."

Kartlara bir göz attı. "Chicago'ya yeni taşındım," diyor. "Yani onları şahsen tanımıyorum. Ama onları *tanıyorum*, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Binlercesini tanıyorum. Ve eminim ki onlardan herhangi biri paranızı yeterince 'yönetebilir'. Ama sizin istediğiniz bu değil."

"Değil mi?"

"Hayır, büyütmek istiyorsun. Birinci sınıfta uçmak istemiyorsun.

Kendi jetinizin sahibi olmak istiyorsunuz."

Sandalyemde arkama yaslanıp bacak bacak üstüne atıyorum. Kesinlikle daha agresif bir yaklaşım. Diğer adamlar, tatlı tatlı konuşmaları, ilişki kurma ve her bir yatırımcının bireysel ihtiyaç ve isteklerini tanıma, risk azaltma ve varlık koruma stratejileri hakkındaki saçmalıklarıyla. Kendimi güvende hissetmemi sağlamaya çalışıyorlar. Bu seferki, diyor ki, kemerini bağla ve patlamaya hazırlan.

"Elinize biraz para geçeceğini söylemiştiniz," diyor. "Miras mı? Umarım aileden biri ölmemiştir?"

"Hayır. Kocam Simon'ın parası aslında."

"Ah, Bay Lanier."

"Dobias," dedim. "Simon Dobias. Kızlık soyadımı korudum."

"Çok iyi."

"Ama parayla ilgili kararları ben vereceğim," diyorum. "En azından on iki hafta içinde ben vereceğim. Bu gerçekleştiğinde hazır olmak istiyorum."

Bunun üzerine duraksıyor. Anlamıyor. "On iki hafta sonra ne olacak?"

"Onuncu evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz. Kasımın üçünde. Sonra parayı alırım."

"Ah," diyor. "Görünüşe göre işin içinde bir güven var."

Çok iyi, Christian Newsome. Gerçekten de var. "Simon'ın babası onun için bir vakıfta para bıraktı, evet," diyorum. "Daha önce tröstlerle uğraştınız mı?"

Bir el sallıyor. "Her zaman. İnsanların paralarıyla neler yaptıklarını görseniz şaşırırsınız. Bu onların işi, benim değil."

"Şu anda para sadece Simon'ın adına kayıtlı. Güvenceye göre, on yıl evli kaldıktan sonra ortak mülk haline gelecek."

"Bunlar babasının şartları mıydı? Paraya erişebilmeniz için on yıl evli kalmanız mı gerekiyordu?"

"Ben ona erişemeden... ya da Simon onu benim için harcayamadan önce."

Christian sandalyesine geri oturur. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet," diyorum, sesimde bir sınır var. "Vakıftan yapılan her harcamayı onaylaması gereken bir mütevelli var. Simon bir araba satın alabilir, ancak bu sadece vakıf adına, yani sadece Simon'ın adına olmalıdır. Florida'da ikinci bir ev falan alabilir ama sadece vakıf adına.

-Sadece Simon'ın adı. Simon beşinci yıldönümümüz için bana elmas bir kolye almaya çalıştı ve kayyum hayır dedi, vakıf parasıyla olmaz, yapamazdı."

"Bu kısıtlayıcı."

Gülümsüyorum. "Simon'ın babası bana güvenmiyordu."

Bu Christian'ın ilgisini çekmiş gibi görünüyor, gözleri parlıyor. Ben yaramaz bir kız mıyım?

Bilmiyorum, değil mi?

"Simon'ı gerçekten seviyorsam, para için on yıl beklemeye aldırmayacağımı düşündü. Ve eğer şüphelendiği gibi para için bu işin içinde olsaydım, on yıl beklemeye razı olmazdım."

Cevap vermiyor ama mantığı anlıyor. Ve o vakıfta sağlıklı bir miktar para olması gerektiğini düşünüyor. Ama sormadı. Henüz sormadı. Web sitesindeki küçük yazılar, hizmetleri için minimum yatırımın on milyon dolar olduğunu söylüyor. Telefondaki resepsiyonist de aynı şeyi söyledi ama Christian'ın bazen istisnalar yapmaya istekli olduğunu da ekledi. Ona on milyonun sorun olmayacağını söyledim.

"Yıllar içinde Simon'ın babasını hiç sevmedin mi?" diye soruyor bana gülümseyerek.

"Simon'ın babası biz daha evlenmeden önce vefat etti."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Ve şimdi on yıldır evlisiniz," diyor. "Ya da olacaksın, 3 Kasım'da."

"Üçüncü Kasım'da," diyorum, "bu parayı istediğim gibi, istediğim zaman, istediğim şeye harcayabilirim. Ve bu parayı o aptal bankadan ve varlık koruma ve muhafazakarlık saçmalıklarıyla küçümseyen kayyumdan olabildiğince uzağa götürmek istiyorum-"

Kendimi kaptırdığımı fark ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Biraz acımasız olabilirim."

"Seni suçlamıyorum," diyor. "Kendi evliliğinde ikinci sınıf vatandaş oldun."

Başımı salladım. "Simon böyle olmasını istediğinden değil. Başka seçeneği yok. Güven şartlarını değiştiremez. Ama

Evet, ikinci sınıf vatandaş, bunu ifade etmenin gerçekten iyi bir yolu."

Elini kaldırıyor. "Fikirlerimi kendime saklamalıyım."

"Hayır, gerçekten, bu benim nasıl hissettiğimi özetliyor."

Öne doğru eğildim. Muhtemelen sadede gelmenin zamanı geldi. "Size bir şey sorayım Bay Newsome. Ne zaman

güven 3 Kasım'da ortak mülkiyet haline gelirse, bu Simon'ın onayı olmadan parayı harcayabileceğim anlamına mı gelir? Ya da onun bilgisi olmadan?"

Bu soruyu bugün daha önce üç kez sordum ve her seferinde aynı cevabı aldım. İlk olarak, güvenin dilini görmeleri gerekiyor. İkincisi, genellikle bir kişi bir hesapta listelenmişse, diğer hesap sahibinin onayı olmadan bu parayı harcayabilir. Ancak üçüncü olarak, yatırım danışmanının da dahil olabileceği potansiyel davalar da dahil olmak üzere arka plandaki anlaşmazlıkları önlemek için diğer hesap sahibini de konuşmaya dahil etmek muhtemelen en iyisidir.

Christian Newsome hemen cevap vermiyor. Muhtemelen aşağı yukarı aynı yanıtı vermeye hazırdır. Ama yasal incelikleri düşünmüyor. Bu soruyu sormakla ne tür bir insan olduğumu düşünüyor. Ve pek de rahatsız olmuş görünmüyor. Bir an için yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bunu gerçekleştirmenin yolları var, evet," diyor. "Ve bana Christian deyin."

Ofiste etrafıma bakıyorum, çeşitli borsalardan gelen endeksler, Harvard'dan alınan diplomalar, devlet kurumlarından alınan sertifikalar. Bütün bu adamlar pek çok yönden birbirlerine benziyorlar.

Ama her şekilde değil.

"Christian, bu bütün gün duyduğum en iyi cevap."

Masasına koyduğum üç kartviziti alıyorum ve her birini ikiye ayırma gösterisi yapıyorum.

"Ve muhtemelen bana Vicky demelisin," diyorum.

16

Simon

Hukuk fakültesinden Clark ve Randolph'daki Chicago Title & Trust binasına kadar bir buçuk mil yürüyorum. En sevdiğim noktalardan biri olan göl kıyısındaki beton gezinti yolu boyunca, solumda çalkantılı su, sağımda Lake Shore Drive'da yanımdan geçen arabalar boyunca seyahat edebilmek için daha uzun bir rota izliyorum. Zehirli bulutlar gökyüzünü kaplıyor ama bu, hemen altımda kuzey ve güneyde birbirlerinin yanından geçen bisikletlileri, patencileri ve koşucuları durdurmadı. Bu şehri seviyorum.

Binanın şu anda farklı bir adı var, ancak pek çok kişi hala Chicago Title & Trust Binası olarak adlandırıyor. Doksanlı yıllarda babamın burada bir hukuk bürosu varken binanın adı buydu. Bir anlaşmazlık nedeniyle ortaklarından ayrıldıktan sonra kendi başına açtığı bir firmaydı. O zamanlar bu binada bir sürü hukuk firmasının ofisi vardı. Belki hâlâ vardır.

Bir Cumartesi günü onunla buraya geldiğimi hatırlıyorum. Şehir merkezindeki Yeşil Hat'a binmiştik -özellikle hafta sonları başlı başına bir macera- ve asansörle on yedinci kata çıkmıştık. O katın ortasında bir süiti vardı. Buzlu cam kapıyı ve üzerinde süslü bir yazı tipiyle yazılmış LAW OFFICES OF THEODORE DOBIAS yazısının ne kadar havalı göründüğünü hatırlıyorum.

Babamın kendi deyimiyle "hurdacılık" yaptığı zamanlardı. Çoğunlukla kişisel yaralanma ve işçi tazminatı. Araba kazaları ve

Kayma ve düşmeler ve bunun gibi şeyler. Hatta bazı ceza davalarına da baktı, çoğunlukla alkollü araç kullanma ve bulundurma davaları. Dördüncü Ek Madde konusunda bilgi sahibi olması gerekiyordu ama neyse ki bunun için annem vardı. Çoğunlukla ambulans kovalayıcısıydı.

İş yerinde mi yaralandınız? O zaman yanınızda birine ihtiyacınız var!

Neyse ki, hiç saçma sapan reklamlar yayınlamadı. Ben asla
yüzünü bir otobüsün kenarında gördüm.

Sonra, kendisine milyonlar kazandıran devasa bir elektrik yaralanması davası olan ana damarı vurdu. Ofis alanını değiştirdi. Pek çok şeyi değiştirdi.

Chicago Title & Trust Binası'nın içinde, lobide bir Starbucks alıp deri koltuklarından birine uzanıyorum.

Indiana'dan yeni aldığım yeşil telefonu çıkarıp SIM kartını takıyorum. Hayatımda ilk kez yeşil telefonu açıyorum, canlanmasını bekliyorum, bin dakikamın ilk birkaç saniyesi. Derin bir nefes alıyorum ve yazıyorum:

Test . . . Test . . . 1, 2, 3. Test . . . test . . . 1, 2, 3. Bu şey açık mı?

"Gönder" tuşuna bastım ve nefesimi bıraktım.

Bu sabah 10'da mesajımı bekliyor. İlk mesajımızı. En azından ben öyle umuyorum. Umarım o sıcak pembe telefonuyla orada oturmuş benden haber bekliyordur.

Yeşil telefonum onun cevabıyla titriyor. Neredeyse kahvemi dökecektim.

Merhaba yabancı.

Onun cevapları benim mesajlarımdan farklı bir yazı tipinde. Benimkiler kutu gibi ve sade, onunkiler kıvrımlı, daha zarif ve daha şehvetli. Bu uygun görünüyor. Cevap veriyorum:

Resepsiyon iyi mi?

Pek seksi bir cevap değil. Hem de hiç. Ama Lauren'ın kalın duvarlı eski bir evi var, Grace Village'daki pek çok ev gibi. Köyde tanıdığım bazı insanların telefonları çekmiyor.

O da mesaj atıyor:

Balkonda

Doğru, ana yatak odasının balkonunda.

Mesaj atıyorum:

Dikkatli olmalıyız.

Ama göndermedim. İlk mesajlarım berbattı. Metresinle gizlice iletişim kurmanın bu yepyeni heyecan verici yolu ve ben onun cep telefonu sinyalini sorarak mı başlıyorum? Ve şimdi de dikkatli olmamız gerektiğini mi söylüyorum? Seksi olmamaktan bahsediyorum.

Bunu daha iyi düşünmeliydim. Ama düşünmedim. Sildim ve yerine bunu yazdım:

Dikkatli olmalıyız. Senin için hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum.

Daha iyi, çünkü önemsendiğini gösteriyor. Ama hala rahatça ıslak battaniye bölgesini işgal ediyor. Oyununu geliştir, Simon.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Hayır. Bu doğru, daha önce böyle bir şey yapmadım, ama hayır.

Pop quiz: Şu anda kendini güvensiz hissetmeyen biri ona ne derdi?

a. Benden gerçekten hoşlanıyor musun? Emin misin? Çünkü senden çok hoşlanıyorum!
b. Yorgun musun? Çünkü bütün gece aklımdan çıkmadın.
c. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım.
d. Sanırım seni seviyorum.
e. Yukarıdakilerin hiçbiri.

Ben (e) ile devam edeceğim. "L" kelimesini kullanmayacağım.

Şuna ne dersin?

Seni düşünmeden duramıyorum.

Bu daha iyi. Evet. Kendimi vazgeçiremeden gönderiyorum. Starbucks'ımdan bir yudum daha alıyorum. Metin kutusu fokurdamaya başladı. Bir cevap yazıyor:

Sonra görüşürüz.

Vay canına. Vay be. İyi gitti.

Telefonu kapatıyorum, açıyorum ve SIM kartı çıkarıyorum.

-

Wicker Park. Ben üniversitedeyken, burası modanın son noktasıydı, yaşanacak ve takılacak bir yerdi. Birçok insan için hala öyle, ancak artık genç kalabalık için biraz fazla yuppie oldu ve bazı havalı dalışlar ve

Konser salonları ve kahve barlarının yerini AT&T ve Lululemon mağazaları ile Fifth Third Bank şubeleri aldı. Hukuk fakültesinde geç saatlere kadar çalışıyorum. Saat yedi on beş civarında okuldan çıkıp Wicker Park'a gidiş dönüş on millik bir yolculuğa çıkıyorum. Yolun yarısında, Kuzey Caddesi'nin kuzeyindeki Damen'de Viva Mediterránea adlı bir barın önünde durdum. içindeve Şehir. Asla olmuştur Burada. Bu geri Sokağın bitişiğindeki veranda bu gece eğlence düşkünleriyle dolu; iş kıyafetli insanlar uzun bir happy hour'un tadını çıkarıyor, üniversite öğrencileri ve yeni başlayan yüksek lisans öğrencileri.

Terli ve yorgun bir şekilde ara sokakta durup etrafıma bakıyorum. Sağımda Viva'nın arka verandası. Solumda, bir sonraki sokaktaki bir apartmanın arka tarafı, apartman sahiplerinden birkaçı arka verandalarında et ızgara yapıyor ve kendi kokteyllerinin tadını çıkarıyor.

Dirseklenmeden ve itilip kakılmadan eğlenen insanların yanındayım. Özellikle iyi aydınlatılmış da değil.

Evet, burası benim yerim olacak. Viva Mediterránea'nın arkasındaki sokak.

Planımız günde iki kez, sabah on ve akşam sekiz olmak üzere, programlarımıza uygun zamanlarda mesajlaşmak. Geri kalan zamanlarda telefonlarımızı kapalı tutacağız. Dikkatli olmak zorundayız. Herkes nedenini anlayabilir. Kullan-at telefonunuzu, yanlış kişi -mesela eşiniz- yanına geldiğinde bip sesi çıksın ya da çalsın diye öylece ortalıkta bırakamazsınız.

Bu, koşu programımı ayarlamam gerekeceği anlamına geliyor, ki bu hayal kırıklığı yaratıyor çünkü sabah koşularımı seviyorum, ancak akşamları da koşmak için söylenecek bir şey var ve hukuk fakültesinden Viva'ya giden bu rota hiç de fena değildi.

Saat akşamın 8'i olduğu için yeşil telefonumu çıkardım, SIM kartı taktım ve bunu gönderdim:

Test, test . . . oh neyse. İyi akşamlar güzel bayan.

Hemen cevap veriyor:

Merhaba yabancı tehlike

Tehlikeye vurgu yapıyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Ama her zaman orada olacak. Tekrar hızlıca cevap veriyor:

*Sadece *adil* bir bayan mı?*

Sarışın gibi ama benimle oynuyor.

Adilden biraz daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Seksi ve komiksin ve şaşırtıcı ve kalbimi bir dakikada bir mil hızlandırıyorsun. Nasıl yani?

O da cevap verir:

Bu daha iyi.

Viva'daki müşterilerden bir tezahürat yükseliyor. Dışarıda bir televizyon var ve Contreras az önce Cubs için bir sayı yaptı. Genç olmak güzel. Dikkatimi telefona veriyorum:

Sana bir şeyler yapmak istiyorum.

Onun cevabı:

Bana mı yoksa benimle mi?

Bu bir softball:

Sana.

Bubbles, bir yanıtla oynarken. Sonra:

> *Aman Tanrım. Böyle dindar bir isme sahip birinin böyle yaramaz bir tarafı olması . . .*

Güzelmiş. Bunu sevdim. Bilin diye söylüyorum, annem bana Simon Peter ismini İncil'deki bir karaktere gönderme olsun diye vermedi. Her zaman ilk adımın Simon olmasını istemişti ve Peter onun babasının adıydı. Ama Saint Augustine'deki din eğitimi öğretmenleri tam adımı kullanmayı severlerdi.

Cevap veriyorum:

> Henüz yaramazlık görmedin.

Kendi kendime gülümsüyorum ve telefonu kapatıyorum. SIM kartı çıkarıyorum ve ikisini de koşu şortumun cebine sokuyorum.

Bu iletişim şekli amaçlarımıza mükemmel bir şekilde hizmet edecektir. Dikkatli olduğumuz sürece.

Çok ama çok dikkatli olduğumuz sürece.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜN

17

Jane

Çavuş Jane Burke eğilir ve Lauren Betancourt'un yüzüne dikkatle bakar.

Tırabzandan sarkan Lauren'in, düğümlü ipin tırabzanın ferforje tasarımına dolandığı yerin yakın çekimleri de dahil olmak üzere, akla gelebilecek her açıdan tüm fotoğrafları çekildi. Sonunda cesedi çıkarma zamanı gelmişti. Cesedin indirilmesi, ip trabzandan çözülürken ve ceset yerçekimine teslim olarak sedyeye yerleştirilmiş bir ceset torbasına konurken, kimi merdivenlerde kimi de fuayenin zemininde bulunan Köy görevlilerine talimatlar veren Cook County adli tabibinin gözetiminde gerçekleşti.

Lauren'ın yüzünde, çene çizgisinin etrafında, Jane'in boğazına dolanan ipe umutsuzca saldırdığı parmaklarındaki kırık tırnaklarla eşleşeceğinden emin olduğu çizikler var. İpteki sıyrıklar, kayış düğümünün birden fazla yönde boğazına doğru zorlandığını açıkça ortaya koyuyor. Nihayetinde oksijenini kesen ve asılı pozisyonda boynunu kıran ipten kaynaklanan bariz bir aşınma izi var. Ancak boğazında yatay olarak uzanan başka bir aşınma izi daha var, sanki saldırgan tam arkasındaymış ve Lauren ilmeği boynundan kurtarmaya çalışırken Jane'in şüphelendiği gibi nefes borusunu sertçe çekiyormuş gibi.

Olayları mükemmel bir şekilde yeniden inşa etmenin imkansız olabileceğini biliyor. Ve eğer saldırgan olay yerini karıştırmaya çalıştıysa, ki öyle görünmüyor, bu iki kat daha doğru olabilir. Annesinin her zaman söylediği gibi, kusursuz bir suç mahalli bile hiçbir zaman olayın nasıl gerçekleştiğini tam olarak anlatmaz.

-

"Jane." Jane'in ortağı, mahalle taramasını yöneten Çavuş Andy Tate, güney girişinden, mutfak kapısından içeri girer.

"Ne oldu?"

Parmaklarını oynatıyor. Kız onu dışarıda takip eder. Andy caddenin karşısına ve kuzeye doğru işaret ediyor. "Şu beyaz Viktoryen," diyor. "Thomas ve Lathrow'un kuzeybatı köşesi."

"Öyle mi?"

"Dunleavy ailesi," diyor. "Altı yaşındaki Mary Dunleavy de dahil."

"Tamam."

"Mary dün akşam yedi buçuk gibi yattı. Onun için biraz erken ama karnı ağrıyor. Çok fazla Cadılar Bayramı şekeri yemiş, değil mi?"

"Doğru."

"Sekiz ya da sekiz buçuk civarında, güneye bakan yatak odasının penceresinden dışarı bakıyor."

Jane buradan pencereyi görebiliyor.

"Bir ağacın arkasında duran ve Betancourt'ların evine doğru bakan bir adam görüyor. Onu uzun süre izlediğini söyledi. "Uzun bir süre "den daha kesin bir şey söyleyemedi. Ama adamın uzun süre baktığını, Betancourt'ların evinin olduğu yöne doğru baktığını söyledi. Sonunda o kadar korkmuş ki aşağı inmiş ve

annesine korktuğunu söyledi. Ama nedenini söylemedi. Ta ki bugüne kadar, şimdi."

Jane işaret ediyor. "Şu güneydoğu köşesindeki kocaman ağaç var ya?"

"Bu, evet."

"Bana adamdan bahset," diyor.

"Bir kostüm giyiyordu. Büyük, uzun bir başlığı olan siyah bir kostüm. Tepeden tırnağa kapüşon ve uzun siyah bir cübbeyle kaplıydı. Yüzünü hiç görmemiş."

"Kostüm hakkında daha açık konuşabilir mi?"

Jane'e telefonunu göstererek, "Aslına bakarsanız, yapabilirdi," diyor. "İnternette Cadılar Bayramı kostümleri kataloğunu inceledik."

Jane, Andy'nin telefonundaki görüntüye bakar ve ürperir. Uzun siyah bir cübbe ve uzun bir başlık.

"Tek eksiği orak ya da taşıdığı her neyse o," diyor Andy.

Jane ortağına bakar. "Bu Azrail mi?"

-

"Jane, içeri dönmeni istiyorlar."

Jane tekrar içeri girer. Batı Banliyösü Büyük Suçlar Görev Gücü'nde adli tıp teknisyeni olan Ria Peraino, ikinci kata çıkan merdivenin yarısındaki sahanlıkta durmaktadır. Jane birkaç yıl önce bir cinsel saldırı olayında Ria'yla birlikte çalışmış ve ondan hoşlanmıştı.

"Görmek isteyeceğiniz bir şey bulduk," diye şarkı söylüyor.

Jane merdivenleri dikkatle çıkar, Andy Tate de onu takip eder. İkinci kata ulaştıklarında Ria onları durdurur. "Benden başka kimse kımıldamasın," der. "Bu sahanlığın her tarafına kan sıçramış durumda."

"Anlaşıldı," diyor Jane.

Ria dikkatle uzaktaki duvara doğru adım atar, kanıt işaretlerinin etrafından dolanır. Duvara dayalı, bozulmadan bırakılmış renkli empresyonist sanat eserlerinin altında, sıcak kahverengi renkte, muhtemelen cappuccino gibi süslü bir adı olan, taraklı ayakları ve altında boş bir saklama rafı bulunan küçük, antika bir ahşap masa duruyordu. Masa, taze çiçeklerden oluşan bir vazo (yerde parçalar halinde duruyor) ve Conrad ile Lauren Betancourt'un çerçeveli bir fotoğrafı (yüz üstü düşmüş) için taban görevi görmüş gibi görünüyor.

Ria büyük ödülü açıklamak üzere olan bir yarışma programı sunucusu gibi mahcup bir sırıtışla bakar onlara. Bir hareketle ahşap masayı yukarı kaldırır ve altında, neredeyse duvara dayalı duran şeyi ortaya çıkarır.

"Bir telefon," diye mırıldanıyor Jane. Sıcak pembe bir telefon.

Jane, "Andy, Lauren'ın cep telefonunun numarasını tekrar ara," dedi. "Köyde kayıtlı olanı."

Mutfak tezgahında buldukları Lauren Betancourt adına kayıtlı cep telefonunun bulunduğu kanıt torbasından gelen bir vızıltı duyarlar.

"Peki *bu* telefon nedir?" Jane mırıldanıyor.

"Gördüğüm kadarıyla bu bir brülör," diyor Andy. "Bu Lauren Betancourt gibi zengin bir kadının yanında taşıyacağı havalı bir iPhone ya da Samsung değil. Bu, dostum, bir aşk telefonu."

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCE

Ağustos

18

Simon

"Beni mi görmek istedin Dean?" Dedim.

"Oh, Simon, güzel. Gel, otur." Bugün Dekan Comstock hukuk fakültesinin rengine uygun mor bir papyon takıyor. Hayatımda hiç papyon takmadım. Papyondan nefret ederim.

Ofisime gelebilir. Bu onu öldürmez. Ama dinamiği değiştirir. Sanki zaten üzerimde yeterince gücü yokmuş gibi.

"Umarım konuştuklarımız hakkında düşünme fırsatınız olmuştur."

Evet, benden sessizce çekip gitmemi ve hayırseverinizin oğlu Reid Southern'ın profesörlük koltuğuna itirazsız oturmasına izin vermemi istediğinizi *konuşmuştuk*.

"Sana bunu dikkatle değerlendireceğime söz vermiştim," diyorum. "Düşünüyorum."

Ve hala profesörlük için ismimi geri çekmedim. Başvurumu tamamlamadım, materyallerimi teslim etmedim ama hala edebilirim. Son başvuru tarihine hâlâ birkaç hafta var.

Tam olarak neden resmi olarak fişi çekmediğimi kimse tahmin edemez. Belki de dekana karşı pasif-agresif protestom beni zorluyor, son dakikada materyallerimi gönderip ona meydan okuyup okumayacağımı merak etmesini sağlıyor.

Ya da belki gerçekten materyallerimi teslim edeceğim. Vicky fikrini açıkça belirtti ve

iğneyi benimle birlikte hareket ettiriyorsun.

Belli ki dekanın aklında farklı bir şey vardı. Yaz tatilinden önceki konuşmamızdan hemen sonra ismimi resmen geri çekeceğimi düşünmüştü. Kim bilir, belki de Reid Southern'ın babası Bay Big Bucks'a da aynı sözü vermiştir. Bu da onu kötü gösterdiğim anlamına geliyor. Buna izin veremeyiz, değil mi?

"Umarım sizin için en iyisini düşündüğümü anlamışsınızdır, gerçekten" dedi.

Başımı sallıyorum, çünkü sosyal olarak kabul edilebilir bir yanıt vermeye çalışsam muhtemelen kusardım.

"Simon." Bununla birlikte büyük deri koltuğunda arkasına yaslandı. "Eminim bugünlerde hukuk fakültesinin, öğretim üyeleri arasındaki karakter sorunları konusunda son derece dikkatli olması gerektiğini anlayabiliyorsunuzdur."

O zaman neden buradasın

Dean? "Elbette" diyorum.

"Bildiğiniz gibi bugünlerde bir adayın sadece karakteri konusunda değil, geçmişi konusunda da son derece dikkatli olmamız gerekiyor."

Göz kırpıyorum.

Sonra o beni izlerken yavaşça yanıyorum.

"Neden, hepimiz bugünlerde on iki, hatta on beş yıl önce olan şeyler yüzünden önemli konumlarını kaybeden insanların örneklerini gördük."

On iki yıl önce. On beş yıl önce. Bu sayıları rastgele seçmemiş.

Çok meşguldün Dean.

"Özellikle de siz ve Reid arasında olduğu gibi aday seçimi çok yakın olduğunda," diyor. "En küçük şey bile fark yaratabilir."

Gülümsüyor. Gerçekten eğleniyor.

"Elbette, bir dahaki sefere başvurmanız durumunda olabileceği gibi, seçim açık olsaydı," diyor o küçümseyici, ağırbaşlı bakışıyla, "bu kadar derine inmeye gerek olmayabilirdi. Kimsenin on iki yıl önce genç bir adamın kendisiyle ne yaptığını sorgulayacağından şüpheliyim."

Yaklaşık on iki yıl önce. On iki yıl kadar önce.

"Ama bunun gibi yakın bir yarışta ..." Sesimi sabit tutmaya çalışarak söylüyorum.

Elini açıyor. "İnsanlar doğal olarak eşitliği bozacak, bir tarafa hafif bir avantaj sağlayacak şeyler ararlar. Daha derine inerler. Adayın tüm geçmişine bakarlar. Adayın okula ilk başvurduğunda söylemeyi unuttuğu şeyleri bile."

Çenemi öyle sıkıyorum ki acıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor. Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Bunu açıklamak gibi bir yükümlülüğüm yoktu," diye fısıldıyorum. "Anlaşıldı Simon, anlaşıldı," der. "Ve Masumiyet karinesi de. Açıkçası hiçbir şey kanıtlanmadı. Sadece merak ediyorum... eğer bu kamuoyuna açıklanırsa işler sizin için nasıl gidecek? Tüm mahkeme mücadelesi ve her şey."

Evet, bütün o mahkeme kavgası falan.

"Bu nedenle tekrar söylüyorum, şu anda pozisyona başvurmak için en iyi zaman olmayabileceğini önerirken aklımda sadece sizin çıkarlarınız var."

Gözlerim yavaşça onunkilere dikiliyor. Hakkını yemeyelim, başka tarafa bakmıyor. Sırıtmayı sürdürüyor ama başka tarafa bakmıyor.

"Peki ya başvurumu geri çekersem?" Diyorum ki.

"O zaman kimsenin eski tarihle ilgilenmesine gerek yok," diyor. "Ki bana kalırsa tam da öyle."

19

Vicky

Sığınma evindeki gündüz vardiyasından dönüyorum - market alışverişi, grup danışmanlığı seansı, üst kattaki yatakhanenin bozuk klima pencere ünitesini tamir etmeye çalışmak - saat altıya doğru. Arabayı evin arkasındaki sokağa çekiyorum ve sokaktaki garaja park ediyorum. Arka bahçeye, uzun çalılıklara ve mahremiyete doğru yürüyorum ve evin arka kapısından alarmın *ding-dong*'una ve boğucu elektronik kadın sesine doğru ilerliyorum, *Arka kapı.*

Simon'ın gürültü yaptığını duymuyorum. Ne alt kattaki çalışma odasında ne de üst katta.

"Alo?" Sesleniyorum.

I koy aşağı benim Çanta ve dolaşmak doğru ve Merdivenler. "Simon?"

Hiçbir şey yok. Duş çalışmıyor. Suyu duyardım. "Simon Peter Dobias!"

Belki evde değildir. Geleceğini söylemişti. Belki de koşuya çıkmaya karar vermiştir. Şu çocuk ve koşusu.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum. "Hello-o," diye şarkı söylüyorum.

Bir şey duyuyorum. Yukarıda bir şey. Koridora çıktım. Merdivenler tavandan aşağı çekilmiş. Çatı katında.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, fırtına kapısını açıyorum ve ahşap güverteye adım atıyorum. Simon buraya koyduğu çim sandalyelerden birinde oturmuş, bir şişe Jack Daniel's içiyor.

"Hey," diye seslendim.

Dönüp bana el sallıyor. "Seni duymadım," diyor ama kelimeleri geveliyor.

"İyi misin?"

Diğer çim sandalyeye oturdum ama yüzümü ona döndüm. Evet, cam gibi gözler. Birkaç tane geri attı, tamam.

Şişeyi elinden aldım. "Ne oldu?" "'Ne oldu?'" Kendini sandalyeden dışarı itiyor,
kitlelere vaaz verir gibi kollarını açıyor. "Ne oldu? Ne olduğunu biliyor, olan bu."

"Kim bilir ne?"

"Dean Cumstain, sizin deyiminizle." Çenesini kaldırıp başını sallıyor. "Düşündüm de, ben de ona böyle hitap edeceğim."

"*Neyi* biliyor, Simon? Dekan ne biliyor?"

"O *biliyor.*" Dönüyor ve tökezliyor. Çatının kenarına yakın değil ama beni tedirgin etmeye başlıyor.

"Simon-"

"Sanırım on iki yıl önceydi!" diye sesleniyor, bir sirk spikeri gibi her yöne dönerek izleyicilerine sesleniyor.

On iki yıl- Oh,
hayır. Oh,
kahretsin.

"2010 yılı! Sanırım önemli bir kişinin cinayetini araştıran bir büyük jüri ile ilgiliydi-"

"Hey." Onu iki kolundan tuttum, alnımı alnına dayadım. "Sesini alçalt. Biri seni duyabilir."

"Umurumda değil-"

"Evet, *biliyorsun*," diye tıslıyorum, kurtulmaya çalışırken kollarını tutuyorum. "Aptal gibi davranmayı bırak ve konuş benimle. Bırak yardım edeyim."

-

"Boku yedim," diyor Simon, çatı katının ahşap korkuluklarına yığılmış, başı ellerinin arasında. "Dekan artık benim sahibim."

Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Sen sikilmedin.

Bunu çözeceğiz."

"Anlayacak bir şey yok. Beni kıskıvrak yakaladı."

"Elinde ne var? O mahkeme görüşü senin adını vermedi.

-"

"Oh, hadi ama, Vick." Bana döndü, kül rengi, sarsılmış. "Öyle de olabilirdi. Beyni olan birinin temyiz mahkemesinin o görüşte benden bahsettiğini anlaması beş saniyesini alır. 'Erkek bir aile üyesi' diye yazmışlar. Başka bir yerde, 'aile üyesinin' yirmi dört yaşında olduğunu söylediler. Bırakın 2010 Mayıs'ında yirmi dört yaşında olan bir erkeği, babamın kaç tane aile üyesi vardı? Annem öldü, ben tek çocuğum ve babam da öyleydi. Bir karısı, başka bir çocuğu, erkek ya da kız kardeşi, yeğeni ya da yeğeni yoktu-"

"Tamam, tamam." Elini tuttum. "Anladım. Görüşü okuyan ve içeriğini bilen biri bunu yapanın sen olduğunu anlar."

"Zaten bana sorarlardı" diyor. "Eğer bu durum fakültenin ve kadro komitesinin dikkatini çekerse, gelip benden bu yargı görüşüne konu olan kişinin ben olduğumu teyit etmemi isterlerdi. Ben de evet demek zorunda kalırdım."

"Buna *gerek yok*."

Bana bir bakış fırlattı. "Bu konuda yalan söylemeye istekli olsam bile -ki değilim- kimse bana inanmaz. Cinayet zanlısı olmam yetmezmiş gibi bir de yalancı olurum."

"Şu 'cinayet zanlısı' saçmalığını kes artık," diyorum. "O öleli on iki yıl oldu, Simon. Kimsenin onu

seni kelepçeleyeceğim."

"Evet, tahmin edin neden? Görüşü okuyun. Teknik ayrıntılarla kurtuldum - herkes böyle düşünecek."

"Aşırı tepki veriyorsunuz. Bir grup hukuk profesörünün terapist/hasta ayrıcalığının önemini takdir edemeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Tabii ki öyle. Muhtemelen mahkemenin kararına da katılırlardı. Ama bu babamı öldürmediğim anlamına gelmez."

Buna verecek cevabım yok. O haklı. Onu ikna etmeye çalışıyorum ama haklı. Bu yargı görüşü, son on iki yıldır, Theodore Dobias'ın Glory öldükten ve Simon onu reddettikten sonra taşındığı St. Louis, Missouri'deki evinde öldürülmesini soruşturan büyük jüri tarafından çıkarılan bir mahkeme celbinden bahsediyor. Mahkeme celbi özellikle Simon'ın adını vermiyordu ama Ted'in ailesinin bir üyesi olan yirmi dört yaşında bir erkekten söz ediyordu ve Simon haklıydı, sadece o bu niteliklere sahip olabilirdi.

Louis Bölge Savcısı, Ted'in havuzunda bıçaklanarak öldürülmüş halde bulunduğu gecenin ertesi sabahı Simon'ın psikoterapistiyle yaptığı telefon görüşmesiyle ilgileniyordu. Büyük jüri terapisti ifade vermesi için mahkemeye çağırdı ancak terapist gizlilik gerekçesiyle cevap vermeyi reddetti. Simon bir avukat tuttu ve davayı temyiz mahkemesine kadar taşıdı, mahkeme de Simon'ın lehine karar verdi. Kimse psikiyatriste Simon'ın o sabah ona ne söylediğini soramadı.

Polis muhtemelen hâlâ Simon'ın babasını öldürdüğünü düşünüyor ama bir noktada bunu kanıtlayamayacaklarını anladılar. Ve Simon haklı. Yasal bir teknik hata yüzünden hiç suçlanmamış gibi görünecek. Kadro komitesi bunu duyarsa Simon'ın işi biter.

Simon devasa çatı katının ortasına gelmiş, ellerini kalçalarına dayamış, etrafına bakınıyor. "Annem

ve babam burada dans ederdi," diyor. "Bunu sana hiç söyledim mi?"

Ona doğru yürüdüm. "Hayır."

"Evet, bir şişe şarap ve küçük bir müzik kutusuyla gelirler ve müzik çalıp dans ederlerdi. Bazen annem şarkı söylerdi. Berbat bir şarkıcıydı ama umurunda bile değildi." Sandalyeleri işaret ediyor. "Bazen burada küçük bir piknik yapardık ve onlar dans ederken ben de meyve suyu kutum ve sandviçimle sandalyede otururdum. Görmeliydin..."

Başı düşer. Boynunu ovuşturuyor.

"Babama nasıl baktığını görmeliydin. Birinin size böyle bakmasının ne kadar harika bir şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Koluna dokunuyorum.

"Özür dilerim," diyor. "Ben ... ... Çok fazla içtim."

Kollarımı ona doladım, yüzümü göğsüne yasladım. "Dans *et benimle*," diye fısıldıyorum.

Bir ileri bir geri sallanıyoruz. Ben şarkıcı değilim, muhtemelen
Annesinden daha iyi, bu yüzden aşağıdaki sokak seslerine, oynayan ve bağıran çocuklara, geçen araçların müziğine, yakınlardaki kuş cıvıltılarının biraz yardımına sallanıyoruz. Beni sıkıca kendine bastırıyor. Kalp atışlarını hissedebiliyorum.

Simon ona annesinin babasına baktığı gibi bakacak birini hak ediyor. Ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyor.

"Ne olduğunu, neden ona bu kadar tutulduğunu bilmiyorum," diyor. "Çocukken farkına varmazsınız - yani onlar sadece anne babanızdır. Geriye dönüp baktığımda, her yönden onun yirmi katı bir insandı, ama Tanrım, ona bayılıyordu. Onun için her şeydi. Ve sonra o-o zaman-"

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Biliyorum."

"Bu onu kırdı. Anlıyor musun? Onu *kırdı*."

Bu olay Simon'ı da kırdı, tıpkı şimdi gözyaşlarını tutamazken olduğu gibi.

I ovmak onun Geri. "Buhepsi olacak olmak Tamam."I söyle onu. "Her şey yoluna girecek."

"Keşke kendime bu kadar güvenebilseydim."

"Bu sorun için sana yardım edeyim," dedim. "Dekan konusunda sana yardım edeyim."

-

"Hayır." Simon benden ayrılıyor ve parmağını sallıyor. "Hayır. Teşekkür ederim ama hayır."

"Neden olmasın? Kendin söyledin. Dekan sana sahip. Geçmişini gündeme getirdiği anda boyun eğersen, senin üzerinde her zaman söz sahibi olduğunu bilecek. Onun kontrolü altından asla çıkamazsın."

"Umurumda değil. Başka bir okula falan giderim." "Ama hayatın boyunca bunu kafana takacaksın, Simon. Seni tanıyorum. Lisedeki sporcu Mitchell Kitchens'a taktığın gibi Dean Cumstain ve Reid Southern'a da takacaksın."

Jack şişesini eline alıp bir fırt daha çekiyor, rüzgâr perçemlerini sürüklüyor. "Onu takıntı haline getirmiyorum."

"Ha!"

Bana bakıyor ve cevap vermeye başlıyor ama sonra vazgeçiyor. Simon sık sık İrlandalı Alzheimer'ı olduğu şakasını yapar; sadece hakaretleri, kinleri hatırlar.

"Bu farklı," diyor. "Bu benim kariyerim. Hayatımda yapmayı seçtiğim şey bu. Bunun lekelenmesini istemiyorum. Bilmiyorum, sanırım lekelenmesini istemiyorum. Bu pozisyona, dekana şantaj yaptığım ya da başka bir şey yaptığım için gelmek istemiyorum."

"Fakülte seni oylamadıkça, liyakatle seçilmedikçe o pozisyonu alamazsın," diyorum. "Tek yaptığınız dekanın sizi sabote etmediğinden emin olmak."

Başını uzun uzun ve yavaşça sallıyor. "Hayır, Vicky. Bunu yapmayacağım."

-

Simon sarhoş ve depresif bir şekilde yatağına gidiyor ve sabahları ne kadar erken kalktığı düşünüldüğünde yatma vakti de geçmiş oluyor. Onu yatırdım ve koridordan ofise doğru ilerledim.

Christian Newsome'a, Simon'ın tröstünü nasıl harcayacağını kısıtlayan tröst dilini göstereceğimi söyledim - on yıllık evliliğe kadar karısının paraya erişimini nasıl engelliyor.

Simon'a parasını veren Theodore Dobias Vakfı'ndaki değişikliğin PDF'sini çıkarıyorum, ama ipi bağlı olarak. Ted'in ölürken Simon'a bıraktığı o harika küçük sürprize, o dile odaklanıyorum:

> (a) SIMON'un bir bireyle ("EŞ") evlenmesi durumunda, bu tröstün gelirleri SIMON'un EŞ ile evlendiği ilk günü takip eden on (10) yıl boyunca EŞ tarafından veya EŞ'in yararına hiçbir şekilde harcanamaz. Bu kısıtlama aşağıdakileri içerir, ancak bunlarla sınırlı değildir: (1) SIMON ve SPOUSE'a ortak fayda sağlayacak herhangi bir şey için yapılan harcamalar, bunlarla sınırlı olmamak üzere ... .

Simon'ın isteği dışında bunu yapmak ne büyük bir pislik. Ona parayı ver ya da verme. Ama yaptığı şeyi yapmak, Simon'ı bu şekilde bağlamak, Simon'ın evliliğinin göğsüne daha başlamadan ayağını koymak? Hadım etmekten bahsediyorum.

Ve tabii ki, bir de bu var:

> SIMON ve SPOUSE'un on (10) yıl süreyle evli kalmaları ve bu süre içinde SIMON veya SPOUSE tarafından evliliğin feshi için herhangi bir dilekçe verilmemesi durumunda, yukarıdaki (a) paragrafında yer alan gelirlerin harcanmasına ilişkin kısıtlama sona erecektir.

Simon'la on yıl boyunca uslu bir kız gibi evli kalırsan, "eşim," ve bu on yıl içinde kimse boşanma davası açmazsa, "eşim," o zaman açgözlü, pis ellerini paranın üzerine koyabilirsin. Çünkü o zaman hak etmiş olacaksın, "eşim."

Neden bu kadar alaycısın Teddy? Her kadın para için evlenmez.

Sadece bazılarının var.

-

Odanın bir köşesinde yazıcı öğütmeye ve güven sayfalarını tükürmeye başlıyor. Telefonum çalıyor, yeğenlerim M&M'lerden, Mariah ve Macy'den bir FaceTime araması. Gürültü Simon'ı uyandırmasın diye AirPods'umu takıyorum.

Cevap verdiğimde, telefonda sadece on üç yaşındaki Mariah vardı. Grenli görüntüden anlayabildiğim kadarıyla mutlu görünmüyor. Hiç kimse kaşlarını çatmayı on üç yaşındaki bir kızdan daha iyi beceremez.

"Selam, balkabağım!" Sesimi alçaltmaya çalışarak ofis kapısını kapattığımı söylüyorum.

"Oldu," diyor. Doğru

ya.

"Tamam, tamam. Peki, tamam. Bunun olacağını biliyorduk, değil mi?"

Başını sallıyor ama yüzü buruşuyor.

"Sorun değil Mariah, bu normal, tamamen normal. Ped mi taktın?"

Başını sallıyor, gözyaşları dökülüyor. İlk kez regl olmak yeterince duygusal; annenin yanında olmaması ve tüm bunların geri gelmesi de eğlenceyi ikiye katlıyor.

"Harika! Dinle, babanla konuştun mu?"

"Hayır!" diye tükürdü.

"Tatlım, bunu babandan saklayamazsın. O da bunun olacağını biliyor."

Evet, babası, eski kayınbiraderim Adam, ergenlik çağındaki kızların regl olduğunu biliyor. Ve karısı olmadan, evde bir kadın olmadan, bu andan çok korkuyor. Erkeklerin kadın anatomisi hakkında hiçbir fikri yok.

"Ne zaman . . . ne zaman geliyorsun?" diye sorar. "Bu hafta sonu geleceğim tatlım, tamam mı? Cuma günü geleceğim.

gece ve hafta sonu kal."

"Tamam," diye sızlanıyor, "ama temelli ne zaman geliyorsun?"

Ah, şu. "Kasım," diyorum. "Hatırla, sana söylemiştim-

" "Ama Kasım'a daha iki ay var!"

Nefes alıyorum. Kasım ayına daha iki aydan fazla var, evet, ama sanki çabuk geliyormuş gibi hissediyorum.

"Mariah, tatlım, şu andan Kasım ayına kadar beni ne zaman aramak istersen burada olacağım. Bu hafta sonu seni görmeye geleceğim. Bütün hafta sonunu geçireceğim. Şu sevdiğin yerde milkshake içeriz."

"Barton'ın."

"Barton's. Eğlenceli olacak. Gerçekten," diyorum, "siz farkına bile varmadan Kasım gelmiş olacak."

Mariah'yla işim bitince Simon'ı kontrol etmek için koridora çıkıyorum. Huzur içinde uyuyor, büyük jüriler ve hukuk fakültesi dekanları hakkında sarhoş rüyalar görüyor.

Kasım'da ayrılıyorum, buna şüphe yok. Bu herkes için en iyisi, hem Simon hem de benim için ve o kızların bana daha çok ihtiyacı var. Ama Simon'ı bu şekilde bırakamam. Hukuk fakültesindeki geleceği rüzgarda savrulurken olmaz.

Çünkü durum tam olarak bu. Simon dekanın geçmişine sahip çıkmasına izin verirse, şimdi toparlanıp gidebilir. Ve bu onu öldürür. Başka bir yerde öğretmenlik yapabilirdi elbette ama Chicago'yu ve hukuk fakültesini seviyor.

Bu gece yüzündeki o ifadeyi hep taşıyacak.

Yenilgi, boyun eğme bakışı.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Simon'dan izin istemekten bıktım.

Bu dekan benim.

Telefonumu aldım ve Rambo'nun numarasını çevirdim.

"*Bayan Vicky!*" diye sesleniyor hoparlörden. "*Yatma vaktiniz geçmedi mi?*"

"Yine hizmetinize ihtiyacım var," dedim. "Ne zaman buluşabiliriz?"

20

Simon

Mitchell Kitchens'ı "takıntı" haline getirmedim. Sadece bazen onu düşünüyorum.

Bir de "Mini-Me" lakabı vardı tabii. Bunu kullanmak için en utanç verici zamanları seçerdi. Her sabah otobüsten inerken diğerlerinin önünde. Bir koridor dolusu öğrencinin önünde. Bazen beni bir okul toplantısında kalabalığın içinde bulurdu. Hatta bir keresinde, hasta olduğum için beni müdürün odasından almak zorunda kaldığı ve Mitchell diğer güreşçilerle minderde çalışırken spor salonundan geçtiğimiz bir günde annemin önünde bile söylemişti. (Beden eğitimi öğretmeni güreş antrenörüydü, bu yüzden herkes normal bir beden eğitimi müfredatına sahipken, güreşçilerin hepsi aynı beden eğitimi dersine sahipti ve okuldan sonraki antrenmana ek olarak düzenli bir güreş antrenmanı olarak kullanıyorlardı).

Her neyse, annem ve ben spor salonundan geçiyorduk ve Mitchell seslendi, "Bu Mini-Ben! Hey, Mini- Me!" Cevap vermedim. Bunun genellikle ne anlama geldiğini biliyordum - daha yüksek sesle bağırır ve ben onu kabul edene kadar, beni iyice aşağılayana kadar devam ederdi. Ama annem orada dururken geri adım atacağını düşündüm. Ama vazgeçmedi.

Annem bir anda durdu ve ona doğru döndü. Hiç konuşmadı. Yüzündeki ifadeyi görmedim bile ama hayal edebiliyordum. Annemi tanıyordum ve

Hınzır zekası ve sözel becerileri sayesinde Mitchell gibi bir Neandertal'i dilsiz bırakacak bir düzine yorumu hazırdı muhtemelen. Ama onu öylece süzdü ve sonra yürümeye devam ettik.

Bu konuyu hiç açmadı. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor olmalıydı ve muhtemelen bunu gündeme getirmeyi bana bırakmaya karar verdi. Ben de hiç yapmadım.

Keşke takma isimle kalsaydı. Bu yeterince kötüydü. Ama orada durmadı.

Hoş anılar değil. Bu yüzden onu takıntı haline getirmememem iyi bir şey.

-

Ben saat sekizdeki dersime giderken Anshu koridorun sonundaki ofisine varmış, anahtarını kapıya yerleştirmek üzereydi.

"Profesör Bindra," dedim. "Erken geldiniz."

"Toplantılar, toplantılar ve daha fazla toplantı" diyor. "Tam profesör olmanın avantajları. Hey, sen de profesör olmak için başvurmalısın! Çok geç değil!"

"Başlama."

Anshu hikayenin tamamını bilmiyor. Dekanın benden beklememi ve Reid Southern'ın itiraz etmeden başvurmasına izin vermemi istediğini biliyor. Dekanla yaptığım ikinci görüşmeyi ve üstü kapalı tehditleri bilmiyor. Ve asla da bilmeyecek. Dekanın bana yaptığı şeyin güzelliği de burada zaten - arkasındaki hikayeyi ortaya çıkarmadan bunu açıklayamayacağımı biliyor.

Şanslıyım ki hikâye o sırada Chicago'da ortaya çıkmadı. Sanırım olayın Chicago medyasında yer almamasını sağlayan şey yerel olmasıydı. Öldürüldüğünde babam birkaç yıldır Chicago'da avukatlık yapmıyordu; o zamanlar asbest davalarının pek çok avukatı zengin ettiği Madison County'de avukatlık yapıyordu.

iflas etmiş ve sınırın ötesinde St. Louis'de yaşıyordu. Yani cinayet, soruşturma ve mahkeme mücadelesi tamamen farklı bir eyalette gerçekleşti.

Buradaki polis evimi aradığında, her şeyin gazetelere yansıyacağından emindim. Ama öyle olmadı. Garip bir şekilde beni kurtaran şey, oturduğum bloktaki yol inşaatı oldu. İki ekip arabası ve adli tıp ekibi kamyonu ön taraf yerine evimin arkasındaki sokağa park etmek zorunda kaldı. O sırada şehirde olmayan komşularım Dearborn'lar dışında kimse polislerin evimin arka girişine girip çıktığını göremedi. Grace Park Polisi aramaya yardımcı oldu ama basına sızdırmadılar. Muhtemelen komşularımdan birkaçı neler olup bittiğini merak etmiştir ama merak ettilerse de kimse bana bir şey söylemedi. Zaten her gün okula gidip geldiğim için pek ortalıkta değildim.

Bir manşet bekleyip durdum. POLIS, CINAYET KURBANININ OĞLUNUN EVINE BASKIN DÜZENLEDI. GRACE PARK ADAMI ST. LOUİS CİNAYETİNDE ARAŞTIRILIYOR.

Onun gibi bir şey. Ama hiç gerçekleşmedi. Aylarca, yıllarca nefesimi tuttum, diğer ayakkabının düşmesini ve tüm bunların ortaya çıkmasını bekledim. Dr. McMorrow'la babamın öldürülmesinden sonraki sabahki konuşmamız hakkında konuşmaya çalıştıklarında ve bu konuşmanın gizli kalması için Missouri Temyiz Mahkemesi'ne kadar mücadele etmek zorunda kaldığımda, tüm bunların haber olacağından emindim. Ama hiç olmadı. St. Louis'de oldu ama Chicago'da hiç olmadı.

Profesör olmak için başvurduğumda bunu hiç açıklamadım. Neden açıklayayım ki? Açıklayacak ne vardı ki? Bir cinayetin şüphelisi sayılırdım ama hiçbir şey çıkmadı mı?

Şey, ben bir şüpheliden daha fazlasıydım. Ama hiçbir şey çıkmadı.

Polisin evimde yaptığı aramada ne bulmayı beklediğinden emin değilim. Bir katilin evimde bir şey bulacağını mı düşündüler?

evinin etrafında bir sürü kanıt bırakacak kadar aptal olabilir mi?

Neredeyse aşağılayıcıydı.

"Beni sorgulamak için St. Louis'e götürdüklerinde polislere, "Gerçekten babamı öldürecek olsam, bunu yapmak için üniversitedeki son final sınavımdan önceki geceyi seçeceğimi mi düşünüyorsunuz?" demiştim. Ne yani, Grace Park'tan St. Louis'e kadar araba kullanıp onu karnından bıçaklayacak, sonra altı saat daha araba kullanıp hiç uyumayacak ve sabah sekizde son final sınavıma mı girecektim? Bu ne kadar mantıklı olabilir ki?"

Davaya bakan Rick Gully adlı dedektif, "Olmaz," dedi. "İşte bu yüzden mükemmel bir mazeret."

Gülümsememek elde değildi.

O finalden A almıştım bu arada.

-

"Teşekkür ederim Maria," diyorum ve ellerimi bir kez çırpıyorum. "Yani çoğunluk, polisin arama izni almadan çöpünüzü karıştırıp size karşı işlenen bir suçun kanıtlarını elde edebileceğine hükmetti. Yargıç Brennan bu konuda ne dedi? Şu ana kadar takdire şayan bir şekilde yükü omuzlayan Maria'dan başka kimse var mı?"

Sokratik yöntemden, öğrencileri çağırıp onları acımasızca sorguya çekmekten hoşlanmıyorum. Hukuk fakültesindeki stresten, beklentiden, sınıfta otururken ve hukuk profesörü o saat lazer sıcağına maruz kalacak öğrenciyi yoklarken yukarıdan aşağıya bakarkenki dehşetten nefret ederdim.

Hiç kuşkunuz olmasın, gönüllü olduklarında onları çalıştıracağım. Onlar da bunu biliyor. Ancak bunu yapmanın eleştirel inceleme ve tartışmayı teşvik eden, bilenmiş ve

odaklarını keskinleştiren ve keskinleştirmeyen yollar. Bana göre korku bunu yapmaz.

"Brad," diyorum, elini kaldırdığında.

"Yargıç Brennan aynı fikirde değil,"

diyor.

"Evet Brad, sanırım bu tam olarak bir muhalefet tanımı olurdu, ama hatırlattığın için teşekkür ederim. Detaylandırmanızı rica edebilir miyim, nazik efendim?" Eğildim.

"İnsanların çöplerini kapattıklarında bunun gizli kalmasını beklediklerini söyledi. Bir şeyleri atmak zorunda olduğumuz için atıyoruz ama birilerinin açıp inceleyeceğini düşünmüyoruz."

"Ama çöp toplayıcılarının bunu almasını bekliyoruz," diyorum. "Öyle değil mi?"

"Çöplerimizi alıp bir çöplüğe atmalarını bekliyoruz," diyor. "Alıp açmalarını ve içine bakmalarını değil."

"Ama çöpünüzü kaldırıma atmak, onun üzerindeki mülkiyet hakkınızı terk etmenin tam tanımı değil mi? Dünyaya artık bu eşyaları istemiyorum demiyor musunuz?"

"Yani, sanırım öyle."

"Peki mülkünüzü terk ettikten sonra, ondan herhangi bir şey beklemeye ne hakkınız var? Neden ona ne olacağına itiraz etme hakkına sahipsiniz?"

Bu sorunun pek çok cevabı, pek çok ayrım ve incelik var - hukukun can damarı, onu bu kadar görkemli yapan şey. Hukuk fakültesinin en önemli kısmı ABC değil, nasıl düşüneceğinizi, bu ayrımları nasıl bulacağınızı, pozisyonunuzu nasıl savunacağınızı, güçlü yönlerinizi nasıl vurgulayacağınızı ve zayıf yönlerinizi nasıl en aza indireceğinizi öğrenmektir. Tutku ve mantıkla nasıl mücadele edileceğini.

-

Erken saatteki dersimden sonra hukuk fakültesinden Chicago Title & Trust binasına doğru yürüyorum ve saat onda orada oluyorum. Starbucks'ımla lobiye girdiğimde SIM kartımı takıyorum ve yeşil telefonumu açıyorum. Mesaj atıyorum:

Peki bu sabah nasılız?

Çabucak cevap veriyor:

Merhaba yabancı.

Bu onun standart başlangıcı oldu. Benim cevabım:

Yabancı mı? Şu anda olduğumdan daha yabancı olabileceğimi sanmıyorum.

Cevap veriyor:

O zaman "merhaba uzun boylu, esmer ve yakışıklı" ya ne dersin?

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. O kadar uzun değilim, saçlarım o kadar da koyu değil ve "yakışıklı" biraz abartılı ama bu iyi. Oxford virgülünü kullanmamış olmasını bile görmezden gelmeye hazırım. Telefonum yine titriyor:

Sen garip değilsin, esrarengizsin.

Böyle söylemesi çok hoş. Ama hayır, ben tuhafım. Telefonum yine titriyor:

Karanlığını seviyorum. Senin ışığın olmayı seviyorum.

Bir iç çekiyorum. En azından hayatımda bir şey doğru gidiyor.

21

Salı, 30 Ağustos 2022

Bu keyifli, heyecan verici bir yolculuk ama sonu uçurum. Bir uyuşturucuya bağımlı olmak, bir şeyi yutmak böyle bir şey mi, çünkü şu anda hiçbir şey o hapın ya da tozun size verdiği his kadar önemli değil, gittiğiniz yolun sizi yıkıma götüreceğini bilseniz bile? Yine de yaparsınız, ~~çünkü~~ Hayır, "yine de yaparsınız" demek yeterli değildir - sadece yapmakla kalmazsınız, aynı zamanda bunu yapmaktan başka bir şey istemezsiniz, kendinizi yok etmeyi her şeyden çok benimsersiniz. Bu, belki de başından beri amacın bu olduğu, kendini yok etmek olduğu, ancak bunu kabul edecek kadar kendinize karşı dürüst olamadığınız, bu yüzden de bunu bir hapın verdiği kafa gibi yüzeysel ve geçici olarak zevkli bir şeye sardığınız anlamına mı geliyor?

Demek istediğim, eğer mesele gerçekten kendini yok etmekse, neden herkese zaman kazandırıp bir bıçak ya da silah bulup her şeyi bitirmiyorsunuz? Bunu yapmazsınız, değil mi? Hayır, çünkü istediğiniz son değil, acı, çöküş, bedeniniz bozuldukça ya da banka hesabınız boşaldıkça ya da sevdiklerinizi hayal kırıklığına uğrattıkça büyüyen yıkım, kendinizi yavaş yavaş alçalırken görmek istiyorsunuz. Kendinizi cezalandırmak istiyorsunuz.

Seninle yaptığım şey bu mu? Sen benim bağımlılığım mısın, Lauren? Beni tekrar terk edeceğini bile bile kendimi cezalandırıyor, sana tekrar bağlanmama izin mi veriyorum? Uçuruma doğru mu gidiyorum?

Bazen geceleri yatağımda yatarken, ne yaptığımızı ve nereye gittiğimizi düşünürken, böyle bir şeyin gerçek olabileceğine dair inançsızlık duygusuyla boğuşurken böyle hissediyorum. Aşkını sorguluyorum. Bağlılığını sorguluyorum. Kendimi bir gün uyanacağına, benimle ilgili bu kadar harika olan şeyin ne olduğunu kendine soracağına ve cevabı beğenmeyeceğine ikna ediyorum.

Eğer bu olursa, ne yapacağımı bilmiyorum. Şu anda hayatımda senden başka hiçbir şeyin anlamı yok.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜN

22

Jane

"Pekâlâ, dinleyelim bakalım," diyor Şef Ray Carlyle, karakolda el koydukları konferans odasına girerken. Doksan dakikadır şehirdeydi, önce Betancourt'ların evinde durdu, Jane ona etrafı gezdirdi ve bilgi verdi.

Çavuş Jane Burke başını kaldırıyor, gözlerini kırpıştırıyor, gözlerini ayarlıyor. Otuz yedi yaşında, her zaman mükemmel bir görüşe sahipti ve yakın zamanda yakın okuma için hile yapma fikriyle flört etti. Son kırk beş dakikasını Lauren Betancourt'un evinde bulunan pembe telefondaki metin mesajlarının dökümlerini inceleyerek geçirdikten sonra, şu anda bir tane olmasını diliyor.

Konferans salonunun dışında uğultu var. Herkes işinin başında. Şu anda görevde olan on iki devriye memurunun tamamı Ağır Suçlar adli tıp ekibiyle koordinasyon halinde, altı çavuştan dördü kurum içinde, şef ve şef yardımcısı da tüm dikkatlerini bu işe vermiş durumda. Jane artık işinin büyük bir kısmının tüm bu insanları idare etmekten ibaret olacağını fark ediyor.

"Lauren'ın kullan at telefonu sadece bir başka telefonla mesajlaşıyordu," diyor. "Arama yok. Sadece mesajlar. Cadılar Bayramı'ndan hemen önce birkaç cevapsız arama olmuş ama onun dışında sadece mesajlar."

"Yani telefonların belirli bir amacı vardı."

"Çok," diyor Çavuş Andy Tate. "Düşündüğümüz gibi. Bu ikisinin bir ilişkisi varmış."

"İsim yok, anladığım kadarıyla?"

"Bu çok kolay olurdu." Jane bir yığın çıktıyı ona doğru çevirir. "Çok dikkatliydiler. Her açıdan dikkatli. Birbirlerine günde iki kez, sabah onda ve akşam sekizde mesaj atıyorlardı. Arada bir mesajlaşmayı kaçırdıkları oluyordu ama mesajlaştıklarında da sadece belirlenen saatlerde mesajlaşıyorlardı."

Şef Carlyle başını sallar. "O zamanlar işlerine yarıyordu. Eşlerinden özgür olmak zorundaydılar. Ya da en azından Lauren öyleydi. Onun özel adamının evli olup olmadığını kim bilebilir?"

Andy Tate, "Bu mesajları ilk incelediğimizde, öyle olup olmadığı bizim için net değildi," diyor. "Ama her ayrıntıyı inceleyeceğiz. Dikkatli ya da değil, burada bir şeyler olmalı."

"En can alıcı noktadan başlayalım, Şef," diyor Jane. "Suçlunun gönderdiği son mesaj. Son sayfada tek başına."

Şef Carlyle çıktı yığınını alır ve son sayfaya geçer. Jane kendisi de okur:

Pzt, 31 Ekim, 10:47 PM
Üzgünüm, Lauren. Yaptığım şey için
üzgünüm ve beni sevmediğin için üzgünüm.
Ama seni kimsenin sevemeyeceği kadar
sevdiğim için üzgün değilim. Şimdi sana
geliyorum. Umarım beni kabul edersin ve
seni bu dünyada sevemeyeceğin bir şekilde
sevmeme izin verirsin.

"Huh. 'Yaptığım şey için üzgünüm.' Yani bir itirafımız var. 'Şimdi sana geliyorum. Seni bu dünyada sevemeyeceğin bir şekilde sevmeme izin ver.' Yani suçlumuz herkese bir iyilik yapmaya ve kendi canına kıymaya mı karar verdi?"

Şef bakar

Jane. "Bu özverili eylemi nerede gerçekleştireceğini bize bildirecek kadar iyi olma ihtimali var mı?"

"Dün geceki şüpheli ölümler için bölge çapında bir bülten yayınladık," diyor Jane. "Yakında öğreneceğiz."

Şef sırıtıyor. "Bu noktaya nasıl gelindiğine dair bir ipucu var mı?"

"Özellikle son gece," diyor Jane. "Cadılar Bayramı gecesi. İki sayfa ileri sarın."

Şef Carlyle şurayı çeviriyor. Jane, şefle birlikte 31 Ekim'de, şeker mi şaka mı oyunu sona erdikten sonra yapılan yazışmaları okuyor:

BİLİNMEYEN ARAYAN
KURBANIN TELEFONU (KANIT #1)

Pzt, 31 Ekim, 8:09 PM
Şeker mi şaka mı?

Pzt, 31 Ekim, 8:12 PM
Alo? Evde misin? Seninle konuşmam lazım.

Pzt, 31 Ekim, 8:14 PM
Test . . . test . . . 1, 2, 3 ... test, test ... 1, 2, 3

Pzt, 31 Ekim, 8:15 PM
Evde değilsin, şehir dışında olduğunu söyledim.

Pzt, 31 Ekim, 8:16 PM
Bu çok garip, seni aile odasında yürürken gördüğüme yemin edebilirim. Hayaletler görüyor olmalıyım!

Pzt, 31 Ekim, 8:16 PM

Evimin dışındasın????

Pzt, 31 Ekim, 8:17 PM
Sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu.

Pzt, 31 Ekim, 8:18 PM
Konuşacak bir şey yok, lütfen evinize gidin!

Pzt, 31 Ekim, 8:18 PM
Bana bir yetişkin gibi davran. Beni hala sevdiğini biliyorum. Neden sevmiyormuş gibi davranıyorsun?

Pzt, 31 Ekim, 8:19 PM
Evine git ve bir yetişkin gibi davran. Üzgün olduğumu biliyorsun ama bitti.

Pzt, 31 Ekim, 8:21 PM
Ne yapıyorsun, aklını mı kaçırdın?

Pzt, 31 Ekim, 8:22 PM
Kapımı tekmelemeyi kes, polisi arayacağım.

Pzt, 31 Ekim, 8:23 PM
Hadi ara onları, sana meydan okuyorum.

Pzt, 31 Ekim, 8:25 PM
Sakin olacağına söz verirsen seni içeri alırım.

Pzt, 31 Ekim, 8:26 PM
Söz veriyorum, yemin ederim.

Şef ıslık çalar. "*Bu* davanın teorisi değilse ne olayım. Kız ondan soğudu ve onu terk etti. Adam bunu kaldıramadı. Evin dışında durup etrafı gözetliyor. Kıza mesaj atıyor, kız evde olmadığına dair yalan söylüyor, adam pencereden gördüğü için onu arıyor. Dışarıda olay çıkarıyor, kapıyı tekmeliyor. Kadın da onun eve girmesine izin veriyor. Ve adam onu öldürüyor."

"Azrail kostümü giyerken," diye ekliyor Andy. "Karanlık, karanlık bir gecede."

"İstediği kostümü giyebilir," diyor şef. "Artık fazla uzağa gidemez."

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCE

Eylül

23

Vicky

İşçi Bayramı'ndan sonra Christian'ın ofisine döndüm, yine saat dörtte randevum vardı. Teklifini okumayı bitirdiğimde ona baktım. Hâlâ kaba traşlı ve yakışıklı, yakası açık, pahalı koyu renk takım elbisesi aynı, hâlâ bugünün kendisi için bir başka "zafer" olacağını bilen biri gibi ukala bir bakış.

"Su mu?" Dedim.

"Bu bir sonraki büyük şey," diyor Christian. "Su kıtlığı giderek artıyor. Nüfus artışı artmaya devam ettikçe bu daha da gerçek olacak. Dünyadaki suyun yüzde onda birinden daha azı yedi, sekiz milyar insanı beslemek ve doyurmak için kullanılabilir."

"Vay canına."

"Kesinlikle," diyor kalemini bana doğrultarak. "Peki bu olasılıktan nasıl yararlanacağız? Su zengini bölgelere yatırım yapabilir ve suyu taşıyabiliriz, ama bu işe yaramaz. Giriş engelleri çok yüksek."

"Bariyerler . . . ?"

"Suyu taşımak çok zor. Boru hatlarına ihtiyacınız var ki bu da her türlü sorunu beraberinde getiriyor. Pahalıdırlar, siyasi olarak popüler değildirler, mülkiyet hakları sorunlarını gündeme getirirler. Ekosistemleri bozarlar. Ve bir düşünün; suyu asıl kaynağından uzaklaştırıyoruz. Dalgalanma etkisi

çevre -su yaşamı, bitki yaşamı, kıyı şeritleri- felakete yol açabilir."

"Peki bunun yerine ne yapıyorsun?"

"Suya yatırım yapmanın yolu gıdadan geçiyor. Suyu yeniden dağıtmanın en az çekişmeli, en az tartışmalı yolu budur. Suyu taşımazsınız. *Gıdayı* su zengini bölgelerde *yetiştirir* ve su fakiri bölgelere satış için taşırsınız. Küçük miktarlarda gıda üretmek için bile ne kadar su gerektiği hakkında bir fikriniz var mı? Bir inekten bir kilo sığır eti elde etmek için yaklaşık iki bin galon su gerekiyor. Ve gıda satmak karlı, değil mi? Bu da sürdürülebilir yeniden dağıtımı garanti eder. Yani endüstri bunu yapmaktan vazgeçmeyecektir."

"Yani tarım arazisi satın alıyorsunuz."

"Doğru. Şimdiden elde ettiğimiz getirileri görüyorsunuz. Yatırımcılarıma şimdiden yüzde üç yüzün üzerinde yatırım getirisi sağladım. Önümüzdeki beş yıl daha da iyi olacak. Sen bana 21 milyon dolar ver, ben de sana beş yıl içinde 100 milyon dolar vereyim. Sana söz veriyorum Vicky, seni hayatının yolculuğuna çıkaracağım."

Nefes alıyorum. Gerçekten de hayatımın yolculuğu. Altı yaşındayken sol ayakkabımın etrafına bir ayakkabı bağı bağlamak zorunda kaldım çünkü tabanı tamamen çıkmıştı ve yenisini alacak paramız yoktu. Sırf ayakkabımı giyebilmek için o yıl boyunca topallayarak yürüdüm. On sekiz yaşıma geldiğimde ve kendi başıma kaldığımda, para kazanmak için haftada bir kez plazmamı bağışlamaya başladım. Yirmi yaşıma geldiğimde, kirayı ödemek için ev sahibimle yattım.

Cevap vermeyince Christian, "Ya da riskten kaçınıyorsan bana on milyon ver, ben de onu elliye çevireyim. Diğer on milyonunu Asya hisse senetlerine yatırırız. Su kadar olmasa da bu da çok yüksek olacak. Ama çeşitlendirme sizi rahatlatabilir."

Yirmi dört yaşıma geldiğimde, seks hayatta kalmak için bildiğim tek yoldu. İşlemseldi. Indianapolis'te yaşayan bir eskorttum. Bir fahişe olarak hayatta kalmanın en iyi yolunun müşterilerin polis olması gerektiğini öğreten bir kadınla tanıştım. Asla tutuklanmamanızı sağlarlardı; biri size sert davranırsa sizi savunurlardı. Müşterilerim çoğunlukla evli ve paralı erkeklerdi, bir yandan da heyecan arıyorlardı. Ve polisler. Doğrudan bir ticaret olmadığında, dolaylı bir ticaret olurdu. Erkeklere benim için bir şeyler yaptırmayı öğrendim. Pahalı akşam yemekleri benim ya da onun yatak odasında son buluyordu ama benim için önemli olan buzdolabında iki günlük yemek artığı olmasıydı.

Christian'ın bahsettiği para miktarları benim için Mars'a uçmak kadar gerçek.

"Ya da," diyor, "bunların hiçbirini yapmayız." Sisten sıyrılıp ona odaklanıyorum.

"Dinle Vicky, bu herkese göre değil" diyor. "Yatırımcılarım, yatırımlarımın getirilerini seviyorlar ve götürüleriyle pek ilgilenmiyorlar. Piyasada yirmi milyonu riske atabilirler çünkü çok daha fazlasına sahipler. Sizin yok. Bunu anlıyorum. Ve bakın, yirmi milyon dolar çok para. Bu paranın üzerinde oturabilir, düşük riskli tahvil fonlarına ve bazı endeks fonlarına yatırım yapabilir, çoğunlukla faizle yaşayabilir ve anaparayı yavaş yavaş kesebilirsiniz. Rahat edebilirsiniz. Hayatınız boyunca çok ama çok rahat edersiniz. Aklınızdaki buysa bunu yapmalısınız. Bunu sizin için bir araya getirebilirim. Ya da görüştüğünüz diğer mali danışmanlardan birini kullanabilirsiniz. Gücenmek yok. Bu zor bir satış değil."

Tekliften başımı kaldırıyorum. "Benim için düşük riskli bir portföy mü oluşturacaksın?"

"Eğer tercihiniz buysa."

"Ama sen bunu yapmazsın. Yani, senin hakkında okuduğum her şey - bu senin oyunun değil."

"Hayır, değil. Aslında, bunu daha önce hiç yapmadım." "Ama benim için yaparsın."

Bir omzunu kaldırıyor. "Yapardım."

"Neden?" Dürtüyorum.

"Senden hoşlandım," diyor. "Tarzını beğendim." Ben de öyle düşünmüştüm.

Yavaşça başımı sallıyorum. Göz temasımı sürdürüyor. Sonunda bozuyorum, köşedeki deri koltuğa bakıyorum. Sonra tekrar ona. Hâlâ bana bakıyor.

"Bugün başka randevunuz var mı?" Bir an duraksıyor. "Yok," diyor.

"Resepsiyonistiniz ne zaman ayrılıyor?"

Kapıya doğru bakıyor, şimdi bunu doğru okuduğundan daha emin. "Saat beşte," diyor.

"Belki ver onu a Mola Bugün, izin ver onu kapalı erken," Ben öneririm.

Artık emin ve bununla nasıl başa çıkacağını biliyor. "Bunu yapabilirim."

Sırıtıyorum. "O zaman yap."

Telefonundaki bir tuşa basıyor. "Emily, bugün başka bir işim yok. Neden biraz erken çıkmıyorsun?"

Ayağa kalkıyorum ve elbisemin düğmelerini açıyorum, her düğmeyi acele etmeden ilikliyorum, onun beni izlemesini seyrediyorum. Elbisem yere düşüyor. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp masanın üzerine eğiliyorum.

"Ben birinci seçeneği seçiyorum Bay Newsome," diyorum. "Beni hayatımın yolculuğuna çıkarın."

24

Vicky

"Belki de su konusunda haklıydın," diyorum. "Çünkü Gu anda biraz suya ihtiyacım var." Terli bedenimi Christian'ınkinden ayırıp koltuktan kalkıyorum.

"Barın yanındaki buzdolabında," diyor. "Nerede benim terbiyem?" Dünyamı sarstıklarını düşünen erkeklerin sahip olduğu o kendini beğenmiş, kendinden memnun bakışa sahip.

O iyiydi. Düşündüğü kadar iyi değildi ama iyiydi. Ne yaptığını biliyordu. Sadece sekste samimiyet bulacak noktaya hiç gelemedim. Kısa, çiğ bir zevk, iyi bir günde ondan alabileceğim en fazla şey.

İkimiz için de birer şişe alıp kanepeye dönüyorum. Oturur pozisyona geçmek için mekik çekiyor ve bana yırtık karın kaslarını göstermesi için bir fırsat daha veriyor. Harika bir vücudu var, hakkını vermeliyim. Adam her gün saatlerini spor salonunda bu kasları geliştirmek için harcıyor olmalı. Vücut geliştirmeyi mastürbasyona benzeten kişi haklıydı.

Christian ÇiÇeden bir yudum alır ve memnun bir iç çeker. "Evet, Bayan Dobias, bu ..."

Harika deme. Lütfen deme. ". . .

eğlenceli."

"Çok enerjiksin," diyorum.

"İçimdeki enerjiyi ortaya

çıkarıyorsun."

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur." Bir bardak su içiyorum ve telefonumu buluyorum. Saat yediye çeyrek

var. Biz

iki saatten fazladır devam ediyor. Yarın ağrım olacak. Antrenmanım bitti. Aylardır seks yapmadım.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

diyor. "Sor."

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

İç çamaşırımı çekiyorum, sütyenimi bağlıyorum. "Buna cevap vermemi ister misin?"

"İstiyorum."

"Emin misin? İçimdeki dişi kaplanı serbest bırakabilecek tek kişinin sen olduğuna dair erkek fantezisi balonunda kalmayı tercih etmez miydin?"

"Vay canına," diyor kıkırdamasına rağmen.

Ona doğru eğildim, yüz yüze. "Hayır Christian, daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Son on yıldır çok iyi bir kız oldum."

Elbisemi tekrar giydim, artık biraz buruGuktu. Pantolonunu çekerken, Christian, "Bu arada, şu güven diline hiç geri dönmedik," dedi.

"Ne olmuş ona?"

"Daha önce hiç böyle bir dil görmemiştim ama sizin yorumunuz doğru. Geçerli ve uygulanabilir. O paraya dokunabilmeniz için on yıl evli kalmanız gerekiyor."

"Bana bundan bahset. Peki ya benim sorum ne olacak?"

"Onun onayı olmadan parayı harcayıp harcayamayacağınızı.

sende."

Dönüp ona baktım. "Benim sorum buydu, evet."

Bir an poker suratı takınıyor, sonra göz kırpıyor. "Evet, yapabilirsin. Avukatım bunu güvence altına almak için bir şey hazırlayacak ve Simon bunu imzalarsa, endişelenmene gerek yok. O parayı istediğin gibi harcarsın. Muhtemelen her iki şekilde de sorun olmaz ama en iyisi onun imzalaması."

"İmzalayacaktır," diyorum. "Bana güveniyor."

İkimiz de bu ifadenin ironisi karşısında duraksadık.

"Onu önemsiyorum," diyorum. "Onun incinmesini istemiyorum.
Niyetim bu değil."

"Tabii ki hayır." Bir el sallıyor. "Sana kazandıracağım parayla, başka ne olursa olsun, en çılgın hayallerinin ötesinde zengin olacak."

Başımı sallıyorum, başka tarafa bakıyorum, eşyalarımı toplamaya başlıyorum. "Sonra ne olacak?" diye soruyor bana.

"Ne demek istiyorsun? Bana hangi formu verirseniz verin ona imzalatacağım."

"Hayır," diyor. "Bunu kastetmiştim.

Bizi." Ona bakıyorum.

"Neye karar verirsen ver, sorun değil" diyor. "Baskı yok."

"Bu soruyu genelde kızlar sormaz mı?"

Gülüyor. "Belki de öyledir."

"Şimdi de kız soruyor," dedim. "Sen söyle. Bu iş nereye gidiyor?"

"Ben ..." Elini çeviriyor. "Sana söyledim ya, senden hoşlanıyorum.
Siz yükseliyorsanız ben de yükselirim."

Bu sefer göz kırpma sırası bende.

"İrtibatta olacağım," diyorum. Her zaman daha fazlasını istemelerini sağla.

25

Hristiyan

Son iki saat boyunca ofisimdeki kanepede Vicky'yi becerdikten sonra, saat sekize doğru eve geldim. Evli bir kadınla seks yapmak en iyisidir, çünkü siz onların çıkış noktasısınız, Discovery Channel'larısınız, zorunluluktan ya da minnettarlıktan becerdikleri yaşlı kocaları değilsiniz. Evli kadınlara yaptırdığım bazı şeyleri görmelisin.

Kanepelerden bahsetmişken, Gavin çoktan benim dairemdeki kanepeye oturmuş, elinde bir bira, dizüstü bilgisayarında geziniyor. "Ne oluyor lan?" dedi. "Geç kaldın. Umarım en azından biriyle yatmışsındır." Ben içeri girerken bana bakıyor. "Oh, *sevişmişsin*. Kimmiş şanslı akıl hastası?"

Bir hareket yapıyorum, bir sıçrama atışı. "Şut atıyor . . . sayı yapıyor!

Kalabalık buna inanamıyor!"

"Bok yok mu? 7 numara mı? Yirmi milyonu ve kocaman göğüsleri olan mı?"

Biz isim kullanmayız. Vicky'nin adını hiç duymadı ve asla da duymayacak. Vicky, Gavin için sadece "7 Numara." Yedinci hedefim.

Bu anonimlik, bu Çin duvarı, arkadaşlığımızı beladan uzak tutuyor. Gavin'in finansal dolandırıcılıklarıyla ne yaptığını bilmek istemiyorum, o da benimkilerle ne yaptığımı bilmek istemiyor. Çocukluğumdan beri arkadaşım olan Gavin'e ne kadar güvenirsem güveneyim, eğer kendi dolandırıcılığına yakalanırsa, yükünü hafifletmek için

bana karşı. O da benden aynı şekilde korkuyor, tam tersi de geçerli. Beni ele vereceğini hiç sanmıyorum, federaller beni yakalasa benim de ona bunu yapacağımı hiç sanmıyorum, ama potansiyeli ortadan kaldırarak işleri hafif ve temiz tutuyor.

Hayır, içinde Bu Daire, Vicky Lanier Dobias o Sadece "7 Numara." Gavin onun için finansal plan hazırlarken ismi boş bıraktı. Sadece yazdım ve "yazdır "a bastım. "Onu yakaladım, G. Onu büyük bir ağız gibi sardım. bas."

Dizüstü bilgisayarını bırakıyor. "Nicky Bag-o-Donuts, aferin sana."

Büyük bir selam veriyorum.

"Anlat," diyor. "Bazı detaylara ihtiyacım var."

Dairemdeki bardan bir şişe viski aldım. Son işimi bitirdikten sonra bu yaz Chicago'ya geri taşındım. 6 numara Lexington, Kentucky'de yaşıyordu, elli üç yaşında bir kadındı, kocasını benim için terk etmiş ve boşanma anlaşmasından bir milyon dolar alıp yatırım yapmam için bana vermişti. Tabii ki kaçtım ve yaz için Gavin'in yaşadığı ve büyüdüğümüz yerden çok da uzak olmayan Chicago'ya dönmeden önce birkaç ay ortalıkta görünmedim.

"Bir centilmen asla öpüşmez ve söylemez," diyorum.

"Tamam, bir *beyefendi* gelirse bana haber ver. Bu arada, bana bir kemik at. Sen benden yirmi kat daha fazla sevişiyorsun."

"Yirmi kere sıfır mı?" Birkaç parmak viski dolduruyorum, selamlamak için kaldırıyorum ve tatmin edici bir şapırtının ardından yutuyorum.

"Hadi, Nick."

Parmağımı salladım. "Bana öyle deme."

"Oh, pardon. *Christian.* Neden kapak için böyle bir isim seçtin ki?"

Bir viski daha yutuyorum. Sert alkolü tercih ederim, karbonhidrat yok. "Çünkü kimse bir kapak için 'Christian' gibi bir isim seçmez."

İsteseydim, Gavin takma adımı bilmezdi. Bu, arkadaşlığımızı profesyonel ilişkimizden ayırma planımdaki tek kusur. Ama sahte kimliğimi ve onunla birlikte gelen her şeyi o yaratıyor - sahte kredi ve iş geçmişi, sahte ehliyet ve kredi kartları, sahte diploma ve sertifikalar, hatta *Fortune* ve *Newsweek*'teki o sahte haber makaleleri. Christian Newsome adını bilmeden bunu yapamazdı.

Bir sandalyeye çöktüm. "Sana söylüyorum, G, işte bu. 5 numaranın büyük olduğunu sanıyordum."

"5 numara Milwaukee'deki miydi? Büyük bir *kızdı*. Birkaç milyon için iyiydi, değil mi?"

"Evet. Yani, o zamanlar altın madeniydi. Ama bu? 7 numara mı? Yirmi milyon dolar mı? Bunu alırsam, işim biter. Otuz dört yaşında emekli oluyorum. Piyango bana vurdu."

"Teklifi beğendi mi? Su meselesini mi? Asya hisse senetlerini mi?"

"Yedim. Bu gerçek, değil mi? Gerçek olduğunu söylemiştin."

"Yani, temelde, evet," diyor. "İnsanlar şu anda su üzerinde spekülasyon yapıyor. Ama beş yıl içinde söz verdiğiniz gibi bir geri dönüş? Hayatta olmaz. Ama o ne bilir ki?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Umurumda değil."

Başını sallar. "Neden bütün iyi şansı sen yakalıyorsun? Ben elli, belki de yüz bin dolar için kıçımı yırtıyorum. Sen, bu seksi hatunun yirmi milyonunu çalıyorsun ve üstüne bir de onu beceriyorsun?"

"Onu beceriyorum, *böylece* çalabilirim, G. O başlattı. Ne yapmam gerekiyor? Elbisesinin fermuarını açıyor, ofisimin ortasında kıpırdanıyor, sütyenine kadar soyunuyor

ve külot, ve ben ona ilgilenmediğimi söyledim? Göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan çıkıp giderdi. Onu bir daha asla göremezdim."

"Elbisesinin fermuarını mı açtı? Toplantının ortasında mı? Neden böyle şeyler benim başıma gelmiyor?"

Çünkü diyet seçimleriniz dördüncü sınıftan beri durağan. Çünkü günde beş yüz karın egzersizi yapmıyor ve günde iki saatini serbest ağırlık ve tırmanışlara ayırmıyorsun. Çünkü en iyi arkadaşım olsan bile sen büyük, korkutucu bir orospu çocuğusun.

"Ama 7 numara farklı," diyorum. "Ne,

onu önemsiyor musun?"

"Tanrım, hayır. Yani, bana aşık olmasına, kocasını terk etmesine ihtiyacım yok."

Genelde işler böyle yürür. Yaptığım tüm dolandırıcılıkların ortak teması budur. Bırakın karılarını becerdiğimi bilmelerini, varlığımdan bile haberdar olmayan kocalarından boşanmalarını istiyorum. Böylece paranın kontrolünü ele geçirip kaçabilirim. Bu mükemmel bir aldatmaca, çünkü malum nedenlerden dolayı varlığımı gizli tutuyorlar ve genellikle sonrasında o kadar utanıyor ve aşağılanıyorlar ki bunu bildirmek istemiyorlar. Kadınları boşanma taleplerini düşük tutmaya ikna ediyorum, böylece kocalarını hızlı bir çıkışa razı edebiliyorlar. Varlıklı kocalarının indirimle bir çırpıda işi bitirmek için vermekten mutlu olacakları toplu bir miktar. İndirimin bir dezavantajı var elbette, ama anonim kalmamı ve kolay *bir vedalaşmayı* sağlıyor.

Bunu nasıl yaptığım değişiyor ve bu da amaçlı. Her seferinde aynı dolandırıcılığı yapamam yoksa bir imza geliştiririm. Birkaç kez Vicky'de yaptığım gibi kodaman yatırımcıyı oynadım ama bunu en son yıllar önce Santa Fe'deki 4 Numara'da yapmıştım. İstediğim her şey olabilirim. Napoli'de 3 Numara'da fitness eğitmeni. Bir özenti

Sacramento'da 2 Numara ile garsonluk yapan bir aktör. Lexington'da 6 Numara'yla yüksek lisans yapan bir öğrenci. İstediğim kadını bulurum -ya da bazen o beni bulur- ve onun beni istemesini sağlarım, onu kocasından çalarım, parayı elime geçiririm.

"7 numara farklı," diyorum, "çünkü kocasını terk etmesine *ihtiyacım* yok. Kocasını parmağında oynatıyor. Parayla ne isterse yapabilir. Ve görünüşe göre tam da bunu yapmayı planlıyor."

Gavin şimdi anlıyor, öne doğru eğilip beni işaret ediyor. "Yani toplu boşanma anlaşmasında yarısını ya da bir kısmını almıyor musun? *Hepsini mi* alıyorsun?"

"Yirmi milyonun hepsini alıyorum," diyorum. "Yirmi bir milyon, aslında."

"İnanılmaz. İnanılmaz derecede şanslısın."

"Sen yüzde onunu alıyorsun, dostum. Sen de iyi olacaksın."

Yüzde 10'u Gavin'e, çünkü benim için yarattığı kimlikler ve bu durumda onun finansal bilgisi olmadan bu işi başaramazdım.

"Ama sorun şu ki, bir çizgide durmak zorundayım" diyorum. "Paranın onun olacağı Kasım ayına kadar işleri yolunda tutmam gerekiyor."

"Ah, şu güven dili, doğru." Gavin benim için de güveni gözden geçirdi - ancak anonimlik güvenlik duvarımızı ayakta tutmak için Simon'ın adını kararttım ve Vicky'nin adı aslında hiç görünmüyor, sadece "EŞ" kelimesi var.

"Eğer seni becermeye devam etmek istiyorsa, yaparsın" diyor Gavin. "Ve eğer istemiyorsa, sadece bir kaçamak yaptıysanız ve daha ileri gitmesini istemiyorsa, bunu da kabul etmelisiniz. Ama sadece kabul etmekle kalmamalı, her konuda rahat olduğundan emin olmalısınız. Kocasını aldattığı için suçluluk duymaya başlarsa ve siz de

Bu suçluluk duygusunu hatırladığında, parasını başka bir yere götürmeye karar verebilir."

Bu her şeyi mükemmel bir şekilde özetliyor. Şu andan 3 Kasım'a kadar bu işi mükemmel bir şekilde halletmeliyim. Vicky ile her şeyi pürüzsüz ve rahat tutmalıyım.

"Ama parama göre kendini hiç suçlu hissetmiyor," diyorum. "Tam olarak yapmak istediği şeyi yaptı. Çelişkiye düşmedi. Hayır, 7 Numara son on yıldır bedelini ödedi. Şimdi nihayet karşılığını alıyor. Suçluluk gibi küçük bir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyecek."

26

Simon

"Benim adım Simon Dobias," diyorum odadakilere. On üç kişi. İkisi yeni - beyzbol şapkasının altından saçları fışkıran bir adam ve siyahlar giymiş orta yaşlı bir kadın - ve on bir geri dönen, hepsi kilisenin loş bodrumundaki ucuz katlanır sandalyelerde oturuyor.

"Yeni olanlar ve olmayanlar için SOS'e hoş geldiniz. Size söylemek istediğim en önemli şey, burada hiçbir kural olmadığıdır. İstediğiniz gibi gelip gidebilirsiniz, tabii ki. Gelmeyi bırakıp sonra geri dönerseniz kimse sizi suçlu hissettirmeyecek. Kimse size bir şeyler yapmanız için telkinde bulunan bir sponsor atamayacak. On iki adımımız ya da herhangi bir adımımız yok. Kimse sizi konuşturmayacak. Sadece dinlemek için buradaysanız, o zaman sadece dinleyin. Ve eğer beni aramak isterseniz, numaram kara tahtanın üzerinde.

"Şu sıralar 'güvenli alanlar' hakkında konuşmanın 'moda' olduğunu biliyorum. Dürüst olmak gerekirse bunların çoğunun saçmalık olduğunu düşünüyorum ama burası gerçekten güvenli bir yer. Biz sadece yardım etmek istiyoruz. Bence edebiliriz de. Hepimiz benzer deneyimlerden geçtik."

Boğazımı temizliyorum ve nefes alıyorum.

"Annem on sekiz yıl önce intihar etti," diyorum. "Buna kazara aşırı doz dediler. Sanırım babam buna gerçekten inanmıştı. Size söyleyebilirim ki, keşke ben de inansaydım. Gerçekten isterdim. Çünkü bir kaza - bu bir trajedidir, berbattır, korkunçtur ama kendinizi suçlamazsınız. Bir kaza

o rastgele şeylerden biri. Ama ben daha iyi biliyorum. Aşırı dozu kasıtlıydı.

"Annem parlak bir hukuk profesörü ve maraton koşucusuydu. Hayatı çok severdi. Hayatla ilgili her şeyi severdi. Berbat bir sesi vardı ama bu onu şarkı söylemekten asla alıkoymazdı. Her durum için bayat bir şakası ya da kelime oyunu vardı. Sırtlan gibi bir kahkahası vardı ve bu çok bulaşıcıydı. Ve tanıdığım en zeki insandı.

"Ama sonra ağır bir felç geçirdi ve sahip olduklarının çoğunu kaybetti. Artık öğretmenlik yapamıyordu. Koşamıyor, hatta yürüyemiyordu. Tekerlekli sandalyeye mahkum oldu. Ağrı kesici ilaçlar da dahil olmak üzere her türlü ağır ilaç tedavisi görüyordu. Babam Florence Nightingale gibi biri değildi. Bakıcı değildi. Anneme bakması için birini tuttu ve ben de Chicago'da üniversiteye başlarken yardım etmeye çalıştım.

"Sonra mali durumumuz çöktü. Biraz paramız vardı, aslında iyi bir miktar ama babam bazı kötü finansal kararlar aldı ve hepsini kaybettik. Beş parasız kaldık. Babam avukattı ve para kazanabiliyordu ama tam zamanlı bir bakıcı tutacak kadar değil. Çok pahalıydı. Bu yüzden bakıcının gitmesine izin vermek zorunda kaldık.

"Babam, yapılacak tek gerçekçi şeyin annemi bir tesise ya da bakımevine yatırmak olduğunu söyledi. Ben bunu istemedim. Üniversiteden sonra evde kalacağımı söyledim. Bir ya da iki yıl ara verip bir çözüm bulana kadar ona bakacaktım."

İç çekiyorum. "Annem ağrı kesici ilaçları aşırı dozda aldı. Muhtemelen sebeplerin bir kombinasyonuydu. İşlevselliğini kaybetmesi, sevdiği her şeyi yapma yeteneğini kaybetmesi, evimizde bizimle olamayacağı düşüncesi ve felcin bazı şeylerden onu mahrum bıraktığını söylemek muhtemelen doğru olur.

onun bilişsel muhakemesinin. Onu neyin uçuruma sürüklediğini tam olarak kestiremiyorum."

Aslında yapabilirim. Ama o kısmı atlayacağım.

Sırlar, yalanlar. İnsanlara o kısmı anlatmıyorum.

Onlara babamın annemin kalbini kırdığını söylemiyorum. Onu aldattığını. Annem son günlerinde kocasının artık onu istemediğini, sadece vücudunun işlevselliğini ve beyninin bir kısmını kaybetmekle kalmadığını, aynı zamanda iyi günde kötü günde, ölene kadar kendisini ona adayacağına söz veren adamın sevgisini ve sadakatini de kaybettiğini biliyordu.

Onlara babamın beni aldattığını *bildiğimi*, onu yakaladığımı, anneme söylemediğimi çünkü bunun onu yıkacağını *bildiğimi*, ihanetine ortak olduğumu, onu durdurmak için daha çok çabalayabileceğimi, eğer çabalasaydım her şeyin farklı olabileceğini söylemiyorum.

Bu kısımdan bahsetmiyorum çünkü kulağa babamı öldürmek için bir neden gibi geliyor. Ve St. Louis'deki soruşturma hala çözülemedi. Cinayette zaman aşımı olmaz.

"Onun ölümüyle nasıl başa çıkacağımı bilemedim," diyorum. "Bazı aptalca şeyler yaptım, başım belaya girdi. Bir süre akıl hastanesinde kaldım. Daha kötüsü olmadığı için şanslıyım. Saldırganlığı bırakıp dinlemeye başladıktan sonra başımı tekrar suyun üstüne çıkarabildim. Bana intihara bu kontrol prizmasından baktığımızı açıklayan her türden terapistle konuştum. Diğer şeyleri ve diğer insanları kontrol edebileceğimizi düşünüyoruz. Bu yüzden sevdiğimiz biri kendi canına kıydığında, bunu durdurabileceğimizi düşünüyoruz. Kontrolün bizde olduğunu ve bunu mahvettiğimizi düşünüyoruz. Etrafımızdaki şeyleri ve insanları kontrol ettiğimiz fikrinden vazgeçmeye o kadar isteksiziz ki, en başta bu kontrole sahip olmadığımızı kabul etmektense intihar nedeniyle suçluluk duymayı tercih ediyoruz."

Bu tavsiye, diğer hayatta kalanlarla çalışma deneyimime göre, yerinde. Çoğu insana yardımcı oluyor. Bana değil ama çoğu insana.

Hayır, beni iyileştiren kişi Vicky'ydi. Ben de onu iyileştirdim. Burada, İntihardan Kurtulanlar'da tanıştık. Onun kız kardeşi Monica'yı kaybetmesi benimkinden çok daha yakın zamandaydı, ama konuştuğumuzda, sadece ikimiz, birbirimize yardım ettik. Bunu atlattık. Bir anlaşma yaptık.

Vicky'nin deyimiyle bir saldırı planı, kederimize karşı savaş ilan etmek.

-

Perşembe gecesi oldu. Ertesi gün, üniversiteye yeni başlayan bir birinci sınıf öğrencisi olarak U of C'ye başlamadan önce, o yaz babamın hukuk bürosunda çalıştığım son gün olacaktı. O yaz kazandığım paranın bir kısmını biriktirmiş ve ona bir hediye almıştım. Küçük bir şeydi, küçük bir kupadan daha büyük değildi, adaletin terazisi altın rengindeydi, ahşap tabanına THEODORE DOBIAS'IN HUKUK BÜROSU kelimeleri kazınmıştı.

Onu almak için günün sonuna kadar bekledim. O gün için ayrıldığımı ve eve gittiğimi düşündü. Oysa siparişi almak için kuyumcuya uğramış, şehir merkezinde herkesin ofisten çıkmasını bekleyerek biraz zaman öldürmüş ve saat yediden sonra gizlice ofise geri dönmüştüm.

O saatte ofiste olan çok nadirdi. Kişisel yaralanma avukatlarına saat başına ödeme yapılmaz, bu nedenle avukatlarına ürettikleri faturalandırılabilir saat sayısına göre değer veren savunma firmalarının aksine - bir görevi tamamlamalarının ne kadar sürdüğüne göre - kişisel yaralanma avukatları yazılı çalışma ürünlerinde daha verimlidir ve duruşmaya hazırlanmadıkları sürece gece yarısı yağını yakmazlar. Duruşmalar artık o kadar yaygın değil, bu nedenle herhangi birinin ofiste olma ihtimali düşük.

Anahtar kartımı kullandım ve içeri girdim. Resepsiyonun ışıkları kapalıydı ve genellikle son çıkan kişi ışıkları kapatırdı. Ama sonra ikinci cam kapıdan geçtim ve kapalı kapının altından bakan ofis ışığının açık olduğunu hemen görebildim. Durdum ve bir an düşündüm. Planım hediyeyi masasının üzerine koymaktı, böylece Cuma sabahı birlikte işe gittiğimizde hediyeyi bulabilecekti. O hâlâ buradayken bu mümkün değildi ama en azından odama gizlice girip hediyeyi saklayabilir ve sabah ona verebilirdim.

Bir ses duydum. İlk tepkim, acı çekiyordu. İlk zihinsel imgem, ağır bir şey taşıyordu. Mobilya taşıyordu ve kendini yaraladı, bunun gibi bir şey. Kalp krizi olabilir.

Bazen geriye dönüp baktığımda saflığım için kendimi azarlıyorum. Ama belki de ergenlik çağındaki bir çocuğun babası hakkında hemen en kötü sonuçlara varmaması normaldi.

İnlemeler ve homurdanmalar devam ederken yavaşça kapıya doğru ilerledim, halı boyunca dikkatlice ilerledim, sonra bir gümbürtü sesi ve bir kadının nefessiz sesi.

Ofis kapılarımızda kilit yoktu. Babamın bunun bir tür açıklama olduğunu söylediğini hatırlıyorum, ofiste açık kapı, eşitlikçi bir felsefeyle ilgili bir saçmalık.

Keşke kapı kilitli olsaydı. Keşke açmasaydım.

o.

Keşke onun yalvarmalarını ve özür dilemelerini dinlemek zorunda kalmasaydım.

ve o anda muhtemelen evde bakım hemşiremiz Edie tarafından kaşıkla ağzına yemek verilen annemle neden oynaştığını bana haklı göstermeye çalıştı.

İşte o andı. Para bittikten ve artık Edie'ye bakamayacak duruma geldikten sonra daha da kötüleşti ve annem kırk dokuz yaşında bir huzurevine doğru yola çıktı. Fakat

Tam orada, Chicago Title & Trust binasının on yedinci katındaki hukuk bürosunda, babam pantolonunu yukarı çekerken koridorda beni kovalıyor, gömleğini pantolonunun içine sokarken asansörden çıkmamı engellemeye çalışıyor, mantığımı dinlemem, eve gidip herkesin pişman olacağı bir şey yapmamam için yalvarıyordu - işte o an benim için her şeyin değiştiği andı.

Keşke anneme bir şey söylememem için beni ikna etmesine izin vermeseydim.

Keşke beni de suçuna ortak etmesine izin vermeseydim.

Çünkü durmadı. Hayır, öğrendikten sonra bile devam etti. Bana söylemedi ama onu yine yakaladım. Birkaç ay sonra, Şükran Günü'nden hemen önce, biraz temiz hava almak için arka verandaya çıktığımda, verandanın köşesine sıkıştırılmış boş bir şampanya şişesi ve iki bardak buldum.

Annem artık alkol alamıyor olmasına rağmen bir değil iki kadeh içiyordu. Sadece annemi aldatmakla kalmıyordu; kız arkadaşı geceleri annem uyuduktan ve ben okulda geç saatlere kadar çalıştıktan sonra gizlice eve geliyordu.

Aptal bir şişe şampanya, bakkaldan alabileceğiniz iki kırmızı renkli plastik şampanya kadehi. Bu şeyler bana babamın sadece bir anlık günaha yenik düşen zayıf bir adam olmadığını, bir yalancı olduğunu söylüyordu. O bir dolandırıcıydı. Cinsel ihtiyaçları anneme ve ailemize olan bağlılığından daha önemliydi.

Onları atmadım. Atmaya başladım. Şampanya şişesini ve bardakları boş bir çöp torbasına attım ama çöp kutusuna gitmek yerine odama götürdüm ve dolabımın içine yerleştirdim. Unutmak istemedim. I

Babamın ne ve kim olduğunu kendime hatırlatmak için her gün ona bakmak istedim.

O şişeyi bulduğum gün, babamın *aldatmayı* asla bırakmayacağını anladığım gün, Ted Dobias'ın öldüğü gündü.

Karnında bir bıçakla havuzda yüzerken bulunduğu gece, tam da nefes almayı bıraktığı andı.

27

Pazartesi, 12 Eylül 2022

Bu gece bir şeylerin ters gittiğini biliyordun. Geçiştirmeye çalıştım. Seni her zaman yaptığım gibi karşıladım, kollarıma aldım, öpüştüğümüz gibi öptüm, ayaklarını yerden kestim.

Ama sonradan anladın. Beni dürttün. Ve bu sayfalarda daha önce de söylediğim gibi Lauren, sana yalan söylemeyeceğime, senden saklanmayacağıma dair yemin ettim. Bu yüzden sana söyledim.

"Babam annemi aldattı," dedim sana. "Bu onu mahvetti."

Bu sizi şaşırttı. Babamı kısa bir süre patronunuz olarak tanıdınız, ilk amiriniz değil ama büyük patron, kapıdaki isim ve muhtemelen yeterince iyi bir adam olduğunu düşündünüz. Belki de düşünmediniz. Belki de onun bir pislik olduğunu düşündünüz. Her iki durumda da onu tanımıyordunuz.

Görünüşe göre, ben de bilmiyordum. Ben öyle sanıyordum. Ona annem kadar yakın değildim. Ama onu tanıdığımı sanıyordum. Ne kadar güvensiz olduğunu sonradan anladım, çünkü genel anlamda annemle aynı mesleği yapıyordu ama annem daha zekiydi, daha iyiydi, daha başarılıydı.

Ülkenin en prestijli hukuk fakültelerinden biri olan Chicago Üniversitesi'nde anayasa hukuku dersleri veriyordu. Babam ise kayarak düşme ve alkollü araç kullanma davalarına bakan, eline ne geçerse alan, hırpani bir avukattı.

Anlamadığı şey, annesinin bunu umursamadığıydı. İnsanları bu şekilde ölçmezdi. Ama babam öyle yapardı. Muhtemelen erkeklere özgü bir şeydi.

Sonra babam büyük bir başarıya imza attı. Edison Park'ta birlikte büyüdüğü çocuk bir şantiyede çalışırken kullandığı iş makinesinin bomu elektrik hattına temas edip vücuduna ölümcül elektrik akımları göndererek korkunç bir yara ve şekil bozukluğuna yol açtığında, babam davayı aldı. Theodore Dobias'ın Hukuk Büroları için üçte bir oranında otuz milyon dolarlık bir anlaşma, yani babamın cebine yaklaşık on milyon dolar girdi.

Bunun onu onaylayacağını, artık büyükler liginde olduğunu, anneme eşit ya da aşağı yukarı eşit olduğunu hissettireceğini düşündüm.

Ama görünüşe göre daha fazlasına ihtiyacı vardı. Artık o, pahalı takım elbiseleri, biftek yemekleri ve Porsche'si olan büyük bir avukattı ve yanında da bir parça kol şekeri olmalıydı.

Ona birden fazla kez karşı çıktım ama babam durmadı. Aşık olduğunu söyledi. Ve benim gibi genç bir adamın takdir edemeyeceği şeyler vardı, ki bu da onun hala kendini tatmin etmek istediğini ve tekerlekli sandalyeye bağlı bir kadınla bunun zor olduğunu gösteriyordu. Evet, on sekiz yaşındaydım, sekiz değil. Ne demek istediğini biliyordum. Ama benim gibi bir çocuğun takdir edebileceği başka şeyler de vardı; kendini birisine sonsuza dek adamak gibi.

Özellikle de felç geçirmesi gibi trajik bir olaydan sonra.

Babam tüm parayı yeni keşfettiği gösterişli yaşam tarzına harcadı, gülünç derecede kötü yatırımlar yaptı, metresi için cömertçe harcadı. Ve sonra para gitti.

Annem evdeydi, yoğun bakıma ihtiyacı vardı ve babamın bakıcı tutacak parası yoktu.

Para gittikten sonra annem gerçeği öğrendi. Babam ona itiraf etti. Felç geçirdikten sonra eskisi gibi değildi ama kocasının onu terk ettiğini bilmenin onu ne kadar üzdüğünü görebilmem için ondan geriye yeterince şey kalmıştı.

Bunu asla kesin olarak bilemeyeceğim, çünkü annem bunu söyleyemeyecek kadar gururlu bir kadındı, ama sanırım o da benim bildiğimi biliyordu ve bunu ona hiç söylemedi. Hissetmiş olması gereken aşağılanmayı, mutlak yıkımı kavrayamıyorum bile.

Annem kendini öldürdü çünkü sahip olduğunu düşündüğü hayattan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Artık tanımadığı ve onu sevmeyen bir adamla evliydi.

Ve şimdi ... ne yapıyorum?

Karımı aldatıyorum.

Hor gördüğüm adam oldum.

28

Hristiyan

Vicky'nin kocası Simon hakkında fazla bir şey bilmeme gerek yok. Muhtemelen zengin olduğu ve karısının onun parasını alıp bana v e r e c e ğ i dışında bir şey bilmeme gerek yok. Ama biraz durum tespiti yapmaktan zarar gelmez.

Bunu beklemiyordum.

Grace Park'ta doğmuş ve büyümüş. Kontrol et. Çocukluk, ilginç bir şey yok. Hilltop İlkokulu, Grace Park Ortaokulu ve Grace Consolidated Lisesi'ne gitmiş. Okul birincisi, tamam, ve görünüşe göre tam bir kros ve atletizm yıldızı. İlk yılında kros yarışlarında eyalet ikincisi olmuş ve atletizmde iki mil koşarak okul rekorunu kırmış. Simon için iyi.

Ama bu daha ilginç. Simon Grace Consolidated Lisesi'nden Mayıs 2003'te mezun olmuş. Ancak Chicago Üniversitesi'nden Mayıs 2010'a kadar mezun olmamış.

Üniversiteden mezun olmak için yedi yıl mı, Simon, Bay Valedictorian? Biraz ara verdin mi? O süre zarfında ne yapıyordun?

Bunu işaretle ve yoluna devam et.

Babası Theodore Dobias, yirmi yıl önce, 2002'de, bir e l e k t r i k yaralanması davasında otuz milyon dolarlık bir kararla büyük bir başarı elde etti.

Theodore adamın avukatıymış ve büyük bir para kazanmışlar. Yaşasın onlar.

2004 yılında, Chicago Üniversitesi'nde hukuk profesörü olan Glory Dobias -Simon'un annesi, Theodore'un karısı- aşırı dozda ağrı kesici alarak ölür. İntihar mı? Haber raporları ve Chicago Üniversitesi'nin basın açıklaması muğlak. Sağlık sorunları varmış gibi görünüyor, felç geçirmiş ama somut bir şey yok.

Sonra Theodore şehri terk eder. Grace Park'ı ve Chicago bölgesini terk edip St. Louis'e taşınır. Illinois-Missouri sınırına yakın Alton, Illinois'de bir hukuk firmasında çalışır ve burada asbeste maruz kalma davalarında ciddi paralar kazanır. Uzun zaman önce bulabildiğim hukuk bürosunun özgeçmişinde, müvekkilleri için iki yüz milyon doların üzerinde tazminat kazandığı yazıyordu. Bu, genellikle kazancın üçte birini alan avukat için çok büyük bir para.

Bu da Simon'ın büyük parasının nereden geldiğini açıklıyor.

Ama asıl ilginç kısım on iki yıl önce, Mayıs 2010'da. Theodore Dobias, artık çok zengin, Alton ve St. Louis bölgesinde iyi tanınan bir avukat, asbest davalarında önde gelen bir avukat, öldü. Öldürüldü, yüzme havuzunda karnından bıçaklanmış halde ölü bulundu. Ve tahmin edin polis kimden şüpheleniyor?

Bildiğim kadarıyla onu hiç tutuklamadılar. Onu birçok kez sorguya aldılar ve basına "şüpheli bir kişinin" sorgulandığını teyit ettiler ki medya bu kişinin tek çocuğu olduğunu anlamakta zorlanmadı.

"Simon Peter Dobias," diye fısıldadım kendi kendime. "Babanı sen mi öldürdün?"

Vicky'nin bana ne dediğini hatırlıyorum. Simon'ın karısını on yıllık evliliğe kadar vakıf parasından uzak tutan o çılgınca güven dili.

Simon'ın babasının bana güvenmediğini söyledi.

Yaşlı Theodore senin paragöz bir fahişe olduğunu düşünüyordu, Vicky. Ve görünüşe göre haklıymış. Bu sana nasıl hissettirdi?

Simon'ın babasının öldürüldüğü gece ne yapıyordunuz Bayan Vicky Lanier Dobias?

29

Simon

Yediyi çeyrek geçe hukuk fakültesinden çıkıp Wicker Park'a, Viva Mediterránea'nın dışındaki ara sokağa gidiş-dönüş on mil koşuyorum ve geri dönüyorum. Mesajlaşmamız için belirlenen saat olan 20:00'den çok önce ara sokağa varıyorum. Gençken mesaj attığım zamanlara yaklaşamıyorum ama uykumda altı dakikalık bir mili koşabiliyorum.

Viva'nın verandasında uzanıp eğlenenleri dinliyorum. Sokağın karşısındaki apartman dairelerinde oturan, arka verandalarında ızgara yapan ya da sadece kokteyl içen insanlara bakıyorum.

Hiç buralarda ya da böyle bir mahallede yaşamadım. Şehirde hiç yaşamadım. Grace Park'tan hiç ayrılmadım. Babam, annemin ölümünden kısa bir süre sonra, artık bir babam olmadığını açıkça belirttiğimde çekip gitti. Louis'e taşındı ve asbest davalarıyla ilgilenen bir firmaya katıldı - asbest kullanan herhangi bir ürünü olan herhangi bir şirkete dava açıyor, bu asbeste maruz kaldığı iddia edilen ve daha sonra mezotelyoma gelişen insanları temsil ediyordu. Madison County, Illinois, bu "mezo" davaları için bir işaret fişeğiydi ve avukatları zengin etti.

Böylece babam sonunda büyük bir başarı elde etti ve çok arzuladığı onayı aldı.

Grace Park'taki evde kaldım ve üniversiteye şehir merkezinden gidip geldim. Sanırım evin gitmesine, annemle olan bağına izin vermek istemiyordum. Bu yüzden hiçbir zaman

Çoğu genç üniversite ya da hukuk öğrencisi, bırakın yüksek lisans öğrencilerini, şehirde yaşıyordu.

Tıpkı bunun gibi bir mahallede, bu apartmanlardan birinde.

Onun yerine bir banliyöde, büyük bir evde tek başıma yaşadım. New Horizons'ta geçirdiğim 18 aydan bahsetmiyorum bile.

Tımarhane, eğer politik olarak yanlış konuşmak istiyorsanız, kibar bir ortamda konuşuyorsanız, *mücadele eden bireyler için* bir *tesis.*

Yardımı oldu. Dr. McMorrow konuştuğundan daha çok dinleyen iyi bir terapistti. Annemin ölümünden sonra bunalıma girmiştim ve üniversite ikinci sınıfa devam etmeye çalıştım ama yapamayacağımı anladım ve kendi isteğimle kaydımı sildirdim. Dr. McMorrow-Anne; ona ilk ismiyle hitap etmemi isterdi- hissettiğim suçluluk duygusuna meydan okudu, şimdi İntihardan Kurtulanlar'da vaaz ettiğim, her şeyi ya da herkesi kontrol e d e m e y e c e ğ i m i z e ve bu gerçeği kabul etmemiz gerektiğine dair tüm o şeyleri vaaz etti.

Ama beni asıl değiştiren çok basit ve açık olan şu sözler oldu: "Annen böyle hissetmeni istemezdi. Üniversiteye gitmeni ve iyi bir hayatın olmasını isterdi. Öyleyse ne bekliyorsun?"

İşte o zaman üniversiteye geri dönme zamanının geldiğini fark ettim. Ve sonra hukuk diploması aldım. Anne haklıydı. Hayatıma devam edebildim.

İyileşmek değil. Ama
devam et. Devam et
ama unutma.

Saat sekizde SIM kartı yeşil telefonuma taktım ve çalıştırdım. Bunu gönderiyorum:

Golf yarın nasıl görünüyor?

Bir tür iç şaka, şifreli konuşuyormuş gibi yapmak, oysa tüm mesajlarımızı okuyan biri bu hileyi açıkça görebilirdi. Hemen cevap verdi:

Bunun için endişeli

Tamam, güzel. Tekrar hızlıca cevap veriyor:

Seninle konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Bu pek çok anlama gelebilir. Kasıtlı olarak belirsiz.

Her şey yolunda mı?

O da cevap verir:

Bizim hakkımızda çok şey düşünüyorsun. Yüz yüze konuşmak daha iyi

Hemen cevap veriyorum:

İyi mi kötü mü?
Endişelenmeli miyim?

30

Salı, 13 Eylül 2022

Bu akşamki mesaj da neydi öyle? Bizim hakkımızda çok düşünüyorsun, yüz yüze konuşsak daha iyi olmaz mı? Benden ayrılacak mısın Lauren? İlişkimiz bitti mi?

Ne yapacağımı bilmiyorum. Birbirimizi her hafta gördüğümüz zamanlar, günde iki kez mesajlaşmamız, şu anda hayatımda önemli olan tek şey.

Dün gece babamın annemi aldatmasıyla ilgili söylediklerim yüzünden miydi? Sadakatsizlikten dünyadaki her şeyden daha çok nefret ederek büyüdüğüm ve şimdi bunu ben de yaptığım için mi?

Neden ağzımı açmak zorundaydım ki? Bu aynı şey değil Lauren. Vicky artık beni sevmiyor. Aldatmaktan gurur duymuyorum ama bu babamın anneme yaptığından farklı! Ve evliliğiniz de gerçek değil.

Hile yapmıyoruz, bu şekilde değil. Hile yapmıyoruz!

Bu, bu, nefret ettiğim şey bu, bu zayıflık, bu savunmasızlık hissi. Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğime yemin etmiştim ama verdim. Sen beni mahvettikten sonra neredeyse yirmi yıl boyunca gardımı düşürmedim ama seni Michigan Bulvarı'nda gördüğüm an o duvarı yıktım ve kendimi yeniden ifşa ettim.

Belki de bunu çok abartıyorum. Belki de olan biten diğer tüm saçmalıklar -iş beklentilerim aniden çöplükte ve evliliğim sadece bir arkadaşlık- beynimi bulandırıyor. Belki de sağlıklı düşünemiyorum ve her şey yolunda.

Böyle mesajlar almanın -konuşmalıyız, yüz yüze daha iyi- tam bir işkence olduğunun farkında değil misin? Şimdi lanet cep telefonunu tekrar açman için yarın sabaha kadar beklemem gerekiyor. Ve oraya öylece koşup gidemem, değil mi? Teşekkürler Lauren. Beni bir kez daha ters yüz ettiğin için çok teşekkürler.

Bunun olacağını biliyordum. Biliyordum.

31

Simon

Lauren Lemoyne ile babamın hukuk bürosunda çalışmaya başladığım ilk gün tanıştım.

Liseden mezun olmuştum ve üniversiteye hazırlanıyordum. Lise benim için akademik olarak kolay ama sosyal olarak zor geçmişti. Geç bir büyüme atağı geçirmiştim, son senemde 1.80'e ulaşmıştım, bunun ortalama erkek boyundan çok da fazla olmadığının farkındayım ama birinci sınıfa 1.80'le başladığınızda ve insanlar size "Mini-Me" falan dediğinde, 1.80 Paul Bunyan gibi hissettiriyor.

Lisenin çoğunu kitap okuyan, ufak tefek, kendine pek güvenmeyen bir çocuk olarak geçirdim. Kitap okuyan, uzun boylu ama kendine çok az güvenen bir çocuk olarak bitirdim.

Üniversiteden önce biraz paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden babam hukuk bürosunda yardımcı olabileceğimi söyledi. Maddi açıdan iyi zamanlardı çünkü babam (kendi deyimiyle) elektrik yaralanması davasındaki o muazzam kararla zili yeni çalmıştı. Theodore Dobias'ın Hukuk Bürosu'nda üç ortak, beş avukat, on asistan ve dört avukat yardımcısı vardı.

Bu avukat yardımcılarından biri de Lauren Lemoyne'du. Ortaklardan biri tarafından herkesle tanıştırıldım (babam kendisi yapmak istemedi, kendi yöntemimle öğrenmemi istedi) ve Lauren'i ilk kez bir bankacının dosya kutusunun üzerine eğilmiş, dar bir mini etek giymiş ve çok fazla bacak göstermiş olarak gördüm. Kendi kişisel porno filmim gibi hissettim.

Kendini düzeltti, eteğini indirdi ve beni dostça ama göstermelik bir şekilde selamladı.

Yine de benim için göstermelik değildi. Hemen etkilendim ama gözüm korktu. O benim pinup kızım olacaktı, güzel ve egzotik, uzaktan hayranlık duyabileceğim, ama ulaşabileceğimden çok ötede, benim ligimin çok dışında. Kolay ve havalı görünmeye çalışarak kekeleyerek bir selam verdim ve başarısız olduğumdan oldukça emindim.

İşteki ikinci haftamıza kadar yollarımız tekrar kesişmedi. Şirketin mutfağındaydım, ya da en azından biz öyle diyorduk, lavabo, buzdolabı ve kahve makinesi vardı. Ellerimi yıkıyordum çünkü adliyeden bazı dosyalar getirmiştim ve kutu kirliydi.

"Demek Ted'in oğlusun."

Onu gördüm ve soğukkanlı davranmaya çalıştım ama yine başarısız oldum. Lavabodan uzaklaştım, ellerim damlıyordu ve duruşumu düzelttim.

"Ben Lauren," dedi. "Muhtemelen aynı anda pek çok isim öğrenmişsinizdir."

Haklıydı, pek çok ismi hemen öğrenmek zorunda kalmıştım, ki bu benim güçlü yanım değildi. Ama Lauren'ınkini unutmamıştım.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, daha önce tanışmış olmamıza rağmen. Ofis müdüründen birkaç bilgi çalmayı bile başarmıştım -Lauren Chicago'nun kuzey yakasındandı, yirmi yaşındaydı, hâlâ evde yaşıyordu, üniversite için para biriktiriyordu, büyük bir Cubs taraftarıydı. Ofis müdürüne çok fazla soru sormak ve çok açık olmak istemedim, sanki neden sorduğumu zaten bilmiyormuş gibi. Konuşulmasına gerek yoktu. Lauren o tür dokunulmaz bir güzeldi.

"Duyduğuma göre bu sonbahar U of C'ye başlıyormuşsun," dedi. "Ayrıca lisede sınıf birincisi olduğunu da duydum. *Ve* tüm eyaletlerin kros koşucusuymuşsun." Gülümsemesi ruhumu aydınlattı. "Baban seninle övünmeyi seviyor."

"Hepsi şanstı, yemin ederim."

Güldü ve ben de piyango falan kazanmış gibi hissettim. Annemin bu cümleyi yıllar önce, Birleşik Devletler Yüksek Mahkemesi'ndeki arazi kullanımı davasını kazandıktan sonra kullandığını duymuştum. Bir iltifatla başa çıkmanın ustaca bir yolu gibi gelmişti ve ileride kullanmak üzere sakladım. Ve Tanrı'ya şükür. Az önce bu güzel yaratığı güldürmüştüm!

Şakacı bir şüphecilikle gözlerini kıstı. "Mmm, zeki, yakışıklı ve tüm bunların ötesinde mütevazı," dedi. "Simon Dobias, bazı kalpleri kıracaksın."

32

Çarşamba, 14 Eylül 2022

Daha fazla bekleyemedim. Seni görmem gerekiyordu. Sana mesaj atmak yerine bu sabah saat onda evine gittim. Beni kapında görünce şaşırdın, hatta telaşlandın. Ama bilmeliydin Lauren, bana gönderdiğin mesajın, konuşmamız gerektiğini ama sadece yüz yüze konuşmamız gerektiğini, beni merakta bırakacağını, Cenevre Sözleşmesi tarafından yasaklanan işkenceden daha kötü olacağını bilmeliydin.

Dün gece gözümü bile kırpmadım. Bu sabah berbat görünüyor olmalıyım. Ama umurumda değildi. Her ne ise, ki kendimi her şeye hazırlamıştım, bunu duymalıydım ve şimdi duymalıydım.

"Söylediğin şey hakkında çok düşündüm," dedin bana. "Babanın anneni nasıl aldattığını ve senin baban olmak istemediğini. Ben de bunu istemiyorum. Aldatan biri olmanı istemiyorum. Ben de hilekâr olmak istemiyorum."

Kendimi buna hazırlamıştım. Bu sabah sona erebileceğini biliyordum ve kendime dedim ki, Simon, sen bir yetişkinsin, ne kadar acı verici olursa olsun, bunu hallet, doğru hallet. Nasıl tepki verdiğinle gurur duy.

Ama meğer hazırlıklı değilmişim. Buna hiç hazırlıklı değilmişim.

"Evlenmemizi istiyorum," dedin.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜN

33

Jane

"Ohhh, evet, Lauren ile tanıştım."

Cassandra Barclay, ekip odasının koridorunun sonundaki görüşme odasında bacak bacak üstüne atıp sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

Cassandra, Conrad Betancourt ile yirmi altı yıl evli kaldı. Şu anda yirmi dört ve yirmi iki yaşlarında olan iki erkek çocukları vardı. Boşanmaları Conrad'ın Lauren ile evlenmesinden sadece birkaç ay önce, üç yıl önce tamamlandı.

"Tam bir Kewpie bebeği, değil mi? O bir golfçü, biliyorsun. Bu şekilde tanıştılar. Connie hayatını kurtarmak için oynayamaz ama arkadaşlarıyla dışarı çıkıp puro içmeyi ve para konuşmayı seviyor. Golf oynama *fikrini* golfün kendisinden daha çok seviyor."

"Ve sen onunla tanıştın," diyor Jane.

"Lauren? Artık birçok kez. Hâlâ bazen kulübe gidiyorum."

"Grace Country Club."

"İşte bu. Artık çok fazla gitmiyorum; çocuklar ilgilerini kaybettiği için ben de çoğunlukla gitmiyorum. Ama gitmek istersem giderim. Beni kulübümden uzaklaştırma zevkini ona tattırmayacağım."

Jane başını sallar. Detaylandırmasına izin vermek daha iyi.

"O tam da düşündüğünüz gibi biri," diyor. "Karmaşık değil. Onu benden çaldı. Connie'nin parası var ve

Bunu o istedi. Benden on beş yaş küçüktü ve o yaşta bile benden daha güzeldi. Ben sıkıcıydım, o ise heyecan vericiydi. O yeniydi, ben eskiydim."

Cassandra Barclay sıkıcı görünmüyor ve geçen zaman ona iyi davranmış, en azından Jane'in gördüğü kadarıyla. Fit, zayıf, güzel bir cilde sahip, şık giyinmiş. Jane elli beş yaşında da bu kadar iyi görünmeyi umuyor.

"Bilgin olsun," diyor Cassandra elini uzatarak, "Connie'yi kimseden çalmadım. Onunla ilk kez boşandıktan sonra tanıştım ve henüz servetini inşa etmemişti. Gençtik ve birbirimize gerçekten aşıktık."

Daha önce hiç tanışmamış olsanız ve muhtemelen bir daha yollarınız kesişmeyecek olsa bile, insanların onlar hakkında ne düşündüğünüzü bu kadar önemsemesi komik.

"Siz ikiniz en son ne zaman konuştunuz?" Jane sorar.

"Şey, bu sabah. Lauren'a olanları duyduğumda
ona. Haberi duyduğuma üzüldüğümü söyledim ki bu biraz cömertçe bir davranış olabilir."

"Conrad sana ne dedi?"

"Sanırım hâlâ olayın etkisindeydi." Bunu düşünüyor. "Lauren hakkındaki hislerinin oldukça karmaşık bir hal aldığını tahmin edebiliyorum."

Jane daha fazlasını umarak sessiz kalır. Daha fazlası olmadığında, Cassandra ona tekrar baktığında Jane, "Nasıl karmaşık?" diye sorar.

"Birinin başına kötü bir şey g e l d i ğ i n i duymak hiç hoş değil, aranız açık olsa bile."

"Ayrıldılar. Conrad ve Lauren'in arası açık mıydı?"

Cassandra başını Jane'e çevirir. "Conrad ve Lauren
boşanıyorlardı. Bilmiyor muydun?"

"Ben yapmadım. Bay Betancourt ile telefon görüşmem kısa sürdü. Yakında burada olur."

"Pekâlâ. Ama evet, Conrad çoktan başvurmuştu."

"Ne zaman olduğunu biliyor musun?"

"Hemen değil. Beni arayıp haber verdi ama kesin bir zaman veremedim. Eylül, belki Ekim başı. Son bir ay içinde, belki altı hafta."

"Lauren'la ayrıldıklarını söylemek için mi aradı?" "Evet. Ve bana teşekkür etmek için." Her türlü görünüşü saklamaya çalışıyor
memnuniyetle dudağını büktü.

"Ne için teşekkür ederim?"

"Evlilik sözleşmesi yapmasını önerdiğim için. O zaman bunu tavsiye olarak söylememiştim. Ne olduğunu kastetmiştim, bir hakaret. Ama doğru bir hakaretti."

Jane daha fazlasını bekler. Bir kez daha, daha fazlası gelmiyor. Cassandra dinleyicileri sever. "Bunu detaylandırabilir misiniz, Bayan Barclay?"

"Açıkçası, onunla aşkı için değil, parası için evlendiğine dikkat çekmeye çalışıyordum. Bu Connie'yi onunla evlenmekten alıkoymadı ama görünüşe göre Connie uyarımı dikkate alacak ve onu evlilik sözleşmesine bağlayacak kadar akıllıymış."

"Ne kadar?" Jane soruyor. "Evlilik sözleşmesi." "Sanırım bir milyon dolardı."

Tam olarak bozuk para sayılmaz ama Conrad'ın net servetinin küçük bir kısmı.

"Size bir şey sorabilir miyim, Çavuş?"

"Elbette," diyor Jane.

"Lauren'ın başka bir adamla ilişkisi var mıydı?"

Jane bu soruya atlamamak için kendini zor tutuyor. "Bunu neden soruyorsun?"

Cassandra küçük bir kıkırdama çıkarır. "Çünkü *biri* onu öldürmüş olmalı. Ve çünkü bahsettiğimiz kişi Lauren Lemoyne."

"Ondan bunu beklersiniz. Aldatmasını."

Gülümsemeye çalışıyor ama çenesi buna izin vermeyecek kadar sert. "Bunu ondan duyacağımı *garanti* ederim, Çavuş. Lauren mı? Lauren her zaman bir numarayı gözetirdi. Bunu bir mil öteden görebiliyordum. Conrad onun güzelliğini geçebilseydi, o da bunu görürdü."

"Hâlâ bazı şeyleri araştırıyoruz Bayan Barclay. Lauren'in başka bir adamla görüştüğüne dair herhangi bir bilginiz var mı?"

"Lauren'ın hayatı hakkında en ufak bir fikrim olmazdı. Conrad benimle onun hakkında asla konuşmazdı, konuşmasını da istemezdim. Sorumu sadece onun nasıl bir insan olduğunu bilmeme dayandırıyorum."

İlginç. Ama bu sadece acılı bir eski eşin görüşü mü? Yoksa Cassandra Lauren'ı haklı mı buluyor?

"Lauren'ın bir sonraki erkeğine geçeceğinden hiç şüphem yok," diyor Cassandra. "Ve tabii ki parası olan bir adam. Bir milyon dolar onun için yeterli olmayacaktı. Sözlerimi bir kenara yazın: Lauren Lemoyne bir sonraki şeker babasını arıyordu."

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCE

Eylül

34

Hristiyan

Bir çırpınışla -çenesi sıkılı, küçük bir hava çıkışı, bir titreme- Vicky üzerime yığılıyor. Kollarımı terli vücuduna dolayarak onu kucağıma aldım. Üstte olmayı tercih ediyor, fark ettim ve topuklu ayakkabılarını giymeyi seviyor, gerçi bu muhtemelen benim için. Ve evet, topuklu ayakkabılar benim için bir şey. Kıvrımlarımda o kadar da orijinal değilim. Beni en çok tahrik eden şey, parmağındaki yüzük.

Bir süre soluklandıktan sonra üzerimden kalkıp banyoya gidiyor ve beni dairemdeki kanepede yorgun ve tatmin olmuş bir şekilde bırakıyor.

Bu dördüncü takılışımız. Ofisimdeki ilk seferden sonra buraya, daireme geldik. Vicky, benim 7 numaram hakkında şu kadarını öğrenmeye başladım: Seks sırasında sessiz değil, ondan çok uzak, ama sonunda, boşaldığında sessiz. Başka bir yere çekiliyor, odaklanıyor, konsantre oluyor. Daha küçük bir adam onun başka birini düşündüğünü sanırdı. Ama ben bundan şüpheliyim. Vicky'nin istediği benim. Bunu söyleyebilirim.

Bu iyi, çünkü aksi halde merak ederdim. Vicky iltifat etmez. Sonrasında memnuniyetle inleyip bana ne kadar harika olduğumu ya da benimle olmanın kocasıyla olmaktan ne kadar daha iyi olduğunu söylemiyor.

"*Bu* da ne?" diye sesleniyor banyodan.

Uh-oh. Ne yaptım ben? Görmemesi gereken bir şey mi bıraktım-

I acele et içine ve banyo olmadan oyunculuk gibi I acele ediyordu. Diş fırçamı tutuyor.

"Oh," dedim.

"Nedir bu? Bu, süslü bir metal gibi-" "Titanyum,"

diyorum.

"Titanyum diş fırçan mı var? Ve ..." Ecza dolabıma bakıyor. "Ve tırnak makası ve ... biraz düzeltici ve ... Bu nedir?"

"Diş ipi tutuyor," diyorum utanarak, sanki saf titanyumdan yapılmış, mat siyah, yuvasında koruyucu, antibakteriyel bir kaplama bulunan bir diş fırçasına ve buna uygun titanyum tırnak makası, elektrikli tıraş makinesi, burun kılı düzeltici ve diş ipi tutucusuna sahip olduğum için biraz utanıyormuşum gibi.

"Bu ne *kadara mal oldu*, Christian?"

Piyasa değeri 8,500 dolardan fazlaydı, ya da araştırdıktan sonra öyle olduğunu öğrendim. Aslında hedeflerimden birinden - Santa Fe'deki 4 numaradan - hedef olduğunu bilmeden önce b i r hediyeydi.

İlk başta bunu saklayacaktım ama Vicky'nin bir iki küçük şey görmesi gerekiyordu ki çok pahalı ve abartılı bir eşyanın benim için önemsiz olduğunu gösterebilsin.

"Cidden," diyor. "Bu binlerce dolara mal olmuş olmalı."

"Yatırımın geri dönüşü iyi," diyorum. "İyi inşa edilmişler ve uzun süre dayanır. Ömürleri boyunca amorti ederseniz birim başına fiyat pahalı ama çok daha makul olur."

"İnsanların diş fırçalarını amorti ettiğini bilmiyordum." Diş fırçasını bırakıyor ve ellerini çıplak göğsüme koyuyor. "Bu kadar zengin ve akıllı olmak güzel olmalı."

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Gülümsediğini hissedebiliyorum. Benden daha fazlasını istiyor. Bu sefer yatağı kullanacağız.

Daha sonra, Vicky daireme baktı, düşüncelere dalmıştı.

Burası bana ait değil. Kiradayım ama bunu Vicky'ye asla söylemem. Geçen yaz Chicago'ya geri döndüğümde, satın almanın akıllıca olacağını düşünmemiştim. Çok uzun süre kalmayacağımı biliyordum ve ayrıca sadece bir milyon dolar biriktirmiştim ve bunun mümkün olduğunca çoğunu likit tutmak istiyordum. Pahalı bir semtte gerçekten güzel bir yer kiralamaya karar verdim ve kira fahiş olsa da kısa vadeli olacak.

Yine de, burası ne kadar güzel olursa olsun, mega zengin diye bağırmıyor. Biyografimde cesur yatırımlarımdan yüz milyonlarca dolar kazandığım yazıyor, bu yüzden bu daire yeterince güzel görünmeyebilir. Paramın çoğunu yatırımlarıma *yatırıyorum*, bu yüzden *paramı ağzımın olduğu yere koyuyorum, sizi koyduğum yatırımların aynısındayım,* bu da kendi başına oldukça iyi bir satış işi.

Burada olduğu gibi kapak hikayemin paralı bir adam olduğu durumlarda, hedefe alçakgönüllülükle büyüdüğümü (doğru), tutumlu olmayı öğrendiğimi (bazen doğru) ve bu alışkanlıklarımın devam ettiğini açıkça belirtmeye çalışıyorum. Evet, bu kadar param var ama her şeyi altınla kaplamayacağım ya da ihtiyacım olandan daha fazla yer satın almayacağım.

Bu bir denge. Zenginlik kadınlar için çekicidir. Uber zenginliği ise, benim tecrübelerime göre, korkutucu olabilir. Bu yüzden çizgiyi aşmamaya çalışıyorum, ona ara sıra iğrenç zenginliğimi gösteriyorum - titanyum diş fırçasına bakın - ama bunun dışında materyalizmi küçümseyen mütevazı, düşük bir profil tutmaya çalışıyorum.

"Apartman dairesi geçici," diyorum. "Mahalleyi seviyorum ve buradaki emlak değerleri hâlâ yükseliyor. Bu bir

sağlam bir yatırım."

"Senin için her şey bir yatırım." Sırayla önce sütyenini ve külotunu, sonra eteğini, sonra da üstünü giyiyor. "Chicago'ya yerleşeceğini mi sanıyorsun?"

İşte oldu. Eninde sonunda soracağını biliyordum. Niyetimi merak ediyor. Sanırım ben onunkini biliyorum: Gidecek. Her şeyine bahse girerim. On yıllık evlilik cezasını çektikten sonra Simon'dan o parayı aldığında, burada kalıp Simon'ın üzgün yüzünü görmek istemeyecek. Defolup gidecek. Ama nereye, bilmiyorum.

New York mu? Hayır, öyle görmüyorum. Onu bir Manhattan kızı olarak görmüyorum. Demek istediğim, gece hayatının tadını çıkarabilir, oraya uyum sağlayabilir, ama bana gerçekten büyük şehirli gibi gelmiyor. Dört yüz dolarlık bir şişe Carruades de Lafite ile bir bakkaldan yirmi dolara alabileceğim bir şişe kırmızı arasındaki fark umurunda bile değil gibi görünüyor. Tiyatro ve müzik konularını açtığımda hiç oralı olmuyor, sohbete neredeyse hiçbir şey katmıyor. Ama yine de onu küçük bir kasabaya yerleşip bebeklerimi doğururken ve kurabiye pişirirken görmek de zor.

Vicky şu ana kadar kendi tavsiyelerine uyma konusunda takdire şayan bir iş çıkardı. Hayatını kadınları okumaya adamış biri olarak benim için bile karşı cins biraz gizemini koruyor.

Vicky Lanier hakkında bildiğim şey şu: neredeyse hiçbir şey. Ona ne zaman kendisi hakkında soru sorsam, konuyu saptırıyor. Mutsuz bir çocukluk geçirdiğinden bahsetti. "Batı Virginia" hakkında üstünkörü bir yorum yaptı ve ben de geçen hafta bununla ilgili yapabildiğimi yaptım, basit bir Google araştırması. Araştırma benim güçlü yanım değil ve amaçlarım için gerçekten ihtiyacım olan bir şey değil ve Gavin'i getiremem çünkü o zaman onun adını bilirdi; Vicky olurdu

Lanier Dobias, "7 Numara" değil. Ama Vicky Lanier adında bir gencin 2003 yılında Fairmont, Batı Virginia'da kaybolduğunu bilecek kadar kendi başıma araştırma yaptım.

Bu o olmalı. Yani hayata iyi bir başlangıç yapmamış. O bir mücadeleci, bir hayatta kalan. Tek başına devam etmek zorunda kalmış. Benim tahminim? Simon Dobias ona aşk ve tutkudan çok istikrar ve rahatlık verdi. Ve o da bir yemek bileti gördü. Tüm o dolar işaretlerini gördü ve ihtiyaca dayalı bir karar verdi. Simon'la evli olduğu neredeyse on yıl bir yatırımdı.

Ama şimdi bana niyetimi mi soruyor? Bu Vicky'nin sonraki adımlar için beni yoklama şekli. Benimle bir hayat kurmayı düşünüyor. Bunu açıkça söyleyemeyecek kadar temkinli ama düşünüyor. Ve bu onu korkutuyor. Bana güvendiğinden emin olmalıyım.

"İşimin en güzel yanı," diyorum, "onu her yerde yapabilmem. Burada ya da Manhattan'da ya da Monterey'de ayak parmaklarım kumda. Paris'i düşündüm, Toskana bölgesini düşündüm. Muhtemelen Amerika'da kalacağım, böylece trendleri takip edebilirim ki bunu uzaktan yapmak daha zor. Ama kim bilir?"

Ben bunları söylerken, pantolonumu çekerken beni izliyor. Genellikle tişörtümü mümkün olduğunca uzun süre çıkarmıyorum çünkü kadınlar karın kaslarıma bayılıyor.

"Yani büyük bir şehirde olmak zorunda değil mi?" diye soruyor.

Evet, bilmek istiyor. Yerleri hayal ediyor - gerçi hangileri olduğunu bilmiyorum - ve beni de onunla birlikte.

"Şart değil," diyorum. "Peki ya sen? Hep Chicago'da mı kalmak istiyorsun?"

Servisi aynı şekilde, gösterişsiz, dolaylı bir şekilde, birlikte bir gelecek fikriyle onu yüzleştirmeden ama ona yakın dans ederek onun sahasına geri göndermek. Eğer o yavaş hareket edecekse, ben de edeceğim. Gavin ve benim gibi tekneyi sallama.

tartışıldı. 7 Numara'yı 3 Kasım'a kadar sabit ve dar bir alanda tutun.

Ona baktığımda, verandama ve uzakta şehrin muhteşem siluetine bakan resimli pencereden dışarı bakıyor.

"Chicago'da kalmayacağım," diyor. "Chicago dışında herhangi bir yerde."

-

"Seni yemeğe götüreyim," diyorum. "Nereye?" diye soruyor.

"Neresi olursa. Siz söyleyin. Yürüme mesafesinde yirmi yer var. Ya da başka herhangi bir yer."

Dudağını çiğniyor, saatini kontrol ediyor. Akşam yediye geliyor. "Geç oluyor."

"Benimle insan içine çıkmaktan korkuyor musun?" Gülüyorum.

Bana bakıyor. "Kastettiğin şekilde değil ama aslında evet, bundan çok korkuyorum. Benim yerimde olsan sen de korkmaz mıydın? Ya biri bizi görseydi?"

"Şey, evet, sanırım."

"Evet, s e n c e de öyle değil mi? Bu bir şaka değil, Christian.

Ya Simon öğrenirse?"

"Tamam, ben-"

"Ya Simon bunu öğrenip boşanma davası açarsa?"

Ellerimi kaldırdım. Sinirlerine dokundum. Gözleri yanıyor.

"Ya Simon bunu öğrenir ve *3 Kasım'dan önce* boşanma davası açarsa?" diyor. "Güven dilini okudun mu?"

"Yaptım-"

"Eğer on yılımız dolmadan boşanma davası bile açarsa, ben biterim. Bir kuruş bile alamam."

"Biliyorum."

Koltuktan kalkıp çantasını aldı. "Tamam, bilmene sevindim. Dört yüz *milyon* dolarlık yatırımım ya da sahip olduğun her neyse onun olmadığını da biliyor musun? Bu paranın sahip olduğum tek para olduğunu?"

Dur, dur, dur, bu iş dönüyor.

"Evet ve özür dilerim," diyorum. "Bu konuda bu kadar rahat davranmak istemezdim. Hey." Ona doğru yürüyorum, ancak şu anda rahatlama ya da yakınlaşma havasında değil gibi görünüyor. "Vicky, bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Hiçbir şey yapmam. Senin için önemliyse, benim için de önemlidir. *Sen* benim için önemlisin. Bunu hâlâ anlamadın mı?"

Hâlâ öfkeli, hâlâ üzgün, gözlerini benden kaçırıyor. Kımıldamıyorum, onu takip ediyorum.

Ama sonunda, yapacağını bildiğim gibi, gözlerimin içine baktı.

35

Vicky

"Market alışverişini ben yapabilirim," diyorum.

"Tanrım, neyle?" diyor patronum Miriam, ofisinde eğilmiş, kasayı açmış, bulabildiği ufak tefek paraları toplamaya çalışıyor. Onun "ofisi" aslında dönüştürülmüş bir garaj. Sığınağımıza olabildiğince çok insan sığdırabilmek için bu mülkün her santimetrekaresini en üst düzeye çıkarmaya çalıştık.

Miriam Safe Haven'da ömür boyu çalışan biri, otuz yıl önce kendi tacizci ilişkisinden kaçtıktan sonra burayı kuranlardan biri. Sert bir görünüşü var, nadiren gülümsüyor, yüzünde ağır çizgiler var ve gümüş rengi saçlarını sıkıca arkaya toplamış, bir talim çavuşu kadar düzgün ve aynı tavırlara sahip, ancak tanıdığım herkes kadar büyük bir kalbi var.

"Şimdiden paran mı azaldı?" diye sordum. "Daha ayın ortasındayız."

"Yirmi iki dolarımız var," diyor. "İki yüz dolarlık yiyecek almak için." Kot pantolonunun cebini karıştırıyor ve biraz nakit para çıkarıyor.

"Sorun değil, biraz param var," diyorum. Sanırım kırk dolarım falan var.

"Kendi paranı harcamaya başlama," diyor bana. "Zaten sana yeterince ödeme yapmıyorum."

Ama insanlar yemek yemek zorunda. Bize gelen bu kadınlar, istismardan kaçıp sığınmak istiyorlar, çoğu zaman çocuklarıyla birlikte.

Onlara yemek sağlayamazsak bir "cennet" de sağlayamayız. Hal böyle olunca, kuponları keserek, indirimlere bakarak, jenerik ürünler alarak elimizden geldiğince ucuza satın alıyoruz. Neyse ki bunu yapmak için uzun yıllara dayanan bir deneyimim var.

"Sorun değil," diyorum. "Sadece bırak. Alabildiğim kadar alacağım."

-

Barınağın mutfağına gidip elimizde kalan yiyecek stokunu gözden geçiriyor ve bir liste hazırlıyorum. Sonra elimde dört sayfa kuponla on mil ötedeki süpermarkete mi yoksa yerel markete mi gideceğimi tartışıyorum. Süpermarket genellikle daha ucuzdur; bir kereye mahsus yıllık abonelik ücreti öderiz - ki bu zincirin nasıl para kazandığını tahmin ediyorum - ve yiyecekleri daha düşük bir maliyetle satın alırız. Ancak yerel bakkal için kuponlarla, paramı daha fazla uzatabilirim. Miriam'ın bana verdiği yirmi iki dolar ve kendime ait otuz yedi dolarım var ve bunu değerlendirmek zorundayım.

Karşılaştırmanın ortasındayım, kuponları kesiyorum ve hesap makinesine vuruyorum, o sırada telefonum çalıyor. Rambo'dan, onca insan arasından, bir kısa mesaj. Özel dedektifim neden bana mesaj atıyor? Mesajı açıyorum, sadece üç numara var: 911.

Sandalyeden kalkıp dışarı çıkıyorum. İyi bir resepsiyon istiyorum. Ve daha da önemlisi, mahremiyet.

-

"Şaka yapıyor olmalısınız," diyorum, sığınağın dışındaki otoparka doğru yürürken, telefon kulağıma dayanmış, ayaklarım çakıl taşlarını çıtırdatıyor. "Lütfen, bana bunun bir şaka olduğunu *söyleyin*."

"Üzgünüm evlat," dedi Rambo bana. "Bu bir şaka değil." "Ne zaman?" "Ne zaman?" dedim. "Bu ne zaman oldu?"

"Cesedi beş hafta önce buldular. İki gün önce DNA yoluyla kimliğini tespit ettiler. Makale *Register-Herald*'ın internet sitesinde yayınlandı. Kendiniz okuyabilirsiniz."

O makaleye bakmamın imkanı yok. Bakmam.
Bana bağlanabilecek herhangi bir telefon ya da bilgisayar.

"Ceset nerede bulundu?" Soruyorum, sanki
önemli.

"Bolt Dağı. Orayı biliyor musun?"

"Hiç duymadım. Ülkenin o bölgesine hiç gitmedim bile."

"Ben de öyle," diyor. "Yaşadığı yerden yaklaşık bir buçuk, iki yüz mil uzakta."

"O olduğuna emin misin?" Çırpınarak soruyorum.

"Sana sadece ne okuduğumu söyleyebilirim, evlat. 'Ağustos ayında Bolt Dağı'nda bulunan bir kadına ait iskelet kalıntılarının, 2003 yılında on yedi yaşındayken Fairmont, Batı Virginia'daki evinden kaybolan Vicky Lanier'e ait olduğu tespit edildi. Bu bana kesinlikle doğru geliyor."

Tanrım, zavallı kız. Biri onu öldürüp bir dağa gömmüş.

Ama aynı zamanda zavallı ben.

Gökyüzüne bakıyorum. "Yani takma isim olarak seçtiğim kayıp kişi artık kayıp değil. Artık izini kaybettirmiyor."

"Bir anlamda öyle sanırım."

"Hiç komik değilsin Rambo. Başka bir deyişle, tamamen mahvoldum."

Hayır. Hayır. Bu kadar yaklaşmışken olmaz. Ben- Bu- Bu olamaz. Şansım daha kötü olabilir mi?

"Bayan Vicky, Bayan Vicky." Rambo iç çeker. "Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ve bilmek de *istemiyorum.* Ama şu andan itibaren, evet, eğer herkese Fairmont, Batı Virginia'dan Vicky Lanier olduğunuzu söylüyorsanız

2003'te on yedi yaşındaydı, o zaman hızlı bir Google araması onlara iki şeyden birini söyleyecektir. Ya yalan söylüyorsunuzdur ya da yirmi binden az nüfuslu bir kasabada aynı yıl kaybolan aynı yaşta Vicky Lanier adında iki kız vardır."

"Hadi, bana yardım et, Rambo. Yapabileceğim bir şey var mı? Sen olsan ne yapardın?"

"Yapacak bir şey yok. Bu haberi yok edemezsin. Ne yapardım biliyor musun?" diyor. "Kimsenin beni arayıp sormaması için dua ederdim. Ya da takma adıma güvenerek her ne yapıyorsam, onu yapmayı bırakırdım."

Hayır. Durmak bir seçenek değil. Bu kadar ileri gitmişken olmaz. Bu kadar yaklaşmışken olmaz. Kasım'a sadece yedi hafta kaldı.

Önümüzdeki yedi hafta içinde ifşa olmamak için dua etmek zorundayım. Eğer ifşa olursam, her şey yerle bir olur.

36

Cuma, 16 Eylül 2022

Evlendim. Tekrar evleniyorum! Ama nerede?!?

"Paris," dedin. "Hep Paris'te evlenmeyi hayal etmişimdir."

Venedik, belki. Cabo. Maui. Herhangi bir yer. Seninle her yerde evlenirim, Lauren. Seninle bir bodrumda evlenirdim. Seninle buzlu su dolu bir küvette evlenirdim.

Vicky ve ben bir hevesle Meksika'da evlendik. Annem ve babam o zamana kadar gitmişlerdi ve Vicky de Batı Virginia'yı gençken terk ettiğinden beri ailesini görmemişti, yani büyük bir aile düğününe falan ihtiyacımız yoktu. Ama yine de özümde evcimen biriyim ve hep Chicago'da evlenmiş olmayı diledim.

Vicky. Oh, Vicky. Bu hiç kolay olmayacak. Bunu ona söylemenin doğru yolunu bulmalıyım. Zor olacak, ama eninde sonunda bunun en iyisi olduğunu görecek.

Ve ona hemen söylemek zorunda değilim, değil mi? Ne de olsa boşanma davası açmak için 3 Kasım'a kadar beklemem gerekiyor.

-Onuncu yıldönümümüz. Böylece paradan payını alacak. Belki de bunu ona söylemenin en iyi yolu budur.

Kötü haber, ayrılıyoruz. İyi haber, işte 10 milyon dolar.

Evet, o olabilir Bekle. Her şey olacak olmak İyi. I Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum.

37

Simon

Son yazımı bitirdiğimde, yeşil günlüğü her zaman kaldığı yere, iş çantama koyuyorum. Başkalarının okumasını istediğim bir şey değil, değil mi?

Anshu kafasını ofisime soktu. "Hey, bana beş dakika ver."

"Tamam."

Anshu bugün beni yemeğe çıkaracak. Bunu asla söylemez ama beni neşelendirmeye çalışıyor. Bugün Cuma, Eylül'ün on altısı, profesörlük başvurusu için son gün. Dekanın başvurumu yapmamamı istediğini biliyor ve nedenini bilmese de yapmadığımı da biliyor.

Evet, bu beni rahatsız ediyor, ama beni daha da rahatsız eden şey, bunun beni rahatsız *ettiğini anlayabiliyor* olması. Duygularımı göstermediğim için kendimle gurur duyuyorum.

"Tamam, ben iyiyim." Ceketini koluna geçirmiş ve çantasını hazırlamış olarak içeri girer.

"Bugünlük bu kadar mı?" diye sordum. "Saat 1'de mi?"

"Bunun sıvı bir öğle yemeğine dönüşebileceğini düşündüm," diyor. "Hey, bugün Cuma öğleden sonrası."

Evet, beni teselli ediyor. Anshu gerçekten iyi bir insan. Kendisini fazla ciddiye almayan, buralarda midemin kaldırabileceği yegane insanlardan biri. Muhtemelen dünyadaki en iyi on haksız fiil hukuku profesöründen biridir.

ülke, ama onunla konuşurken bunu asla bilemezsiniz. Karısı ve çocukları ya da şu anda bir başka Eylül düşüşünün ortasında olan Cubs hakkında konuşmayı tercih ediyor.

"Ben iyiyim," diyorum. "Gerçekten iyiyim. Neşelenmeye ihtiyacım yok." "Benim var," diyor. "İşi hak eden insanlar istiyorum.

Bağışçı babaları sayesinde profesörlüğe yükselen insanlardan hoşlanmıyorum. Bu okulun zaten yeterince parası var. O yüzden üzüntülerimi bastırmama yardım et, tamam mı?"

Buna nasıl hayır diyebilirim?

"Sadece satın almama izin verirsen," diyorum. "Daha da iyi."

-

Burası hukuk fakültesinin hemen aşağısında, bir blok güneyde ve Michigan Avenue'nun yakınında, Anshu'ya göre dünyanın en iyi maymunbalığına sahip bir Fransız mekânı. Hiç maymunbalığı yemedim ve muhtemelen bugün de yemeyeceğim. Öğle yemeğinden sonra iyi stoklanmış bar alanını dört gözle bekliyorum.

İçeri girdiğimizde Anshu, "Bindra, iki kişilik parti," diyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Odaya göz gezdiriyorum. Çok uzun sürmedi.

Dekan Comstock ve yeni çırağı, yakında profesör olacak Doçent Reid Southern, masanın yanında buzda bir şişe şampanya ile kabinlerden birinde oturuyorlardı.

Cidden benimle dalga geçiyor olmalısın. Profesörlüğe yükselişini kutluyorlar ve ben onlarla aynı odada olmak zorunda mıyım? Yani, neden biri gelip bana su işkencesi yapmıyor?

"Başka bir yere gidebiliriz," diye fısıldar Anshu. "Neresi olduğu gerçekten umurumda değil-"

"Hiç de değil," diyorum kolunu okşayarak. "O

maymunbalığını denemek için ölüyorum."

"Simon, gerçekten."

"Bizi zaten gördüler," diyorum. "Eğer şimdi çıkarsam, bir pislik gibi görünürüm."

Bu doğru. Bizi gördüler. Ve şimdi dekan ve Reid birbirlerine bir şeyler fısıldıyor ve sportmenlik-acıma yüzlerini takınıyorlar.

"Her şey hazır mı beyler?" diye soruyor resepsiyon podyumundaki kadın.

Her şey hazır! Sadece bizi onların yanına ya da yakınına oturtmayın, o zaman belki bunu atlatabilirim.

"Profesörler!" Dekan Comstock sesleniyor, bugünün Bay Turuncu Papyonlusu, elini bize uzatırken gümüş kol düğmesi parlıyor. El sıkışmanın COVID-19'dan sonra dodo kuşunun yolundan gideceğini umuyordum, ama dekan eski tarz bir adam, bu yüzden elini sıkıyorum.

"Seni gördüğüme sevindim Reid," diyorum ama tırnaklarımın kerpetenle sökülmesini tercih ederdim.

Anshu'nun birkaç kez belirttiği gibi, Reid gerçekten de spor ceketi, yuvarlak gözlükleri, tuz ve biber keçi sakalı ve genel kendini beğenmişlik havasıyla bir hukuk profesörü gibi görünüyor.

"Bugün ders yok mu?" Reid her zamanki kıyafetlerimi, düğmeli gömleğimi ve kot pantolonumu ölçüp biçerek bana soruyor.

Bu biraz belden aşağı oldu, değil mi Reid? Yani, nasıl giyindiğimi biliyorsun ve dostun Dean Cumstain'in sahayı buldozer gibi ezdiğini biliyorsun, böylece sen el değmeden tam profesörlük koltuğuna oturabildin. En azından biraz zarafet gösterebilirdin, ama kendine engel olamıyorsun, yine de beni aşağı çekmek zorunda mısın?

Tüm bunların nasıl geliştiğini biliyorsun, değil mi Reid? Dekanın sana her ayrıntıyı anlatmadığını tahmin ediyorum, ancak sana ve büyük paralar kazanan babana "mantıklı konuşmaktan" sorumlu olduğunu bildirdiğinden hiç şüphem yok.

ya da durumu "anlamama" "yardımcı" oldu. Eminim size o sahte diplomatik üslubuyla "icabına baktığını" söylemiştir.

Evet, bunu biliyorsun. Bana o kibirli, mavi kanlı sırıtışınla, o acımasız ayrıcalıklı havanla gülümsüyorsun. Hiyerarşik kolların senin adına çekilmesine aldırmıyorsun. Hatta bununla gurur duyuyorsun ve bunu bana söylemekten mutluluk duyuyorsun. Elbette, materyallerimi teslim etmedim, yani sonuçta iyi bir çocuktum, ama siz ilk gün başvurmuşken ve REID SOUTHERN'in o pozisyonu istediğini tüm dünyaya duyurmuşken, o koltuk için başvurmayı nasıl *düşünebilirim*? Tahta çıkışınıza meydan okumayı nasıl *düşünebilirim*? Gerçekten, sizin seviyenizde olduğumu düşünerek kendimi ne zannediyorum?

Değil mi, Reid?

"Tebrikler," diyor Anshu Reid'e. "Bize katılmanı dört gözle bekliyorum."

"Bunu söylemeniz çok güzel Profesör," diye yanıtlıyor Reid. "Bu arada Simon, geçen gün blogunu okudum," diye ekliyor ve Anshu'ya unvanıyla hitap ettikten sonra bana da ismimle sesleniyor. Evet, böyle şeyleri fark ederim. "Eleventh Circuit ve üçüncü taraf doktrini hakkında bir şey mi?"

"Doğru."

"Eğlenceli bir parçaydı," diyor.

Eğlenceli bir yazı mı? Bu mahkeme görüşünü inceledim ve döngüsel bir mantık olduğunu ortaya koydum.

Eğlenceli bir yazı. Mahkemelerimiz yatıyor ve hükümetin erişim alanını kimsenin hayal edemeyeceği kadar genişletmesine izin veriyor ve bu eğlenceli bir parça mı?

Ona

gülümsüyorum.

Sakin ol, Simon.

Cebimi yokluyorum, mesaj gelmiş gibi telefonumu çıkarıyorum. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Onlar konuşurken ben uzaklaşıyorum. Nefes alıyorum.

Şimdi sakin ol. Güzel, temiz düşünceler. Sakinleştirici egzersizler, hadi. "Tear" ve "tier" aynı telaffuz edilir ama "tear"
ve "gözyaşı" değildir.

"Büyük şans" ve "küçük şans" aynı anlama gelir.

E-postalarımı karıştırıyorum. Kutudaki ya da Gönderilenler değil, Taslaklar klasörü.

"Arkansas" ve "Kansas" farklı telaffuz edilir. Park yolundan gidiyoruz ama araba yoluna park ediyoruz.

Eğer a vejetaryen yiyor Sebzeler,
o a İNSANİ Yamyam mı?

Siktir et. Sakin olmaktan bıktım. Yönetimden Joyce Radler'a gelen e-postayı bulup okudum:

> Sevgili Joyce: Profesörlük başvurumla ilgili materyallerin tamamını, talep edildiği şekilde PDF formatında ekte bulabilirsiniz. Size sağlayabileceğim ek bilgi varsa lütfen bana bildirin.

"Gönder" tuşuna bastım. Üç buçuk saat kala.

Devasa eklentiyle birlikte gönderilmesi yarım dakika sürüyor. Telefonum onaylayıcı bir *tha-woop* sesi çıkardığında başımı kaldırıp gülümsüyorum.

Şimdi başvurdum, Reid. Sen ve ben, yer için yarışıyoruz.

Evet, her ihtimale karşı tüm malzemeleri bir araya getirdim. Onları gerçekten teslim edeceğimi düşünmemiştim. Özellikle de dekan nükleer seçeneğe başvurup beni ve akademideki olmasa bile hukuk fakültesindeki geleceğimi mahvedeceği için.

Belki de yapmaz.

Ben olsam bu işin peşini bırakırdım, Reid. Dayağımı yer ve bir dahaki sefere daha iyi bir sonuç almayı umardım. Ama beni kışkırtmak zorundaydın, değil mi?

Yani, mantıklı olmaya çalışıyorum. Ama bazen bazı şeylerin beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etmesine izin veriyorum.

38

Hristiyan

"Hadi dışarı çıkalım," diyor Gavin evime geldiğinde, mutfaktaki içkime doğru bir hamle yaparak. "Cubs maçına bilet alalım, sonra da birkaç kulübe gidelim." Bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyor, kendine bir burbon doldururken "Cubs ve kulüpler, Cubs ve kulüpler" diye mırıldanıyor.

"Buna hazır olduğumdan emin değilim," diyorum.

"Cubbies için hazır değil misin? Tamam, sadece kulüpler o zaman. Bir biftek yeriz, sonra da West Loop'a gideriz."

İnliyorum.

"Üçgen o zaman," diyor. "Belki Taverna."

"Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun? Bugün cuma gecesi. Ne, evde mi kalmak istiyorsun?"

"Olabilir. Yorgunum."

Başını sallar. "Hayır, hayır, hayır. Nicky cuma gecesi hiç yorulmadı. Nicky arkadaşı Gavin'le birlikte yükünü alır, sonra da evdeki kısrakları seçer."

"Kendimi iyi hissetmiyorum, G. Dava et beni."

Gavin burbonundan uzun bir yudum alıyor ve gözlerini bana dikiyor. Parmağını sallayarak, "7 Numara ile işler nasıl gidiyor?" dedi.

"Güzel. Her şey yolunda. Onu tam istediğim yere

getirdim." "Öyle mi?"

"Evet."

"Tamam, gitmeden önce burada bir iki kadeh içebiliriz," diyor. "Bana ondan bahset."

"Mesele bu değil."

"Şey, *adı* değil ama genel olarak. Yani, hikayesi nedir?"

Omuz silkiyorum. "Pek bir hikâyesi yok. Söyleyebileceğim en iyi şey bir kaçak olduğu."

Bu onu şaşırttı. Onu araştırdığımda beni de şaşırttı ama sonra şaşırtmadı. Vicky ile ne kadar çok vakit geçirirsem, onun yalnız ve savaşçı biri olduğunu o kadar çok görüyorum. Hedef aldığım kadınların çoğunun -aslında önceki altı hedefin de- oldukça normal, ayrıcalıklı hayatları vardı. Hiçbirinin hayatı benimkine uzaktan yakından benzemiyordu.

"Çocukken evden kaçtığı gibi mi?" Gavin diyor ki. "Ne yapmış ki?"

"Bilmiyorum. Geçmişi hakkında konuşmuyor. İnternette bulabildiğim hiçbir şey yok."

"Ne yaptığını biliyorsun," diyor Gavin, kendine ikinci bir burbon doldururken.

"Bilmiyorum."

"Başka ne *yapabilir ki*? Evden kaçar, kendi başının çaresine bakmak zorunda kalır?"

"Kapa çeneni, G."

"O bir fahişeydi, Nicky. Ya da porno oyuncusuydu. Seks ticaretiyle ilgili bir şey. Öyle olmalı."

Buzdolabından bir şişe su aldım.

"Fahişe gibi sikişiyor mu?"

"*Kapa çeneni* dedim!" Su şişesini yere atıyorum, kapağı çıkıyor, su her yere sıçrıyor.

"Tanrım." Gavin geri adım attı. "Ne oluyor dostum?"

Bir havlu alıp yerdeki suyu siliyorum. Bu sırada Gavin oturma odasına gidip düz ekran televizyonu açtı.

Islak bezi lavaboya atıyorum, kendime bir burbon dolduruyorum ve verandaya çıkıyorum. Buradaki gece hayatı şehrin alabildiğine hareketli. Buraya bayılıyorum. Her zaman dolandırıcılıktan yeterince para kazandıktan sonra Chicago'ya gideceğimi düşünmüştüm. Ama güvende kalmak için gereken buysa ülkeyi terk etmeye her zaman hazırdım. Kanundan uzak durmak için yapmam gereken her şeyi yaptığımı düşünüyorum. Bu kadınların çoğu, ben onları her şeyleriyle aldıktan, itiraf etmek zorunda kalacakları şeylerden utandıktan ve eski kocaları onları aldatıp başka bir adam için terk ettikten ve toplu boşanma tazminatı aldıktan sonra onları zerre kadar umursamadıktan sonra peşime düşme zahmetine bile girmiyorlar.

İzimi bulsalar bile ne yapabilirlerdi ki? Ben onların sevgilisiydim, gizli sırlarıydım, yani arkadaşları benimle tanışmış falan değil. Ve her seferinde farklı bir takma isim kullandım -Collin Daniels, Richard Nantz, David Jenner- yani tek yapmam gereken inkar etmek, inkar etmek, inkar etmek. Hayır, o ben değilim. Ne parası? Hiçbir şeyin izini süremiyorlar. Hiçbir şeyi kanıtlayamazlar.

Vicky mi? Parasını aldıktan sonra ne yapacağından emin değilim. O her şey için kocasını alacak, ben de her şey için *onu* alacağım. Ne kadar şikayet edebilir? Bir hırsız başka bir hırsızdan şikayetçi olabilir mi? Muhtemelen. Deneyebilir. Vicky kininin peşini bırakmayan bir tipe benziyor. Ama kendime sürekli söylediğim gibi, onu gerçekten tanımıyorum.

Hayır, o benim peşimden gelecektir. Ben olsam öyle yapardım. O da benim gibi.

Oturma odasına doğru ilerliyorum, Gavin kanepeye uzanmış, film izliyor ve viskimi yudumluyor. Ekranı işaret ediyor.

"*Spy Game*," diyor. "Bu filmi izledin mi?"

"Hayır."

"Eski film. Redford, Pitt. Redford, eski usul CIA ajanı, değil mi? Pitt'e ipleri öğretiyor. Hiçbir şeye ya da kimseye bağlanma, emeklilik için para biriktir ve asla harcama, önce kendine bak, tamam mı? Sonra tüm o sert konuşmalarına rağmen altın gibi bir kalbi olduğu ortaya çıktı. Redford'la ortak yönünüz ne biliyor musunuz?"

Kanepeye oturdum. "Hayır, ortak neyimiz var?"

Televizyonu kapattı ve bizi sessizlik içinde bıraktı.

"Hiçbir şey" diyor. "Çünkü o lanet olası bir film, bir kurgu eseri, bir peri masalı. Ve sen, Nicky, bu senin gerçek hayatın. O yüzden kendine ve daha da önemlisi *bana* bir iyilik yap, tamam mı?"

"O da ne?"

"Vicdanlı olma," diyor. "Ve sakın, kesinlikle bu kadına aşık olma. Lanet parasını al ve bu işi bitir. Sonra da git prensesini bul."

-

"Pekala, bir tane daha," diyor Gavin, "sonra biftek alacağız."

"Canım istemiyor."

Şu anda benim verandamdayız, ikinci katta, ara sokağa ve gece hayatına bakıyoruz.

"Peki ya orası, en azından?" Gavin diyor

ki. "Neresi?"

"Sokağın tam karşısında, Einstein. Bizim aksimize herkesin içip eğlendiği şu veranda mı? Hani şu yirmi farklı güzelin olduğu ve muhtemelen senin için bacaklarını havaya kaldıracakları veranda.

onlara göz kırptı. Yani, zaten 7 Numara'ya aşık olmasaydınız."

"Şunu keser misin?"

"3 Kasım'dan sonra, 7 Numara kocasından o parayı aldığında ve sen de ondan aldığında susacağım. O zaman payımı alıp çenemi kapatacağım. O zamana kadar beni endişelendiriyorsun."

"Ona aşık değilim ve olmayacağım da."

"Güzel, şimdi şuradaki yerde yemek yemeye ne dersin? Biftekleri var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Bir yerlerde menüm var."

"Sipariş vermiyoruz, günışığım, oraya gidiyoruz. Tanrı aşkına, biftek yoksa ne var söyle bana."

"Tavuk döner oldukça iyi-" "Tavuk *ne*?"

"-ve köfte kebapları fena değil."

"Kaf-ne? Kafka mı? Tanrım, Nicky, sana neler oluyor?"

Öne eğildim ve sesimi alçalttım. "Bana Nick demeyi keser misin? Bu işi kazasız belasız halletmemden bu kadar endişelenen bir adam için bu balkondan 'Nick' diye mi bağırıyorsun? Siktiğimin *Chicago Tribune* gazetesine bir ilan verip adımın Christian Newsome olmadığını tüm dünyaya duyurmaya ne dersin?"

Başını sallar, bir içki alır. "Haklısın *Christian.* Alçakgönüllülükle özür dilerim. O çekici fiziğini korumak için süslü püslü yemekler yemen gerektiğinin de farkındayım. Bu yüzden önceki itirazımı geri çekiyorum ve alçakgönüllülükle bana katılmanı rica ediyorum ..." Sokağın karşısındaki avluya bakıyor. "Orasının adı ne?"

"Viva," diyorum. "Viva Mediterránea."

39

Simon

Pazartesi sabahı. Yalnız uyandım. Vicky hafta sonu için yine Elm Grove'a yeğenlerini görmeye gitti. Büyük olan Mariah birkaç hafta önce ilk adetini görmüş ve muhtemelen annesi yanında olmadığı için bu durumdan çok korkmuş. Daha proaktif olsaydı kız kardeşinin intiharını önleyebileceği fikrine sıkı sıkıya bağlı olan Vicky, son zamanlarda hafta sonlarını onlarla geçiriyor.

Hey, onu sevmemin nedenlerinden biri de bu.

Annem onu severdi. Vicky'nin pürüzlerine aldırmazdı. Onun açık sözlülüğüne hayran olurdu. Annem her zaman düşündüğünü söylerdi, bazen hata yapardı, çoğu zaman da kendi aleyhine. Babam, annemin 1980'de hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra girdiği, sadece altısı kadın olan dokuz yüz avukatlı bir hukuk firmasındaki hikayesini anlatırdı. Annem kadınlar için etkinlikler düzenlerdi; öğle yemekleri, iş çıkışı içkiler, gayri resmi bir destek grubu. Bir keresinde firmanın kıdemli ortağı annemin bastırdığı broşürlerden birini eline aldı ve yüksek sesle şöyle dedi: "'Kadınlar Gecesi' mi? Neden erkekler gecesi yok?" (Anlatımın bu noktasında annem araya girerek bu yorumun koridorda yakınlarda dururken yapılmasının tesadüf olmadığını söyledi). Kimsenin şaşırmadığı bir şekilde

"*Her* gece erkekler gecesi" diye cevap verdi.

"Söyleyecek bir şeyin yoksa konuşma," derdi bana sohbetlerimiz sırasında beni yatırırken. "Ama konuşmayı seçtiğinizde, ne demek istediğinizi söyleyin, söylediklerinizde ciddi olun ve görüşlerinizi desteklemeye hazır olun. Eğer bakış açınızı destekleyemiyorsanız, o zaman başlangıçta pek de bir bakış açınız yok demektir."

Saat erken, beşi biraz geçiyor. Bugünlerde sabahları koşmuyorum, şimdilik Five at Five yok, çünkü artık Wicker Park'a gece koşuları yapıyorum. Uzun bir yürüyüşe çıkıyorum, eve geliyorum, duş alıyorum, *Simon Says* adlı blogumda Wisconsin Yüksek Mahkemesi'nin arama emri gerekliliğine iyi niyet istisnası getiren yeni bir davası hakkında bir makale yayınlıyorum ve saat sekizde ofisimde oluyorum.

Annem, ilgilenen herkes için hukukla ilgili her konuda sesini duyurabileceği bir bloga sahip olmayı çok isterdi. Her profesör gibi onun da hukukta uzmanlık alanları vardı, ancak her konudaki kararları okurdu. ABD Yüksek Mahkemesi'nin herhangi bir konudaki her görüşünü yutar ve akşam yemeğinde tartışırdı. Gerçekleri özetler, her iki tarafı, artıları ve eksileri tartışır ve sonra bize doğru sonucu açıklardı - ki bu sonuç, hukuk seksenli yıllar boyunca ilerledikçe, genellikle Rehnquist Mahkemesi tarafından varılan sonuçtan farklıydı.

Dokuz buçuk civarında, kordon boyunca Chicago Title & Trust Binası'na doğru yürümeye başlıyorum. Evet, her sabah buraya geldiğimde aklıma babam ve onun burada sahip olduğu hukuk bürosu geliyor. Ve evet, bu bana pek çok tatsız anıyı hatırlatıyor. Ve evet, bir psikiyatrist her gün buraya gelmemin sağlıksız olduğunu söyleyebilir. Yine de, St. Louis polisinin Dr. McMorrow'a ertesi sabah yaptığımız bir konuşma hakkında soru sormaya çalıştığı gün

Babamın öldürülmesi, psikiyatristlerle konuşmayı bıraktığım gündü. İyi bir terapist-hasta görüşmesi için gerekli olan samimiyeti soğutmaya meyillidir.

Bir Starbucks aldım ve binanın lobisinde oturdum. Telefonumu açtım ve ona mesaj attım:

Günaydın, genç bayan.

Cevap vermiyor. Tekrar deniyorum:

Günaydın kraliçem.

Hala bir şey yok. Baloncuklar bile yok. Alındığına dair bir belirti bile yok.

Görünüşe göre başka işlerle meşgulsün. Bu gece deneyeceğim aşkım.

Telefonu kapattım ve SIM kartı çıkardım. Yazık oldu. En azından yürüyüş için güzel bir sabahtı.

-

Mitchell Kitchens'ı takıntı haline getirmedim. Sadece bazen onu düşünüyorum.

Mitchell yüz kiloyu eline alıp on beş metre fırlatabilirdi. Bunu biliyorum çünkü ben birinci sınıfta yüz kilo ağırlığındaydım ve o beni on beş metreye fırlatırdı. Rekoru 18 feet, 3 inçti.

Güreşçilerin antrenman yaptığı spor salonu, otobüsün bizi bıraktığı okulun ön girişinin hemen yanındaydı. Mitchell bana seslenirdi - "Mini-Me," yani- ve kısa sürede öğrendim ki eğer cevap vermezsem, her halükarda yanıma gelip beni yakalayacaktı.

Güreşçilerin salonuna minderler serildi, başlangıç noktası için kırmızı bant ve başlangıç noktası için mavi bant çekildi.

Mitchell'ın kişisel en iyisi. Bir eli kemerimde, diğeri gömleğimi kavrayan Mitchell beni havaya fırlatırdı ve mindere sertçe inerdim. Arkadaşları güler, tezahürat yapar ve mesafeyi ölçerlerdi. Bazen, ilk atışından memnun kalmazsa, beni tekrar fırlatmak için geri gelmemi isterdi.

"Sakıncası yok, değil mi Mini-Me?" derdi, sırtımı o kadar sert sıvazlardı ki neredeyse düşüyordum. Gerçi o kısmı hatırlıyorum; adamın bir yangın musluğu kadar IQ'su vardı, ama her zaman ona sorun olmadığını söylediğimden emin olurdu, böylece gerekirse bunu bir savunma olarak kullanabilirdi. *Aldırmadığını söyledi. Hoşuna gitmişti. Sadece eğleniyorduk.*

Elbette umursadım. Küçük düşürücüydü. Ve bazen acıtıyordu. Ama inişimi kırmakta, mindere çarptığımda yüzümü korumakta, hiçbirini kırmamak için parmaklarımı yumruk yapmakta oldukça iyiydim.

Hep merak etmişimdir, neden ben? Ben bu adama ne yaptım ki? Elbette, ufak tefek, inek bir birinci sınıf öğrencisiydim. Bir zorbanın hedefi olmak için yürüyen bir klişeydim. Ama bir tek ben değildim.

Geriye dönüp baktığımda, bunu görmek zor değil. Matematik dersini birlikte almıştık. Ben geometrideydim, ki bu birinci sınıflar için bir onur dersiydi, o ise son sınıf olarak alıyordu. Ben A alıyordum, o ise zar zor geçiyordu.

Okul öncesi birlikte geçirdiğimiz zaman yeterince eğlenceli değilse, beni öğle yemeğinde de bulurdu. Yemekhanedeki masama gelir ve başımı okşardı. Her gün öğle yemeğimde bir şişe Gatorade vardı. Annem bana kilo aldırmaya çalışıyordu. Bana "Sakıncası yok, değil mi Mini-Me?" der ve Gatorade'i masanın üzerinden çekip alırdı. Bir gün, bu günlük etkileşimi telafi etmek için kendime saklamak üzere ikinci bir şişe getirdim, ama onu da arakladı. "Doğum günüm olmalı," dedi. Masamdaki diğer çocuklar,

Çoğunlukla benim gibi birinci sınıflar başka tarafa bakardı. Kimse bana bir şey söylemedi. Benim yerimde olsalar aynı şeyi yapacaklarını biliyorlardı, hiçbir şey.

Mitchell okulun krallarından biriydi. Onu güreşirken izlemek ve işe almak için yakınlardan ve uzaklardan üniversiteler geliyordu. Sonunda işler onun için yolunda gitmedi. Büyük bir karşılaşmada çuvalladı ve daha sonra kanunla karşı karşıya geldi, neredeyse hapse giriyordu.

Belki de her şeye rağmen dünyada karma vardır. Belki de orada kalmasına izin vermeliyim. Ama ne zaman sol yanağımdaki yara izini takip etsem, aklıma yeniden geliyor.

-

Akşam yediyi biraz geçe hukuk fakültesinden çıkıp Wicker Park'a doğru beş mil koşuyorum. Viva Mediterránea'nın arka avlusu ile bir sonraki sokaktaki apartman sırası arasındaki ara sokakta duruyorum. Bu akşam biraz yağmur yağmış ve sonbahar havası Viva'nın açık verandasına olan hevesi azaltmaya yetecek kadar bizimle flört ediyor, ancak birkaç kişi hafif ceketler ve kazaklarla dışarıda kokteyllerin tadını çıkarıyor ve yazın kalıntılarına tutunuyor.

Saat tam sekizde yeşil kullan-at telefonumu çıkardım, SIM kartını taktım ve bir mesaj yazdım:

İyi akşamlar, lassie.

Cevap veriyor:

Lassie bir köpekti ama tamam.

Ah, sinirli. Mesaj atıyorum:

Huysuz muyuz?

Cevap veriyor:

> *Dün gece iyi uyuyamadım Con çok yüksek sesle horluyor <uyukluyor>*

Bu çok canlı. *Kocasından* ismiyle bile bahsediyor. Oh, pekala. Benim cevabım:

> Bu yüzden mi bu sabah seni özledim?

Cevap veriyor:

> *O gittikten sonra sabahın yarısını uyuyarak geçirdim.*

İşe yarıyor. Yazıyorum:

> Onunla yattığını hayal etmekten hoşlandığımı söyleyemem.

Cevap veriyor:

> *Burası onun evi, iyileşme.*

Bubbles, ve o tekrar cevap verir:

> *LOL KISKANÇ olma lanet olası otomatik düzeltme şimdilik hoşçakal*

Yeterince makul. Telefonu kapattım, SIM kartı çıkardım ve ikisini de koşu şortumun cebine koydum.

Arka balkonları bu sokağa bakan apartman sırasına bakıyorum. Aşağıdan üçüncü daire boş ama içeride ışıklar yanıyor.

Üçüncü daire, son birkaç haftadır Vicky'yi beceren Christian Newsome'a ait.

Evet, bunu biliyorum. Hatta gece koşularım için buraya geldiğimde Christian'ı birkaç kez verandasında görmüştüm. Bazen Christian orada tek başına oturuyor. Bazen de arkadaşı Gavin'le birlikte.

Ama Vicky asla. Hayır, Vicky, Christian'la toplum içinde görünmek için çok ama çok temkinli davranırdı. Vicky'nin başka bir adamla seks yapmasına üzülüyor muyum? Tabii ki üzülüyorsun. Ben sadece insanım. Ama birileri benim bu şartlar altında şikayette bulunmak için ayakta.

Bu konuda mantıklı olmaya çalışıyorum. Bazen son derece makul bir adam oluyorum.

Diğer zamanlar, I izin ver şeyler rahatsız Ben daha fazla daha yapmalılar.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜN

40

Jane

Conrad Betancourt oturma odasındaki kanepeye yığılmış oturuyor. Gözleri cam gibi, altlarında kalın, koyu renkli torbalar var. Onu kurtaran tek şey iyi bir bronzluk.

Yaklaşık iki saat önce indiği O'Hare'de onu bir polis memuru karşıladı. Cook County morguna götürüldü ve burada karısı Lauren'in cesedini teşhis etti. Memurun verdiği rapor yetersizdi: "Yüce İsa" demek ve ölen kişinin gerçekten de üç yıllık karısı olduğunu teyit etmek dışında, birkaç dakika özel konuşmak istedi. Yumuşak bir şekilde ağladı mı, yıkılmış bir koca gibi hıçkıra hıçkıra ağladı mı yoksa kararlı ve sabit mi durdu, Jane bilmiyordu çünkü memuru bilmiyordu. Muayene odasından çıktığında, evine giderken hiçbir şey söylemedi.

"Bunu karıma kim ve neden yaptı?" Conrad sorar.

Benim karım. Lauren değil. Eve geldiğinden beri onun adını ağzına almadı, ondan sadece bir eşya olarak bahsetti. Ne kadar da erkekçe. Jane evli olsaydı ve kocası ona ismiyle değil de bu şekilde hitap etseydi nasıl hissedeceğini merak ediyordu. Bir gün bunu öğrenmek güzel olurdu.

"Bunu çözmemize yardım et," diyor
Jane. "İntihar etmedi." "Hayır mı?
Neden olmasın?"

"O bunu yapmazdı." Ayrıntıya girmiyor. Açıklamaya gerek duymadan otoriter açıklamalar yapan bir patron, bir lider gibi görünüyor. Onun için çalışmaktan hoşlanmayacağından oldukça emin.

"Depresyonda mıydı?" Jane soruyor.

"Kastettiğiniz şekilde değil. Biz boşanıyorduk," diyor. "Sanırım bu *mutlu* bir zaman değil."

"Biriniz çoktan başvurmuş muydu?" diye soruyor.
eski karısı Cassandra'dan zaten biliyor.

"Ben yaptım."

"Nedenini sorabilir miyim?" Sanki izne ihtiyacı varmış gibi, bu soruyu doğru ifade edip etmediğini sorguluyor. O bir cinayeti soruşturan bir polis. Ne kadar kişisel olursa olsun, bu cevabı vermeye hakkı var. Zihnine bir not alır.

Betancourt onu süzüyor, gözleri onaylamaz bir ifadeyle kısılmış. "Uzlaşmaz farklılıklar."

"Detaylandırabilir misiniz?"

İlk başta bunu eğlenceli bulmuş gibi görünüyor -polis olmasaydı muhtemelen ona "itici" derdi, *itici bir kadın-* ama sonra göz temasını kesiyor ve bakışlarını duvara sabitliyor. "Evlilik yürümüyordu."

"Karınız bu değerlendirmeye katıldı mı?"

Bu soruyu daha da eğlenceli buluyor. "Eminim öyledir."

"Ne zaman dosyaladın?"

"Birkaç hafta önce."

"Yani Ekim'de, Ekim'in ortasında."

Omuz silkiyor. "Araştırın. Halka açık bir bilgi."

Kadın buna izin verir, çünkü adam haklıdır.

"Sadakatsizlik var mıydı?"

Çenesini çalıştırıyor, yüzünde okunamayan bir ifade var. "O da mı bir İlişki mi? I
Yapma. Biliyorum. I oldu temelde
kalmak

Michigan Caddesi'ndeki dairemizde kalıyorduk. Superior ve Michigan'da bir dairemiz var. Ağustos ya da Eylül ayından beri sadece orada kalıyorum. Biriyle devam etmesi zor olmazdı. Ve bu beni şaşırtmazdı. Ama kesin olarak bilip bilmediğimi soruyorsanız, hayır, kesin olarak bilmiyorum."

"Peki ya sen?" Jane soruyor.

"Oh, işte." Parmaklarını şıklatıyor. "Onbir Eylül'de taşındım. Bunu hatırlıyorum çünkü 11 Eylül'dü. Kendi kendime evliliğimin İkiz Kuleler gibi çöktüğünü düşündüğümü hatırlıyorum."

Jane, ortağı Andy Tate'in yüzündeki ifadede bir şey yakalar ama boş verir. Sorusunu tekrar sorar. "Peki ya siz Bay Betancourt? Sadık kaldınız mı?" Bunun geleceğini biliyordu. Yüzünde, Lauren'a odaklanmaya çalışmasının ve cevabında önceki sorularda olduğundan çok daha ayrıntılı olmasının Jane'i farklı bir yöne götüreceğine dair bir hayal kırıklığı belirtisi var. Şimdi tırnaklarına odaklanıyor, etli tırnaklarına,
Kaba elini kavradı. "Sıradaki soru," diyor.

Yani bu hayır demek oluyor, sadık kalmadı. Jane sessiz kalır ve ona bakar. Denemeye değer. Eski bir atasözüne göre sessizce otururs anız, gergin tanık boşluğu doldurmak için konuşmaya devam edecektir. Bunun Conrad Betancourt'ta işe yarayacağından şüphelidir.

Olmuyor. Sonunda ona bakar ve cevabını tekrarlar. "Sıradaki soru."

Tüm bunlar hassas bir dans. Zorlamak istiyor ama çok da sert değil. Çünkü tanığın elinde, açıkçası henüz oynamamış olmasına şaşırdığı bir koz var: Cevap vermeyi reddedebilir ve avukat talep edebilir.

Ama bu da ona bir şey söyleyecektir. Bir erkeğin karısını öldürtmek için fiziksel olarak orada bulunması gerekmez, hele de dünyanın parasına sahipse. Hatta cinayet işlenirken oğullarınızla Florida'da uzun bir hafta sonu geçirmekten daha iyi bir yol var mı?

"Tamam, Bay Betancourt," diyor. "Sıradaki sorum şu: Kaç para ediyorsunuz?"

"Ah, işte burada." Acı bir gülümsemeyle iri başını eğiyor. "Ben gerçekten şüpheli miyim? Karımı, ona bir sürü para vermek zorunda kalmamak için mi öldürttüğümü düşünüyorsun? Polis olmayı TV için yapılmış filmler izleyerek mi öğrendin?"

Jane sandalyesinde arkasına yaslanır, ellerini açar. "Sizi elemek zorundayım Bay Betancourt. Bunu biliyorsunuz. Bunu yapmama yardım edin."

"Evlilik öncesi bir anlaşmamız vardı," diyor Conrad. "Boşanma durumunda bir milyon dolar alma hakkı vardı. Bu benim rahatlıkla karşılayabileceğim bir miktardı. Bunun üzerine avukatlık ücretini de ödemeyi teklif ettim."

"Belki de evlilik sözleşmesine itiraz etmek istedi," diyor Jane. "Belki yapmıştır ama başarısız olur. Ayrıca, evliliğimin geri kalanı
para biz evlenmeden önce bir emanete konulmuştu. Ona erişimi yoktu. İçine girilemez. Bu yüzden itiraz etse de etmese de en ufak bir endişe duymazdım."

"Bay Betancourt," diyor Andy, "11 Eylül'de taşındığınıza emin misiniz?"

Conrad Andy'ye bakmadan önce acele etmez. "Bunu sana zaten söyledim. İkiz Kuleleri düşündüm. Evet, şehir merkezinde bir apartman dairesine taşındığımdan eminim."

"Ama tarih konusunda eminsin," diye üsteliyor Andy. Conrad gözlerini kırpıştırır. Sıkıştırılmaya karşı doğal bir tepki.
Gözleri tavana doğru yükseliyor, sonra tekrar Andy'ye bakıyor. "Evet,

Bu tarih konusunda eminim."

"Ve bu eve hiç geri dönmediniz, belki de geceyi burada geçirdiniz?"

"Hayır. Asla. Onbir Eylül'den sonra bu eve hiç dönmedim."

"Lauren 11 Eylül'den sonra hiç geceyi şehir merkezindeki apartman dairesinde geçirdi mi?"

Conrad öne doğru eğilir ve ellerini uzatır. "Şunu basitleştireyim. Lauren'ı 11 Eylül'den beri görmedim. Yeterince açık mı? İsterseniz apartman görevlilerine sorabilirsiniz. Kapıcılar size söyleyecektir."

Andy sandalyesine geri oturur.

"Sana bir şey göstereyim." Jane kanıt torbasından pembe telefonu çıkarır. "Bu telefonu hiç gördün mü?"

"Değil- Hayır," diyor. "Nedir o? Yani, bu bir telefon ama kimin?"

"Bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Yüz ifadesi sertleşir. Şüphesiz, Jane ve Andy'nin telefonu gördüklerinde akıllarına gelen aynı düşünce onun da aklına geliyordu. Evlilik dışı bir ilişki için kullandığı kullan at bir telefon.

Bir şeye vurmak ister gibi etrafına bakıyor. "Demek başka biri daha *varmış*," diyor. Artık spekülasyonun ötesine geçtiğine göre, bir dakika önce gösterdiğinden daha fazla önemsiyor gibi görünüyor. Öfkesi renginden ve çenesindeki gerginlikten belli oluyor. "Kim? Diğer adam kim?"

"Başka bir adam *olup* olmadığını bilmiyoruz," diyor Jane. "Varsa da kim olduğunu bilmiyoruz."

"Ne var ..." Telefonu işaret ediyor. "Mesaj var mı? Olmalı."

"Bu şu anda girebileceğimiz bir konu değil," diyor.

"Yine de bana cevap verin. Mesaj var mı? Sevgi Notlar?"

"Kısa mesajlar var, evet. Söz veriyorum sana ne zaman-"

"Ne zaman başladılar? Bu ne zamandır ..." Acı bir sırıtışla başka tarafa bakıyor.

"Yapamam, efendim."

"Bana sadece bu kadarını söyle. Bana bir tarih ver."

"Bay Betancourt, lütfen. Yakında, söz veriyorum, ama şimdi değil."

Conrad, öfkesini soğukkanlı bir şekilde bastırmaya çalışarak ve bunu zar zor başararak bu konu üzerinde durur. Ancak yavaş yavaş yavaşlar ve karısının evlilik dışı ilişkisi ihtimaline verdiği tepkinin, memurların kendisi hakkındaki şüphelerini derinleştirmekten başka bir işe yaramayacağını fark eder gibi olur.

"Harika," diye mırıldanıyor. "Bu sadece ... harika."

"Bay Betancourt, bize bir saniye izin verir misiniz?" Andy dedi ki.

Jane, Andy'yi Betancourt'ların mutfağına kadar takip eder ve Andy burada bir klasörden metin mesajlarının bir kopyasını çıkarır.

"İşte," diye fısıldıyor Andy. "İşte, on dokuz Eylül'den gelen bu mesajları oku."

Jane omzunun üzerinden okuyor:

BİLİNMEYEN ARAYAN
KURBANIN TELEFONU (KANIT #1)

Pzt, 19 Eylül, 10:01 AM
Günaydın, genç bayan.

Pzt, 19 Eylül, 10:04 AM
Günaydın kraliçem.

Pzt, 19 Eylül, 10:06 AM

Görünüşe göre başka işlerle meşgulsün. Bu gece deneyeceğim aşkım.

Pzt, 19 Eylül, 20:00
İyi akşamlar, lassie.

Pzt, 19 Eylül, 8:01 PM
Lassie bir köpekti ama tamam.

Pzt, 19 Eylül, 8:01 PM
Huysuz muyuz?

Pzt, 19 Eylül, 8:02 PM
Dün gece iyi uyuyamadım Con çok yüksek sesle horluyor <uyukluyor>

Pzt, 19 Eylül, 8:02 PM
Bu yüzden mi bu sabah seni özledim?

Pzt, 19 Eylül, 8:04 PM
O gittikten sonra sabahın yarısını uyuyarak geçirdim.

Pzt, 19 Eylül, 20:05 PM
Onunla yattığını hayal etmekten hoşlandığımı söyleyemem.

Pzt, 19 Eylül, 20:05 PM
Burası onun evi, iyileşme.

Pzt, 19 Eylül, 8:06 PM
LOL KISKANÇ olma lanet olası otomatik düzeltme şimdilik hoşçakal

Bu hiç mantıklı değil.

"Hiç mantıklı değil," diyor Andy. "On dokuz Eylül'de Lauren, bir gece önce Conrad'ın o kadar yüksek sesle horladığını ve uyuyamadığını söylüyor. Conrad bize 11 Eylül'den sonra Lauren'ın yakınında olmadığına yemin ediyor. Ve onun bu konuda yalan söylediğini düşünemiyorum. Yani, bunu kolayca kontrol edebiliriz. Conrad'ın bu konuda özellikle yalan söylemesi için aptal olması gerekir."

"Katılıyorum," diye fısıldar Jane. "Conrad yalan söylemiyor. *Lauren* gizli erkek arkadaşına söylüyor."

"Ama neden?" Andy soruyor. "Lauren neden erkek arkadaşına yalan söylesin ki?"

"Peki bu konuda ona yalan söylediyse," diyor Jane, "başka ne konuda yalan söyledi?"

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCE

Ekim

41

Salı, 18 Ekim 2022

Bu sorun olabilir, bu problem. Ne yapacağım ben?

Bu benim için çok önemli Lauren. Bunu Vicky'ye yapamam. Ona söyleyebilirim, evet. Bu gece eve geldiğinde ona seninle tanıştığımı, boşanacağımı ve seninle evleneceğimi söyleyebilirim. Ama 3 Kasım'dan önce boşanma davası açamam. Onuncu yıldönümümüzden önce dava açamam. Eğer yaparsam, vakıf parasından mahrum kalır.

Sana söyledim, hepsini. "Bu gece Vicky'ye söyleyeceğim," dedim. "Evden taşınacağım ve başka bir yer bulacağım. Şu anda birlikte yaşayabiliriz. Ama henüz boşanma davası açamam. Bir aydan az kaldı. Bir ay ne fark eder ki?"

"O parada onun hakkı yok," dediniz. "O para sana babandan miras kaldı. Bu senin paran. O bunu hak etmiyor."

"'Hak etmek' mi? Neredeyse on yıldır evliyiz."

"Peki neden böyle olduğunu düşünüyorsun?" dedin. "Görmüyor musun Simon?"

Ne demek istediğinizi anlayamadım. Belki de anlamak istemedim.

Durakladın, sanki kelimeleri arıyormuş gibiydin. Sonra şekerle kaplamayı bitirmiş gibi nefes verdin.

"Siz ikiniz aşık değilsiniz ve hiçbir zaman da olmadınız," dediniz.

İçimdeki rüzgâr dışarı fırlamış gibi hissediyordum. "Bu doğru değil."

"Seni hiç sevmedi, Simon. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Ve sen baktın. Ve şimdi gözünü, tadını alabileceği kadar yakın olan o güven parasına dikmiş durumda. Dokuz yıl on bir ayını verdi."

Geri adım attım, neredeyse yatağın üzerine düşüyordum. "Bunu bir hapis cezası gibi anlatıyorsun."

Yanıma geldin ve ellerimi tuttun. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun," dedin. "Vicky için doğru olanı yapmak istiyorsan, tamam. Profesörlük maaşından ona nafaka öde. Ama ona milyonlarca dolar verme. O senin paran."

Beni önce yumuşak sonra derin bir şekilde öptün, iç termometrem hızlandı. "Paramızı kastediyorsun," dedim.

"Paranın umurumda olmadığını biliyorsun," diye fısıldadın, kemer tokama uzanırken.

"Biliyorum."

Dizlerinin üzerine çöktün ve pantolonumun fermuarını açtın.

"Dosyalama yapacağına söz ver" dedin.

42

Simon

Hukuk fakültesinden Wicker Park'a kadar geceleri koşmaya başladığımdan beri terk ettiğim Beşte Beş'in bir versiyonu olan sabah koşusuna çıkmaya karar verdim. Chicago'nun batı yakasında koşmayı özlüyorum ama bugün bunu telafi edeceğim gün değil. Bu sabah bunun yerine diğer yöne, evimden batıya, Grace Village'a doğru koşuyorum. Lauren'ın evine doğru.

Sabahları arabamı yeterince oraya sürdüm. Bunu çok düzenli yaparsam, meraklı komşulardan biri fark etmeye başlayabilir. Bu da ihtiyacım olan son şey.

Dün sabah buraya geldim ve Lauren'in evinin sokağının aşağısına park ettim, sabah 5:30'da geldim.

Conrad'ın arabasının onu saat tam altıda almasını ve sabah antrenmanı için East Bank Club'a götürmesini bekliyordum. Ama hiçbir araba gelmedi.

Şimdi buradayım, Lathrow Caddesi'nde aşağı yukarı koşuyorum, caddelerden geçiyorum, yön değiştiriyorum, bir Cuma sabahı güneş yüzünü göstermeye başladığında, beş buçuk beş kırk beş olduğunda, beş elli saat altı olduğunda, saat altı altıdan sonra on olduğunda göze çarpmamaya çalışıyorum.

Bir kez daha, Conrad Betancourt'u almak için hiçbir belediye arabası gelmedi.

Belki de o dışarı . kasaba üzerinde İŞ veya aldı a Birkaç arkadaşla uzun bir hafta sonu. Belki de budur.

Nereye gittin, Conrad?

-

Lauren'ın evinden yarım blok ötede durup arkama bakıyorum. Çok geç değil, diyorum kendime bir kez daha. Her şeyi bir kenara bırakıp Lauren'ı geçen Mayıs ayında Michigan Caddesi'nde gördüğümü unutmak için çok geç değil. Tanrım, hayatıma yeniden girmesinin üzerinden beş aydan fazla zaman geçmiş gibi geliyor. Belki de bana göre hiç gitmediği içindir.

-

"Birinin büyük bir doğum günü yaklaşıyormuş diye duydum," diye kulağıma fısıldadı Lauren, nefesinde bira kokusuyla, on dokuz yıldan daha uzun bir süre önce. O yaz babamın hukuk bürosunda işler iyiydi, Teddy elektrik yaralanması davasında o muazzam anlaşmayı yaptıktan ve iş yeri nakit parayla dolup taştıktan sonra. Her Cuma gecesi mutlu saatler. Hiçbir zaman uzun süre kalmadım; genellikle işten sonra doğruca eve gider ve akşamları o zamanlar tekerlekli sandalyede olan ve günlerini evde bakıcısı Edie ile geçiren annemle geçirirdim.

Ama babam on yedi yaşında olmama rağmen her zaman bir bira içmeme izin verirdi, bana havalı ebeveyn olduğunu göstermenin bir yoluydu ve mutlu saatler her zaman saat dörtte başlardı, bu yüzden genellikle Yeşil Hat'ta eve gitmeden önce ilk bir saat takılırdım.

Lauren yazın ilk ayında bana iyi davranmış, şaka yapmış, iltifatlarda bulunmuş ve belki de geriye dönüp baktığımda çapkınlık bile yapmıştı. Ama patronun oğlu olduğum ve hemen hemen herkes bana çocuk eldivenleriyle davrandığı için bunu pek düşünmemiştim - çok daha fazla rica ve teşekkür

Bir paket bıraktığımda ya da bir mesaj ilettiğimde, muhtemelen diğer çalışanlardan daha fazla mesaj alıyordum.

Ama o gece, Haziran ayının o son Cuma günü, Lauren bana farklı baktı. Birkaç bira içmiş ve ortamı gevşetmiş bir halde bana öyle bir gülümsedi ki, hayatımda ilk kez kendimi bir yetişkin gibi hissettim.

"Sana bir hediyem var," diye fısıldadı.

Hiç bir kadınla birlikte olmamıştım. Bugüne kadarki deneyimim, lisenin ilk ve son yıllarında yaşadığım birkaç garip öpücük, kendimi yetersiz ve endişeli hissetmeme neden olan birkaç acı verici randevudan ibaretti.

O Pazar günü onunla Old Irving Park'taki evinde saat 15:00'te buluştum. Oraya erkenden gittim, annemin Honda'sını Kedvale'ye park ettim, gergin ve gergindim. Gerçek şu ki, bundan korkuyordum. Korkuyordum, tahrik olmamıştım. Mide bulantısı, heyecan değil. Onu hayal kırıklığına uğratmaya fırsat bulamadan arabayı geri çevirip Grace Park'a geri dönmek istiyordum.

O sırada yirmi yaşında olan Lauren hâlâ ailesiyle birlikte Waveland'ın kuzeyindeki mütevazı, tuğla A-çerçeve evde yaşıyordu. Ailesi gitmişti, ya da ben öyle sanıyordum. Öyle ya da böyle onlardan hiç bahsetmemişti. Kapıyı düğmeli gömleği ve çıplak bacaklarıyla açtı.

"Merhaba doğum günü çocuğu," dedi bana.

Başka bir bağlamda olsa, çok tahrik olurdum. Bu benim fantezilerimin bir parçasıydı, yatak odamın duvarına asılıp beni baştan çıkaran bir kadın -beni!- ama kelimenin tam anlamıyla gevşek hissediyordum, baskı altında soluyordum.

"Gergin olma," dedi, tepkimi keskin bir şekilde değerlendirerek. Elimden tuttu ve beni evine götürdü, lavaboda bulaşıkların olduğu küçük bir mutfak, boyası soyulmuş bir radyatör, bir kase mama ve kedi kumu. Beni sakinleştirdi. Hayatındaki sıradan şeyleri görmek onu

dünyaya geri döndüm ya da en azından oraya odaklanmaya çalıştım.

Yatak odasına girdikten sonra her şeyi çok kolaylaştırdı. Ara sıra internet pornosuna ya da herkesin çok düzgün ve kendinden emin olduğu filmlerdeki seks sahnelerine girmekten başka bir bağlamım yoktu.

Ağırdan aldı, bana yaklaştı, parfümünü koklamama izin verdi, dudaklarını nazikçe boynuma değdirdi, ellerini bacaklarımın yanlarında gezdirdi. Müzik olmamasına rağmen sallanmaya başladı, tanımadığım bir şeyler mırıldanıyordu.

Arkasını döndü, kalçalarını kasıklarıma bastırdı, başını omzuma yasladı, ben sessizce ereksiyon için yalvarırken, sinirleri aşmak ve anın içine girmek için. Ellerimi tutup göğüslerinin etrafında kavradı ve inledi.

"İyi hissediyorsun," diye fısıldadı.

Sonra ellerim kendi hayatlarına büründüler, göğüslerini sıktılar, boynunu avuçladılar, saçlarının arasından geçtiler, ipek külotuna bastırdılar.

Ve sonra, batter up, anın içindeydim. Oraya gelmeme yardım etmişti, ilk virajlarda ve dönüşlerde bana rehberlik etmişti ve şimdi direksiyona geçmeye hazırdım.

Keşke Lauren'ın saatlerce kendinden geçtiğini söyleyebilseydim. En iyi tahminim dört dakika olduğu yönünde - ve bu süre içinde kendimi tutmak için çok uğraştım - ve herhangi bir anın onun için mest edici olarak nitelendirilebileceğinden emin değilim. Ne kadar dayanmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu, kadın türünün bir üyesini nasıl orgazma ulaştıracağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Ama bana hayatının en güzel zamanını geçirmiş gibi hissettirdi. Bacaklarını sırtıma doladı ve daha sonra uzun bir süre beni orada tuttu.

"Seni içimde hissetmek hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. Doğrusu, her şeyden çok rahatlamıştım.

Birkaç bira getirdi, onları içtik ve yatağında konuştuk. Benim üniversiteye gitmeme birkaç ay kalmıştı ve o da üniversiteye gidebilmek için para biriktirdiğini söyledi. Müzikten, beyzboldan konuştuk ve bir bira diğerine dönüştü. Bu şimdiye kadar içtiğimden bir bira daha fazlaydı, ama ilk cinsel karşılaşmamın verdiği sarhoşluk herhangi bir alkolün sağlayabileceğinden çok daha fazlaydı.

Şifonyerinin yanında durmuş, liseden kalma fotoğraflarına bakıyorduk ki duvardaki saate baktı. "Annemle babam bir saate kadar evde olurlar," dedi. "Bazen eve biraz erken gelirler."

"Yani doğum günü çocuğu muhtemelen gitmeli," dedim.

"Mmm." Ellerini göğsüme koydu. "Sen bir
Oğlum, sen bir erkeksin," dedi. "Gitmeden önce beni bir kez daha becermeye ne dersin?"

Düğmelerime nasıl basacağını iyi biliyordu.

-

Ve şimdi, işte buradayız, on dokuz yıl sonra. O uçuruma hızla yaklaşıyorum. Geri dönmek için çok geç değil. İşin güzel yanı da bu; atlayana kadar her zaman fikrimi değiştirebilirim.

Hayatım iyiydi. Kendimi toparladım ve yoluma devam ettim. Bu hayatı sürdürebilirim, güzel ve güvenli, az ya da çok, sıkıcı ve olaysız, belki ama benim için anlamlı. Hala ders verebildiğim sürece, Dekan Comstock tarafından hukuk fakültemden kovulsam bile, prestijli ya da değil, bir okul bulabilirim, hala ders verebildiğim, hukuk hakkında konuşabildiğim ve yazabildiğim sürece bunun bir önemi olmayacak.

Eğer atlarsam, nereye ineceğimi bilmiyorum. Bu hayatımın en büyük hatası olabilir. Benim sonum da olabilir.

43

Vicky

Peninsula Oteli'nin balo salonunun dışında yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyorum; içeride Chicago'nun en zengin sekiz yüz kişisi kaynaşıyor ve otizm farkındalığı için para toplamak üzere kumarhane oyunları oynuyor. Böyle bir gece için giyinmemiştim ve davetiyem de yoktu ama yine de ortama uyum sağlamak için bir elbise giymiştim.

Kucağımda telefonum, kulağımda AirPods. Telefonumdan bir şey izliyormuş gibi görünüyorum. İzlemiyorum. Ekran boş. Ama Gold Coast Room'un içinden gelen sesler AirPods'tan iyi bir netlikle geliyor:

"Bu gece burada mı kalıyorsun?"
"Hayır. Sen?"
"Benim bir süitim var."
"Anlıyorum. Peki bunu bana neden söylüyorsun?"
"Uh-oh. Uygunsuz mu davranıyorum?"
"Sen söyle. Şu anda ne düşündüğünü söyle."
"Bunun akıllıca olduğundan emin değilim."
"Neden olmasın?"
"Yüzüme tokat yiyebilirim."

Bir duraklama.

"Yüzüne tokat atacağımı mı sanıyorsun?"
"Ya da belki karım beni duysa duyardı."

İyi işti. Bir test. Tedbirli davranıyor. Parmağını daldırıyor ve ona açık kapı bırakıyor ama kendine kolay bir geri çekilme sağlıyor.

"O zaman karının bu gece burada olmaması iyi bir şey."

-

Yetmiş beş dakika sonra. Beklediğimden daha hızlı. Otel odasındaki ses balo salonundakinden daha iyi, çok daha az gürültü ve parazit var. İnlemesi sinir bozucu ama yardımcı oluyor.

"Sen sadece ... sürprizlerle dolusun."
"Hoşuna gitti mi?"
"Bunu sevdim. Bunu çok sevdim."
"Karın bunu senin için yapıyor mu Paul?"
"Karım mı? Beni rahat bırak. Orada patates çuvalı gibi yatıyor. Nabzını kontrol etmeliyim."

Gülüyorlar.

-

Melanie bir saatten fazla bir süre sonra, gece yarısını geçtikten sonra, üzerinde geceden kalma elbisesi, omuzlarında küçük bir ceketle merdivenlerden iniyor. Mel'i "eğlence" işindeki günlerimizden tanıyorum, sosyoloji diploması almak için okula gitmesine rağmen henüz ayrılmadı. Umarım bunu tamamlar ve bu işten kurtulur. Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin.

Geceler boyunca, ama bu işte çok uzun süre hayatta kalamazsınız.

Ona bir zarf uzattım. Zarfı açıyor ve parayı sayıyor. "Bu konuştuğumuzdan daha fazla," diyor. "Bu çok fazla."

"Bunu bir bonus olarak düşün. İçinde iyi şeyler var."

"Evet, ama karısını sevmiyor, değil mi?"

Elbisesindeki kristal broşu çıkarıp bana uzatıyor. "Her şeyi burada yakaladığımıza eminim" diyor. "Eğer bunu kullanırsan, yüzümü karartır mısın?"

"Elbette, Mel. Zaten işin o noktaya geleceğini de hiç sanmıyorum."

Ona sarıldım ve vedalaştık. "O diplomayı al," diyorum ona. "Söz veriyorum."

"Söz veriyorum. Yaklaşık iki sömestr uzaktayım." Etrafına bakınıyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Peki bu adam seni kızdıracak ne yaptı?"

44

Hristiyan

Vicky üzerimde yatıyor, parmağını göğsümdeki saçlara sokup çıkarıyor, ne olduğunu bilmesem de bir şeyler düşünüyor. Düşüncelerini kendine saklıyor ve ben de onu uzaklaştırmamak için çok fazla zorlamıyorum.

Sanırım Vicky için, aynı zamanda gözleri kolay gören ve yatakta müthiş olan bir finans dehasından başka bir şey olup olmadığımı bilmeme gerek yok. Gavin haklı. Önemli olan tek şey o para. Gözümü ödülden ayırmamalıyım, bir aydan daha kısa bir süre kalan ödülden.

Ama 3 Kasım yaklaştıkça daha da endişeleniyorum, tıpkı hiç vuruş yapmayan bir atıcının işini yapmaya devam etmesi gibi, ama şimdi dokuzuncu vuruştayız ve ödül göründü ve kendinizi kasılmış hissediyorsunuz.

"Simon'ın babasıyla aranızda ne vardı?" Soruyorum, çünkü Theodore Dobias'la ilgili her şey daha iyi anlamam gereken bir şey. Simon Dobias cinayete kadar itilebiliyorsa, Vicky'nin tüm parasını çalmasına yardım etmeden önce bunu bilmem gerekir, değil mi?

"Belli ki Simon'ı parası için istediğimi düşünüyordu. Belki benim için kişiseldi, belki de kadınlar hakkında genel olarak böyle hissediyordu."

"Belki de Simon'a güvenmiyordu."

"Oh, kesinlikle bunun bir parçası. Simon ..." Çenesini göğsüme koyuyor ve bana bakıyor. "Simon'a bakıyorsun, o

Hoş görünümlü bir adam, çekici ve komik olabiliyor ama benimle tanışmadan önce kadınlarla pek iyi ilişkileri olmamış. Bildiğim kadarıyla sadece bir tane gerçek kız arkadaşı vardı, o da on sekiz yaşındayken Lauren adında bir kadındı ve kalbini kırmıştı. Bu tam da annesinin öldüğü zamana denk geliyordu ve ondan sonra dünyası başına yıkıldı."

"Annesi ne zaman öldü?" Aptal rolü yaparak soruyorum.

"Bu tamamen bir hikaye," diyor Vicky. "Simon'ın annesi-Adı Glory'ydi, tıpkı Simon gibi hukuk profesörüydü. Her neyse, onu tekerlekli sandalyeye mahkum eden bir felç geçirdi ve zihinsel yeteneklerinin çoğunu elinden aldı ve temelde kariyerini sona erdirdi. Simon'ın babası Teddy-Teddy o zamanlar iyi para kazanıyordu ve bir tür eş değiştirme-bekar hayatı yaşamaya başladı. Karısını aldattı. Simon onu yakaladı."

"Onu *yakaladı* mı?"

"Evet. İçeri girdim. Teddy ofisinde bir kadınla seks yapıyordu ve Simon içeri girip bunu gördü."

"Sert."

"Evet, sert. İki kat daha sertti çünkü Simon annesini *idol* olarak *görüyordu.* Teddy'nin ne yaptığını ona söylemeye dayanamazdı. Bu yüzden sessiz kaldı. Ve çok geçmeden Teddy tüm parasını çarçur etti ve Glory'ye bakacak, evde bakım masraflarını karşılayacak mali gücü kalmadı. Uzun lafın kısası, Glory'yi bir bakımevine yatırmak istedi, Simon çıldırdı ve tam o sırada Glory bir şişe dolusu ağrı kesici ilaç yuttu." Bana baktı. "Sorduğuna sevindin mi?"

"Yani Teddy tüm parasını kadınlara harcadıktan sonra Simon'ın da aynı şeyi yapmasını istemedi mi? Ve bu yüzden mi o dili güvene koydu?"

"Sanırım öyle."

"Teddy'ye ne oldu?"

Uzun bir süre bana baktı.

Bu soruyu iyi ifade edemedim. Teddy'ye ne *oldu*? Daha genel olmalıydım, *Glory öldükten sonra ne oldu* gibi. *Simon babasıyla barıştı mı?* Birinin Teddy'ye bıçak sapladığını bildiğimi ima etmeyecek bir şey.

Daha iyisini yap, Nicky. Oyununa devam et.

Ama sonra Vicky'nin bu soruyu neden sorduğumu ya da zaten bir şey bilip bilmediğimi merak etmediğini fark ediyorum. Bana ne kadarını söyleyeceğine karar veriyor. Hayatına girmeme ne kadar izin vereceğine karar veriyor.

"Teddy, ister inanın ister inanmayın, öldürüldü," diyor Vicky. "O sırada St. Louis'de yaşıyordu ve biri onu bıçaklayıp havuza itti."

"Vay canına," dedim. "Onu kim bıçakladı?"

Gözleri dalıp gidiyor. "Asla öğrenemediler. Simon'a şüpheli gözüyle bakıyorlardı ama Simon Chicago'daydı ve U of C'de final sınavlarına giriyordu."

Çok zor ama imkansız değil. Aslında işin güzelliği de burada.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor
bana. Transımdan çıkıyorum. "Hiçbir
şey."
"Teddy'yi Simon'ın öldürüp öldürmediğini merak
ediyorsun." "Hayır, demek istediğim-"
"Yapıp yapmadığımı merak
ediyorsun." "Tanrım, hayır,"
diyorum. "Tabii ki hayır." Ama
tabii ki merak ediyorum.

"Sadece senin için endişeleniyorum," diyorum. "Simon'la bu vakıf parası yüzünden kavga ederseniz ve o da şiddet gibi bir şey yapabilirse-"

"Yani onun yaptığını düşünüyorsunuz."

"Hey." Onu kendime doğru çekiyorum, böylece yüz yüze geliyoruz. "O adamla hiç tanışmadım. Neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bana onun yapmadığını söylüyorsun, o zaman yapmamıştır. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Benim için önemli olan sensin. Sen benim uzun vadeli yatırımımsın."

"Ahh . . ." Vicky bacaklarımın arasına uzanıyor. "Tüm bu şiddet ve cinayet konuşmaları seni heyecanlandırdı."

Tanrım, bu kadın beni iyi tanıyor, tüm kimliğimin bir yalan olduğunu düşünürsek bu oldukça etkileyici.

Bana sarılıyor ve ben de yukarı doğru iterek içine kayıyorum. Vicky karşılık olarak inliyor. Son seferimizden bu yana bir saat geçti, bu yüzden biraz dayanma gücüm var. Onu uzun bir yolculuğa çıkaracağım.

Uzaklara dalıyor, sonra öne doğru eğiliyor, kolları iki yanımda gergin duruyor. Yüzü bana yakın. Çenesini sıktı.

Gözlerini açıyor ve yumuşak bir ritimle her şeyi yavaşlatıyor. Öne doğru eğiliyor, burun buruna geliyor ve bana fısıldıyor.

"Simon yaptı. Babasını öldürdü. Onu durdurmaya çalışmadım. Yine de onunla evlendim. Onunla parası için evlendim. Artık biliyorsun. Şimdi kaçabildiğin kadar uzağa kaçma şansın var."

Yukarı doğru ittim, Vicky sallanıyor, karşılık olarak gözlerini kapatıyordu.

"Kaçmıyorum," diyorum.

"Beni tanımıyorsun," diyor, gözleri hâlâ kapalı, başı başka tarafa dönük. "Bana güvenemezsin."

"Seni tanıyorum. Sana güveniyorum." Ellerimi vücudunda gezdiriyor, hızımı artırıyor, içimdeki sıcaklık yükseliyordu.

"Hiç kimse bana ... hiç ... güvenmedi," diyor, zor nefes alıyor, başı geriye yaslanmış.

Hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım.

45

Çarşamba, 19 Ekim 2022

"Ona söylememişsin," dedin, kapıyı açtığında yüzümü okuyarak.

"Bu kolay bir konuşma değil."

"Şu boşanma avukatından randevu aldın mı?"

"Onu aradım," dedim ama bu bir yalandı ve sana asla yalan söylemeyeceğime dair yemin etmiştim Lauren, bu yüzden kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak kaydı düzelttim. "Aramaya başladım ama kapattım. Bu kolay değil Lauren. Hadi gel."

"Sanki bu sıradan bir şeymiş gibi 'hadi' dememi mi istiyorsun? Bize bağlı mısın, değil misin?"

Sana delicesine, umutsuzca aşığım Lauren. Bu şüphe götürmez bir şey. Ama bunun Vicky için ne kadar zor olacağını bilmelisin. Neden bunu anlayamıyorsun? Neden bu kararı vermeme izin vermiyorsun?

"Ben o kadın olmayacağım," dediniz. "Başının etini yemeyeceğim, yalvarıp yakarmayacağım ve talepte bulunmayacağım. Eğer bana bağlanmak istemiyorsan-"

"Ona bu gece söyleyeceğim," diye söz verdim.

Ve söyleyeceğim. Vicky yakında evde olacak ve ona söyleyeceğim. Tanrım, bu çok acımasız olacak. Oh, o evde, merdivenlerden yukarı geliyor.

46

Simon

Vicky üst kattaki ev ofisime girdiğinde yeşil günlüğümü çalışma çantama bırakıyorum. "Seni burada bulabileceğimi düşündüm," diyor.

"Beni buldun."

Elinde bir dizüstü bilgisayar var, onu okuldaki bir kitap gibi taşıyor. "Bir şeye bakmanı istiyorum," diyor. "Sakın bir şey söyleme.

bitirene kadar tek kelime etme."

-

Video ekranındaki kadın "*Karın bunu senin için yapıyor* mu *Paul?*" *diye* soruyor*.*

"Karım mı? Beni rahat bırak. Orada patates çuvalı gibi yatıyor. Nabzını kontrol etmeliyim."

"Tamam, yeter," diyorum ve televizyondaki "duraklat" düğmesine basıyorum.

dizüstü bilgisayarı Vicky'ye geri verdi. "Bana hiçbir şey yapmayacağına söz vermiştin."

"Ve ben sözümü *tuttum*," diyor. "Onunla hiçbir şey yapmadım. Kaydedildiğinden haberi yok. Bunu size bırakıyorum."

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Bu Paul Southern mı?

Reid'in babası mı?"

"Tam da o," diyor. "Aptal oğlunu profesörlüğe kadar yükselten adam."

"Keşke bana söyleseydin," diyorum.

"Bana bunu yapmamamı söylerdin."

"Aynen öyle."

"Şimdiye kadar hiçbir şey yapmadım. Tek yaptığım silahı doldurmaktı. Tetiği çekip çekmemek sana kalmış."

Başımı ellerimin arasına aldım. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim. "Sanırım Dean Comstock hakkında bir şey bulamadınız?"

"O kadar da iyi bir şey değil." Dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Ama düşünüyordum da. Eğer doğrudan Dekan Cumstain'in üzerine giderseniz, elinizde bir baş düşmanınız olur. Bu senin yararına olmaz. Neden kaynağa, dekanın memnun etmeye çalıştığı kişiye gitmiyorsun?"

"Ne yani, bunu Paul'e gösterip kendi oğlu yerine beni desteklemesini mi söyleyeceğiz?"

Omuz silkiyor. "Yaptığımız şey tam olarak bu."

"Bu dekana garip gelmeyecek mi? Birdenbire Reid'in babası 'Terfiyi diğer adama ver' mi dedi?"

"Neyin tuhaf göründüğü kimin umurunda?" diyor. "Paul Southern'ın sahip olduğu tüm bu paranın kendi kanından, terinden ve gözyaşından gelmediğini biliyorsun. Bunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım."

"Bu iş için evlendi. Karısına bir servet ve şirket miras kaldı. Paul şirketin CEO'su ama ona borçlu." Dizüstü bilgisayara vuruyor. "Sence karısı, kocasının ne yaptığı bir yana, onun hakkında söyledikleri hakkında ne hissedecek?"

"Bundan hoşlanmazdı. Eğer bu videoyu görseydi, ki görmeyecek."

"Elbette yapmayacak. Paul bunun olmasına asla izin vermez.

Dışarıda kıçının üstünde olurdu."

"*Paul* bu videoyu da asla görmeyecek, Vicky. Bunu kullanmayacağım."

Ona bakıyorum. Bana onaylamayan bir ebeveyn gibi bakıyor. Bu biraz ironik, çünkü burada üstünlük sağlamaya çalışan benim.

"Bu Paul Southern'ın suçu değil," diyorum. "O sadece oğluna yardım etmeye çalışıyor. Bundan hoşlanmıyorum ama kötü niyetli değil. Bunu hak etmiyor."

"Evet, Paul için *gerçekten* üzülüyorum. Harika bir adama benziyor!" O alaycı bakış, o sahte neşe.

Vicky ile farklı olduğumuz noktalardan biri de bu. İnsanlar bana bir şey yaptığında karşı çıkabilirim, ancak genellikle insanlara güvenmem. Vicky, hayatı boyunca başkaları, çoğunlukla da erkekler tarafından kullanıldı, bu yüzden temelde tam tersi bir varsayımla başlıyor, aksi kanıtlanana kadar herkesin iyi bir tekmeyi hak ettiğini düşünüyor. Bize kişisel olarak hiçbir şey yapmamış olsa bile Paul'e bunu hak eden biri olarak bakardı.

"Sizi itip kakmalarına izin veriyorsunuz" diyor.

"Hey, ben başvurdum, değil mi? Bana bu kadarını vermelisin."

"Biliyorum, evet. Ama şimdi kendini korumazsan dekan seni ezip geçecek. Neden bunu yapmana yardım etmeme izin vermiyorsun?"

Çünkü hayatımdaki başka hiçbir şeyin işimi lekelemesini istemiyorum.

Çünkü hayatımın başkalarının yaptıkları tarafından kontrol edilmesine izin verdim ve açıklanamaz bir şekilde h e s a p l a ş m a ihtiyacı duydum ve tamam, kendi iç mahkeme salonumda kuralları ben koyuyorum, yargıç, jüri ve savcıyım, tamam, ama bu benim berbat iç dünyam, benim işim değil.

Çünkü hukukun sevdiğim yönü saflığı, dürüstlüğü, adalet ve hakkaniyet arayışıdır.

Çünkü bu zanaatın araçlarını öğretmeyi, zihinleri bilemeyi, onlara hukukun görkemini zirvede göstermeyi seviyorum.

Çünkü hiçbir şeyin bunu kirletmesine izin vermeyeceğim. İşte bu yüzden.

Bunları yüksek sesle söylesem çoğu insan bana gülerdi. Vicky gülmezdi. O bunları takdir ederdi. Ama bu sözleri söylememe gerek yok. O zaten biliyor. Beni anlıyor.

Kendime geldim ve ona baktım. Elini uzatmış, sanki dikkat çekmek için kaldırıyor ama kol kaldırma olayına pek girmiyor.

Vicky ile ilk tanıştığımda elini aynen böyle kaldırmıştı. SOS'teydik, onun ilk seferiydi, atletli, şortlu ve beyzbol şapkalı bir kız arka sırada oturuyordu ve diğer birkaç kişi konuştuktan sonra, oturum bitiyor gibi görünürken, elini öylece kaldırdı, omuz hizasında bile değildi, bana avucunu gösterdi, yüzünde çağrılmaktan gerçekten hoşlanmadığı gibi bir ifade vardı.

"Kız kardeşim altı hafta önce intihar etti," dedi. "Herkesin ne kadar suçlu hissettiğinden bahsetmesini dinliyordum. Bu kadar kızgın olan bir tek ben miyim?"

Herkes güldü ve alkışlamaya başladı, gerginliğin azalmasını, çoğumuzun yaşadığı bir duyguyu açıkça kabul etmesini takdir etti. İşte o an ona aşık oldum. Onun için her şeyi yapabileceğimi fark ettiğim andı.

"Boş ver," diyor şimdi bana. "Kötü bir fikirdi. Bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

Vicky'yi hala seviyor olmamın nedeni, garip bir şekilde, ona sunabileceklerimin yeterli olmaması. Yaşadığı hayattan sonra, hayatta kalmak için ağza alınmayacak şeyler yapmak zorunda kaldıktan sonra, sizi seven, sizin için dünyaları düşünen, size saygılı davranacak, sizinle ilgilenecek, size istediğiniz her şeyi verecek bir erkeğe sahip olmanın yeterli olacağını düşünürsünüz. Ben bu kutuların her birini işaretledim.

Ama tüm bunlara rağmen, daha fazlasını talep etti. Aşık olmak istiyor. Peri masalı istiyor. Ve bana karşı başka ne hissederse hissetsin, ona bunu veremem.

Bu yüzden beni terk edecek. Bunu hiç açıkça söylemedi ama ben biliyorum. Kasım'da ayrılacak.

47

Perşembe, 20 Ekim 2022

Bu öğleden sonra kapıdan içeri girdiğimde, orada durdunuz, aranızda bir mesafe vardı ve söyleyeceklerimi bekliyordunuz.

"Bugün boşanma avukatıyla görüştüm," dedim. Başınla onayladın. "Vicky'ye söyledin mi?"

"Yapmadım. Ama yapacağım." "Ne zaman?"

"Dosyalamadan önce," dedim. "Bu da 3 Kasım'dan sonra olacak. Vicky'yi paradan mahrum bırakamam Lauren. Bunu ona yapamam. Yapmayacağım da."

Yüzünüz buz kesti. "Anlıyorum," diye fısıldadın. O kadar da şaşırmış görünmüyordun.

"Karar vermeniz gereken şey," dedim, "benim kararıma saygı duyup duymayacağınızdır. Umarım saygı duyarsınız. Ama bu benim kararım ve son kararım."

Bunu atlatabiliriz, değil mi? Anlayacaksın. "Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu Simon, ona veda etmeden önce Vicky'ye iyi baktığından emin olmak istemen." demen gereken yer burası.

Ama tek söylediğin "Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Hafta sonuna ihtiyacım var."

Bu iyiye işaret gibi gelmedi.

48

Simon

Cuma gecesi. Çoğu insan ailesiyle vakit geçiriyor ya da arkadaşlarıyla birkaç kadeh bir şeyler içerek stres atıyor olabilir. Ben ise hukuk fakültesindeki ofisimde, bu oturumda ABD Yüksek Mahkemesi'nin önüne gelecek olan Dokuzuncu Daire'nin Başlık III müdahalesini içeren bir davayla ilgili bir blog yazısını bitiriyorum.

Vicky yeğenleriyle vakit geçirmek üzere tekrar Elm Grove'a gittiği için bu hafta sonu ev bana kaldı. Bu yüzden her zamankinden daha geç saatlere kadar çalışıyorum, saat sekizi geçtikten sonra hukuk fakültesinden Wicker Park'a rutin koşuma başlıyorum. Viva Mediterránea'nın dışındaki ara sokağa. Christian Newsome'un evinin arkasındaki sokağa.

Mavi kot pantolonumu ve düğmeli bluzumu ofisimin kapısının arkasında asılı bırakıp koşu pantolonumu ve ayakkabılarımı, yüksek yakalı bir bluz ve kayak şapkamı giyiyorum. Hava sıcaklığı kırkların ortasında ve yağış yok; karanlıkta kalabalık şehir sokaklarında ara sıra yaşanan zorlukları saymazsak mükemmel koşu koşulları var.

Viva'nın verandası, esen sıcak hava lambalarına ve şehrin restoranların dış mekânlarını yılın sonlarına kadar açık tutmasına izin vermesine rağmen neredeyse boş. Sadece bir avuç insan ağır paltoları içinde kokteyl içerek hava koşullarına göğüs geriyor.

Genellikle, gece mesajlaşmak için Wicker Park'taki ara sokağa saat 20:00'de ulaştığımdan emin olurum. Ama Cuma geceleri ya da hafta sonları mesajlaşmayız. Telefonlar cuma sabahından pazartesi sabahına kadar kapalı kalır. Mesajlaşmak için burada değilim.

Hayır, sadece Christian'ın evine iyice bakmak istedim.

Winchester'daki binasının önü çitle çevrili, ancak bu bir güvenlik kapısı değil, sadece köpekleri öndeki küçük bahçeden uzak tutmak için bir şey. Merdivenlerin yukarısında ön kapı var, zilli ve güvenlikli bir kapı. Ara sokakta garajlar var. Christian'ın garajı sondan üçüncü, dairesinin hemen altında. Garaj, çoğu garaj gibi otomatik bir kapıyla kontrol ediliyor ve şaşırtıcı derecede güvenli.

Yine de, bu daha iyi bir giriş noktası. Zayıf aydınlatılmış sokak göz önüne alındığında, kesinlikle daha az görünür olanı. Ve müşteriler Viva'nın arka avlusundayken garaja girip çıkmadığınız sürece, arka tarafta çok fazla insan olması muhtemel değil.

Vicky ziyarete geldiğinde bu şekilde içeri giriyor. Ön kapıya kadar yürümüyor, ışığın altında durmuyor, vızıldamıyor ve merdivenlerden yukarı çıkmıyor. Hayır, komşusunu bile görmeden garajdan, gölgelerin arasından giriyor.

Bu gece ne yapıyorsun, Christian, Vicky yokken? Sen ve arkadaşın Gavin dışarıda içip eğleniyor musunuz?

Dairene bir göz atmamın sakıncası var mı? Olmaz. En azından bu gece olmaz.

Belki daha sonra.

49

Vicky

"Burada olman güzel. Burada olman hoşlarına gidiyor." Kızları, yeğenlerim Mariah ve Macy'nin, yani M&M'lerin araba yolunda bire bir basketbol maçını bitirmelerini izlerken Adam bana bir bardak pinot uzatıyor.

"Ben de beğendim." Paltomun fermuarını çeneme kadar çekiyorum. Keşke hava bu kadar soğuk olmasaydı.

"Hala bize taşınmayı kabul ediyor musun?"

"Sen iyiysen hâlâ iyiyim," diyorum. "Kasım. Belki Şükran Günü gibi." Adam'a bakıyorum. Kırk yaşına yeni basmış, şakaklarında hafiften kırlar belirmeye başlamış. Adam Tremont, gür saçları ve kocaman gülümsemesiyle tam bir Amerikan çocuğuydu, neşeliydi, parayla büyümüş ve hayatı tam istediği gibi yaşayan biriydi. O ve kız kardeşim Monica, Barbie ve Ken gibi mükemmel çiftlerdi, yakışıklı ve karizmatiktiler, enerji ve pozitif hislerle dolup taşıyorlardı. Monica'ya iyi talihi için kızmakla meşgul olmadığım zamanlarda çoğu zaman kusmama yetiyordu.

Adam, Monica ile üniversitede, Madison'da tanıştı ve onun ayaklarını yerden kesti. İyi anlamda. Adam gerçek bir anlaşma.

"Dün gece," diyor, "Macy bana anneme benzeyip benzemediğini sordu."

"Öyle," diyorum. "Mariah daha çok. Mariah küçükken sana benziyordu. Ama şimdi büyüdüğü için

Bu yüz mü? Bu Monica."

"Biliyorum. Bu beni biraz korkutuyor."

Ben de öyle. Kız kardeşimin yüzünü kızlarında tekrar görmek, yardım etmek için yeterince çaba göstermediğim kadını hatırlamak bazen şok edici olabiliyor.

Ona dirsek attım. "Oraya hiç gidiyor musun?"

"Hm." Şarabından bir yudum alır ve başını sallar. "Yani çıkmak gibi mi?"

"Yani 'çıkmak gibi'."

"Oh . . . toplam iki randevu. Ciddi bir şey değil." Mariah, on üç yaşındaki büyük olan, bir şutu
Macy, üç yaş küçük. Macy bunun "adil olmadığını" çünkü Mariah'nın daha büyük ve daha uzun olduğunu iddia ediyor.

"Anlayacaklardır, biliyorsun," diyorum ona. "Biraz tuhaf ya da garip olabilir ama üstesinden gelebilirler."

"Yapabileceğimden emin değilim," diyor. "Bu online randevu olayı? Çılgınca bir şey. Bana göre değil. Eğer yaparsam, eski usulle y a p a c a ğ ı m ."

"Senin gibi yakışıklı, başarılı bir adam mı? Bence iyi olacaksın."

"İkisinden de pek emin değilim."

Bunu yakaladım, bir yudum şarap aldım. Tremont ailesi, oldukça iyi iş yapan bir mikro bira zinciri kurdu. Tek çocuk olan Adam, yaklaşık on yıl önce işi devraldı ve COVID-19'un vurduğu ve işletmeye büyük bir darbe vurduğu son birkaç yıla kadar işler sorunsuz bir şekilde yürüdü.

"Restoran tarafı daha yeni yeni geri geliyor" diyor. "Bizim için iyi olan şey perakende satışlarımızın olmasıydı. Pandemi sırasında insanların yapmayı bırakmadığı tek şey alkol içmekti."

"Para hâlâ sıkışık mı?" Sanki sadece konuşmayı ilerletiyormuşum ve araştırmıyormuşum gibi soruyorum.

"Oldukça sıkı, evet. Geçen hafta bir bira fabrikasını daha kapattık."

"Bunu bilmiyordum. Özür dilerim."

Acı bir kıkırdama çıkarır. "Monica burada olsaydı, bana geriye değil ileriye bakmamı söylerdi."

Evet, bu ona benziyor. Onu bu şekilde hatırlamasına sevindim, çünkü üniversitede tanıştığı Monica, aşık olduğu Monica, çocuklarının annesi olan Monica buydu. Sırtını inciten ve OxyContin kullanmaya başlayan, ağrı için Oxy'ye ihtiyaç duymaktan sadece Oxy'ye ihtiyaç duymaya geçtiğinde bunu fark etmeyen, sonunda düşünülemez olanı yapan - en azından Monica için düşünülemez olanı - ve ona ağrı kesici opioidler sağlamaya devam etmekten çok mutlu olan bir adam için ailesini terk eden Monica değil.

Bu zehrin pençesine düştüğünü, yavaş yavaş hayatındaki diğer her şeyin önüne geçtiğini bilmemize izin verdiği ölçüde Monica'nın sırdaşı bendim. Belki de ben de ailenin yüz karası olacak kadar berbat biri olduğum için, Adam'dan çok benimle paylaşırken kendini daha rahat hissediyordu. Üç yüz mil uzaktaydım, bu yüzden çoğunlukla telefonla konuşuyorduk. Yüz yüze olmadığım için gerçekliğinin ne kadar çarpıtılmış olduğunu fark etmemiştim.

Ya da en azından kendime böyle söylemeye çalışıyorum. Ben daha küçük, berbat bir kız kardeştim, onunla uzaktan konuşur ve mesajlaşırdım. O lisemizin güzeliydi, balo kraliçesiydi, üniversiteye gitmiş, yakışıklı, zengin bir adamla evlenmiş ve iki güzel çocuğu olmuştu. Hayatında hiç iyi bir karar vermemiş, lise terk birinden nasıl tavsiye alabilirdi ki?

Ama bocaladığını biliyordum. O ilaçların muhakeme yeteneğini bozduğunu söyleyebilirim. İhtiyacı olduğunu biliyordum.

Birinin ona biraz akıl vermesi için.

Gerçekten yapabileceğim kadar yardım edebildim mi? Yoksa bir parçam Bayan Mükemmel'in tünediği yerden tökezlediğini görmekten zevk mi alıyordu?

"Paraya ihtiyacın var mı, Adam?" Açık açık sordum.

"Neden, teklif mi ediyorsun?" Bu tam da onun saptırması, şaka yapması gibi bir şey. "Bunu atlatacağız," diyor. "Bir süre sıkışık olacak. Bira fabrikalarının sayısını biraz daha azaltmamız gerekebilir. Kızlar, hava soğuyor! Oyunu bitirelim!"

Macy protesto için uluyor, çünkü ablası ondan daha iyi görünüyor ve final skorunda kaybeden tarafta olmak istemiyor. "Sadece biraz daha" diyor, ki Adam muhtemelen bunu çoktan hesaba katmıştır. Bu kızlarla her şey bir pazarlık, her emir sadece bir açılış teklifi.

Ve konuyu değiştirdi, not ediyorum.

Ağır bir iç geçiriyor. "Hayatın nasıl değişebildiği şaşırtıcı," diyor. "Bir an her şeyi çözdüğünüzü, her şeyi planladığınızı ve güvence altına aldığınızı düşünürsünüz ve sonra ..." Parmaklarını şıklatıyor. "Ve sonra inandığınız her şey, yaptığınız her varsayım - puf."

"Evet."

"Ve biz Monica'yı yeni yeni unutuyorduk," diyor. "Gittiği o işkence yılı, kızlara annemin onlar yüzünden değil uyuşturucu yüzünden gittiğini anlatmaya çalıştığım ve sonra aşırı dozdan öldüğü ve geri dönebileceğine dair her türlü umudumuzun ..."

"Biliyorum."

"Ve nihayet bunun altından kalkıyoruz - bilirsiniz, hayatımızın en acımasız iki yılı - ve COVID vuruyor. Bira fabrikalarım depolandı, eskiden sahip olduklarımın yarısına sahibim ve muhtemelen daha fazlasını kaybedeceğim ..."

Kolunu tuttum. "Seni duyabilirler."

Dikkatini vermeyen kızlara bakıyor, araba yolundaki sahada gevşek bir basketbol topu için çabalıyorlar.

"Tanrım, özür dilerim." Kıkırdıyor. "Söz veriyorum, çoğu zaman iyiyimdir. Sadece bazen, özellikle de bunlardan birkaç tane içtiysem," diyor şarap kadehini kaldırarak. "Bazen her şey gelgitlerle geri geliyor."

"Tüm bu duyguları yaşamaya hakkın var. İyi olacaksın."

Bana gülümsüyor. "İleriye bak, tamam mı?"

Aynen öyle. Tıpkı Monica'nın dediği gibi. İleriye bak, geriye değil.

Belki *biraz* geçmişe bakabilirsin.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜN

50

Jane

"Bu konuda konuşmam gerekiyor mu bilmiyorum ama... Lauren ve Conrad boşanıyorlardı." Shari Rowe röportaj odasındaki sandalyesine oturdu ve bir tepki bekliyor. Jane Burke ve Andy Tate'in bu gece röportaj yaptığı, çoğu şehir merkezinde yaşayan Lauren'ın arkadaş çevresinin sonuncusu.

"Farkındayız," diyor Jane ona. "Lauren bu konuda ne hissetti?"

"Yani, mutlu zamanlar değil ama ..." Shari otuz altı yaşında, boşanmış, şehir merkezinde öğretmenlik yapıyor. Göz alıcı ve kendine güvenen, Jane'in hiçbir zaman gerçekten bir yakınlık hissetmediği kadınlardan biri, ancak genel olarak Lauren'in beş arkadaş grubuyla da eşleşen özellikler. Lauren'in Facebook sayfası bu kadınların kulüplerde, hafta sonları brunch'ta, yoga dersinde, "film geceleri "nde çekilmiş fotoğraflarıyla dolu.

"Ama ne?"

"Lauren hayatına devam etmeye hazırdı diyebilirim. Conrad'la arası bir süredir kötüydü. Hiçbirimiz şaşırmadık. Ama bir ilişki? Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Bunu yapmasını bekler miydin? Sana söyleyeceğini?"

Shari bunu düşünür. "İnsanların sırları vardır,
Değil mi? Ama birbirimize karşı oldukça açıktık. Her lanet şey hakkında konuşurduk. Birbirimizin arkasını kollardık.

Şu kadarını söyleyeyim, eğer bir ilişki yaşamak isteseydi, bir sürü talibi olurdu."

"Erkekler ona mı çekildi?"

"Oh, evet, dışarı çıktığımızda, elbette. Geçen yıl Conrad'la işler kötüye gidince tekrar bizimle çıkmaya başladı. Erkekler etrafına üşüşürdü. Yani, ona bir bakın." Bu yorum üzerine donup kalıyor, gözleri buğulanıyor ve bir daha kimsenin Lauren'a bakmayacağını fark ediyor. "Bir ilişkisi olduğunu ve adamın onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Lauren Betancourt'un çekici arkadaşlarıyla yaptığı bu röportajlardan keyif aldığı her halinden belli olan Andy, "Her seçeneği değerlendiriyoruz," diyor.

"Sanırım ..." Shari başını eğdi. "Sanırım tekrar dışarı çıkmayı dört gözle bekliyordu. 'Seksi özlediğini' söyledi. İlk elden deneyimlerimden biliyorum ki, bir evlilik yıkılmaya başladığında, ilk giden şey sekstir."

"Öyle mi?" Jane ilgisiz görünmeye çalışır. "Lauren ne zaman seksi özlediğini söyledi?"

"Oh, o en son dışarı çıktığımızda oldu."

"Geçen Perşembe, Ekim'in yirmi yedisi mi?" Görünüşe göre altı kadın da geçen Perşembe günü River North'taki bir dans barına gitmiş.

"Doğru. Tanrım, sadece bir hafta önce. Hâlâ öldüğüne inanamıyorum." Başını sallıyor, gözyaşlarını siliyor.

Jane, kaşları dans eden Andy'ye gizlice bakar.

-

"Bana son durumu bildirin," diyor şef sırtını kamburlaştırarak. Saat dokuzu geçiyor ve bu sabah Lauren Betancourt'un cesedinin bulunmasından sonra kimse bu gece ilk ayrılan kişi olmak istemiyor gibi görünüyor.

"Tamam, önce telefonlar," diyor Jane.

Andy Tate, "Hem Lauren'in kullanıcısının hem de mesajlaştığı kullanıcısının telekom sağlayıcısının izini sürdük," diyor. "Tahmin ettiğimiz gibi aynı operatör. Diğer brülör için gerçek zamanlı CSLI denedik ama telefonun yerini tespit edemedik."

"Telefonu kapalı," diyor şef. "Telefonu

kapalı, evet. Yani sinyal yok."

"Belki de onunla birlikte bir nehrin dibindedir."

Jane bir omuz kaldırıyor. İntihar konusundan pek emin değil. Evet, hiç şüphe yok ki Lauren'ın erkek arkadaşının gönderdiği son mesaj kendi canına kıyacağını ima etmekten çok daha *fazlasıydı -şimdi sana geliyorum, seni bu* dünyada *sevemeyeceğin bir şekilde sevmeme izin ver-ama* intihardan bahsetmek başka bir şey. Gerçekte bunu yapmak başka bir şeydir.

Jane, "Bir ya da iki gün içinde geçmiş verilere sahip olmalıyız" diyor.

"Güzel. Başka ne var?"

"Lauren'ın arkadaşları," diyor Jane. "Bu gece beşini de içeri almayı başardık. Hepsi de aynı şeyi söylüyor. Lauren Conrad'dan ayrılıyordu, bu yüzden hayatında bir sonraki adımın ne olacağına dair bir belirsizlik vardı. Ama hayatına devam etmek için sabırsızlanıyordu. Ve şunu dinleyin, geçen Perşembe günü hep birlikte şehir merkezine gittiklerinde arkadaşlarından birine 'seksi özlediğini' söylemiş."

"Seksi kaçırdı mı?"

"Doğru, biliyorum," diyor Andy Tate. "O mesajları okudun - o ve gizli adamı gözlerini oyarak sevişiyorlardı. Ama bir erkek arkadaştan, bir ilişkiden, özel birinden bahsetmedi - arkadaşlarına böyle bir şeyden bahsetmedi. Tek bildikleri Conrad'a sadık olduğuydu."

"Bunu bulduğumuz diğer şeylerle bir araya getirin," diyor Jane. "İlişkisini en yakınlarından gizli tutuyor.

arkadaşlar. Ve erkek arkadaşıyla mesajlaşmalarında dürüst olmadığını biliyoruz, en azından Conrad'ın hala evde uyuduğundan ve horladığından bahsettiği bir mesajda, oysa o zamana kadar evden taşındığını biliyoruz."

"Kartlarını kapalı tuttu." Şef yüzünü buruşturdu. "Planı olan bir kadına benziyor."

Jane başını sallar. "Doğru. Lauren Betancourt'un gizli hayatı gittikçe garipleşiyor."

-

Jane ve Andy şefin ofisinden çıkarken, Çavuş Matthew Mooney elinde bir kâğıtla bir amaç uğruna yürümektedir.

"Hey, Matt."

"Kurbanımızla ilgili kayıtları istediniz."

"Evet. Lauren'da çarşaf var mıydı?"

"Şey, sayılır. Şuna bir göz atın."

Jane, Andy Tate'in omzunun üzerinden okuduğu eski bir polis raporunun PDF kopyası olan gazeteyi alır.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Jane.

"Bunun ayakları olabilir," diyor Andy. "Ama bu çok uzun zaman öncesine ait. Kim bilir bu adam hâlâ buralarda mı yaşıyor?"

"Öyle," diyor Jane. "En azından onu son gördüğümde." "Son gördüğün- Bu adamı tanıyor musun, Janey?"

Jane tavana bakar. "Şahsen, o kadar da iyi değil. 2003 sınıfı, Grace Consolidated. Sınıfımızın birincisiydi. Sessiz, utangaç, içine kapanıktı. Çok iyi bir koşucu olduğunu hatırlıyorum, gerçekten çok iyiydi. Onu birkaç yıl önce on beşinci buluşmada görmüştüm ama birbirimize iki kelimeden fazla bir şey söylediğimizi sanmıyorum."

Andy raporu Jane'den alır ve tekrar okur. "Evet, Çavuş Burke, görünüşe göre

Simon Dobias ile çok yakında yeniden bir araya geleceğiz."

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCE

Ekim

51

Cumartesi, 22 Ekim 2022

Hafta sonunu düşünmek için istedin Lauren ve ben de biraz düşündüm. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermeye karar verdim. İstediğin gibi yapacağım. Şimdi boşanma davası açacağım, 3 Kasım'dan önce. Bu Vicky'nin para üzerindeki evlilik hakkını kesecek.

Sana söylemek için sabırsızlanıyorum. Keşke bunu şimdi yapabilsem. Ama bu hafta sonu Wisconsin'e gittiğini ve pembe telefonunu getirmediğini biliyorum. O yüzden pazartesiye kadar beklemek zorundayım. Seninle bir hayata başlamak için sabırsızlanıyorum!

Pazar, 23 Ekim 2022

Bunu yapamam. Kendime ne söylersem söyleyeyim, Vicky'ye söylediğimi ve onun yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum ve ona bu şekilde ihanet edemem. Sadece sembolizm bile, boşanma dilekçesini son teslim tarihinden hemen önce verdiğimi gösteriyor. Kulağa çok şeytani ve kindarca geliyor. Bunu yapamam. Vicky'yi böyle ezemem.

Anlayacağınızı biliyorum. Umarım anlarsın. Anlayacaksın. Ya da sen düşündüğüm kişi değilsin.

öyleydin.

Pazartesi, 24 Ekim 2022

Tarafsız bir yerde, Grace Country Club'ın otoparkının güney ucunda buluşmak istediniz, bunu kötüye işaret olarak algıladım.

Sabahın serin havasına rağmen terleyerek, kalbim küt küt atarak erkenden geldim. Ama umutluydum. İçten içe, hoşuna gitmese bile beni anlayacağından emindim. Paranın kendisi umurunda değil biliyorum ama Vicky'ye yarısını versem bile yine de on milyon dolar eder! Bu herkesin ihtiyacı olandan daha fazla para.

Araban yanaştı ve benimkinin yanına park etti. İndiğinde yorgun görünüyordun. Farklı görünüyordun, tam olarak ne olduğunu anlayamadım.

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Top senin sahandaydı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordun.

"Ne söyleyeceksen söyle, sorun değil," dedim koluna dokunarak.

Esprisiz bir kahkaha attınız ve yanağınızdaki bir damla yaşı sildiniz. "Bundan emin misin?" dedin.

"Eminim." Emindim. Ya da en azından öyle sanıyordum. "Hamileyim," dedin.

52

Simon

Şafak vakti. Uçurumun hızla yaklaştığı şu günlerde her şey doruğa ulaştığı için uyuyamadım. Belgeyi kendim hazırlıyorum. Sonuçta roket bilimi değil. Ben bir avukatım ve tüm bilgileri biliyorum ve bir evliliği sona erdirmek için dava nedeninin unsurlarını bulmak o kadar da zor değil. Evlisiniz, artık evli olmak istemiyorsunuz, yürütmeye çalıştınız ve yürümeyecek.

Kahvemi höpürdeterek içiyorum ve şimdiye kadar yaptıklarımı gözden geçiriyorum:

COOK İLÇE MAHKEMESİ, ILLINOIS İLÇE DAİRE BAŞKANLIĞI, AİLE İÇİ İLİŞKİLER BÖLÜMÜ

In re the Marriage of:
SIMON PETER DOBIAS,
Dilekçe

sahibi, v.

VICTORIA LANIER DOBIAS,
Davalı.

Hayır.

EVLILIĞIN FESHI IÇIN DILEKÇE

Dilekçe Sahibi Simon P. Dobias, Davalı Victoria Lanier Dobias'a karşı Evliliğin Feshi için verdiği dilekçede aşağıdaki hususları belirtmektedir:

1.
Dilekçe sahibi Simon Peter Dobias 37 yaşında olup Illinois Eyaleti, Cook İlçesi, Grace Park Köyü'nde ikamet etmektedir.

2.
Davalı Victoria Lanier Dobias 36 yaşında olup Illinois Eyaleti, Cook İlçesi, Grace Park Köyü'nde ikamet etmektedir.

3.
Bu partiler vardı evli üzerinde ve 3'üncü gün Kasım 2012'de Meksika'nın Playa del Carmen kentinde.

4.
Taraflar arasında evliliğin telafisi mümkün olmayan bir şekilde sona ermesine neden olan uzlaşmaz farklılıklar ortaya çıkmıştır. Geçmişteki uzlaşma çabaları başarısız olmuştur ve gelecekteki uzlaşma girişimleri uygulanamaz olacaktır.

-

"Uzlaşmaz farklılıklar", binlerce gemiyi denize indiren ifade, bir zamanlar birbirine aşık olan bir çifti yollarını ayırmaya zorlayan sayısız farklı karmaşıklığı yumuşak terimlerle tanımlayan hukuki terim.

Vicky ona ilk evlenme teklif ettiğimde "Ben senin için doğru kişi *değilim*," demişti; gerçi geriye dönüp baktığımda *onun için* doğru kişi olmadığımı kastettiğini düşünüyorum. "Farklılıklarımız

uzlaşmaz" da diyebilirdi. Ve haklı da olurdu.

Evdeki ofisimin koridorundan yatak odasına doğru yürüyorum. Vicky uyuyor, yüzü yastığa gömülmüş.

"Hayatımın en güzel yanı sensin," dedi annem bana, onu canlı olarak gördüğüm son gün, mutfağımızda otururken, tekerlekli sandalyesi yemek masasının yanına park edilmişti. Konuşmak onun için çok zordu. Sanki dili ağırmış, sarhoşmuş gibi konuşuyordu ki aldığı ağrı kesicileri düşünürseniz bu gerçekten çok da uzak olmayabilirdi.

Ellerini tuttum ve öptüm. "*Benim* en güzel yanım hayat sensin."

Onaylamayan bir ses çıkardı, gözlerini kapattı ve başını salladı. "Umarım bir gün ... bu doğru olmaz. Söz ver bana, çocuk sahibi olacaksın. Böyle bir aşkı asla bilemezsin."

"Elbette anne, eminim yaparım," dedim, bana veda tavsiyesi verdiğinden habersizdim. Geriye dönüp baktığımda, bunun benim için daha açık olması gerekirdi.

O sırada, on dokuz yaşındaydım ve bırakın çocuk sahibi olmayı, ciddi bir ilişki kurma fikri bile ufukta görünmüyordu. Lauren ile olan tek romantizm girişimim muhteşem bir şekilde başarısız olmuştu. Sadece elimi sobaya çok yaklaştırmamıştım. Elimi ocağın üzerine bırakmış ve cızırdamasını izlemiştim. Bu yüzden anneme o güvenceleri pek hissetmeden verdim. Elbette, çocuklarım olacaktı. Evet, elbette, bir gün . . .

Artık kendisi değildi, o geniş gülümsemeli, şakıyan sesli ve bulaşıcı kahkahalı, şamatacı, enerjik ruhu yoktu. Ama felç onun tüm zihinsel yetilerini elinden almamıştı. Ne zaman şımartıldığını, boş sözlerle geçiştirildiğini biliyordu.

Zayıf sağ eli benimkini kuvvetle kavradı. "Söz ver. . . bana."

"Tamam, söz veriyorum anne. Çocuk sahibi olacağıma söz veriyorum."

Çocuk istiyorum. Vicky'ye bunu ona ilk evlenme teklif ettiğimde söyledim. Ona küçük bir konuşma yaptım, onunla evlenmek ve bebek sahibi olmak istediğimi, dürüst, açık ve birbirini kollayan bir aile olmak istediğimi söyledim. Dünyaya karşı biz

-Bir ekip, güçlü ve mutlu bir ekip.

Ve onun sözleri: "Ben senin için doğru kişi değilim." Haklı olduğunu anlamam çok uzun sürdü.

Keşke bizim için farklı olsaydı, Vicky. Gerçekten isterdim.

Ofise dönüyorum ve yeşil günlüğümü açıyorum.

Salı, 25 Ekim 2022

Bunun asla gerçekleşmeyeceğini, anneme verdiğim sözün asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Aslında bunu kabullenmiştim. Zaman geçmişti, dedikleri gibi gençleşmiyordum ve hayatımın bu haliyle iyi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Benim için her şeyi yeniden tanımladın Lauren. Bana neyin mümkün olduğunu gösterdin. Hayattan ne kadar çok şey istediğimi fark etmemi sağladın.

Size söz veriyorum: Çocuğumuzun sevildiğini ve korunduğunu hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana ve çocuğumuza verebileceğim her şeyi vereceğim.

Söylemene bile gerek yoktu Lauren. Artık her şey farklı. Şu anda boşanma dilekçesini düzenliyorum. Avukatım bazı kişisel bilgileri doldurmamı istiyor.

ancak 3 Kasım'dan önce -evet, önce- hazırlayıp dosyalayacağımdan emin olabilirsiniz.

Çarşamba, 2 Kasım, tam olarak, D-Day'den sadece bir gün önce, 10. Yıldönümü. Avukatımla tarihi çoktan kararlaştırdık. Daha önce yapamadı ama sorun değil, bir gün öncesi de bir hafta öncesi kadar iyi. Boşanma dilekçesini sonuçlandırıp dosyalayacağız.

İyi hissettiriyor, bunu kilitlemek, planı sağlamlaştırmak.

Haklısın Lauren, her konuda. Yerleşmek zorunda olmamalıyım. Beni sevmeyen biriyle yetinmek zorunda kalmamalıyım. Çocuk sahibi olmayı reddeden biriyle yetinmek zorunda kalmamalıyım.

Ve Vicky'ye paranın yarısını vermek zorunda kalmamalıyım. Bu onun parası değil. Bizim paramız. Senin, benim ve bebeğin.

Ve bunu Vicky'ye ne zaman söylemem gerektiği konusunda haklısın.

"Dosyayı açtıktan sonra ona söyle" dedin bana.

Planım bu değildi. "Ona önceden söylememeli miyim?"

"Önce dosyala," dedin. "Sonra ona söyle. Güven bana."

Sanırım bu eski bir atasözü, değil mi? İzin almaktansa affedilmeyi istemek daha iyidir.

–

Yeşil günlüğümdeki yazıyı bitirirken saati görmek için telefonuma dokunuyorum.

"Oh, kahretsin."

Saat yediyi geçti. Geç kaldım, sabah sekizdeki dersime çok geç kaldım. Sanırım yaptığım şeye kendimi kaptırdım.

Aceleyle ofisten çıktım, yatak odasının önünden geçtim ve içeri baktım.

Vicky hâlâ uyuyor, nefes alış verişinde hafif bir ıslık sesi var.

Keşke her şey farklı olsaydı.

53

Vicky

Bir kâbustan uyanıyorum, gözlerimi açtığımda acı dolu bir ağlama sesi kayboluyor. Yatakta doğrulup telefonumu aldım. Saat neredeyse sabahın dokuzu.

Geriniyorum, banyoyu kullanıyorum ve yatak odasından çıkıyorum. Koridorun sonunda, Simon'ın ofisinin ışığı hâlâ yanıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Elektrik israfından ne kadar nefret ettiğimi, yıllarca maaş gününden maaş gününe yaşamanın bir kalıntısı olan kuruşları ne kadar kıstığımı biliyor. Bazen ışıkları sadece beni iğnelemek için açık bıraktığını düşünüyorum, küçük bir şaka.

Alt kattaki mutfağa iniyorum. Kahve var, Simon'ın sabahın köründe ilk kalktığında yaptığı demlikten arta kalanlar. Genellikle, kalktığımda beni bekleyen taze bir termos yapar. Ve genellikle, seyahat kupası gitmiştir.

Bu sabah taze kahve yok. Seyahat kupası mutfak adasının üzerinde, üstü kapalı, boş bir şekilde duruyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış ve aceleyle kapıdan çıkmış olmalı. Merdivenlerden aceleyle indiğini duyduğumu sandım. Simon geç kalmaktan nefret eder, nefret eder, nefret eder.

Kendi kahvemi yapıyorum ve bir fincan yukarı taşıyorum. Simon'ın ofisinde yanan ışığa baktım.

Ofisine girdiğimde, kişisel dizüstü bilgisayarı masanın üzerinde açıktı ve yanında yeşil bir not defteri duruyordu.

Ekran koruyucu açık, Sam Amca'nın Pac- Man, Pac-Sam olarak ekranda hareket ederken anayasal hakları yalayıp yuttuğu bir çizgi film.

Masaya oturdum ve klavyeye dokundum. Şifre kutusu beliriyor.

Şifre listesini bulmak için çorap çekmecesini karıştırmama gerek yok. Bilgisayarının şifresini zaten biliyorum.

Ben I_Love_Vicky.

54

Simon

Dersten sonra Chicago Title & Trust Binası'na yürüdüm. Her zamanki rutin, Starbucks, lobide oturmak, telefonu açmak, SIM kartı takmak. Saat 10'da bir mesaj gönderdim:

Merhaba prenses.

Çabucak cevap veriyor:

Merhaba, Beyaz Atlı Prens. Nasılsın?

"Büyüleyici" kelimesi genellikle benimle ilişkilendirilen bir kelime değildir. Cevap veriyorum:

Senden başka hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Bu sabah hangi vakayı öğrettiğimi unuttum. Beni uçurdunuz, bayan.

O da cevap verir:

Şu anda gerçekten konuşamam. Bu gece de iyi değil. Ama yarın?

Mesaj atarım:

Yarın, kraliçem. Çok yakında, ihtiyacımız olan tüm zamana sahip olacağız.

Telefonu kapatıyorum, SIM kartı çıkarıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bunu gerçekten yapıyoruz.

-

Hukuk fakültesindeki ofisime dönerken, en sevdiğim kişinin diğer yönden geldiğini görüyorum. Herhangi bir günde, Dekan Comstock ile sohbet etmek için kendimi zorlamaktansa bir ağacın kabuğunu yemeyi tercih ederim.

Ama kaçacak ya da saklanacak havamda değilim. Şimdi değil. Beni gördüğünde ifadesi değişiyor.

"Merhaba Simon," diyor, ellerini ceplerine sokarak, geleceğimizde bir tokalaşma olduğu izlenimine kapılmayayım diye. "Sürprizlerle dolu değil misin?"

Başvuru döneminin son saatlerinde tüm materyallerimi teslim ettiğimden beri konuşmadık. Duyduğunda yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim.

"Aramızda bir anlayış olduğunu sanıyordum," diyor.

"Hiçbir şeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum Dean."

"Hayır, bu doğru. Ama ben senin benim senin çıkarlarını gözetiyor. Senin ..." "Benim neyim? İğrenç geçmişim mi?"

"Madem öyle diyorsun, evet."

Koridorda yalnız olduğumuzdan emin olmak için ben de onun gibi etrafıma bakıyorum. Hafifçe eğildim ve sesimi alçalttım. "Beni fakülteye mi atacaksınız Dekan? Planınız bu mu?"

"Daha önce de söylediğim gibi Simon, adaylar arasındaki her türlü yakın yarışta insanlar doğal olarak -"

"Tiebreakers, evet, hatırlıyorum," diyorum. "İkimiz de benim daha iyi bir profesör olduğumu biliyoruz. Ben daha iyi bir akademisyenim. Bu işi hak eden benim."

"Fikrinizi söylemeye kesinlikle hakkınız var."

"Diğer herkes de öyle. Esaslara göre. Esaslar üzerine, Dean.
Söylenti, dedikodu ya da ima değil."

"Simon, ben fakülteye neyi uygun görüp görmeyeceğini dikte edemem-"

"Sende o cesaret yok," diyorum.

Dekan geri çekildi. "Bir daha söyle?"

"Elbette, tekrar söyleyeceğim. Sende o cesaret yok Dean."

Bunu yaşlı adam için söyleyeceğim, iyi bir poker yüzü var. Gözleri parlıyor ve çenesi sertleşiyor, ama bunun dışında iyi bir görüntü sergiliyor. Hatta küçük bir kıkırdama bile çıkarıyor.

"Dostum, beni hafife alma hatasına düşme," diyor.

Omzunu okşadım. "Komik," diyorum. "Ben de tam sana aynı şeyi söylemek üzereydim."

55

Hristiyan

Her sabahki gibi işe geldim. Resepsiyonistim Emily'ye hızlıca bir merhaba dedikten sonra ofisime geçiyorum. Aslında bir finans adamı olmadığım için bu ofise gerçekten ihtiyacım yok, ama görünüş görünüştür. Ayrıca, her gün bütün günümü evde geçirirsem çıldıracağım. Manzara değişikliği iyi geliyor.

Bazen gerçekten çalışıyorum. Gerçi "çalışmak" piyasaları kontrol etmek ve yatırımları tahmin etmek değil; hedefleri araştırmak ve bir sonraki girişim için diğer şehirleri düşünmek. Ama artık Vicky'yi ve onun yirmi bir milyon dolarını bulduğuma göre, başka hedeflere ihtiyacım kalmadı. Yakında işim bitecek.

Geçici bir ajanstan bulduğum ve yarı zamanlı olarak üniversiteye giden on dokuz yaşındaki Emily için oynadığım rolün aynısını Vicky için de oynuyorum, zengin, dahi bir para babası ve sadece birkaç tane çok zengin müşterisi var. Bu müşterilerin çoğunun yıllardır benimle çalıştığını, dünyanın dört bir yanında yaşadıklarını ve kişisel cep telefonu numarama sahip olduklarını açıkladım, bu yüzden şehir merkezindeki bu ofisim aslında bir ofis olarak işlev görmüyor.

Emily'nin beni, bir ofis ve resepsiyonist masrafının sadece cep harçlığı olduğu, sadece ofis diyebileceği bir yer isteyen, aşırı zengin, aşırı zeki eksantriklerden biri olarak gördüğünü tahmin ediyorum. Ama şikayet etmiyor. Neden şikayet etsin ki?

Bu onun için mükemmel bir uyum. DePaul'da sabah ve gece dersleri var ve benim için sadece öğleden sonraları çalışıyor. Neredeyse tüm zamanını masasında ödev yaparak geçiriyor. Görünüşü kurtarmak için şirketin birkaç faturasını ödemesine izin veriyorum ve arada sırada ona araştırma ödevleri veriyorum. Ama bu iş onun için parkta yürümek gibi.

Saat 11'i biraz geçe telefonum çaldı. Normal cep telefonum değil. Kullan at telefonum, Vicky için kullandığım. Onun için özel bir telefonum olduğunu bilmiyor ama bu gerekli. Parasını aldıktan sonra aramızdaki tüm bağlantıları kesmem, kendime dair her türlü izi onun hayatından, onunkini de benimkinden çıkarmam gerekiyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyor Vicky, nefesi kesilmiş bir halde. "Ne oldu? İyi misin?"

"Hayır, kesinlikle iyi değilim. Neredesin?"

"Ofisteyim."

"Ofisine gelmek istemiyorum. Başka bir yerde buluşabilir miyiz?"

-

Arabamı içeri çektiğimde Vicky garajımın yanındaki sokakta duruyordu. Üzerinde bir sweatshirt ve kot pantolon vardı, makyajsızdı, saçları dağınıktı. Onu hiç böyle görmemiştim. Buna aldırmıyorum - aslında görünüşü hoşuma gidiyor - ama yüzündeki gergin ifade beni geriyor.

Arabadan indiğimde mavi bir çantayı omzuna atıyor ve "Üst katta" diyor.

Onu merdivenlerden daireme kadar takip ediyorum. Çantasından bir dizüstü bilgisayar ve yeşil bir not defteri çıkarıyor, onları mutfak masasının üzerine koyuyor ve kriptonitmiş gibi işaret ediyor.

"Beni terk edecek," diyor sesi titreyerek. "Daha önce boşanma davası açacak.

Kasım . . . Kasım'ın üçü."

"Bekle, ne?" Dedim. "Sadece ... bir saniye bekle."

"'Bir saniye bekle' mi? Tamam, o *sürtük* Simon'ı ve parasını çalarken bir saniye bekleyeceğim. *Benim paramı*. *Benim* lanet paramı."

"Serseri kim? Sadece-"

"Lauren," diye tükürdü. "Lauren Lemoyne. Gençken çıktığı sürtük. Hatırladın mı?"

"Evet, birinin kalbini kırdığını söylemiştin-"

"Görünüşe göre geri kazanmış. Şehre geri döndü, birlikteler ve evlenecekler!"

"Eminim aşırı tepki veriyorsunuzdur."

"Aşırı tepki mi veriyorum?" Ekranı karanlık olan dizüstü bilgisayarı açıyor ve bir şifre giriyor. Ekran canlanıyor.

Bu bir mahkeme belgesi. Avukat değilim ama hedef aldığım pek çok kadın arasında boşanma dosyalarından payıma düşeni gördüm. "Evliliğin Feshi için Dilekçe" yazıyor, resmi ifade. Simon Peter Dobias, dilekçe sahibi, v. Victoria Lanier Dobias, davalı, Cook County Bölge Mahkemesi'nde. "Taraflar arasında, evliliğin telafi edilemez bir şekilde sona ermesine neden olan uzlaşmaz farklılıklar ortaya çıkmıştır. Geçmişteki uzlaştırma çabaları başarısız olmuştur ve gelecekteki uzlaştırma girişimleri de uygulanamaz olacaktır."

Hay sikeyim. Simon, Vicky'den
boşanıyor. "Hâlâ aşırı tepki
verdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bekle, bekle."

Yeşil kapaklı defteri açtım. Bir çeşit günlük, kalemle yazılmış. Tarihli kayıtlar var. İlki, 4 Temmuz.

"Tanrım, buna *inanamıyorum*," diyor Vicky. "*Dokuz gün* oldu
onuncu yıldönümümüze çok az kaldı. Dokuz gün!"

Boğazımı temizledim ve ilk girişi okudum. "'Bugün kulübe gelmemin tek nedeni, birkaç yıldır ilk kez, senin 4 Temmuz şenliklerinde olabileceğini düşünmemdi,'" diye okudum. "Mayıs ayındaki o günden beri seni düşünüyordum-"

"Evet, görünüşe göre geçen Mayıs ayında Michigan Avenue'da onu görmüş ve zavallı küçük kalbi pıt pıt atmaya başlamış. Sonra da onu tekrar gördüğünde aynada replik provası yapıyormuş."

Bir sonraki yazı, 15 Temmuz. Simon ve Lauren bir kafede buluşuyorlar. "'Ve sonra öpücük,'" diye yüksek sesle okudum. "Bunu başlatmak bana kalmış olsaydı, emin değilim ki
-'"

"Ona bağlı olsaydı." Vicky homurdanıyor. "*Asla* ona bağlı olmazdı. Gözünü ona dikti. Bütün bu oyunu oynadı. Onunla bir keman gibi oynuyor. Onun parasını istiyor!"

"Bunu bilmiyorsun," diyorum. "Hadi-"

"Sanırım bunu biliyorum. Okumaya devam et. İstersen sonunu kes, böylece o küçük *sürtüğün* onun için bacaklarını açması, onunla edepsizce konuşması ve onu manipüle etmesiyle ilgili daha fazla açıklama dinlemek zorunda kalmayayım. Onu küçük parmağında oynatıyor."

Son birkaç girişi okudum, şimdi oturuyordum, ilk şok sona ermişti ve midemin çukurunda giderek artan bir ağrı oluşuyordu.

"Hamile mi?"

"Simon'a öyle söyledi," diyor. "Kıçım, o hamile."

"Sence bunu o mu yapıyor-"

"Herkes hamile olduğunu söyleyebilir. Son birkaç günlük yazısını okudun mu? Onuncu yıldönümümüzden önce boşanma davası açması için onu ikna etmeye çalışıyor. Ve o da

Direniyor. Kadın ısrar ediyor, adam hayır diyor. Sonra birden hamile mi kaldı? İmkânı yok. Hayatta olmaz." Başını sallıyor, yüzünde acı bir gülümseme var. "Simon'la beni ayıran şeyin bu olduğunu biliyor. Ben çocuk istemiyorum. O biliyor. Bu yüzden her şey başarısız olduğunda hamile kartını oynuyor, o küçük işbirlikçi-"

"Şunu okumama izin ver, Vicky. Hepsini okumama izin ver." "Hızlı oku," diyor. "Fazla zamanım yok."

-

Hızlıca okudum, önemli noktaları sindirmeye çalıştım. Simon'ın aşık bir köpek yavrusu gibi konuştuğu romantizmin başlangıcı. Vicky'nin bana daha önce söylediği gibi Lauren onun ilk aşkıymış. Bu sayfalarda da öyle davranıyor. Kalbini kırmış ama neredeyse yirmi yıl sonra Chicago'ya geri dönmüş. Chicago'ya, Grace Village'a geri dönmüş, kendini lanetli bir evliliğin içindeymiş gibi hissediyor ve görünüşe göre Simon da öyle.

Simon'ın emanet parasını ele geçirmesi ne kadar sürdü acaba? Uzun sürmüş olamaz. Burada Simon'ın babasının hukuk bürosunda çalıştığı yazıyor, yani Teddy'nin zengin olduğunu biliyor olmalı. Ve Teddy'nin öldüğünü bir noktada öğrendiğine şüphe yok. Simon'a çok para miras kaldığını önceden biliyor olmalı.

Sonra da cazibesini konuşturdu.

Ağustos'un on altısına kadar: "Fahişeniz olmamı mı istiyorsunuz, Profesör Dobias?"

Ağustos'un otuzunda, Simon bile bağımlı olduğunu biliyor, bununla mücadele ediyor: "Sen benim bağımlılığım mısın, Lauren?"

Ama yine de Simon'ın vicdanı onu ele geçiriyor. Teddy'nin Simon'ın annesini nasıl aldattığını ve Simon'ın bu döngüyü nasıl tekrarladığını 12 Eylül tarihli yazısında anlatıyor. "Hor gördüğüm adam oldum." Görünüşe göre

Lauren'a her şeyi anlattı ve Lauren da ona aldığı pembe telefondan şifreli bir mesaj göndermiş olmalı, Simon'ı tanışana kadar acı içinde bırakan o konuşmalıyız mesajlarından biri. Ve sonra, evet, Lauren iyidir-evlenirsek aldatmayacağımızı söyledi!

Aferin Lauren. Bir gece boyunca onu kaybetme ihtimalini düşünmesine, onsuz ne yapacağını merak etmesine izin verdi ve sonra evlilik fikrini ortaya atarak bu fikrin aslında ondan geldiğini düşünmesini sağladı.

Sonra da kancasını ona taktı. Simon bulutların üzerindeydi. Bunun hayalini kuruyordu. Vicky'ye söylemekten korkuyordu, evet, ama bunun dışında hiç olmadığı kadar mutluydu.

Lauren zekiydi. Bu konuda çok açık değildi. Vakıf parası hakkında konuşmaya başlamak için Ekim ortasına, yani geçen haftaya kadar bekledi.

Ve sonra, bu son girişler, geçen haftanın sonu ve bu hafta. Vicky bunu doğru okumuş. Simon boşanma dilekçesini ne zaman vereceğini düşünüyordu. Lauren, eski üniversite denemesini yapıyordu ve zaman zaman oldukça sertleşiyordu. Lauren, "Siz ikiniz aşık değilsiniz ve hiçbir zaman da olmadınız," dedi. "O seni hiç sevmedi Simon. Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Ve sen baktın. Şimdi de gözünü, tadını alabileceği kadar yakın olan o güven parasına dikmiş durumda."

Lauren bu konuda yanılmamış. Vicky paranın tadına bakabilir.

Ben de yapabilirim.

Ama evet, Lauren her şeyi ayarladı. Simon'ı her adımda manipüle etti. Hamilelik bombasını patlatmak çok güzel bir şeydi. Her şey başarısız olursa bir Hail Mary, ve her şey başarısız olmuştu. Simon'ın Vicky'ye olan sadakati çok derindi, bu yüzden Lauren nükleer seçeneği devreye soktu - Vicky'nin ona vermeyeceği tek şeyi.

Bu Lauren'dan hoşlanmayı öğrenebilirim. Facebook'ta baktım da, kesinlikle ondan hoşlanmayı öğrenebilirim. O A sınıfı, hiç şüphe yok.

Ama o benim yolumda. Ben Vicky'ye ulaşmadan o Simon'a ulaşmış olabilir ama ben adil oynamam. O para benim ve onun beni yenmesine izin vermeyeceğim.

Vicky etrafta volta atıyor, içinden küfrediyor, bazen içinden küfretmiyor, bir ara neredeyse oturma odamın duvarında bir delik açıyordu. Defteri kapattığımı görünce endişeyle başını sallayarak mutfağa doğru yürüdü.

"Boku yedim, değil mi?"

Tüm emeğimin, emeklilik paramın kaybına bakarken şaşırtıcı derecede sakinim. Ama paniğe kapılmak o parayı bulmama yardımcı olmayacak. Bir rakibim var ve oldukça zorlu görünüyor ama bu benim ilk yarışım değil.

Ve hiç kaybetmedim.

"Evlilik yıldönümünüzden bir gün öncesine kadar dosyalama yapmayacak," diyorum. "Kasım'ın ikisinde. Ne yani, yarından bir hafta sonra mı?"

Vicky bir çiviyi çiğneyerek başını sallar.

"Asıl soru şu: Şimdi ne yapacağız?"

"Sana ne yapmak istediğimi söyleyeyim," diyor. "Onun boynunu kırmak isterdim."

"Peki ya böyle bir şey olursa?" diye soruyorum. Vicky göz kırpıyor, ifadesi değişiyor.

"Onu önemsediğini söyledin," diyorum. "Onu ne kadar önemsiyorsun?"

Vicky pencereye doğru yürür, sokağa bakar. Tahminimce son kırk beş dakikasını kendine bu soruyu sorarak geçirdi.

"Eğer onuncu yıldönümümüzden önce ölürse," diyor, "para vakıfta kalır. Ben bir kuruş bile alamam. Evlilik malı olmayacak."

İlginç bir cevap. İlginç çünkü *ben asla böyle bir şey yapamam, Simon'a asla zarar veremem* demedi. Sadece işe yaramayacağını söylüyor. Bu da açık fikirli olduğunu gösteriyor.

"Lauren evli," diyorum. "Conrad adında biri mi?" Bir elini çevirdi. "Görünüşe göre."

"Ona ilişkimizi anlatmaya ne dersin?"

"Muhtemelen zaten biliyordur," diyor Vicky bana dönerek. "Bilmiyorsa da ne olmuş yani? Görünüşe göre evlilikleri de dibe vurmuş."

Masaya oturdum. Burada pek cevap bulamıyorum.

"O farklıydı," diyor. "Simon mu?"

Başını sallıyor. "Son birkaç gündür daha mesafeli. Bunu pek düşünmedim. Çok sık böyle olur, düşüncelerinde kaybolur. Ben de bir şey düşünmedim."

Bir nefes üflüyorum. "Ya Simon yaralandıysa ama ölmediyse?"

"Hadi."

"Ne demek 'hadi'? Ben ciddiyim."

Vicky bunu bir an düşünür. "Yani, onu iş göremez hale getirecek kadar yaralamak ama öldürmemek, bize 3 Kasım gelip geçene kadar bir hafta kazandırmak gibi mi?"

"Aynen öyle," diyorum.

"Tam olarak mı? Peki bu *tam olarak* nasıl oluyor? Hastanelik edecek kadar sert bir araba çarpması ama onu öldürmeye yetmemesi mi? Onu vurup hayati organlarını ıskalamak mı? Kafasına komaya sokacak kadar sert bir darbe vurmak ama tüm beyin faaliyetlerini sona erdirecek kadar değil mi?"

"Tamam, tamam."

Koluma dokunuyor. "İnan bana, eğer bunu başarabilseydim - Ancak bu mümkün değil."

"Peki. O zaman belki de Vicky Lanier, kocana gerçekten ama gerçekten iyi davranmaya başlamanın zamanı gelmiştir?"

Ne demek istediğimi anlamak için bir an bekliyor, sonra gözlerini deviriyor. "Bu işe yaramaz."

"Çekici olabilirsin."

"O kadar da çekici değil. Simon'la değil."

"Hayır mı? O sayfalarda seni sevdiği yazıyor ama sen onu sevmiyorsun. Belki ona sevdiğini gösterirsin?"

Bunu düşünür ama başını sallar. "Artık çok geç. Bunun olacağından haberim olsaydı, ben de tam olarak bunu yapardım." Elinin tersiyle alnına vuruyor. "Bunu nasıl kaçırdım?"

Bunu kaçırdın, Vicky, çünkü kafanda dolar işaretlerini sayıyordun ve bana aşık oldun.

Sessizce düşünüyoruz. Çaresizlikle dolu ölü hava, düpedüz panik sınırında. Uğruna çalıştığım her şeyin boşa gitmesini izliyorum.

"Ya onunla yüzleşirsem?" diyor. "Açık konuşsam? Ona yalvarabilirim. Bunu yapardım. Yalvarırım. On milyon dolar için yalvarırım."

Evet, ama bu sadece yarısı. Hepsini istiyorsun, Vicky. Ben de istiyorum.

Her neyse, onun fikrini çoktan değerlendirdim ve kendi zihnimde reddettim. "Senin lehine olan tek şey," diyorum, "sana bunu yapma düşüncesinden korkuyor olması. Bu gerilim, bu baskı bizim işimize yarar. Eğer ona bildiğini söylersen, buzlar kırılır, gerginlik ortadan kalkar. O noktada boşanma davası da açabilir."

"Ama o kaltağın ona ne dediğini okudun. Önce dosyala, sonra söyle."

"Biliyorum, biliyorum ama onunla yüzleşirsen durumu daha da kötüleştirirsin. Bu sel kapılarını açacaktır. Senin bildiğini bilmemeli."

Saçlarını kavrıyor ve kısık bir inilti çıkarıyor.

"Gitmek zorundayım," diyor. "Eve geldiğinde dizüstü bilgisayar ve not defteri kayıp olursa, onları gördüğümü anlayacaktır."

"Eve ne zaman gelir?"

"Muhtemelen daha sonra."

"Muhtemelen mi? 'Muhtemelen' pek güvenilecek bir şey değil."

O da aynı fikirde, başını sallıyor. "İşiyle ilgili çok fazla esnekliği var. Bu sabah erkenden bir dersi vardı. Öğleden sonra bir şey yok. Genellikle akşam geç saatlere kadar çalışıyor, hukuk incelemesi makalelerini ve blog yazılarını yazıyor. Ama evet, isterse öğleden sonra eve gelebilir."

"Özellikle de dizüstü bilgisayarını ve günlüğünü evde unuttuğunu fark ederse."

"Kahretsin." Alnına dokunur. "Haklısın. Ben gidiyorum. Altı gibi dönebilirim."

Merdivenlerden aşağıya kadar onu takip ettim ve garajdan çıkmasına izin verdim.

"Hey, Vicky," diyorum kapı gıcırdayarak açılırken, Vicky bir ayağıyla ara sokağa girmiş. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Kullan-at telefon kullanıyorlarmış, günlükte öyle yazıyor?" Ben söylerim. "Onunki yeşil-"

"Onunki pembe, evet. Çok şirin değil mi?"

"Telefonuna bakabilir misin bir bak. Muhtemelen bir yere saklanmıştır."

Vicky bunu düşünür. Yavaşça başını sallar. "Telefonu," der. "Bu iyi bir fikir."

"Ve unutma, her şeyden önce," diyorum. "Senin bildiğini bilmemeli."

-

Vicky beş saat içinde dönecek. O zamana kadar bir plan yapmalıyım.

Telefonumu çeviriyorum. Gavin ikinci çalışta cevap veriyor. "Sana geliyorum," diyorum. "Beynine ihtiyacım var."

56

Hristiyan

Gavin sessiz, gözleri kapalı, Wrightwood Parkı'ndaki bankta oturuyor, ellerini dua eder gibi birleştirmiş.

Son üç saattir bunun üzerinden geçtik, önce öğle yemeği, sonra biralar, şimdi de Lincoln Park'taki evinin yakınındaki parkta yürüyoruz. Dolandırıcılıklarımızı birbirimizden saklamak için ördüğümüz duvarı, isimleri paylaşmama yeminimizi ihlal etmek zorunda kaldım. Vicky'yi sadece "7 Numara" ve Simon'ı da "7 Numara'nın kocası" olarak tanıyordu ama bu yeni gelişmeyle birlikte tüm seçeneklerimi gözden geçirirken, unvanları kullanmaya devam etmek çok zordu, özellikle de üçüncü bir kişiyle -"7 Numara'nın kocasının metresi" denkleme giriyor. Yani artık Gavin Vicky Lanier, Simon Dobias, ve Lauren Betancourt.

Sonunda Gavin gözlerini açar, ellerini iki yana açar ve "Başka bir seçenek düşünemiyorum" der.

"Tanrım, gerçekten mi?" Ama aklıma başka bir tane de gelmiyor. "Sen söyle Nick," diyor Gavin. "Sen şu anda tam ortasında. Bu insanlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

Gerçek şu ki, ben de bilmiyorum. "Vicky'yi tanıyorum," diyorum. "Vicky, anladım. Sorun değil."

"Peki ya bu Lauren?"

Omuz silkiyorum. "Bugüne kadar onun varlığından bile haberim yoktu. Vicky bahsetti bir kez veya iki kez o Simon vardı a ciddi

Gençken kalbini kıran kız arkadaşı ya da her neyse. Ama Simon'ın günlüğünü okurken, demek istediğim, Lauren benim. Benim kadın versiyonum. Gözünü o para çukuruna dikmiş ve kimsenin yoluna çıkmasına izin vermiyor. Benim Vicky'ye yaptığımı o da Simon'a yapıyor."

"Tamam. Tamam. Simon ne olacak?"

"Evet, bu daha zor," diyorum. "Simon hakkında bildiklerimin çoğunu Vicky'den öğrendim. Ama şimdi günlüğünü de okudum ve onun hakkında söylediklerini büyük ölçüde doğruluyor."

"Hangisi?"

"O işe yaramaz, akademik anlamda zeki," diyorum. "İkinci dereceden bir denklemi ezberden okuyabilen ama konserve açacağını kullanmayı bilmeyen bir adam gibi."

Gavin bunu beğendi, başıyla onayladı.

"Kadınlar tarafından yönlendirilmesine izin veriyor, orası kesin," diyorum. "Sırılsıklam aşık oluyor, bu tür şeyler. Kötü bir evliliği olduğunun farkında ama Lauren ona göz kırpmaya başlayana kadar bu konuda hiçbir şey yapmadı."

Gavin, "Ama kulağa oldukça karanlıkta kalabilirmiş gibi geliyor," diyor. "St. Louis olayı gibi."

"İşte olay bu. X faktörü bu. Adamın kin tuttuğu kesin. Yıllardır babasına kızgın ve onu öldürmek için her şeyi planlıyor. Üniversite finalleri haftasında St. Louis'e gidiyor, onu karnından bıçaklıyor, yüzme havuzuna itiyor, sonra buraya dönüyor ve ertesi sabah final sınavına giriyor."

"Bu oldukça soğuk," diye katılıyor Gavin. "Ama biliyor musun, bu her iki taraf için de geçerli."

"Nasıl yani?"

"Bir yandan ona karşı çok dikkatli olmalısın. Onunla ters düşmek istemezsiniz."

"Bu yetersiz bir ifade." Kollarımı geriyorum, gerginliğimi atıyorum.

"Ama öte yandan, St. Louis polisinin hâlâ onun yaptığını düşündüğünü söylediniz. Kanıtlayamadılar ama adamın o olduğunu mu düşünüyorlar?"

"Vicky böyle söyledi. Dava hakkında okuduklarım da bu yönde."

Gavin başını eğiyor, gözlerinde bir parıltı. "Yani bu yardımcı olabilir. Çok yardımcı olabilir."

-

"Fikirlerin üzerinden tekrar geçelim," diyorum. Gavin'in şehir evine geri döndük, güzel bir batı manzarası olan tek yatak odalı bir ev, eğer gördüyseniz tam bir bekâr evi.

"Birinci seçenek," diyor Gavin, bir başparmağını işaretleyerek. "Simon'ı bir süreliğine kenara çekersin. Onu öldüremezsin, çünkü o zaman Vicky de sen de devre dışı kalırsınız, ama onu hastaneye yatıracak ya da bilincini kaybedecek kadar yaralarsın."

"Eğer bunu bir şekilde başarabilseydik, mükemmel olurdu," diyorum. "Ama bu çok zor."

"Anlaştık. Birinci seçeneğe kesin bir 'hayır'."

Gavin bu tür şeylerde iyidir, plan yapmakta ve planlamakta. Düşüncelerini iyi organize ediyor. Ben oldukça iyi bir oyuncuyum ama o daha iyi bir koç.

"İkinci seçenek, en iyi yaptığın şeyi yaparsın ve Simon ile Lauren'ın arasına girmeye çalışırsın," diyor. "O güzel yüzünü kullanıyorsun ve multimilyoner süperstar yatırımcı rolünü oynuyorsun ve Lauren'in ayaklarını yerden kesip Simon'dan uzaklaştırıyorsun. Lauren Simon'ı terk eder, o da sürünerek

Vicky. Bu da mümkün olabilir," diye ekliyor, "ama zaman yok. Tüm bunların bir hafta içinde gerçekleşmesi gerekiyor."

"Çok yapılabilir," diyorum. "Ama evet, zamanım yok."

"Üçüncü seçenek," diyor Gavin. "Lauren'ı tehdit edersin. Onu korkutup kaçırırsın. Ama bu riskli. Bunu nasıl yapacağından bile emin değilim. Kafasına silah dayayıp Simon'dan ayrılmasını mı söylersin? Sonra ne olacak? Bunun nasıl sonuçlanacağından hiç emin değilim."

"Doğru, işe yaramıyor." Kanepede onun yanına oturdum. "Beni Vicky'nin gönderdiğini düşünecektir. Beni başka kim göndermiş olabilir ki? Sonra da *hemen* boşanma davası açar."

"Yani geriye tek bir seçenek kalıyor, dostum." Gavin sırtımı sıvazladı. "Ve soru şu: O yirmi bir milyon doları ne kadar çok istiyorsun?"

57

Vicky

"O halde geriye tek bir seçenek kalıyor," diyor Christian, evinin oturma odasında dururken.

"O da ne?" Kanepeye oturmuş, aslında hiçbir zaman seçenek olmayan diğer seçenekleri indirmesini dinledikten sonra söylüyorum.

Saat altı buçuk. Grace Park'a geri döndükten sonra bugün ikinci kez Christian'ın evine geldim, Simon'ın dizüstü bilgisayarını ve yeşil günlüğünü evdeki ofisinde masanın üzerindeki yerlerine geri koydum, sonra da evden barınağın web sitesi üzerinde biraz çalıştım ya da en azından biraz çalışmaya çalıştım, Christian'ın ne bulacağını merak ediyorum.

"Ve bunu yapacağımızı söylemiyorum," diyor Christian. "Ama başka bir yol düşünemiyorum-"

"Tükür onu," diyorum.

"Tamam." Beni sakinleştirmek istercesine elini uzattı. "Tüm öğleden sonramı olası tüm planları gözden geçirerek geçirdim ve bence amacımıza ulaşabilecek tek plan bu."

"Konuş," dedim.

"Şey, biz ... bilirsiniz." Eliyle bir silah yapıp kafasına doğrultuyor. "Bilirsin işte."

Ona bakıyorum.

"Onu uzaklaştıracağız," diye fısıldar.

"Lauren'ı *öldürmeyi* mi kastediyorsun?"

"Ben ... evet. Evet," diyor.

Bunu bulması bütün öğleden sonrasını mı

aldı? Benim on saniyemi aldı.

"Bunu söylemenden korkuyordum," diyorum.

Aslında bunu söylemeyeceğinden ve bu fikri benim ortaya *atmam* gerekeceğinden korkuyordum. Ama ondan gelmesi çok daha iyi oldu.

"Aşırı olduğunu biliyorum." Ellerini açıyor. "Onu korkutup kaçırmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum. Uygulanabilir tek seçenek onu denklemden tamamen çıkarmak. Bunu yapacağımızı söylemiyorum, sadece ..."

"Bunu durdurmanın tek yolu bu." "Evet,"

diyor.

"Uh-huh." Başımı salladım. "Ve ...

varsayımsal olarak-" "Doğru, sadece

varsayımsal olarak."

"-Bu nasıl olur?" Ona bakıyorum. "Simon'ın onunla bir ilişkisi varsa, muhtemelen her yerde bir iz bırakmıştır. Eğer kadın ölürse, vurulursa, bıçaklanırsa, boğulursa ya da her neyse, ilk bakacakları kişi onunla ilişkisi olan adam olur. İkinci bakacakları kişi ise o adamın *karısıdır.*"

"Evet, Simon, sen ve Conrad'ın Güpheli olacağını düGünüyorum," diyor Christian. "Sen de tam orada olurdun. Ve eğer herhangi bir Gekilde Güpheliysen ya da Simon olsa bile, Simon'ın parasını alabilecek durumda olmazsın. Üzerinde çok fazla inceleme olur."

"Haklısın," diyorum. "Kesinlikle haklısın."

"Bu yüzden düşünüyorum ki ... . Bunu yapan kişi ben olmalıyım," diyor.

"*Sen* . . . ?" Ona bakıyorum. "Ama ..."

"Ama ne?" diyor. "Kendin söyledin, bunun yakınında bile olamazsın. Seninle ilgili her şeye dikkatle bakacaklar."

"Biliyorum ama Christian, sen bu kadar başarılısın- Bu kadar paran var ve çok başarılısın. Böyle bir şeye bulaşmak zorunda değilsin."

Bana doğru ilerledi, diz çöktü ve elimi tuttu. "Bu para senin için her şey demek. Yeni bir hayat için bir şans."

"Benim için, evet. Ama senin için? Senin Tanrı'dan daha çok paran var." "Bunu kendim için yapmayacağım," diyor. "Ben bunu
sen."

"Yapamam. Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Sormadın." Yüzüme dokunuyor. "Hala senin hakkında ne hissettiğimi anlamıyorsun, değil mi?"

Yere bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben hiç ... ... içinde bulunmadım.
Ben hiç-"

"Ben de öyle," diyor. "Seninle tanışana kadar. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim."

Gülüyorum. "Yapabileceğimi sanmıyordum."

Gömleğime uzanıyor, düğmelerini açmaya başlıyor. "Bunu senin için yapacağım," diyor. "Eğer senin için sorun olmazsa. Senin için sorun olmamalı."

Eğer benim için sorun değilse?

Bununla yüzde yüz, kesinlikle, tamamen, tamamen iyiyim.

Neden seninle olduğumu sanıyorsun, Christian? Seni önemsediğim için mi? Seksi olduğun için mi? Senin devasa, zonklayan erkekliğine doyamayan "yalnız bir eş" olduğum için mi?

Lütfen. Seni bu görev için seçtim. Lauren'ı seninle tanışmadan önce de biliyordum. Bugün sana söylemeye karar verdiğim gündü. Ofisine ilk girdiğim andan beri bunu planlıyordum.

Sen başarılı bir yatırımcı değilsin. Sen Nick Caracci'sin, benimle turnayı gözünden vurduğunu sanan beş para etmez bir dolandırıcı, bir üçkağıtçı.

O parayla asla yatırım yapmayacaktın. O paraya *yaklaşmana* asla izin vermeyecektim.

Sadece Lauren Betancourt'u öldürmeme yardım etmeni istiyorum.

58

Hristiyan

Güzel. Şimdiye kadar Vicky ile çok iyiydik. Bana katılıyor. Bunu kabul etmeye istekli.

Bir süre kaynamasına izin verdim. Tüm planı bir anda ona anlatıp onu bunaltmak istemiyorum. Ama Gavin ve ben ilk taslağı oluşturduk.

Bir kere, Cadılar Bayramı'nda olmak zorunda. Şu andan Simon'ın boşanma avukatına gideceği 2 Kasım'a kadar mantıklı başka bir gün yok. Bugün ayın 25'i Salı. Yarın ya da ertesi gün -Çarşamba ya da Perşembe- çok erken. Bundan daha fazla zamana ihtiyacım var. Hafta sonu işe yaramayacak. Cuma, Cumartesi, o geceler çok belirsiz ve Lauren'in Facebook sayfasına bakılırsa, o geceleri kız arkadaşlarına ayırıyor gibi görünüyor, genellikle de şehir merkezinde.

Ve otuz birinci Pazartesi -Cadılar Bayramı- mükemmel, değil mi? Çoğu insan evde olduğu için şaka mı şeker mi diye soranlara cevap verebilir. Etrafta anonim olarak dolaşmamı sağlayacak bir kostüm giyebilirim. Kostümün içine ya da sahte bir şeker ya da şaka çantasına silah saklayabilirim. Yılda bir kadının yüzünü gizleyen bir adama kapısını açtığı tek gün.

Ama dediğim gibi, Vicky'ye bir kerede vurmak istemiyorum, bu yüzden ona bir Nicky Special veriyorum, onu dik tutarak, duvara yaslayarak, bacaklarını sararak beceriyorum.

Sırtımın etrafından dolanıp, orgazm çığlıkları atana kadar onu deliyor. Bahse girerim Simon *bunu* ona hiç yapmamıştır. Eminim onu ayakta tutamamıştır. Onu boşaltmak uzun sürmez. Genelde sürmez. Ve cinayet hakkındaki tüm konuşmalar muhtemelen afrodizyak etkisi yapıyordur. Benim için öyle olduğunu biliyorum.

Bu ona, küçük Simon'la işi bittikten sonra ne kadar büyük bir anlaşma yapacağını hatırlatmaya yardımcı olacaktır.

-

Sonrasında güzelce gevşedi, benim gömleğimi giydi ve bir şişe suyla kanepede otururken başka bir şey giymedi.

"Cadılar Bayramı mı? Bu ... bu *harika*," diyor ben ona her şeyi anlattıktan sonra. "Bir de Grace Village var, biliyorsunuz o kasaba saat yedide karanlığa gömülüyor."

Ben bilmiyordum. Ama şimdi anlıyorum, çünkü o ritüeli açıklıyor. "Herkes saat yedide ışıkları kapatıyor" diyor. "Yani belki
ondan hemen önce ortaya çıkabilirsin. Son bir kişi için kapıyı açabilir."

Belki de. Bunu yaptığıma hala inanamıyorum. Birini vuracağım. Birini öldüreceğim. Bu yedi heceyi kafamda tekrarlıyorum.

Yirmi bir milyon dolar.

Tamam. Bu kısım kolaydı. Bir sonraki kısım olmayabilir. Gavin ve ben bunu tartıştık ama düşündükçe onun haklı olduğunu anladım.

Başlıyorum.

"Dinle, bir şey daha var," diyorum. "Polisi düşünüyorum. Lauren'i bulduklarında ne düşüneceklerini..."

"Ölü. Lanet olası ölü."

Beklediğimden biraz daha gayretli. Ama öfkesini sevdim. Öfke iyidir. Tamamen içinde.

"Evet," diyorum. "Söylediklerinde haklısın Vicky. Simon'ın onunla bir ilişkisi olduğunu anlamak onlar için ne kadar zor olacak? Muhtemelen çok değil. Oldukça eskiye dayansa bile onunla bir geçmişi var. Ve öğleden sonra aşk seansları için onun şehir merkezindeki lüks apartmanına mı gidiyor? O binanın personeli var, güvenliği ve kapıcıları var ve-"

"Eminim polisin bunu anlaması zor olmayacaktır," diyor. "Beni endişelendiren de bu. Simon'a baktıklarında bana, yani karısına da bakacaklar."

"İşte bu düşünce de burada devreye giriyor," diyorum. "Eğer zaten ona ve dolayısıyla sana bakacaklarsa . . . belki de Simon'a odaklanmalarına yardımcı olabiliriz?"

Ayağa kalkıyor, dikkat kesiliyor. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki... Belki polisi Simon'a yönlendirmenin bir yolu vardır-"

"Simon'*a komplo* kurduğumuzu mu söylüyorsun?"

Ellerimi kaldırıyorum. "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum, Vicky," diyorum. "Hepsi bu-"

"Hm." Vicky ayağa kalkar ve volta atmaya başlar.

Bu hayır demek değil. Bunu düşünüyor gibi görünüyor, yavaşça yürüyor, uzaklara bakıyor, hayal ediyor.

"Onu önemsediğini biliyorum ama-"

"Bu Lauren'ı becerdiğini öğrenmeden önceydi," diye tersliyor. "Ve *beni* paramdan ediyordu."

Bu tepkiyi aklımda tutmam gerekecek.

Vicky'nin parası. Uzak bir yere uçsam iyi olur.

Bu fikrin kafasında yer etmesine izin verdim. Ben kahve koyup bir fincan içerken Vicky etrafta dolaşıyor, kendi kendine mırıldanıyor, ara sıra başını sallıyor, olayların bu şekilde gelişmesine hâlâ inanamıyor. Simon'a duyduğu öfkeyle

Bunun olmasına izin verdiği için kendini suçluyor ve durumu düzeltmek için ne kadar ileri gidebileceğine karar veriyor.

Yirminci kez oturma odasının ortasına geldiğinde durur, döner, elleri çıplak kalçalarında, başını sallar. "Hadi yapalım şu işi. Polislerin gözlerinin Simon'dan bana kaymadığından emin olalım. O hilebaz herifi tuzağa düşürelim." Parmağını sallıyor. "Ve bunu nasıl yapacağımı *çok* iyi biliyorum."

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜN

59

Jane

Jane Burke, polislik kariyerinin en uzun gününün sonunda Betancourt'ların evine geri dönerken lise anıları zihnini meşgul etmektedir.

"Rob," diyor cep telefonundan, AirPods'u kulağında.

"Hey, Jane," diyor kardeş departmanları Grace Park Polisi'nden Çavuş Robert Dalillo. *"Orada gerçek bir suç işlediğinizi duydum."*

"Ve tahmin et kim yakaladı?"

"Öyle mi? Aferin sana. Neye ihtiyacın var?"

"Simon Dobias'ı liseden hatırlıyor musun?"

"Um . . . hayır. Yapmalı mıyım? Benim sınıfımdan mıydı yoksa senin sınıfından mı?"

"Benimki," diyor Jane. "Gerçekten zeki bir çocuk. Okul birincisi. Mezuniyette konuşma yaptı."

"Benden daha genç o kadar çok çocuk tanımıyordum."

"Tamam, her neyse, kayıtlarınızda Simon Dobias'ın 2004 yılında yaptığı bir şikâyet var."

"Bu senin cinayetinle mi ilgili?"

"Kim bilir, ama acaba onun hakkında elinizde ne varsa bana verebilir misiniz? Simon Dobias. D-O-B- I-A-S."

"Tamam, tabii Jane. Sabah ilk iş. Sence bu kadını senin sınıfından bir çocuk mu yaptı?"

"Bunu bilmek için çok erken," diyor Jane arabasını Lathrow'da Betancourt'ların evinin yanında durdururken. "Yarın konuşuruz. Gitmem gerek."

-

Jane, Betancourt'ların evinin ön kapısında kendisini karşılayan Büyük Suçlar adli tıp biriminden Ria Peraino'ya "Bana bütün gün burada olmadığını söyle" der.

"Hayır, eve gittim, çocukları yatırdım ve geri geldim. Bir süre başka işlerle meşgul olacağını biliyordum. Ayrıca, bunu gece yapmak daha kolay. Bütün bu pencereler sayesinde gündüzleri bu eve çok fazla güneş ışığı giriyor."

Jane eldivenlerini giyer, ayakkabılarının üzerine lastik geçirir ve Ria'nın dikkatli rotasını izleyerek dolambaçlı merdivenlerden ikinci kata, olayın gerçekleştiği, saldırganın Lauren'a vurduğu, onu etkisiz hale getirdiği ve ilmiği boynuna geçirdiği sahanlığa çıkar.

Ria ahşap zemine sprey şişesinden luminol sıkıyor, *vın vın* sesi Jane'e kendi dairesinin temizliğe ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlatıyor. "Hazır mısın?"

"Hazır," diyor Jane.

Ria koridorun ışıklarını söndürerek onları karanlığa gömdü. İkinci kattaki koridor boyunca parlayan mavi desenler belirir, noktalar, küçük su birikintileri ve çizgiler, luminolün kandaki demir kalıntılarıyla karışmasından kaynaklanan kemilüminesans reaksiyonu.

Her zaman olduğu gibi, düşünülenden daha fazla kan var. Koridorun zeminine sıçrayan kan, trabzanla antika masanın arasındaki alanda küçük bir mürekkep lekesi şeklinde görülüyor.

"Saldırgan kafasının sağ arka tarafına, muhtemelen tam buraya vurmuş," diyor Ria, işaret parmağı sadece mavi kanla kontrast oluşturarak görülebiliyor. "En kalın

Kan damlacıkları genellikle en yakın olanlardır, daha sonra yaraya olan mesafe arttıkça damlacıklar küçülür."

Jane gözleriyle çizgiyi takip eder.

"Çok fazla kan yoktu ama başındaki yara o kadar da ciddi değildi."

"Sonra koridordaki küçük masanın yanında daha fazla kan var," diyor Jane. "Telefonu bulduğumuz yerde."

"Evet, bu ilginç, değil mi?"

Ria luminol solüsyonunu masanın üzerindeki kana yeniden püskürterek daha da parlak bir mavi ışıltıyla aydınlatır.

"Kan lekeleri," diyor Ria. "Telefon yerde birkaç metre kayarak masanın altına kadar geldi. Sonra ikinci kez masanın altına kadar kaydı."

Jane görüyor. İlk leke duruyor, sonra masanın altında kaybolmadan önce biraz farklı bir yönde, belki on ya da on beş derecelik bir açı farkıyla yeniden başlıyor.

"Benim için tuhaf olan şu," diyor Ria. "İlk kan lekesi, tamam. Bu, boğuşmanın olduğu yerden yere doğru kayan telefon. Telefonun üzerinde biraz kan var ve kanı gezintiye çıkarıyor."

"Doğru. . . . ?"

"Bu birkaç şekilde gerçekleşmiş olabilir. Büyük ihtimalle saldırgan kadını etkisiz hale getirmiş, koridorda yakalamış, ona vurmuş ve kan sıçramasına neden olmuş, ardından kadın yere düşmüş ve telefon da kayıp gitmiştir."

"Belki de suçlu telefonu atmıştır," diyor Jane. "Ondan uzak tutmak için."

"Belki de. Ya da belki düşürdü ve mücadele ederken kazayla elini uzatıp düşürdü. Kim bilir? Sorun bu değil. Telefonun ilk seferinde yerde kayması benim sorunum değil."

"Senin sorunun ne?"

"Telefon *ikinci* kez kayıyor. Açıda küçük bir fark var, değil mi?"

"Evet, hiç şüphe yok."

"Bu, telefonun ikinci, bağımsız bir hareketi."

"Katılıyorum," diyor Jane. "Telefon bir saniye hareket ettirildi
zaman. Muhtemelen boğuşma sırasında yerde kaymış, sonra biraz farklı bir açıyla ikinci kez kaymıştı. Belki de çaresizce 911'i aramaya çalışırken tekrar ona doğru atladı. Ya da belki de suçlu, onun elinden uzak durduğundan emin olmak için tekmeleyerek uzaklaştırdı."

"Elbette, teoride hepsi mümkün, ama şöyle bir şey var," diyor Ria. "Bir telefonu yerde hareket ettirmek için vurur, tekmeler ya da iterseniz, muhtemelen zemine temas edersiniz, değil mi?"

"I . . . Sanırım öyle, evet."

"*Büyük* ihtimalle, Jane. Umutsuzca telefona ulaşmaya çalışırsam, gördüğümüz o ilk kan izi var ya? Tam içine dalmış olurum. Her şeyi mahvederim. Bu tertemiz çizgi gibi görünmez."

"Yani kimse onu almak için yere atlamadı. Tekmelemeye ne dersiniz?"

"Kimse bozulmamış kan çizgisine de *basmadı*. Ayakkabı izi yok."

"Tamam, o zaman yan tarafta, asıl kan hattından uzakta durabilir ve telefonu masanın altına hafifçe tekmeleyebilirlerdi. Bu işe yarardı, değil mi?"

Ria ışıkları açar.

"Şey, evet," diyor Ria. "Ama bu tuhaf değil
mi?" Jane gözlerini düzeltmek için bir an
durur.

"Yani, kimden bahsediyoruz? Bu koridorda sadece iki kişi var Jane. Suçlu ve kurban. Kurban yürüyüp sakin bir şekilde

ve telefonu masanın altına, tıpkı on sekizinci delikteki bir vuruşa vurur gibi nazikçe tekmeleyin."

"Tabii ki hayır," diyor Jane. "Kurban hiçbir şeyi sakin bir şekilde yapmazdı. Bir saldırıdan kurtulmak için mücadele ediyordu. Saldırgan yapmış olmalı."

"Katılıyorum. Ancak Lauren hala hayattayken, suçlu da *hiçbir şeyi* sakin, dikkatli, nazik ya da metodik bir şekilde yapmıyor. Kurban ölene kadar değil. Mücadele bitene kadar. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Jane bir nefes alır ve düşünür. "Telefon suçlu tarafından taşındı ve Lauren öldükten sonra taşındı."

"Hayal edin." Ria teoriyi yeniden kurmak için yaklaşıyor. "Kadın öldükten sonra, suçlu oraya gidiyor ve orijinal kana basmamaya dikkat ediyor ve ..." Sol ayağıyla masaya doğru bir tekme atar. "Zemine temas etmemesine dikkat ederek telefonu masanın altına tekmeliyor." Jane biraz düşünür ve başını sallar. "Katılıyorum, Muhtemelen böyle oldu" diyor. "Ama neden masanın altına atalım ki?"

"Saklamak için. Hayır mı?"

Ria bu teoriye pek inanmaz. "Jane, o sırada Lauren çatı kirişlerinden sarkıyordu. Kan var. Suçlu soruşturma açılacağını biliyor olmalı. Polisler olay yerini araştıracak. Polisin, kurbanın bastırıldığı yerden bir metre ötedeki sehpanın altına bakmayacağını mı düşünüyor?"

"Tamam, ama bak Ria, suçlular her zaman hata yapar. Özellikle de profesyonel değillerse. Özellikle de bu o anın sıcaklığıysa. Lauren'i yeni öldürdü, çılgına döndü, telefonu gördü ve masanın altına attı. Zeka konusunda ödül kazanamaz, bunu kabul ediyorum ama bu olayın benim söylediğim şekilde gerçekleşmediği anlamına gelmez."

Ria başını sallar.

"Neyi kaçırıyorum?" Jane sorar.

Ria omuz silkiyor. "Dediğin doğru olabilir. Telefonu görünce paniğe kapılır ve sehpanın altına atar."

"Doğru."

"Ama neden yanında götürmüyor?"

"Neden olmasın- Huh." Jane bir şey üzerinde çalışırken genellikle yaptığı gibi adım atmaya başlar, ancak olay yerinin kırılganlığını göz önünde bulundurarak daha iyi düşünür. "Tamam," der. "Suçlu benim. Lauren ile bir ilişkim var. Kullan-at telefonlarımız var ve bunları sadece ve sadece tek bir nedenle kullanıyoruz, birbirimize küçük aşk notları göndermek için."

"Doğru."

"Lauren'ı öldürdüm," diye devam ediyor Jane, "belki önceden planlanmış, belki de daha çok tutkunun ateşiyle, ve yerde onun pembe kullan-at telefonunu görüyorum. O telefonun neyi temsil ettiğini biliyorum. Eğer polisler o telefona girerlerse, tüm mesajlarımızı okuyacaklarını, ilişkimiz hakkında her şeyi öğreneceklerini biliyorum. Bu yüzden o telefona doğru yürüdüm..."

"Ve masanın altına mı atıyorsun?" Ria diyor ki. "Onu bulacağımızı bilerek mi?"

"Hayır. Anlıyorum." Jane Ria'ya bakar. "Yanımda götürüyorum. Polisler bulsun diye telefonu orada bırakmıyorum. Onu yanıma alıyorum, böylece polisin varlığından bile haberi olmuyor. Polis varlığından *asla* haberdar olmaz. Kullan-at telefonun amacı da bu zaten. Sahibine kadar izini süremezsiniz."

"Öyleyse bulacağımızı bile bile neden masanın altına atıyorsun?" Ria öyle diyor.

Jane ellerini havaya kaldırır. "Bizim bulmamızı *istedi*. Bu konuda çok açık olmak istemedi - üzerinde fiyonk olan bir hediye kutusuna koymak istemedi. O gibi görünmesini sağladı

masanın altına atarak gizlemeye çalışıyordu. Ama dediğiniz gibi, olay yerinin hemen yanındaki lanet olası masanın altına bakacağımızı biliyor olmalıydı."

Ria başını sallar. "Onu bulmamızı istedi."

"Onu bulmamızı istedi." Jane bunu çiğniyor. "O mesajların diğer ucundaki kişiye, Lauren'ın erkek arkadaşına odaklanmamızı istedi." Ria'ya baktı. "Vay anasını."

"Yani belki de bunu yapan erkek arkadaşı değildi," diyor Ria. "Ve belki de artık suçludan *erkek* olarak bahsetmemeliyiz."

Jane parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Uzun bir günün sonunda aklımı başımdan alıyorsun," diyor. "Bunun hakkında düşünmem gerek."

"Hayatını zorlaştırmak istememiştim," diyor Ria.

Jane ona gülümser. Ama gülümsemesi uzun sürmez.

"Yani belki de bu aşk ilişkisinde evli olan tek kişi Lauren değildi," diyor. "Belki Lauren'ın erkek arkadaşı da evliydi. Karısı ilişkiyi öğrendi, Lauren'ı öldürdü ve tüm suçu aldatan kocasının üzerine attı."

Gülümseme sırası Ria'da. "Aldatılan her kadının fantezisi," diyor. "Bir taşla iki kuş vurmak."

CADILAR BAYRAMINDAN ÖNCEKI GÜNLER

60

Perşembe, 27 Ekim 2022

Her şey olmak üzereyken muhtemelen paranoyaklaşıyorum. Belki de Vicky'ye yapmak üzere olduğum şey yüzünden duyduğum suçluluk algımı çarpıtıyor.

Ama Vicky'nin farklı olduğu kesin. Daha istekli. Daha sevecen.

Dün gece benimle yattı. Genellikle ben erken yatar, erken kalkarım; o ise gece kuşudur, gece yarısından sonra yatar, sekiz ya da dokuza kadar uyur.

Ama dün gece benimle yatağa geldi.

"Arkadaş ister misin?" dedi.

Ne yapacağımı bilemedim. Kendimi çok çelişkili hissettim. Artık seninleyim Lauren, resmi olarak olmasa da her şekilde ve bu yüzden aniden karımla yatmanın seni aldatmak olacağını hissettim.

İşler nasıl da değişiyor. Ve kendimi iyi hissetmediğime dair bir bahane uydurduğumda ne kadar garip ve acı vericiydi.

Ama ben sadece paranoyaklaşıyorum, değil mi? Birdenbire benimle tekrar ilgilenmeye başlaması sadece bir tesadüf.

Öyle olmalı. Vicky'nin bir şeyden şüphelenmesi mümkün değil.

61

Vicky

Egzersiz kıyafetleri giymiş, mahallede güçle yürüyen, kulaklık takmış bir kadına kimse dikkat etmez, kimse onu tanımasa bile, her gün belirli bir evin önündeki kaldırımda durma eğiliminde olsa bile. Erkekler için durum farklıdır. Oyalanan tuhaf erkekler ürkütücüdür, potansiyel sapıktır, göz kulak olunması gereken kişilerdir. Ya bir kadın? Bir kadın her gün düzenli bir rotada yürüyebilir ve kimse fark etmez.

Anlayabildiğim kadarıyla, bunca haftadır kimse beni fark etmedi, Lauren'ın evinin önünden gelişigüzel geçiyordum, bazen kısa bir süre duruyordum, ama sadece kısa bir süre, sanki önemli bir mesaj almışım gibi telefonuma bakıyordum ve bu beni yolumda durdurdu. Ne de olsa ben sadece zararsız bir kadınım.

Bazen yürümek yerine evinin önünden arabayla geçiyorum, ama araba farklı, daha dikkat çekici ve merak uyandırma olasılığı daha yüksek. Arabayı sadece geceleri ve sadece birkaç dakikalığına kullanıyorum.

Ancak gündüz saatlerinde, örneğin şu anda bir Perşembe sabahı saat sekiz buçukta olduğu gibi, evini yürüyerek geçmek tercih edilen bir seçenek. Ve elbette rotamı, gerekirse geri dönüp evinin önünden ikinci kez geçecek şekilde ayarlayabilirim.

Altın Kazıcı Kevaşe Lauren, mevsimlerin değişmesine rağmen günlük rutininde pek bir değişiklik yapmadı. Her sabah saat sekiz civarında

Grace Village'da üç mil koşuyor. Hâlâ hafta içi her gün sabah on buçukta Grace Country Club'da düzenli tenis randevusu var. Hala tenis partneriyle öğle yemeği yiyor ve ardından saat birde golf için dörtlü bir grupla buluşuyor.

Düşünmesi bile beni yormaya yetiyor. Ama Altın Kazıcı Lauren'in o güzel, sıkı vücudunu koruması gerekiyor, değil mi?

Chicago'da havalar *gerçekten* dönmeye başladığında planının ne olduğunu merak ediyorum. Sıkı sıkıya sarınıp tenis kortlarına gitmeyi ve on sekiz delik golf oynamayı mı planlıyordu? Bir noktada, hiç değilse kar yağmaya başladığında bu açık hava sporlarını iptal etmesi gerektiğini düşünürsünüz.

Ama artık tartışmalı bir konu. Lauren Chicago'da ya da başka bir yerde bir daha asla kış görmeyecek. Bugün Perşembe... Pazartesi gecesi şeker ya da şaka kutlamalarının bitmesine yaklaşık 106 saat var.

Cadılar Bayramı mükemmel olacak. Evde olacak, hava kararacak ve Christian, Tanrı aşkına, kimse tuhaf bulmadan *kostümle* dolaşabilecek. Yediye iki dakika kala, hava çoktan kararmış, şeker mi şaka mı oyunu sona ermişken, Christian ön kapısının etrafındaki o özel küçük tuğla gölgeliğe adım atar, kadın kapıyı açar, Christian onu susturucuyla vurur, bam bam teşekkürler hanımefendi. Ve herkes bir anda ışıklarını kapatıp zaten karanlık olan geceyi zifiri karanlığa çevirirken oradan uzaklaşır.

Cadılar Bayramı'nda daha fazla insanın öldürülmemesine şaşırıyorum.

Tanrıya şükür ki Christian-

Neden onu Hıristiyan olarak düşünme zahmetine giriyorum ki? Alışkanlık sanırım. "Nick" ismini ağzımdan kaçırmaktan o kadar korktum ki, kendimi onu sadece Christian olarak düşünmeye zorladım.

Christian Newsome, Christian Newsome, Christian Newsome!

Tanrı'ya şükür ki Lauren'i öldürmek için Cadılar Bayramı gecesi fikrini Christian buldu da onun yerine ben yapmak zorunda kalmadım. Erkekler ve egoları.

Simon'a iftira atma fikri de onun fikriydi. Bahsetmek istemediğim başka bir şey daha. Kendi fikirleri olduğunu düşünmeleri çok ama çok daha iyi. Şanslıyım ki Christian'ın kendine güveni eksik değil.

Acaba tüm bunları arkadaşı Gavin'le konuştu mu? Evet, onu ben de biliyorum. Lisedeyken ev ödevlerini hiç sevmezdim ama son zamanlarda ısınmaya başladım.

Muhtemelen bu şeyi birlikte buldular. Muhtemelen her olasılığı düşünerek saatlerce üzerinde çalıştılar. Muhtemelen Christian'ın beni cinayet fikrine nasıl "hazırlaması" gerektiğini tartıştılar. Ve cinayeti Simon'ın üzerine yıkma fikri için -sanki benim için en önemli kısım b u değilmiş gibi.

Bahsetmişken. Lauren evde yokken onun evine davet edilmek isteseydim, bunu yapmanın en iyi yolu ne olurdu?

Evin önü, hayır. Ön kapı tuğladan bir gölgelikle örtülü, bu da güzel bir mahremiyet sağlıyor, ancak ön kapıyı pratik olarak kilitlemeden bıraktığından şüpheliyim. Ön kapının solunda üç arabalık bir garaj var, o da yardımcı olmuyor. Ön kapının sağında -benim sağımda, kuzeyde- büyük bir pencere, çalılıklar ve bahçe var. Muhtemelen evin içini görebilirsiniz ama o pencerenin açıldığından bile şüpheliyim ve Lathrow Caddesi'nde yürüyen ve araba kullanan herkesin önünde onu açmaya çalışmak dünyadaki en aptalca şey olurdu.

Güney tarafını düşünüyorum, garajın ötesinde, ev ile büyük ahşap sınır arasındaki geçit boyunca

Son beş gündür bir pencerenin açık durduğu çit. Muhtemelen bir mutfak penceresi. İçine sığabileceğim kadar uzun ve geniş görünüyor. Bir paravan açmam gerekebilir.

İşte şimdi de Lathrow Bulvarı'nda koşuyor, üç millik koşusunu bitiriyor; güzel, seksi, Altın Kazıcı Kevaşe Lauren, muhtemelen yanından geçen her erkeği erekte eden o su rengi koşu taytını giymiş.

Çok güzel, hakkını vermeliyim. Simon'ı ona aşık olduğu için suçlayamam.

Elbette yapabilirim.

Bu yüzden harekete geçme zamanı, egzersiz kıyafetlerimle, kulaklıklarım takılı, yanımdan geçerken ona doğru bile bakmadan rahat, tempolu bir yürüyüş.

Hayatının geri kalanının tadını çıkar, Lauren. Beş günün kaldı.

-

İlkokulun yanına park ettiğim arabama geri dönüyorum (kaldırım kenarına park edebileceğiniz ve kimsenin bunu pek düşünmediği bir yer) ve Grace Park'a geri dönüyorum. Her zamanki gibi sokaktaki garaja park ediyorum ve özel arka girişten eve giriyorum.

Arka kapının yanında Simon'ın hiç kullanmadığı bir vestiyer var. Onu açıyorum ve Christian için aldığım Cadılar Bayramı kıyafetini çıkarıyorum, uzun kapüşonlu bir cüppe. Sadece Ekim ayında açılan, boş ticari alanları kiralayan ve o şatafatlı tabelaları asan sezonluk Cadılar Bayramı mağazalarından birinden almıştım.

Parasını nakit ödedim tabii ki. Saçımı topladım, beyzbol şapkası taktım, takma gözlük ve kabarık bir palto giydim. Ben yapmadım

Orada herhangi bir güvenlik kamerası görmedim, ama orada olsalar bile beni fark edemezlerdi.

Bu kostüme "Azrail" diyorlar, uzun bir orakla tamamlanıyor ama o kısmı attım. Cüppe Christian'ın vücut hatlarını örtecek ve uzun kukuleta yüzünün görünmesini tamamen engellerken dışarıyı görmesini sağlayacak.

Mükemmel olacak.

Onun altında, Christian'ın ayakkabı numarası olan on üç numara yeni bir çift Paul Roy Peak Explorer bot. Onları da indirimli bir ayakkabı mağazasından, tamamen farklı bir kılıkta, nakit olarak aldım.

Ayakkabıları ve kostümü evin zemin katından geçirerek Simon'ın park ettiği ön girişli garajın yanındaki ön dolaba taşıyorum. Dolabı açıp aşağıya bakıyorum. Simon'ın bir süredir giymediği bir çift eski mokasen ayakkabı. Yedek bir çift koşu ayakkabısı.

Ve evet, bir çift Paul Roy Peak Explorer botu daha.

Christian için olanlarla aynı model, aynı renk.

Üst kata, ebeveyn yatak odasına çıkıyorum ve Simon'ın dolabını açıyorum. Dolabın arkasında Simon'ın geçen yıl kendisi için aldığı ama hiç giymediği Azrail kostümü asılı.

Christian'a aldığım botla da mükemmel bir uyum sağladı.

Eşleşen kostümler, eşleşen botlar.

Kin tutan tek kişi Simon değil.

62

Hristiyan

Vicky dairemin üst katına çıktığında bana "Anladım," dedi.

Azrail kostümünün olduğu çantayı bana uzattı.

"Bunun için nakit mi ödedin?" diye sordum.

"Kameralardan kaçındınız mı?" "Evet."

Vicky'nin yardımıyla kostümü çantadan çıkarıp başıma geçiriyorum.

"Nasıl görünüyorum?"

"Sana nasıl göründüğünü söyleyeyim," diyor. "Stephen King filmlerinden fırlamış gibi görünüyorsun. Ama daha önemlisi? Tamamen anonim görünüyorsun."

Aynaya bakabilmek için banyoya giriyoruz. "Biçimsiz," diyor Vicky. "Ve yüzün çok uzakta görmek için o uzun kapüşonun içinde." "Evet, işe yarıyor."

"Tamamen anonimsin. Seni bunun içinde gören biri, senin mi yoksa sıska bir gencin mi olduğunu bilemez. Sen misin, yoksa orta yaşlı bir ebeveyn mi bilemezler."

"Benim mi yoksa kocanın mı olduğunu bilemezler, Simon?"

"Aynen öyle," diyor.

"Bunu sevdim. Mükemmel. İyi iş çıkarmışsın. Botları da aldın mı?" "Evet," diyor. "Simon'da da aynısından var."

"Kaç numara bunlar? On üç numara, umarım?"

"On üç beden," diyor. "Ve evet, bunları da nakit olarak aldım, gözlük ve şapka taktım ve kostümü aldığımdan farklı giyindim."

Güzel, bu iyi. Ana odaya geri dönüyoruz.

"B i r b i r i m i z l e tüm iletişimi kesmeliyiz," diyorum. Vicky. "Bağlantımıza dair hiçbir iz kalmamalı."

"Kesinlikle."

"Benimle bir bağlantınız olduğuna dair nasıl bir kanıtınız var?" diye sordum. "Simon benimle buluştuğunu biliyor muydu?"

"Simon senin varlığından haberdar değil," diyor. "Ona mali danışmanlarla görüştüğümü söylemedim. Bunu bilmesini asla istemezdim."

"Ofisimden aldığınız bazı materyaller, broşürler gibi şeyler var mı?"

"Sanırım hala öyle."

"Onları bul ve parçala ya da yak."

"Tamam," diyor.

"Hiç adımı yazdın mı? Bilgisayarında bana baktın mı?"

Bunu düşünüyor. "Mali müşavirleri araştırırken bilgisayarımda sizi aradım."

"O zaman bilgisayarı boşalt." "Bilgisayarı silebilirim-"

"Hayır, hayır, bilgisayarı silmek yeterli değil. Polisler tüm o şeyleri kurtarabilir. Parçalara ayır ve bir nehre at. Şaka yapmıyorum, Vicky. Bu çok önemli."

"Tamam, yapacağım."

"Dizüstü bilgisayarıma yaptığım şey buydu," diyorum ona. "Onu parçaladım, ikiye böldüm, tüm parçalarını söktüm. Seninle ilgili tüm kanıtları bu daireden temizledim."

"Simon'ın emanetinin bir kopyası sizde var mı?" diye soruyor.

Yaptım, geçmiş zaman. Bu sabah parçaladım, sonra da parçalarını şöminemde yaktım.

"Polisler her yeri arayabilir," diyorum ona. "Seninle ilgili hiçbir kanıt bulamazlar, Vicky. Bilgisayar yok. Hiçbir belge. Hiçbir şey."

"Peki ya ... bilirsiniz ... benimle ilgili kanıtlar?"

"DNA mı demek istiyorsun?" Ben de öyle dedim. "Hayır. Çarşaflarımdan kurtuldum. Emin olmak için yıkadım, sonra da sokaktaki çöp konteynerine attım. Bu olay gerçekleşene kadar çoktan gitmiş olacaklar."

Onun yanına oturdum.

"Şimdi telefonuna gelelim," diyorum. "Beni aradın ve mesaj attın."

Yüzü kızarıyor. "Kullan-at telefon"

diyor. "Senin telefonun kullan-at mı?"

"Seni aramak için kullandığım, evet. Kontörlü bir telefon. Şaşırdın mı? Simon'ın telefon faturasına bakıp sürekli hangi numarayı aradığımı merak etmesini istediğimi mi sanıyorsun?"

Ah, evet, bu mantıklı. Vay be. Bu işleri kolaylaştırır. Başından beri, farklı bir nedenden dolayı, onun parasıyla kaçtığım zamanlar için bir yazıcı kullanıyordum, ama bunu ona hiç söylemedim.

"Yani biz güvendeyiz," diyorum. "Bilgisayarını yok edeceksin.

Brülörünü atacaksın. Tamam." Ellerimi birbirine sürttüm.

"Silahın var mı?" diye soruyor.

Henüz değil. Gavin'den bir tane alacağım. Susturuculu. Ama onun Gavin'den haberi yok. "Yakında" diyorum.

Buna inanamıyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Yirmi bir milyon dolar, diyorum kendime. *Yirmi bir milyon dolar.*

-

"Ne var ne yok?" Emily Perşembe öğleden sonra ofisime kafasını uzatıp "Ne oldu?" dedi. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Evet, bir saniye gel, Em. Otursana."

Muhtemelen ne isteyebileceğimi merak ediyordur. Ondan çok az şey istedim. Neredeyse hiç çalmayan bir telefona cevap veriyor. Potansiyel yatırımcılarla yaptığım toplam beş toplantı için buradaydı, bunlardan ikisi Vicky'ydi. Vicky'den sonra gelen diğerlerine mevcut fonumun kapalı olduğunu, ancak bir sonraki finansman turumu açtığımda onlarla konuşmaktan mutluluk duyacağımı söyledim.

Dikte almadı - eğer hala öyle bir şey varsa. Bir mektup bile yazmadı, bir fincan kahve bile yapmadı. Çoğu gün, bu on dokuz yaşındaki çocuğa ödevlerini yapması için günde dört saat, saati yirmi dolar ödüyorum.

Yanında bir kâğıt olması gerekip gerekmediğini düşünerek oturuyor, kalem ararken kirli sarı at kuyruğu sallanıyor.

"Bu uzun sürmez," diyorum. "Dinle Em, başka bir yere taşınmaya karar verdim. Sanırım bir süreliğine Paris'e gideceğim. Bugün oraya uçacağım."

"Oh, tamam." Oldukça iyi karşıladı, gerçi bu işi sevdiğinden eminim.

"Yani şimdi toparlanıp gidebilirsin." Ona nakit para veriyorum, iki bin dolar. "Bunu kıdem tazminatı olarak düşün."

"Ben sadece geçici bir personelim Bay Newsome. Bana kıdem tazminatı ödemek zorunda değilsiniz."

"O zaman bir ikramiye," diyorum. "Emily'nin üniversite fonuna bir katkı."

Sayıyor, ağzı hayretle açılıyor. Bu bir aylık maaştan daha fazlasıydı. "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Sana iyi şanslar, Emily. Umarım bir gün senin hakkında harika şeyler okuyor olurum."

-

Emily gittiğinde, şık masaüstü bilgisayarı resepsiyon masasından alıp parçalara ayırıyorum. Ana bilgisayara da bir çekiçle vuruyorum. Parçalanan bilgisayarlar çöp torbaları için çok ağır, bu yüzden onları spor çantalarına koyuyorum.

Emily'nin çekmecelerini karıştırıyorum, karbon sayfalı bir randevu defteri de var. Üzerinde Vicky'nin adı var. Her sayfayı parçalara ayırıp çöp torbasına atıyorum.

Ofis yağmalanmış, çırılçıplak soyulmuş gibi görünüyor. Ama artık görünüşün bir önemi yok. Newsome Capital Growth iş hayatındaki son günlerini yaşıyor.

Ve Vicky Lanier'in tek bir izine bile rastlanmadı.

63

Vicky

Cuma sabahı, yediyi çeyrek geçe. Conrad Betancourt, Michigan Caddesi'ndeki apartman dairesinden çıkmaktadır. Pahalı, uzun yün bir palto giyiyor ve yanında hiçbir şey taşımıyor ama arkasındaki görevli bir bavul ve golf sopasına benzeyen uzun bir valiz taşıyor.

Bu da doğruluyor. Conrad Grace Village'daki evinde değil, şehir merkezindeki dairesinde kalıyormuş.

Conrad siyah şehir arabasının arkasına binerken, muavin valizleri bagaja yükler.

Araba hareket ettiğinde, ama henüz görevli binaya dönmemişken, aceleyle öne atılıp sesleniyorum: "Affedersiniz! Bay Betancourt'u kaçırdım mı?"

Uzun boylu, kır saçlı ve güler yüzlü adam gülümsüyor. "Korkarım öyle, bayan. O'Hare'e gitmek üzere yola çıktım."

"Ateş et. *Tribune*'den geliyorum, ona birkaç sorum olacaktı. Havaalanı mı dediniz?"

"Evet, hanımefendi. Lobideki masaya onun için bir mesaj bırakabilirsiniz."

"Sorun değil, cep telefonu bende. Sadece makaleye eşlik edecek bir fotoğraf istedim."

"Salı gecesine kadar yok, hanımefendi. Golf gezisi."

Conrad şehirden mi ayrılıyor?

Önümüzdeki Pazartesi günü Cadılar Bayramı'na gitmiş olacak.

Mükemmel.

64

Simon

Cuma sabahı karanlık ve soğuk, ki bu da doğru bir his. Hukuk fakültesinden Chicago Title & Trust binasına doğru yürüyorum ve saat ondan çok önce varıyorum. Farkında olmasam da yürüyüşüm normalden daha hızlıydı. Sinirden olmalı.

Kahvemi aldım ve telefonumu açtım. Saat 10'da mesaj atıyorum:

> Günaydın prenses.

Cevabı hemen gelmiyor. İnsanlar binaya girip çıkarken, güvenlik kontrolünden geçerken, demir kapılar farklı asansör bankalarına geçmelerine izin verirken tarayıcıların üzerinden geçiş kartlarını kaydırırken kahvemi yudumluyorum. Sonunda telefonum çalıyor:

Hey

Pek sıcak bir karşılama değildi. Benim cevabım:

> Cumalardan nefret ediyorum. Çoğu insan cuma günlerini sever ama ben nefret ederim. Çünkü pazartesi sabahına kadar seninle bir daha konuşamam.

Cevap vermiyor. Mantıklı bir insan onun ya dikkatinin dağınık ya da suskun olduğunu düşünür. Ona biraz daha fırlatıyorum:

Seninle konuşamadığım ya da seninle olamadığım her gün işkence gibi.

Cevap kutusu baloncuklanıyor. Cevap vermesi iki dakikadan fazla sürüyor:

Koktuğunu biliyorum.

Bugün pek konuşacak bir şeyimiz yok, değil mi? Onu daha fazla meşgul etmeye çalışıyorum:

Çok yakında, sadece Pazartesi-Salı-Çarşamba-Perşembe değil, HER gün birlikte olabiliriz.

Cevap vermiyor. Kahve daha büyük yudumlarla içebileceğim kadar soğuyor ve ben de öyle yapıyorum, çünkü yapacak başka bir şey yok. Bu tek taraflı bir konuşma. Bunu deniyorum:

Bir sorun mu var? Dikkatin dağılmış gibi.

Bu sefer cevabı çabuk gelir:

Evet, üzgünüm.

Evet, ne oldu? Dikkatin mi dağıldı, yoksa bir sorun mu var? Ama yarı normal bir insan bunu şimdilik görmezden gelir ve zorlamaz. Ben de öyle yapıyorum:

Tamam, umarım iyisinizdir ve Pazartesi günü sizinle konuşmak için sabırsızlanıyorum. İyi hafta sonları! Seni seviyorum! Pazartesi görüşürüz Cadılar Bayramı

Bu sefer cevabı çabuk gelir:

Sen de.

Bir süre telefona bakıyorum. Başka bir şey gelmiyor. Kapatıyorum, SIM kartı çıkarıyorum ve telefonu cebime sokuyorum. Yağmurun başlaması için tam zamanında binadan çıkıyorum.

65

Vicky

Cuma, tam öğlen. Christian'ın garaj kapısının yanındaki sokağa geldim. Garajının şifresini girdim. Kapı gıcırdayarak açıldı. Şemsiyemi kapatıp içeri giriyorum. Christian iç kapının yanında beni bekliyordu. Kapıyı arkamdan kapatmak için bir düğmeye basıyor.

Christian yüzeysel olarak her zamanki gibi erkek modeli, yakıĢıklı çocuk gibi görünmektedir, ama yüzünde kaĢları çatık ve gözlerinin altında koyu halkalar vardır.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. Burası farklı kokuyor. Genelde pek bir koku olmazdı, belki biraz kolonyası, belki de yakın zamanda spor yaptıysa vücut kokusunun bir izi. Şimdi hava dezenfektan kokuyor.

"Temizlik yapıyormuşsun."

"Her yüzeyi sildim," diyor. "Hiçbir yerde parmak izini istemiyorum. Süpürdüm de. Senden kalan tüm izleri silmek zorundayım."

Aferin sana Christian.

"Umarım banyonuzu kullanmamın bir sakıncası yoktur."

"Devam et," diyor. "Sen gittikten sonra silerim."

Bunu ciddiye alması iyi oldu. Bu dairenin içinde benden hiçbir iz olamaz.

Titanyum diş fırçası, tıraş bıçağı, tırnak makası, burun kılı düzelticisi ve diş ipi tutucusundan oluşan uyumlu setiyle onun makyaj masasına bir tapınak olan banyoya giriyorum. Köşedeki kirli havlu sepetinin de titanyumla kaplanmamış olmasına şaşırıyorum.

Dışarı çıktığımda beni bekliyordu, gergin bir Nellie.

"Bilgisayarını yok ettin mi?" diye soruyor.

"Onu birkaç parçaya böldüm ve her parçayı farklı bir yere attım."

"Güzel. Kullan-at telefonundan kurtuldun mu?"

"Henüz değil," diyorum. "Hâlâ konuşmamız gerekebilir diye düşündüm.

Bugün sadece Cuma."

"Hayır, sanırım konuşmamız bitti," diyor. "Muhtemelen şu andan pazartesiye kadar birbirimizi görmememiz en iyisi. Ya da *sonrasında*. Bir süreliğine olmaz."

Ayrılık düşüncesi beni çok rahatsız ediyormuş gibi, hayallerimin erkeği olmadan bir an bile geçirmek zorunda kalırsam ne yapacağımı bilemiyormuşum gibi kaşlarımı çatıyorum. "Ne kadar *uzun* bir süre?" diye soruyorum.

"Vicky, biz- biz bir şey için hazırlıklı olmalıyız soruşturma." Ellerini omuzlarıma koydu. Şimdi bana cinayetten sonra ne olacağı konusunda ders verecek ve ben de dikkatimi vermiş gibi görünmek, ondan on adım önde değilmişim gibi davranmak zorunda kalacağım.

"Bu zengin bir kasabada zengin bir kadın," diyor. "Bu büyük bir olay olacak. Simon bu konuda inanılmaz derecede zeki değilse - ki buna güvenemeyiz - onunla bir ilişkisi olduğunu anlayacaklardır. Evinizin aranmasına hazırlıklı olmalısınız."

Öyleyim.

"Polis tarafından sorgulanmaya hazırlıklı olmalısınız."

Yapmayacağım. Tanrım, bu bir felaket olur.

"Lauren Betancourt adında birinin Grace Village'da öldürüldüğünü söylediğinde Simon'ın gözlerinin içine bakmaya ve şaşırmış gibi davranmaya hazır olmalısınız."

Tanrım, tam bir sinir küpü.

"Simon bu işin arkasında senin olduğuna dair en ufak bir fikre sahipse," diyor, "belki de gidip boşanma davası açar. Ve o zaman bütün bunlar boşa gider-"

"Simon'la başa çıkabilirim," diyorum. "Simon'ı on yıldır idare ediyorum."

"Evet, bu hayatının performansı olacak bebeğim."

"Silahı aldın mı?"

"Bahsetmiyorum bile-

Ne?"

"Silahı aldın mı?" Tekrar ediyorum. "Alacağını söylemiştin-"

"Evet, bende var."

"Ne tür bir şey?"

"Silahlar hakkında bilgin var mı?" Şaşırmış

görünüyor. "Batı Virginia'da büyüdüm, hatırladın

mı?"

Ben Batı Virginia'da büyümedim. İkinci kişiliğim Vicky Lanier büyüdü. Ama babam hevesli bir avcıydı ve bazen beni de yanında götürürdü. Beni atış poligonuna da götürür ve silahlarını, en azından tabancalarını ateşlememe izin verirdi.

"Ne tür bir silahın var?" Tekrar sordum. "Bu

bir Glock."

"Glock ne? A 23?"

Geri adım attı. "Silahlardan anlıyorsun. Görünüşe göre bu bir Glock 17."

"Peki, tamam. Susturucun var mı?" "Ne?"

"Bir susturucu, Christian. Sana bir susturucu

lazım." "Evet, ihtiyacım var."

"Zaten takılı mı?" "Evet, takılı
geldi."

O, yani Gavin, sanırım. Gavin Finley'in eyalette ateşli silah sahipleri kimlik kartı var ve üç tabancası var, en azından üçünü yasal olarak satın almış.

Evet, Rambo gibi bir dedektifin takımımda olması güzel.

Gavin'in Christian'a kendi silahlarından birini vermesini beklemezdim. Hayır, Gavin onu bir çitten satın almış ya da saman alıcı kullanmış olmalı. Ben olsam öyle yapardım.

"Bir bakayım," dedim. "Kontrol etmek istiyorum."

"Burada değil. Ama merak etmeyin. Onu alan adam silahlardan anlıyor."

"*Seni* tanıyor mu?" Ben soruyorum. "*Beni* tanıyor mu?" "Hayır, hayır, hayır, öyle bir şey yok."

Evet, evet, evet. Aynen öyle. Gavin olmalı ve eminim Gavin kim olduğumu biliyordur. Christian'ın, Nick'in çocukluk arkadaşı. O da bir dolandırıcı, sadece onunki daha az kârlı.

"Atış talimi yap" dedim.

"Pratik yapmamı mı istiyorsun?"

"Daha önce hiç silah kullanmadın. Yakın mesafeden ateş ederken bile alışmanız gerekir. Şarjörün düzgün bir şekilde doldurulduğundan ve sürgünün geride olduğundan emin olmanız, elinizdeki ağırlığa alışmanız ve bir susturucu ile tutmanız gerekir-"

"Sen burada G.I. Jane gibisin."

Göğsünü okşadım. "Bana pratik yapacağına söz ver. Cadılar Bayramı gecesinin ilk kez ateş ettiğin bir silah olmasına izin verme."

-

"Simon'ın yeşil telefonundan bir şey çıkmadı mı?" Christian bana sordu.

"Bulamadım. Ve günlüğünde hafta sonları hakkında ne yazdığını hatırlıyorsun. Telefonlarını kapalı tutuyorlar. Cuma sabahından sonra Pazartesi sabahına kadar iletişim kurmuyorlar."

"Doğru, hatırlıyorum. Hafta sonları karanlığa gömülüyorlar.
Bu akıllıca."

"Evet, yaşasın onlar için, çok akıllıca," diyorum. "Ama benim için bu, şu andan itibaren Pazartesi sabahına kadar Simon onu nereye koyduysa orada kalacağı anlamına geliyor. Tahminimce hukuk fakültesindeki ofisinde bırakmıştır."

"Lauren'ın pembe telefonunu nerede sakladığını merak ediyorum." "Muhtemelen hafta sonu için de saklıyordur," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Sanırım şu noktada bunun bir önemi yok. İhtiyacımız olan bilgiye sahibiz. Planımız var. Onların telefonlarına ihtiyacımız yok."

Belki bilmiyorsundur, Christian. Ama ben biliyorum. "Haklısın," diyorum.

-

Hristiyan yürür Ben aşağı için ve Garaj. I dön için kapıyı açmadan önce.

"Şimdi kullan-at telefonundan kurtul," dedi bana. "Bu benim için bir bağlantı."

"Pazartesiye kadar bende kalacak." "Vicky-"

"Ne olur ne olmaz," diyorum. "Acil bir durum olursa. Sana ulaşmam gerekirse. Ya da sana, bana."

"Tamam, sanırım bu mantıklı," diye kabul ediyor.

"Acil bir durum varsa, zararsız bir mesaj atın. Telefonum kapalı olacak ama belli aralıklarla kontrol edeceğim. Tamam mı?" "Tamam."

"Aksi takdirde, Pazartesi görüşürüz?"

İç çeker, bunu düşünür. "Sence büyük günde birbirimizi

görmeli miyiz?"

"Ne olur ne olmaz" diyorum. "Sadece bir kontrol. Bir şey çıkmadığından emin olmak için. Her şeyi bir kez daha gözden geçirmek için."

O yumuşadı. "Sanırım emin olmaktan zarar gelmez."

"Öğlen burada olacağım," dedim. "Öğlen tam burada, garajın yanında."

"Tamam."

"Söz veriyorum Ben sen uygulama ile ve Glock Bu hafta sonu," diyorum.

"Yapacağım."

Sessiz kalırız. Bunun hassas bir an olması gerekiyordu sanırım. Onun için, birlikte geleceğimiz için endişelendiğimi düşünüyor. Bunun bir süreliğine ağlamaklı bir veda olması gerekiyordu.

Tamam, işte başlıyoruz.

"Bu iş bittiğinde birlikte olacağımıza söz ver," diyorum öğürmeden ya da kusmadan.

Ellerimi tutuyor, beni usulca öpüyor. "Tabii ki yapacağız," diye fısıldıyor. "Bunu bu yüzden yapıyoruz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer ... ne yapacağımı bilmiyorum."

. . . eğer bu kendine tapan serseriye bir saniye daha aşıkmışım gibi davranmak zorunda kalırsam. Ama kelimelerin uçup gitmesine izin verdim.

"Her şey yoluna girecek," diye beni temin ediyor. "Her şey yoluna girecek."

66

Hristiyan

Cumartesi sabahı. Ceketimin yakasını kaldırıyorum. Burada, yoğun gölgeli ormanda, şafağı bir saat bile geçmeden gece olmuş gibi hissediyorum. Hava kırk dereceden fazla olamaz.

Gavin birkaç dakika sonra patikadan aşağı iniyor, üzerinde yeşil bir av ceketi ve başında bir şapka var. "Çok uyudun mu?" diye sordu bana.

"Neredeyse hiç."

"Gerginsin."

"Evet, gerginim. Bunu ben değil de sen yapsaydın çok daha kolay olurdu. Avcı olan sensin. Silahlardan anlayan sensin."

"Bunu yapmayacağım, Nick. Bunu konuşmuştuk. Bu senin işin. Sen yapıyorsun."

Kollarımı geriyorum, boynumu döndürüyorum. Hayatımda hiç silah kullanmadım ve iki gün sonra yakın mesafeden birini öldüreceğim.

"Vicky'ye güveniyor musun?" Gavin bana soruyor.

Para için adam öldürebilecek bir kadına güvenebilir miyim? Hepsini kocasından çalmayı planlayan bir kadına güvenir miyim?

"Benim güvendiğim şey," diyorum, "onun parayı istemesi, benim yatırım yapmamı istemesi ve beni istemesi, nokta. Bu kadarına güveniyorum. Ve güvenmem gereken tek şey de bu."

"Evet." Gavin usturaya ihtiyacı olan çenesini çalıştırıyor. "Evet. Peki sonra ne olacak? Lauren'ı öldürdükten sonra?"

"Simon büyük bir yıkıma uğrayacak," diyorum. "Boşanmayı bu kadar aceleyle gerçekleştirmesi için hiçbir neden olmayacak. Muhtemelen paramparça olacak. Vicky de aptalı oynayan müşfik bir eş olacak."

"Ya Simon bunun arkasında Vicky'nin olduğundan şüpheleniyorsa? Çok büyük bir sıçrama sayılmaz. Bir ilişkisi var, karısını terk etmeyi ve paradan mahrum bırakmayı planlıyor ve aniden 'diğer kadın' vurularak öldürülüyor?"

"Vicky onunla başa çıkabileceğini söylüyor. Ben de buna çok güveniyorum." "Vicky onunla başa çıkabilir." Gavin bunu düşünür. "Vicky
şimdiye kadar onu idare edemedi, değil mi? Simon onu terk ediyordu ve onun hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Bu muhtemelen benim hatam," diyorum. "Onunla çok iyi bir iş çıkardım. Bana aşık oldu. Onun *beni* öğrenmesinden o kadar endişelendi ki, arkasından neler çevirdiğini fark etmedi."

Gavin atış talimi yapacağım yere, patikadan aşağı doğru yürümeye başladı.

"İkna olmuşa benzemiyorsun," diyorum ona.

"Tamam Nicky, diyelim ki Vicky Simon'ı senin dediğin gibi idare ediyor. Aptal rolü oynar ve müşfik eş rolünü oynar. Üçüncü Kasım gelir ve gider ve artık paranın kontrolü ondadır."

"Doğru. Anahtar bu. Cinayetten sonra birkaç gün onunla ilgilenir, sonra da 3 Kasım'da serbest kalırız."

"Peki ya polisler?" Gavin bana döndü.

"Eğer işlerinde biraz olsun iyilerse, Simon'ın Lauren'la bir ilişkisi olduğunu anlayacaklardır. Ve onu sorgulamak isteyeceklerdir."

"Ve Vicky."

"Evet, muhtemelen. Vicky bunu halledebilir. Tek yapması gereken aptalı oynamak, değil mi? Onunla benim aramda bir bağ yok."

"Görünüşe göre Vicky'ye çok güveniyorsun."

"Sandığınız kadar değil," diyorum. "Bir kere Simon'a tuzak kuruyoruz. Onun botlarının aynısını ve dolabındaki Azrail kostümünün aynısını giyiyorum. Biri beni görürse ya da polisler bot izlerimi bulursa, Simon'a ulaşacaklardır. *Vicky*'nin o kıyafeti giydiğini düşünmezler. Her neyse, sadece birkaç günü atlatmamız gerekiyor, değil mi? Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün, Kasım'ın ilk günü. Simon haberi duyar. Bu ona yük treni gibi çarpacak. Vicky aptalı oynar. Belki Simon ona ilişkisini itiraf eder. Belki de etmez. Ama o zaman yirmi dört saatlik bir sürenin daha geçmesi gerekir - ikinci Kasım - ve sonra üçüncü Kasım'a ve onların onuncu yıldönümüne ulaşırız ve altın oluruz."

"*Vicky'nin* altını demek istiyorsun." Gavin patika boyunca durur.

Atış talimi için aklındaki yer burası olmalıydı. "Hayır, altındayız."

Gavin bana patentli sırıtışlarından birini gösteriyor. "Nasıl yapıyorsun

Üçüncü Kasım geldiğinde Vicky'nin senin varlığını unutmayacağını biliyor musun?"

"Yapmayacak," diyorum. "İnan bana, yapmayacak." "Nereden biliyorsun?"

"Kahretsin, G, güven nerede? Ben ne yaptığımı biliyorum."

Gavin boş bir gazoz kutusu çıkarır ve bir ağaç kütüğünün üzerine koyar.

"Sana güveniyorum," diyor. "Vicky'ye güvenmiyorum. Ya sizden sadece Simon'ın kız arkadaşını öldüren tetikçi olmanızı istiyorsa? Ve sen onun için bu görevi yerine getirdiğinde, çok teşekkür ederim, 'Christian Newsome'u

unutur.

hiç var olmadı. Ya senin varlığının tek amacı onun için 'Lauren sorununu' çözen adam olmaksa?"

Konuşmasının ortasında başımı sallıyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Öncelikle, Vicky'nin birkaç gün öncesine kadar bir 'Lauren sorunu' *yoktu*. İkincisi, Vicky son iki aydır sadece ve sadece iki şey düşünüyordu: O parayı kapmak ve benim sikimi avuçlamak. Onu hayatında hiç sikilmemiş gibi sikiyorum ve onun kafasında, parasını da dörde katlayabilecek adam benim. Yaptığım şey bu. Hedeflerimi çiziyorum. Hiç ıskalamadım. Şimdi de ıskalamayacağım."

Susturuculu Glock'u spor çantamdan çıkardım.

Gavin bir noktayı işaretliyor, yaklaşık üç metre ötede.

"Ayrıca," diyorum, "artık o paraya çok yakınım. Bir sarışının Simon için kıçını sallayıp beni paradan mahrum etmesine izin vermeyeceğim. Risk ne olursa olsun, buna değer. Yirmi bir milyon dolar, G. Hiçbir şey risksiz değildir. Yolda bir şey olur ve bir tümseğe çarparsak, bunu çözeriz."

-

Silahı ağaç kütüğünün üzerinde duran boş gazoz kutusuna doğrultup ateş ediyorum. Bir patlama sesi, bir merminin ateşlenmesinden bekleyeceğiniz sese uzaktan yakından yaklaşan hiçbir şey yok. Susturucu gayet iyi çalışıyor. Sorun silahı ateşleyen kişide.

Bu soda olabilir ve ağaç Güdük, on adımlar Uzakta, rahatsız edilmeden oturun.

"Susturucu ile nişan almak daha zor," diyor Gavin. "Nişangahları o kadar net göremiyorsunuz."

"Hiçbir şeye vuramıyorum. Beşte sıfır yaptım."

"Evet, ama sana üç metre öteden bir gazoz kutusuna ateş ettiriyorum" diyor. "Bir insanın vücuduna ateş edeceksin.

iki adım ötede. Iskalamak zor. Sadece merkez kütleye nişan al ve ateş et. Iskalamayacaksın. Ben olsam birkaç kez ateş ederdim. Şarjör on yedi mermi alıyor. Bang-bang-bang. Ateş etmeye devam et."

Silahı yanıma bırakıyorum. "Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Hey, şuna bak," diyor Gavin. Gözlerini yakındaki bir ağaca, ağaç dalına asılı bir yedek lastiğe, derme çatma bir salıncağa doğru takip ediyorum.

"Bu iyi bir yedekleme olur," diyor. "Her zaman bir yedek plana ihtiyacınız vardır, değil mi?"

"Kafasına bir şambrel atayım mı?"

"Hayır, salak, ip." Gavin ağaca doğru yürür, yukarı bakar. "İpi beline bağlayabilirsin. Azrail kostümüne çok yakışır zaten."

"Destek için bir ip mi? Bıçak ya da başka bir şeye ne dersin?" "Hayır, hayır, hayır." Başını sallar. "Bıçak işe yaramaz.

Bıçak kullanmak istemezsin. Kendinizi kesip DNA bırakma ihtimaliniz çok yüksek, ya da belki de onun kanını üzerinize bulaştırırsınız. İp kansızdır. Evet," diyor, "bu ip iyi bir yedek."

"Yani silahla düzgün ateş edemezsem, onu bir iple mi boğacağım?"

"Evet, eğer iş oraya gelirse." Kalın bir ağaç dalından yaklaşık sekiz, on metre aşağıya sarkan, her ayağı düğümlenmiş ipi hissediyor. "Evet, bu ipi sevdim. Düğümler sayesinde iyi çekiş sağlıyor. Ve zaten bir ilmiği var."

"İlmik mi? Tanrım, G, bunu yapabilmemin imkânı yok."

"Bir kere başladın mı, bitirmek zorundasın Nicky. Eğer bir şey

yanlış giderse-"

"Ne yanlış gidecek?"

"Şey, kahretsin, bilmiyorum," diyor. "Tek bildiğim, yedek bir plana sahip olmanın mantıklı olduğu. Şu ipi almama yardım et

aşağı."

Buna inanamıyorum. Bunların hiçbirine inanamıyorum. Ama artık geri dönüş yok.

Yirmi bir milyon dolar. Ya Lauren ya ben.

67

Vicky

Pazar sabahı. 30 Ekim. Cadılar Bayramı'ndan bir gün önce.

Yine bir gün, yine bir antrenman, antrenman kıyafetlerimle güç yürüyüşü yaparken, AirPods kulağımda ve tesadüfen telefonumu kontrol etmek için duruyorum, sahte bir telefon konuşması yapmak için, Lauren Betancourt'un Grace Village, Illinois'deki Lathrow Caddesi'ndeki evinin önünde.

Burada fazla kalmayacağım. D-Day'e çok yakın. Küçük bir daire çizerek yürüyorum, "Biliyorum, değil mi?" ve "Şaşırdığını sanıyorsun. Yüzümü görmeliydin!" Hareketliyim, hatta biraz gülüyorum.

Ama tek ihtiyacım olan Lauren'in evinin güney tarafına, iskeleye ve büyük çitlere hızlıca bir göz atmak.

Hala açık. Pencere, muhtemelen mutfağa açılıyor. Saydığıma göre sekiz gün üst üste açık kalmış. Demek ki sürekli açık tutuyor. Bunu düşünmüyor bile.

Göz hizasında değil. Ulaşmak için bir merdiven ya da çim sandalyesi veya bank gibi bir şey gerekecek gibi görünüyor. Bu daha zor. Bu riskli.

Ama şüphesiz, evine girmenin bir yolu.

68

Simon

Akşam 7:30'da koşu ayakkabılarımı bağladım. Hafta sonu için uzun koşumu bu geceye sakladım, Pazar gecesi on dört kilometrelik bir koşu.

Her ne kadar Chicago'nun batı yakasında koşmayı sevsem de, bu mahallelerdeki şiddet olaylarını ve bir hafta sonu gecesi karanlıkta caddede koşmanın pek de güvenli bir fikir olmadığını inkar edemem. Cadılar Bayramı süslemeleri, hortlaklar, cadılar ve çığlık atan yüzler sinirlerime iyi gelmiyor.

Ama bu sokaklarda koşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bana ilham veriyorlar, yoksullukla ve köhne okullarla mücadele eden, her çubuğun kısa ucunu alan ama daha az savaşmayan insanlar. Kutsanmış bir hayat yaşadım. Bunu biliyorum. Elbette birkaç kötü anım oldu, ama hiçbir zaman masada yemek olup olmayacağını merak etmedim, hiçbir zaman üniversiteye gidip gitmeyeceğimi merak etmedim, hiçbir zaman serseri kurşun korkusuyla kendi evimin pencerelerinden kaçmak zorunda kalmadım, hiçbir zaman benim için umut olmadığı söylenmedi. Hiç görmezden gelinmedim.

"Seveceğin birini bulacaksın," dedi annem son haftasında, kelimeleri zorlayarak. Haklıydı da. Sevdiğim birini bulmakta zorlanmadım. İki kişi buldum. Sorun onların da beni sevmesi. Bir boşluk olduğunu fark etmeden önce bile hissettiğim boşluk buydu.

Sonunda beklediğimden bile daha hızlı koşmaya başladım - sanırım gergin bir enerji. Aşağı yukarı kırk dakikadan az bir sürede yedi mil yol kat ettim.

Viva Mediterránea'nın arkasındaki sokakta duruyorum, serin hava terli yüzüme vuruyor, çorap şapkamı aşağıya çekiyorum. Christian bu soğuk gecede verandasında durup bana baksa bile beni tanıyamazdı. Bir resmimi gördü mü? Belki. Muhtemelen. Benimle hiç yüz yüze tanışmadı.

Saat sekizde yeşil telefonu açtım ve SIM kartı taktım. Bir mesaj çoktan beni bekliyordu:

Bunu yarın sabaha kadar okumayacağını biliyorum. Sana yazdığım için üzgünüm. bunu yüz yüze söylemek yerine. Bunu yüz yüze söylemek benim için çok zor olurdu. Bu yüzden
İşte başlıyoruz. Çok düşündüm ve birlikte olamayacağımızı anladım. Birbirimize uymuyoruz. Bence siz ÇOK özel bir insansınız, ama öğrendiğim bir şey varsa o da iki insanın birlikte bir anlam ifade etmesi gerektiğidir. Ve
birlikte bir anlam ifade etmiyoruz. Seninle evlenemem ve seninle birlikte olamam. Ben
kafamı toparlamak için birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum. Telefonumu kapatacağım. Bunun sert olduğunu biliyorum ama benim için doğru olanı yapmak zorundayım ve bu benim için doğru olan. Lütfen kararıma saygı gösterin ve
benimle iletişime geçmeye çalışın. Çok ama çok üzgünüm. Seni incitmek istememiştim.

O kadar hızlı yazmaya başladım ki neredeyse telefonu

düşürecektim:

Bu bir şaka mı? Bu gerçek olamaz. Aramızdaki her şey harika. Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle!

Cevap kutusu baloncuklanıyor. Çok uzun sürmez:

Üzgünüm, bu bir şaka değil. Seninle birlikte olamam. Lütfen istediğime saygı göster. İstediğim şey bu. Fikrimi değiştirmeyeceğim. İnan bana bu ikimiz için de en iyisi.

Hemen cevap veriyorum:

Bunu konuşalım. Yüz yüze. Bunu telefonla yapmayın. Bir sorun varsa, konuşalım. Lütfen en azından bana bu fırsatı ver. Şu an evde misin?

Onun cevabı da bir o kadar hızlı:

Hayır, sana birkaç günlüğüne şehir dışında olacağımı söyledim. Eğer beni seviyorsan, kararıma saygı duyarsın. Şimdi telefonumu kapatıyorum.

İsim kullanmama konusundaki bir numaralı kuralı ihlal ederek hemen yanıt veriyorum:

Lauren, lütfen. Benimle şahsen konuşun. Ya da ara beni.

Cevap vermiyor. Baloncuk yok.

Lauren, lütfen. Eğer beni seviyorsan en azından benimle konuşursun.

Yine yanıt yok. Baloncuk yok.

Lauren, sana yalvarıyorum.

"Gönder" tuşuna bastım.

Sevdiğin birine böyle davranırsın??????

"Gönder" tuşuna bastım.
Ve sonra, birkaç dakika sonra, bir yanıt:

Seni sevmiyorum. TAMAM MI? Hiç sevmedim. Kötü bir evlilikten sonra farklı birine ihtiyacım vardı.
Sen benim köprümdün. Ama tek olduğun buydu. Acımasızca, biliyorum, ama bana bunu söylettin. Lütfen benimle bir daha iletişime geçme.

Mesajlaşmayı bırakıp telefona gidiyorum. Onun numarasını aradım. Robotik ses bana aramaya çalıştığım cep telefonu müşterisinin müsait olmadığını söylüyor.

Sesli mesaj bırakmadım. Onu tekrar aradım. Aynı robotik ses.

Onu tekrar aradım. Aynı robotik ses. Onu tekrar aradım. Aynı robotik ses.

Mesajlara geri dönüyorum. Nabzım atıyor, ellerim titriyor, son bir mesaj gönderiyorum:

Bu iş daha bitmedi.

69

Vicky

İnsanlar geceleri daha dikkatli olabilir, ancak Grace Village sokaklarında kadın olmak hala daha kolay. Pazar akşamı Lathrow Caddesi gibi biraz işlek bir caddenin ortasındaki kaldırımda sadece bir iki dakikalığına duruyorsanız bunda büyütülecek ne var?

Lauren gibi birinin neden buralarda yaşamaktan hoşlandığını anlayabiliyorum. Sokaklara sarkan güzel ağaçlar, geniş araziler üzerinde büyük evler. Huzurlu ve sessiz. Ayrıca bir sonraki kasabada yaşayan Simon gibi birinin neden böyle bir kasabaya kızdığını da anlayabiliyordum.

Şeytandan bahsetmişken. Pembe telefon tekrar çalıyor, yaşlı çocuktan bir mesaj daha:

Lauren, lütfen. Eğer beni seviyorsan en azından benimle konuşursun.

Hey, hayat bir sürtük. Ondan bir mesaj daha:

Lauren, sana yalvarıyorum.

Evet, yalvarmaya devam et. Pembe telefonu elimde tutuyorum ve ona biraz daha zaman veriyorum. Yalvarmaya devam et, dostum.

Sevdiğin birine böyle davranırsın??????

Görünüşe göre öyle.

Ondan art arda dört mesaj geldi. Lauren'ın son nakavt yumruğunun zamanı geldi:

> *Seni sevmiyorum. TAMAM MI? Hiç sevmedim. Kötü bir evlilikten sonra farklı birine ihtiyacım vardı.*
> *Sen benim köprümdün. Ama tek olduğun buydu. Acımasızca, biliyorum, ama bana bunu söylettin. Lütfen benimle bir daha iletişime geçme.*

"Gönder" tuşuna bastım, mesaj Simon'ın telefonuna ulaşırken telefondan bir *güm* sesi geldi. Evet, oldukça sert. Ama Altın Kazıcı Kevaşe Lauren böyle bir şey söyleyebilir, değil mi? Elbette söyleyebilir.

Telefon çalıyor. Çalmasına izin verdim. Tekrar çalıyor.

Cevap vermedim.

Tekrar. Bırak çalsın, bırak çalsın, bırak çalsın . . .

Tekrar. Kimse cevap vermeyecek, Simon. Asıl soru, bir mesaj daha gönderecek misin? Son sözü Lauren'in söylemesine izin verecek misin? Hadi ama, spor, içinde var.

Pembe telefon çalıyor, günün erkeğinden bir mesaj daha:

> Bu iş daha bitmedi.

"Güç" düğmesine basıyorum ve pembe telefonun ekranının kararmasını izliyorum. Güneye doğru yürüyorum, evinin güney tarafındaki geçide bakıyorum. Mutfağa açılan pencere hâlâ açık. Lauren gerçekten daha dikkatli olmalı. I tutmak Yürümek, mutlu için son üzerindeo son Metin itibaren Simon. O haklı. Bu iş daha bitmedi.

Ama yirmi dört saat içinde olacak.

70

Simon

Sabahın üçü. Teknik olarak Cadılar Bayramı. Vicky yatak odasında huzur içinde uyuyor. Bense uyuyamıyorum, çok heyecanlıyım. Koşmam lazım ama benim için bile çok erken.

Yeşil telefona bakıyorum. Hayır, burada olmaz, şimdi olmaz.

Vicky'yi uyandırmak istemiyorum, bu yüzden aşağıya iniyorum ve karanlık evin içinde adımlıyorum. Soğuktan ya da muhtemelen sinirden titriyorum, bilmiyorum, ama çok üşüyorum, sanki görünmez bir rüzgar beni kırbaçlıyor.

Kollarımı ovuşturarak yürüyorum ve düşünüyorum. Ya da en azından düşünmeye çalışıyorum. Yerimde duramıyorum.

Derin nefes al. Sakin ol, Simon. Derin nefes al.

"It is what it is" cümlesi, konuşabileceğimiz tek cümledir, ancak asla ve asla kısaltma kullanmayız. Kimse "Neyse o" demez.

Derin nefes al.

"Tek seçenek" ifadesi bir oksimorondur.

"Laid" "paid" gibi telaffuz edilir ama "said" gibi telaffuz edilmez ve "said" "bread" gibi telaffuz edilir ama "bead" gibi telaffuz edilmez ve "bead" "lead" gibi telaffuz edilir ama "lead" gibi telaffuz edilmez.

Derin nefes al.

Hayır. Hayır. Eski numaralar işe yaramıyor, hiç işe yaramıyor. Zihnime hatırlamaktan başka bir şey yaptıramıyorum. Hatırlamak.

Lauren, on dokuz yıl önce söylediğin sözler ve bunları söylerken yüzünde beliren acıma ifadesi.

"Sanırım *evlenmemizi* planlamıyordun," dedin bana.

Ve sonra güldün, küçük bir kıkırdama, sanki benimle en ufak bir ilişki olasılığı bile komikmiş gibi, belli ki öyle. Bu senin için bir şakaydı. *Ben* senin için bir şakaydım.

Umurunda değildi. Seni rahatsız bile etmedi.

Sonra, yıkım topunu salladıktan sonra gittin. En azından gitme nezaketini gösterdin.

Ve bunu geride bırakmaya hazırdım. Uzun zaman aldı, zordu, acımasızdı aslında ama tamam dedim, bırak gitsin, arkanda bırak ve bıraktım da Lauren. Seni arkamda bıraktım. Seni asla unutmadım, bir gün bile, ama seni arkamda bıraktım.

Ama sonra geri geldin. Ve bana söylemedin bile. Sanki hiçbir önemi yokmuş, sanki o zamanlar yaptığın hiçbir şey bir fark yaratmıyormuş ve ben bir sonraki kasabada yaşıyor olsaydım buraya gelip siktir edebilirmişsin gibi geri döndün. Ve o kulüp, o şehir kulübü, hayır hiç gitmedim, ben sadece eski bir üyeyim, ama ailemin oraya ait olduğunu *biliyordun* ve orada bana rastlayabileceğini düşünmek *zorundaydın*, ama bu seni gitmekten alıkoymadı, değil mi Lauren, her gün gidiyordun, çünkü umursamıyordun, değil mi Lauren? Çünkü her şey seninle ilgiliydi. Senden başka hiç kimseyle ilgili değildi.

Keşke Mayıs'taki o gün seni görmeseydim. Beş saniye, Tanrım, o gün beş *saniye* farklı olsaydı muhtemelen seni özlerdim, geri döndüğünü asla bilemezdim.

Oturma odasındaki şöminenin gaz fitilini çeviriyorum, ateş yanarken yanına oturuyorum, odunları bir kıkırtıyla yakıyorum. Ellerimi söndürüyorum. Ama titrememi durduramıyorum.

Evlilik cüzdanını alıyorum. *Acta de Matrimonio*, evlilik belgesi. İsim Simon Peter Dobias. *Nombre* Victoria Lanier. *Kayıt Tarihi* 2012-11-3.

Vicky beni iyileştirdi. O da beni sevebilseydi onu sonsuza dek severdim.

Metal perdeyi çekip açıyorum ve evlilik cüzdanını ateşe atıyorum. Kararmasını, bükülmesini ve kül olup yok olmasını izliyorum.

Yeşil günlük. O günlükten nefret ediyorum. O günlükten çok sıkıldım. Göz gezdiriyorum, sıcaktan yüzüm kızarıyor. İlkbahar, yaz ve sonbahar boyunca geçen tüm o günleri okuyorum.

"Beni tekrar görmek ister misin?"

Sayfayı yırtıp ateşe attım.

"Fahişeniz olmamı mı istiyorsunuz Profesör Dobias?"

Sök ve içine at. Yanmasını izle.

Sen benim bağımlılığım mısın, Lauren? Uçuruma doğru mu gidiyorum?

Yan.

Hor gördüğüm adam oldum.

Yan!

"Evlenmemizi istiyorum."

Yan, yan, lanet olası yan-

Hepsini yak. Her şeyi yak. Kapağı yak. Varlığının son kırıntısına kadar yak ve külleri topla ve arka bahçeye çık, çalılıklar ve ağaçlar beni mahremiyet içinde, zifiri karanlıkta örtüyor ve onları ölünün küllerini savurur gibi rüzgara savur.

Sonra bodruma, evle birlikte gelen kasanın bulunduğu küçük odaya inin, babam ve annem otuz yıl önce bu evi satın aldıklarında buradaydı.

Şifreyi sağa çeviriyorum, 9, sola çeviriyorum, 19, sağa çeviriyorum, 81, ve kasayı çekip açıyorum. Bunu yapmak için neredeyse iki elime ihtiyacım var, kapı ağır ve gıcırtılı. Kasa zemine yerleştirilmiş, değerli eşyalar için bir depolama biriminden çok bir fırına benzeyen bu büyük eski şeylerden biri. Bu eve bir bomba düşse kasa yine de sağlam kalırdı. Vergi belgeleri ve bazı hayati kayıtlar için kullandım ama artık kullanmıyorum. Şimdi sadece iki şey saklıyor.

Bir, yığınla para. Bir milyon dolar nakit. Bu yaz vakıf fonundan çektiğim ve kasanın çoğunu dolduran para.

Ve iki, Vicky'nin silahı.

Glock 23 dedi, ne demekse artık. Silahlar hakkında pek bir şey bilmem. Ama yeterince biliyorum. Mermi attıklarını biliyorum. İnsanları öldürdüklerini biliyorum.

Silahı şakağıma dayadım ve gözlerimi kapattım.

Oh, ironi, değil mi? Survivors of Suicide'ı yöneten adam kafasına bir kurşun mu sıkıyor?

Çok geç değil. Geri dönmek için çok geç değil. Bu herkesi bir sürü dertten, acıdan kurtarır. Herkes için en iyisi bu olabilir.

Hayır.

Silahı kasanın üstüne koyuyorum.

Seni o kadar kolay bırakmayacağım Lauren.

Bu değil bitti. İşte bu. ne I yazdı içinde benim son kısa mesaj. Ve ciddiydim. Bu iş daha bitmedi.

71

Vicky

Pazartesi günü tam öğle vakti Christian'ın evinin altındaki garajdayım. Güneş tepede, hava serin. Bugün sıcaklık kırklara ulaşacak, öğleden sonra hafif bir yağmur ihtimali var ama uzun sürmeyecek. Bu iyi bir şey. Şeker mi şaka mı için mükemmel bir hava. Cinayet için mükemmel bir gece. Biri bunu bir filmde söylemiş olmalı.

Ama iyi *olmayan* ne? Garaj kapısı açılmıyor. Christian zamanında gelmekte iyiydi, dışarıda durup kendimi herkesin gözü önüne sermemi istemiyordu.

Geç kalmak için gerçekten boktan bir gün seçtin, Christian.

Garajına girmek için şifreyi biliyorum ama kullanmak istemiyorum. Onu ürkütmek istemiyorum. Zaten gergin görünüyor. Dışarı çıkıp beni almasını tercih ederim.

Dairesine bakıyorum ama güneşe doğru bakıyorum ve orada neler olduğuna dair hiçbir belirti göremiyorum.

Saat on ikiyi beş geçe hafif bir panik başladı. Onu görmem lazım. Ne yapıyor? Unuttu mu? Ama nasıl unutabilir ki?

Çıldırıyor, olan bu, çıldırıyor.

-

Kapı yükseliyor, beni ürkütüyor. Çantamı üzerime çektim.

omuz ve içeri yürümek.

Dairesinin kapısında, kirli beyaz bir tişört giymiş, saçları koyu halkalı gözlerine dökülmüş Christian duruyor.

"Mutlu Cadılar Bayramı," diyorum ama gülümsemiyor. "Neyin var? Berbat görünüyorsun."

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Mutfakta durdu ve bana baktı. "Ben iyiyim. Sadece biraz gerginim sanırım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Şimdi benden korkup kaçma, Christian. Sana ihtiyacım var, dostum.

Gözleri cam gibi, sanki ağlıyormuş gibi. Solgun, terli ve titriyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Güneye doğru gidiyor. *Şimdi* mi? Sadece saatler kaldı.

"Sana biraz su getireyim," dedim.

"Eldivenler," diyor mutfak tezgahını göstererek.

Bir çift lastik eldiven, ambalajından çıkarılmış ve beni bekliyordu. Akıllıca.

"Bütün hafta sonunu . bütün hafta sonu seni bu daireden temizlemekle geçti," diyor.

Lastik eldivenleri takıyorum, dolaptan bir bardak alıp suyla dolduruyorum ve ona uzatıyorum. "İç," diyorum. "Grip falan mı oldun?"

"Az önce ... kustum," diye itiraf ediyor. "Gergin bir mide, sanırım. Grip falan değilim."

"Ateşini ölçmeme izin ver. Termometren var mı?"

"Uh . . . Sanırım öyle. Eski bir tane."

Onun banyosuna girdim. Kusmuk kokuyor. Klozet kapağı hala açık. Ne acayip bir kremalı puf. Ama titanyum diş fırçası ve buna uygun burun kılı düzelticisi olan bir adamdan ne bekleyebilirdim ki?

"Ben burayı biraz temizleyeyim," diye sesleniyorum ona. "Sen uzanmalısın. Biraz dinlen."

Biraz dinlen ve bir çift testis büyüt.

-

Banyodan çıktığımda Christian kanepeye uzanmıG, rahatlamaya çalıGıyor ama baGaramıyor. Çantamı yere bırakıp yanına oturuyorum ve ayaklarını kucağıma koyuyorum.

"Bunun için sadece bir şansımız var," diyorum.

"Bunu biliyorum. Merak etme. Bana güvenebilirsin."

"Glock ile pratik yaptın mı?"

Başını sallıyor. "Alıştırma yaptım. Gayet iyi. Başa çıkması kolay." "Tamam. Ne zaman gidiyorsun?"

Üflüyor. "Muhtemelen altı buçuk gibi orada olurum. Kalabalığın arasına karışmaya çalışacağım. Yediye beş kala evine varmış olurum."

"Güzel. Yediden birkaç dakika önce zili çal. Eğer saat yediyi geçerse, cevap vermeyebilir-" "Biliyorum. Anladım."

"Ve *saat* tam yedide, insanlar 'Cadılar Bayramınız Kutlu Olsun' diye bağırmak için kafalarını dışarı çıkarıyor olabilirler."

"Biliyorum, Vicky. Yediden birkaç dakika önce. Peki o saatte orada başka çocuklar varsa ne olacak? Diğer şeker ya da şaka yapanlar?"

"Pek olası değil," diyorum. "Ama eğer öyleyse, gitmelerini bekleyin."

"Conrad'ın şehir dışında olduğundan emin misin?"

"Eminim. Kapıyı açan Lauren olacak. Orada yalnız. Tamam mı?" Bacağını sallıyorum. "İyi miyiz? Bu iyi bir plan, Christian."

"Evet," diyor, sanki beni olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Ben iyiyim."

Tanrım. O 21 milyonu istiyor mu istemiyor mu?

72

Simon

Bu iş daha bitmedi.

Vicky Pazartesi sabahı ayrıldıktan sonra, gergin enerjim için bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Alt katı temizliyorum, spreyliyorum, siliyorum, süpürüyorum ve toz alıyorum. İşim bittiğinde sırtımı esnetiyorum, ağrıyor ama fiziksel emekle sakinleşiyorum. Aile odasına giren güneş ışığı da yardımcı oluyor. Gecenin bir yarısı, karanlık ve ıssız, benim için asla iyi bir yer değildir. Gündüz vakti çok daha iyi.

Son sayfasına kadar yanarak kül olan ve arka bahçemde rüzgârla savrulan o yeşil günlüğü arkamda bırakmış olmak da güzel. Lauren'la kalan son bağlantım.

Cebimdeki kapalı yeşil telefon dışında.

İşe gidiyorum. Nedenini bilmiyorum. Bugün dersim yok ve bugün ofis saatlerim de yok ama yine de gidiyorum, belki de gitmem gerektiğini düşündüğüm için, doğru görüneceği için, normal görüneceği için, ama yasayı düşünemiyorum. Sadece onu düşünebiliyorum. Her Pazartesi aldığım e-bültenden ülke çapında verilen yeni Dördüncü Değişiklik kararlarını okumaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim o oluyor. Arama emri gerekliliğinin iyi niyet istisnası hakkındaki yeni hukuk incelemesi makaleme odaklanmaya çalışıyorum ama tek düşünebildiğim o oluyor. Telefonumu taktım

ve bulabildiğim en yüksek sesli müziği çalıyorum, Metallica ve Rage Against the Machine-

Kendime hapsoldum, bedenim benim hücrem
İçinde bir yerlerde paramparça olmuş boş
bir bardak

-Ama tek düşünebildiğim *Lauren Lauren Lauren Lauren Lauren LAUREN.*

-

Gözlerimi açtım. Evimdeyim. Eve geldim. Doğru, eve gittim.

Bodrumdayım, karanlıktayım. Bunu yapmak zorunda değilim. Bunu yapmak zorunda değilim.

Bunu yapmak zorunda değilsin.

Bunu bırakabilirsin. Gitmesine izin verebilirsin.

-

Kilere gidip açtım. Altı yüz kırk adet şeker, her biri yüz altmışlık dört torba. Cadılar Bayramınız kutlu olsun.

Saat kaç oldu? Üçten sonra. Şeker mi şaka mı saat dörtte Grace Park'ta başlıyor, Village'dan bir saat sonra.

Bekliyorum. Beklemek midemde bir delik açıyor. Dişimi sıkmaktan başka bir şey yapamıyorum. Derin nefes al, Simon. Derin nefes al.

Neden hep "şeker mi şaka mı" ve asla "şeker mi şaka mı" değil? Aynı anlama geliyor. "Jöle ve fıstık ezmesi" veya "kremalı kurabiye" veya "beyaz ve siyah" da öyle.

Şeker mi şaka mı, ayaklarımı kokla, bana yiyecek güzel bir şeyler ver.

Neden ayaklar kokar ve burunlar akar?

İyisin Simon, iyisin.

Dörde yaklaşıyor. Kapıya bakman gerekecek. Gülümsemeniz ve şeker dağıtmanız gerekecek. Şeker *dağıtırken görülmelisiniz*, insanların "*Evet, evet, Simon Dobias evdeydi.*" demesini istiyorsunuz*. Evet, evde şeker dağıtıyordu. Neden? Neden soruyorsun, Ofiicer? Simon Dobias'ın Lauren Betancourt'un evine gidip onu kafasından vurduğunu, çünkü onun için önemli olan her şeyi çiğnediğini ve buna güldüğünü mü düşünüyorsun? Önemi yokmuş gibi yürüyüp gitti ve buna güldü mü? Hayır Ofiicer, hayır.*

Evde şeker dağıtıyordu.

-

Üst katta, bacaklarım titriyor ama yukarı çıkmayı başardım.

Saat henüz dört değil ve kapıyı açıp açamayacağımdan, gülümseyip şeker dağıtabileceğimden ve "Cadılar Bayramınız kutlu olsun!" diyebileceğimden emin değilim. Ama yapabileceğimi biliyorum. Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Elbette bunu yapabilirim ama telefonumu şarj etmem gerekiyor, yeşil telefonu değil, normal telefonumu, iPhone'umu, komodinin yanında şarj etmem gerekiyor. Çekmece aralıktı ve ben kapıyı asla aralık bırakmam. Açıp çekmecenin içine bakıyorum-

Vicky'nin evlilik yüzüğü. Bu sabah taktığı.

Bir zamanlar endişeyle parmağına taktığım yüzük. İlk sorduğumda hayır demişti.

-

"Cadılar Bayramınız kutlu olsun! Devam edin ve bir çift alın!" "Teşekkür ederim!"

"Rica ederim!" ve yağmur yağdığı için şemsiyeleriyle ebeveynlere el sallayın, Hey, beni hatırla,

Biri bana Simon Dobias olup olmadığımı sorarsa beni hatırlayın.
(a) evde şeker dağıtıyordum ya da (b) Lauren'ın evinde kafasına bir kurşun sıkıyordum çünkü bu sefer peşini bırakamazdım. Bitmedi.

-

"Cadılar Bayramınız kutlu olsun! Devam edin ve bir demet alın, işte, beşer tane alın!"

Beş buçukta.

-

"Mutlu Cadılar Bayramı! Devam edin ve istediğiniz kadar alın!"

Altı-on beş.

-

Üst kata çıkıp yatak odamdaki dolabı açtım ve en sağa baktım. Geçen yıl aldığım ama katılmam gereken bir partide giymediğim kostümü çıkarıyorum. Bir Azrail kostümü. Tamamen siyah, uzun bir cübbe, uzun bir başlık. Hiç giyilmemişti. Partiye gitmemeye karar verdim. Bir öğrencinin Cadılar Bayramı partisiydi ve öğrencilerle sosyalleşirken dikkatli olmalısınız, bu yüzden son anda vazgeçtim.

Komodinin üzerinde şarjda duran iPhone'umu elime alıyorum.

Netflix'i açıyorum. *House of Cards'ı açıyorum.* Birinci sezonun özetine göz atıyorum ve kendime karakterlerin isimlerini hatırlatıyorum-Frank, Claire, Zoe, Peter, Stamper

-Ve genel olay örgüsü. Sonra birinci sezon, birinci bölümü açtım.

Giyindim. Mavi takım elbise ve kırmızı kravat. Barack Obama maskesini kafama geçirin. Eski başkanla aşağı yukarı aynı yapıdayım, bu yüzden bariz fark dışında

deri pigmentinde, oldukça iyi bir görünüm. Ben Barack Obama, Birleşik Devletler'in kırk dördüncü başkanıyım.

Bir yastık kılıfı çıkarıp ihtiyacım olan her şeyle dolduruyorum. Azrail kostümü onu tercih ettiğimden daha ağır ve hantal yapıyor. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Arka kapıdan çıkıyorum, arka bahçemin mahremiyetinden geçip ara sokağa giriyorum.

Çok erken varmak istemediğim için Bölüm boyunca yürüyorum. Dışarısı soğuk ve nemli. Az giyinmişim ve yanımdan geçen insanlardan bu konuda birkaç yorum alıyorum-"Kostümüne bayıldım! Üşümüyor musun?"-ama soğuk şu anda bana engel değil, yardımcı oluyor.

Çünkü artık yapıyorum. Endişelenme, takıntı yapma, tartışma, ikinci kez düşünme zamanı sona erdi. İtiraf etmeliyim ki, çatışma ile işimin bitmiş olması özgürleştirici. Artık odaklanabilirim.

Saat 18:45'te Grace Village'daki Lathrow ve Division'daydım. Şaka mı şeker mi yapanların sayısı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar azalmış, çoğu da büyük çocuklar.

Lauren'ın evi bir buçuk blok güneyde. Geri gelmemeliydin, Lauren.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜNLER

73

Jane

Çavuş Jane Burke ve Andy Tate arabalarından inip Forest Park'taki West Suburban Major Crimes Task Force merkezine giderler. Jane, soruşturmanın ikinci günü olan bu sabah saat altıda, Andy ise altı buçukta merkezdeydi.

"Sert, evet," diyor Jane.

"Daha sert olamazdı," diyor Andy. "'Seni sevmiyorum' mu? 'Hiç sevmedim' mi? 'Kötü bir evlilikten sonra farklı birine ihtiyacım vardı' mı? 'Sen benim köprümdün, başka bir şey değildin' mi? Yani, zalimlik bundan daha zalim olamaz. Birinin size bunu söylediğini hayal edebiliyor musunuz?"

Ona yan gözle bakıyor. "Hayır," diyor. "Demek istediğim de bu. Sanki ... ... Bilmiyorum, sahnelenmiş gibi."

"Oh, hadi, Janey. Bunun için bir kadından gerçekten hoşlanıyor musun? Gerçekten Lauren'ın erkek arkadaşının bir karısı olduğunu ve karısının bunu yaptığını mı düşünüyorsun?"

Jane özel timin kapısından girmeden önce durur. Nefesleri serin havada asılı kalır. "Ria'nın bana gösterdiği kan izinin yalan olmadığını biliyorum, Andy. Biri cinayetten sonra pembe telefonun yerini değiştirmiş. Suçlu olmalı. Ve eğer suçlu Lauren'in erkek arkadaşıysa, telefonu alıp yanında götürmemesi için dünyanın en aptal insanı olması gerekir."

"Ve sen hiç hata yapan bir suçluyla karşılaşmadın."

Jane'in tanıdığı ama adını çıkaramadığı Forest Park'tan bir çift üniformalı, istasyona girerken yanlarından geçer. Geri çekilir ve onlara başıyla selam verir.

"Evet, suçlular hata yapar ama bu, suçlunun bunu görmezden geldiği ya da kaçıracak kadar korktuğu anlamına gelmez. *Bunu* anlayabilirim." Sesini alçaltarak bir adım öne çıkıyor. "Ama gözden kaçırmadı. Ona odaklandı. Ona dikkatle dikkat etti. O telefonu nazikçe, dikkatlice masanın altına itti. Düşünerek yaptı, Andy. Dikkat gerektiriyordu. Bilinçli bir düşünce gerektiriyordu. Tüm bu zaman boyunca o ya da o

-O telefonu dikkatlice masanın altına itiyor, hiç aklına gelmedi mi -ya da onun- hey, bu telefon gerçekten suçlayıcı, muhtemelen onu alıp yanımda götürsem daha iyi olur? Ya da en azından otuz bin parçaya bölsem?"

"Yani aşığın karısı bir kadın mıydı?" diyor Andy. "Bir taşla iki kuş vuruyor. Lauren'ı öldürüyor ve kocasını suçluyor. Hepsi bir telefon bir değil, iki kez hareket etti diye mi?"

"Belki dumanı tüten bir silah değildir, kabul ediyorum," diyor. "Ama bir şeyler uymuyor."

"Bir kadın Lauren'i kucağına aldı ve tekmeleyip çığlık atarken onu yan tarafa fırlattı."

"Tekmelediğini ve çığlık attığını kim söyledi? Kafasına aldığı darbe onu bayıltmış olabilir. Bilinci yerinde değil, saldırgan ilmeği Lauren'in boynuna geçiriyor ve onu kenara fırlatıyor. En kolay şey olmayabilir ama pek çok kadın bunu başarabilir. Bana bir iyilik yap ve açık fikirli ol."

-

"Al bakalım, Jane." Major Crimes adli tıp biriminden Marta Glasgow bilgisayar ekranındaki görüntüyü açar. "İşte bu. Bu senin botun."

Jane, Marta'nın omzunun üzerinden eğilip ekrana bakıyor. "A . . . Peak Explorer."

"Doğru. Markası Paul Roy. Peak koleksiyonları var ve bu da Explorer. Sırtları görüyor musun?"

Bölünmüş ekranın sağ tarafında botun alt kısmı, ortasında bir şerit bulunan çapraz bir sırt, aynı şekildeki küçük sırtlarla doldurulmuş bir dağ zirvesinin üçgen şekli yer alıyor.

"Bir Paul Roy Peak Explorer."

"Evet. 13 numara erkek." "Ve sen eminsin."

"Evet. Diş taşının kalıbıyla ve ön kapıdaki izlerden elde edilen fotoğraflarla eşleşiyor. İyi ki o öğleden sonra yağmur yağmış. Sadece pencerenin yanındaki çalıların arkasındaki çamuru nemlendirecek kadar."

"Bu ayakkabıların kaç yıllık olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Jane soruyor.

Marta güler. "Ben mucize yaratan biri değilim Jane. Ama şu kadarını söyleyebilirim. Tabanları çok aşınmamıştı. Ayakkabılar yeni olabilir ya da çok sık kullanılmamış olabilir."

"Teşekkürler, Marta."

Jane, Andy'ye bakmaya cesaret eder. "Sakın söyleme."

Ona doğru eğilir. "On üç numara erkek ayağı olan bir kadın mı?"

-

"Sadece yirmi dört saat içinde ne kadar çok telefon aldığım hakkında bir fikriniz var mı? İnsanlar inanılmaz derecede üzgün. Bazıları korkmuş durumda." Köy başkanı Alex Galanis, şefin ofisindeki bir sandalyeye dizini dayamış. "Bana Chicago'dan buraya bu tür şiddet olaylarından *uzaklaşmak* için taşındığını söyleyen birden fazla kişi oldu."

"Bence aşırı tepki veriyorlar Alex," diyor Şef Carlyle. "Açıklamamda halkın tehlikede olmadığını söyledim."

"Bu ifade yeterince güçlü değildi. En azından bir şüphelimiz ya da şüphelendiğimiz bir kişi var mı?" Galanis iç çeker, kravatıyla oynar. Alex Galanis şehir merkezinde avukatlık yapıyor ve ikinci dönem köy başkanlığı görevini yürütüyor. Kasabada konuşulanlara göre 2024'te eyalet senatörlüğüne adaylığını koymaya hazırlanıyor. Jane, küçük kardeşi Nikos'u liseden tanıyor.

"Çavuş Burke gece gündüz bu soruşturmayı yürütüyor," diyor şef. "O bizim en iyimiz. Jane, neden onu almıyorsun?"

İçgüdüsü, şefin soruyu sormasına izin vermesini, işini yapması için ona ip vermesini ve övgüyü almasını takdir etmektir. Ancak övgü çabucak suçlamaya, ip de ilmeğe dönüşebilir.

"Bunun kişisel bir mesele olduğu bize açıkça görünüyor," diyor. "Elimizde kontörlü bir telefondan gelen kısa mesajlar var. Aşk notları. Bir ilişkisi varmış. Ve mesajlar ilişkisini yeni bitirdiğini gösteriyor. Yani bu bize oldukça net bir sebep veriyor. Asıl zor olan bu telefon görüşmelerinin diğer ucundaki kişiyi bulmak."

Jane bu kadar basit olduğunu düşünmüyor, ancak özet yeterince doğru.

"Bu iyi, en azından kişisel kısmı." Galanis elini kaldırır. "Gezgin bir seri katilimiz falan yok. Ve sizce bu katil ... kendini öldürmüş olabilir mi?"

"Şey, efendim, öldükten sonra ona yazdığı son mesaj kesinlikle bir intihar notu gibiydi, evet."

Galanis başını sallar, birinin ölmesini ummak istemez ama kasabasında daha fazla şiddet yaşanmasını engelleyeceği açıktır. "Peki bu ne kadar sürecek?"

"Keşke söyleyebilseydim,
efendim." "Haftalar mı? Aylar
mı?"

"Umarım olmaz. Daha çok erken."

"Yani *aylar sürebilir* mi?"

"Ne kadar sürerse o kadar sürecek efendim," diyor kendini toparlayarak.

"Aylar sürmez Alex," diye araya girer şef. "Çavuş Burke çok metodiktir. Çok uzun sürmeyeceğini umuyoruz. Ama hiçbir şeyi garanti edemeyiz."

"Herkesin ne diyeceğini biliyorsunuz," diyor Galanis. "Küçük bir kasabanın kilit taşı polisleriyle uğraştığımızı söyleyecekler. Boyumuzdan büyük işlere kalkışıyoruz. Öyle mi?" Etrafına bakınıyor. "Öyle miyiz?"

"Tabii ki hayır. FBI ve Batı Banliyösü Büyük Suçlar Görev Gücü WESTAF ile birlikte çalışıyoruz. Ve bu konuda tam bir insan gücümüz var."

Bu Köy başkanını tatmin etmemiş gibi görünüyor. "Günlük güncellemeler istiyorum." Takım elbisesinin düğmelerini ilikler ve ofisten ayrılır.

Şef Jane'e bakar ve göz kırpar. "Bir başka memnun müşteri daha. CSLI'ı bizimle kim yapıyor? WESTAF mı FBI mı?"

"FBI," diyor Jane. "Orada bu tür şeylerin şifresini avucunun içi gibi çözebilen bir ajan tanıyorum."

"Tamam. Ve bu bugün mü olacak?" "Evet, efendim."

"Güzel. Jane, Grace Park az önce bize ne gönderdi? Bir sürü dosya kutusu."

"Simon Dobias'la ilgili ellerinde ne varsa," diyor Jane. "Bu adam ...'da şikayette bulunan adam. '04?"

"Doğru."

"Hâlâ şehirde mi? Grace Park'ta mı?"

"Emlak vergisi kayıtlarına göre öyle."

"Yani bunda bir şey olabileceğini mi düşünüyorsun? Bu uzun zaman önceydi."

"Biliyorum," diyor Jane. "Bu adamı biraz tanıyorum. Liseye beraber gitmiştik."

"Ve bunu yaparken onu görebildiniz mi?"

"Oh, şey, çok uzun zaman oldu. Onu gerçekten hiç tanımadım." "Evet, ama bana anlattığın hikayeyi ona da anlat Jane," dedi.

Andy Tate. "Liseden. Mitchell Kitchens hakkındaki hikaye."

74

Jane

"Simon ve ben birinci sınıftaydık," diyor Jane. "Onu çok iyi tanımıyordum. Birlikte birkaç dersimiz vardı. Ufak tefek bir adamdı. Son sınıfa kadar çok büyüdü ve oldukça iyi bir koşucuydu, şu sıska koşucu çocuklardan biriydi. Ama Simon liseye ilk başladığında ufak tefek, sıska, utangaç, süper zeki bir çocuktu. Ve ona sataşırlardı."

"Kulağa doğru geliyor," diyor şef.

"Biz birinci sınıftayken Mitchell Kitchens adında bir son sınıf öğrencisi vardı," diyor. "Büyük bir güreşçiydi. Kendi sıkletinde eyaletin en iyisiydi. O zamanlar güreş takımında ikinci sınıftan biriyle çıkıyordum ve onun için, daha genç çocuklar için Mitchell Kitchens tanrı gibiydi, değil mi? Bu son sınıf damızlık güreşçi? Eyalet şampiyonu, burs bekleyen bir güreşçi?"

"Tamam," diyor Şef Carlyle.

"Görünüşe göre Mitchell Simon'a oldukça kötü davranmış. Bunların hepsi daha sonra ortaya çıktı."

"Neyden sonra?"

"Pekala, işte hikaye. Görünüşe göre, Mitchell Simon'a sataşıyormuş. Simon her sabah otobüsten indiğinde Mitchell'ın onu alıp fırlattığını söylediler."

"O- 'Onu atmak' derken ne demek istiyorsun?"

"Yani onu gömleğinin yakasından ve kemerinden tutup havaya fırlatmak gibi."

"Eskiden barlarda yapılan cüce atma yarışmalarından biri gibi mi?"

"Bilmiyorum. Ama evet, Mitchell görünüşe göre bunu bir yarışma gibi görmüş. Bugün küçük birinci sınıf öğrencisini ne kadar uzağa fırlatabildi?"

"Tanrım. Ve kimse onu durdurmadı mı?"

Jane omuz silkiyor. "Bunu tüm okulun önünde falan yapmadı. Güreşçiler okul girişinin hemen yanındaki küçük spor salonunu kullanırlardı. Oraya giderlerdi ve Mitchell günlük atışını yapardı, güreşçi arkadaşları da gülerdi. Sanırım Simon da hiç şikayet etmezdi."

"Güzel."

"Diğer bir şey, görünüşe göre -Simon her gün okula bir öğle yemeği getirirmiş ve içinde bir şişe Gatorade varmış. Görünüşe göre Mitchell onu alırmış. Öğle yemeği masasına gidip 'Gatorade'imi getirdin mi?' diye sorarmış. En azından ben öyle duydum. Daha sonra. Her şeyden sonra."

"Belki de iyi kısma geçmelisin, Jane." "Doğru. Güreş sezonuydu, sezonun sonuydu,
ve sanırım buna 'bölgesel finaller' diyorlardı. Güreş için playofflar gibi, bir sonraki durak eyalet şampiyonası."

"Yarı finaller, bölgesel finaller, her neyse."

"Sanırım. Her neyse, Mitchell Kitchens, bu büyük güreşçi, bölge finallerine kaldı. Ama karşısında yine büyük olması gereken başka bir çocuk var. Aynı sıklette. Titanların savaşı gibi bir şeydi. O zamanki erkek arkadaşım çok heyecanlıydı. Grace Consolidated'da bölgesel yarışmalara ev sahipliği yapıyorduk. Cuma gecesiydi. Görünüşe göre, orada üniversite gözlemcileri de vardı. Ülkedeki en iyi güreş üniversiteleri. Hatırladığım kadarıyla Iowa'da birileri vardı ve bu büyük bir olaydı."

"Tamam."

"En çılgınca şeydi. Tribünler tıklım tıklımdı, herkes heyecanlıydı, tüm bu kaslı kafalar balerin kıyafetlerine benzeyen bu gülünç dar kostümlerle etrafta koşuşturuyordu."

"Ve . . ." Şef elini yuvarlar. "Mitchell Kitchens diğer büyük güreşçiyle güreşti mi?"

"Şey, mesele de bu," diyor Jane. "O yapmadı. Büyük bir duyuru yaptılar. Mitchell uyuşturucu testinden sonra diskalifiye edildi. Yasaklı madde testi pozitif çıktı."

Şef sandalyesine geri oturur, dili dışarı çıkar, gözleri kısılır.

"İlacı hatırlamıyorum," diye devam ediyor. "Kloro bir şey. Kloroform gibi bir şey olduğunu hatırlıyorum. İdrar söktürücü ya da maskeleyici bir maddeydi. Diğer yasadışı uyuşturucuların varlığını gizlemek için aldığınız bir ilaç gibi.
-"

"Bir maskeleme ajanı, doğru. Onları duymuştum. Ama bunun adamınız Simon'la ne ilgisi var-" Şef çenesini indirdi. "Simon Dobias'ın, Mitchell Kitchens'ın çalıp içeceğini bile bile kendi Gatorade'ine yasaklı bir madde koyduğunu mu söyleyeceksiniz?"

"Mitchell'ın iddia ettiği kesinlikle buydu," diyor Jane. "Bu . . . Şey, bu-"

"Şeytani," diyor Andy Tate. "Bunun için başka bir kelime yok." "Peki tüm bunları kanıtlayabildiler mi?" diye soruyor şef.

"Simon kendi Gatorade'ine mi kattı? Oh, Tanrım, hayır. Bunu nasıl kanıtlayabilirler ki? O ilaçlar vücudunda birkaç gün kalır. Simon, Michell'in hafta başında aldığı Gatorade şişelerinden birine bir şey katmış olabilir. Uyuşturucu testinden birkaç gün önce. Uyuşturucu testi pozitif çıktığında, o boş Gatorade şişesi çoktan gitmiş, muhtemelen bir çöplükte ya da

çöp, içinde uyuşturucu izleri bulabileceğinizi varsaysak bile. Bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu. Mitchell bundan emindi ve pek çok insan bunun olabileceğini düşünüyordu ama hayır, bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu."

"Doğru." Şef isteksizce gülümser. "Doğru." "Mitchell denedi. Ailesi denedi. Ama sorunun bir kısmı

Hikayeyi anlatmak için bile Simon'ın neden böyle bir şey yaptığını açıklaması gerekiyordu. Mitchell düzenli olarak küçük bir çocuğun öğle yemeğinden çaldığını itiraf etmek zorunda kaldı. Simon'ın ona her gün içkisini gönüllü olarak verdiğini söyledi, ama hadi ama buna kimse inanmadı. Simon'ın kendisi Mitchell'ın her gün aldığını söyledi. Onun masasında yemek yiyen herkes, sekiz ya da on kişi, bunu doğruladı."

"Elbette, elbette." Şef başını sallar. "Vay canına. Simon'ı suçlamak, bir neden göstermek için Mitchell'ın bu çocuğa zorbalık yaptığını kabul etmesi gerekiyor."

"Kesinlikle. Şimdi Simon'ın versiyonunu düşünün," diyor Jane. "Tek yapması gereken inkâr etmekti. O ilaçlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Güreş karşılaşmaları ya da anti-doping testleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. O sadece inek bir kitap kurdu. Kimse aksini kanıtlayamaz."

"Ve güreşçi Mitchell, hikayesiyle hiçbir yere varamadı."

"Elde ettiği tek yer kendini daha da

Daha da kötüsü. Mitchell'in okulun soruşturmasından sonra kanıtladığı tek şey, kendisinden çok daha küçük bir çocuğa eziyet ettiğiydi. Bu da onu pek sempatik göstermedi. Okul soruşturmayı bitirdiğinde Simon suçlu değil kurban gibi görünüyordu."

"Aslında öyleydi."

"Oh, evet. Şiddetli bir zorbalığın kurbanıydı. Yarışmadan sonra Mitchell Simon'ı yakaladığında neler olduğunu görmeliydiniz. Ertesi Pazartesi okulda. İşte o zaman her şey doruğa çıktı."

"Ne oldu?"

"Ben orada değildim ama duydum. Herkes duydu. Simon okul otobüsünden indiğinde Mitchell orada duruyordu. Hemen Simon'a saldırdı. Onu yere fırlattı ve dövmeye başladı. İri yarı bir son sınıf öğrencisi, onun yarısı kadar olan birinci sınıf öğrencisini dövüyordu. Okul polisi geldi ve Mitchell'ı üzerinden almaya çalıştı. O da polisi yumrukladı."

"Mitchell *polise* yumruk mu attı?"

"Evet, olay bittiğinde diğer ekip arabaları da gelmişti. Sanırım ortalık karışmıştı. Ona şok tabancası kullanmak zorunda kaldılar. Mitchell kelepçelenerek götürüldü."

"Tutuklandı mı? Suçlandı mı?"

"Evet ve evet," diyor Jane. "Simon suçlamaları reddetti ama Simon-Mitchell'in bir polise yumruk attığını unutun. Ve on yedi yaşındaydı, yani bir yetişkin olarak suçlanabilirdi. Ağır darp ve mukavemet. Hiç hapis yatmadı. Yargıç onu şartlı tahliye ile serbest bıraktı. Ama okuldan atılmış ve ağır bir suçtan hüküm giymiş. Sanırım o . . . Şimdi inşaatta çalıştığını duydum."

Şef her şeyi anlıyor, başını sallıyor ve öne doğru eğiliyor. "Tamam, belki de Simon Dobias şeytani bir dahi. Şeytani," diye ekliyor, Andy Tate'e başını sallayarak onun kullandığı kelimeyi kullanıyor. "Bu kabadayıyı, çivili bir içki çalarak *kendini* yaralaması için kandırdı."

"Ve bunu kanıtlamayı neredeyse imkansız hale getirecek şekilde" diyor Jane. "Ve zorbayı, hikayeyi anlatmak için bile zorbalık yaptığını kabul etmeye zorladı."

"Onu iyi hakladı," diyor Andy Tate. "Onu her yönden yakaladı."

"Tamam, bir de babasının 2010 yılında St. Louis'de ölümü var?" diyor şef. "St. Louis Polisi neden Simon Dobias'ın babasını öldürdüğünü düşünüyor?"

"Ted Dobias'ın 2010'daki ölümünün hikâyesini anlamak için" diyor Jane, "2004'e geri dönmemiz gerekiyor. Simon'ın Grace Park Polisi'ne yaptığı şikayet her şeyi birbirine bağlıyor."

75

Jane

"Tamam, şu ana kadar sizinle birlikteyim," diyor şef. "2002'de Simon Dobias'ın annesi felç geçiriyor, kötü bir felç, evde tekerlekli sandalyede yaşıyor, kendine zor bakıyor."

"Doğru," diyor Jane.

"Ve baba-Ted, değil mi?"

"Evet, efendim. Theodore Dobias, Ted'i kullanıyormuş gibi görünüyor."

Şef bir el sallıyor. "Ted bir kişisel yaralanma davasında büyük bir başarı elde etti, çok parası var ve parası ve başarısıyla kendini Bay Kodaman gibi hissediyor, bu yüzden karnını zor doyuran bir eşe sahip olmanın zengin ve ünlü yaşam tarzına pek uygun olmadığına karar veriyor ve yanında biraz kol şekeri istiyor. Buraya kadar haklı mıyım?"

"Evet, efendim."

"Ve aslında tüm o parayı çarçur ediyor ve karısının bakıma ihtiyacı olduğu şekilde ona bakmaya gücü yetmiyor."

Jane, "'Parayı uçurmak' Simon'ın söylediği gibi değil," diyor. "Simon Dobias paranın çalındığını söyledi."

"Kim tarafından çalındı?"

Jane şefe cevap vermeden önce Andy'ye bakar.

"Lauren Lemoyne tarafından çalındı," diyor.

-

Şef ona bakar. "Lauren. *Kurbanımız* Lauren mı?"

"Lauren Lemoyne, şimdi Lauren Betancourt, evet."

"Dobias ailesinin parasını mı çaldı?" Elini masaya vuruyor. "Kol şekeri miydi?"

"Evet ve evet," diyor Jane. "Lauren Lemoyne, sizin deyiminizle Ted'in 'kol şekeriydi'. Aynı hukuk firmasında birlikte çalışıyorlardı. Ted kıdemli ortak, Lauren ise genç ve güzel bir stajyerdi. Klişe kendi kendini yazıyor."

"Yok artık."

"Hadi canım," diyor Jane. "Görünüşe göre Simon onları bir gece Ted'in ofisinde birlikte seks yaparken bulmuş. Ve ilişki ondan sonra da devam etmiş. Ted ilişkiyi kesmemiş. Aşık olmuş."

Andy Tate, "Simon Dobias'ın yaptığı şikâyet hırsızlık, dolandırıcılık, Simon'ın aklına gelebilecek her şey içindi," diye ekliyor. "Grace Park Polisi'nden Lauren'ı tutuklamasını istedi. Ted'i baştan çıkardığını, onunla uzun bir ilişki yaşadığını, onu kendisine aşık olduğuna ikna ettiğini ve onu bir konuda daha ikna ettiğini iddia etti - adını para piyasası hesabına yazdırmak."

"Peki tutukladılar mı?" diye sorar şef. "Onu tutukladılar mı?"

Jane omuz silkiyor. "Ortada bir suç yoktu. Ted onun adını hesaba yazdırdı. Tam erişim hakkı olan bir imza yetkilisi yapıldı. O para üzerinde Ted kadar onun da hakkı vardı, yasal olarak."

Şef dilini yanağında gezdirerek bu konuyu düşünür. "Ne kadar çaldı?"

"Altı milyon doların üzerinde," diyor Jane. "Hesabı sildim süpürdüm. Ted'in, neredeyse ailenin tüm parası o hesapta toplanmıştı. Her kuruşunu aldı."

"Jay-sus." Şef başını sallar. "O da kaçıp gidiyor, aileyi maddi yıkım içinde bırakıyor, anneye bakamıyor."

Jane, "Artık yirmi dört saat bakımı karşılayacak paraları kesinlikle yoktu," diyor. "Karar verdiler

bir huzurevinde."

"Ve sonra kendini öldürdü. İlişkisi yüzünden mi?"

"Muhtemelen h e p s i ," diyor Jane. "Zorlukla yapabildi Kendine bakamıyordu, kocası onu terk ediyordu, tüm parası gitmişti ve bir huzurevine doğru gidiyordu - ve felç geçirdikten sonra zihinsel durumunu kim bilebilir? Ama evet, bu ilişki bardağı taşıran son damla olmuş olabilir. Lauren arkasında gerçek bir katliam bıraktı." Ellerini açıyor. "Şimdi St. Louis Polisi'nin babasını öldürdüğünden neden bu kadar emin olduğunu anlıyorsunuz."

"Evet, annemden ayrıldı ve ine bir dişi aslan getirdi."

"Ve Lauren Betancourt'u öldürmek için neden bir sürü nedeni olduğunu anlayabilirsiniz. Sadece babasını becerip annesinin kalbini kırmadı. Bazı insanlar için bu yeterli olabilir."

"Ama bundan çok daha fazlasını yaptı," diyor şef. "Simon muhtemelen annesinin ölümünden ve ailesinin yok olmasından Lauren Betancourt'u sorumlu tutuyor."

76

Jane

"Simon Dobias'ın babasını öldürdüğünü düşünüyor muyum? Evet, düşünüyorum."

Jane, Andy ve Şef Carlyle, şefin dizüstü bilgisayarının önünde, St. Louis Polis Departmanından Brenda Tarkington adında bir teğmen ve artık emekli olmuş ve Wyoming'de yaşayan Rick Gully ile bir Zoom konferansında oturuyorlar.

"Bu konuda Brenda'ya katılıyorum," diyor Gully. *"Üniversitedeki son yılında final sınavları haftasında St. Louis'e gitti, Ted Dobias'ın kafasına bir şarap şişesiyle vurdu, sonra yüzme havuzunun yanında yerde yatarken karnından bıçakladı ve onu havuza itti. Sonra Chicago'ya geri döndü ve günahlarını itiraf etmek için o sabah erkenden psikiyatristini aradı. Ancak, ayrıcalık nedeniyle psikiyatristi bizimle konuşmaya zorlayamadık. Mahkemeler aleyhimize karar verdi. Birkaç yıldır psikiyatristiyle konuşmamış olmasına rağmen, mahkemeler hala 'hasta-terapist' sıfatıyla onunla görüştüğünü söyledi."*

"Ve bu olmadan," diyor Jane, "bunu kanıtlayamadınız mı?"

"Elimizde hiçbir fiziksel kanıt yoktu," diyor Gully. *"Bıçaktan parmak izi çıkmadı. Şarap şişesinden bir parmak izi aldık ve bir kadehte kadın DNA'sı bulduk, ancak parmak izi NCIC'de eşleşmedi ya da Simon'ın parmak izleriyle eşleşmedi ve DNA veri tabanı da çıkmaz sokaktı. Muhtemelen bir fırsat silahıydı; Ted'in paylaştığı bir şişe şarap.*

Bir süre önce bir bayan arkadaşımla. Ve bunun dışında ..."

"Şu anda sahip olduğumuz araçlara sahip değildik," diye ekliyor Teğmen Tarkington. *"Simon'ın eski model bir arabası vardı, bu yüzden GPS fonksiyonu yoktu, o gece nereye gittiğini kanıtlayacak bir hafızası yoktu, hatta o gece arabayı kullanıp kullanmadığını bile. Eyaletler arası yollarda şimdiki gibi POD kameraları yoktu. Benzin almak için durduğunda kredi kartı kullanmamış. Bahse girerim St. Louis ile Chicago arasındaki otoyolda bulunan tüm benzin istasyonlarının güvenlik kameralarını kontrol ettik. Biz istediğimizde bazıları o geceki görüntüleri bantlamıştı. Bazılarının gerçekten çalışan kameraları yoktu, sadece gösteriş için kullanıyorlardı. Kameraları çalışan ve görüntüleri hala ellerinde olanlarda ise Simon Dobias'ı görüntülerin hiçbirinde görmedik."*

Rick Gully, *"Bütün gece evde ders çalıştığını söylediğini kanıtlayamadık," diye* ekliyor. *"Bunun doğru olmadığını göstermenin hiçbir yolu yoktu. Savcının elinde bir dava yoktu."*

"Sanırım sipariş ettiği bir pizzanın fişi vardı" diyor Tarkington. *"Doğru mu?"*

Evet. Jane bunu gönderdikleri dava dosyasında görmüş.

"Evet, kahretsin, bunu tamamen unutmuştum." Gully gülüyor. *"Zaman aralığını böyle bulduk. Akşamın belli bir saatinde pizza teslimatı için kredi kartı slipi imzaladı, akşamın erken saatlerinde, saat beş gibi. Pizzayı teslim eden adam Simon Dobias'ın kapıyı açtığını ve pizzanın parasını ödediğini doğruladı. Hatırladığım kadarıyla ona yüklü bir bahşiş de bırakmıştı."*

Jane sırıtıyor. Büyük bir bahşiş bıraktı, böylece unutulmaz olacaktı.

Pizzacı adam.

"Bu adam iyi," diye fısıldıyor Andy Tate.

"Bu süreyi alıp ertesi sabah sekizde final sınavına girdiği zamanla karşılaştırdığımızda," diyor Tarkington, *"St. Louis'e gitmek, babasını mutfak bıçağıyla bıçaklamak ve Chicago'ya geri dönüp final sınavına girmek için ancak yeterli zamanı vardı. Sadece zar zor yeterli zaman."*

"Neredeyse mükemmel bir mazeret," diyor Gully. "Başka şüpheli yok mu?" Jane sorar.

"Bulabildiğimiz bir şey yok. Babanın parası vardı ama soygun yoktu. Muhtemelen birçok büyük şirket ondan nefret ediyordu çünkü onlara dava açtı ve büyük ödüller aldı ama büyük şirketler davacıların avukatlarını öldürmez. Muhtemelen öldürmek isterlerdi ama bir başkası çıkıp onun yerini alırdı."

"Ted Dobias'ın o sırada bir kız arkadaşı yoktu," diyor Tarkington. *"Söyleyebildiğimiz kadarıyla kadınlar konusunda paranoyaktı. Kullandığı bazı eskortlar, çalışan kızlar vardı. Ama gerçek bir ilişkisi yoktu. Muhtemelen Lauren Lemoyne'un parasını çalması yüzünden, daha sonra Grace Park Polisi'nden öğrendiğimiz gibi."*

"Ayrıca," diye araya girdi Gully, *"Simon'a çabucak karar verdik. İlk düşünce, tabii ki, zengin bir adam öldürüldü, bu kimin işine yarar? Varis kim? Simon'dı. Mirasa kondu, ne kadar, on altı, on yedi milyon mu? Ama Ted St. Louis'e taşındıktan sonra Simon ve babasının hiç konuşmadığını öğrendik. Bir telefon bile etmemişler. Ne bir Noel kartı. Yani anlayabildiğimiz kadarıyla Simon muhtemelen mirasın kendisine kaldığını ya da ne kadar kaldığını bile bilmiyordu."*

"Bunu yapan para değildi," diyor Tarkington. *"O yaptı. Simon'ın kendisiydi. Onunla röportaj yaptığımızda adam soğuktu. Bunu düşündüğümü hatırlıyorum - buz gibi soğuk. Duygusuz. Ve sonra Grace Park Polis Departmanı'ndan*

Simon 2004 yılında Lauren Lemoyne aleyhine dava açtı - Ted'in Simon'un annesini nasıl aldattığını ve Lauren'in tüm parayı alıp gitmesine nasıl izin verdiğini, annesinin intiharını ve biliyorsunuz, Simon annesinin ölümünden kısa bir süre sonra bir süre akıl hastanesine yatırıldı-"

"Evet, okudum."

"*-ve sonra güreşçiye yaptığı pisliği ve çivili Gatorade'i duyuyoruz. Ve sonra Ted'in ölümünün ertesi sabahı Simon'ın sabahın köründe terapistiyle telefon görüşmesi yaptığını öğreniyoruz, yıllardır onu ilk kez aramış.*"

"Bir sürü zil ve düdük var ama kanıt yok," diyor Jane. "Bu Anlamadığım bir şey var. Neden 2010'da? Annesi 2004'te öldü. On sekiz, yirmi ay kadar bir süre akıl hastanesinde mi kaldı? Bu daha 2006. Neden dört yıl daha bekleyelim? Ve neden üniversite final sınavlarının olduğu hafta seçildi?"

Bir duraklama. Jane bu soruyla görüşmedeki herkesi susturdu.

Sonra Brenda Tarkington yüksek sesle kıkırdar.

Gully de kahkahalara boğulur.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"*Hayır, Çavuş, hiç de değil. Saygısızlık etmek istemedim,*" diyor Tarkington. "*Sadece biz de kendimize aynı soruyu sorduk. Neden bunca zaman bekledik? Zaman geçti, o yoluna devam etti, güzel bir üniversiteden diplomasını almak ve güzel bir hukuk fakültesine gitmek üzere. Artık rock'n roll yapmaya hazır. Babasından intikam almak için neden o zamanı seçsin ki?*"

"Peki cevabınız neydi?"

"*Bu sorular cevaptır,*" diyor Gully. "*Çünkü biz de bu soruları sorar ve onu şüpheli olmaktan çıkarırdık. Bunu yapmadan önce neden bu kadar beklediniz? Neden bir zaman seçtik?*

Final sınavlarının sıcağındayken ve bunu yapmak inanılmaz derecede sakıncalı, hatta imkansızken? Hem de hukuk fakültesine ve başarılı bir hayata devam etmek üzereyken?"

"Uzun bir oyun oynadı."

"*Oh, evet, Çavuş,*" diyor Gully. "*Çok uzun bir oyun oynadı.*"

"*Görünüşe göre bu onun tarzı,*" *diye* ekliyor Tarkington. "*Kendisine zorbalık yapan güreşçiye de kazık atmak için doğru fırsatı bekledi.*"

"Ama babasıyla olan şey farklı hissettiriyor." Andy Tate devreye giriyor. "Güreşçiyle, dostum, ona gerçekten yapıştı. Zorbalığını ona karşı kullandı. Bu zorbayı kendine zarar vermesi için manipüle etti ve sonra da zorbalığını kabul etmek zorunda kaldı. Babası manipülatif değildi."

Tarkington, "*Babasıyla işleri aynı şekilde yönlendiremezdi,*" diyor. "*Babası çok uzaktaydı. Birbirlerine tamamen yabancıydılar. St. Louis'de bir plan yapmak için çok fazla zaman harcaması, babasının oradaki yeni hayatı hakkında her şeyi öğrenmesi ve St. Louis'de neden bu kadar çok zaman geçirdiğini açıklaması gerekiyordu. Hayır, babasıyla durum farklıydı. Orada yapabileceği en iyi şey kendine sağlam bir mazeret bulmak ve bu işi kendi başına halletmekti.*"

"Ya da belki bu çok kişiseldi, bunu yapmak istedi kendisi," diyor Jane.

"*Evet, tabii, o da olabilir.*" Gully onlara parmağını sallıyor. "*Ama onunla görüştükçe ve Grace Park Polis Departmanı o güreşçi hakkında daha fazla şey öğrenmemize yardım ettikçe - bizim görüşümüz? O her şeyden önce bir manipülatör. Brenda haklı. St. Louis'de bir entrika düzenlemek için yeterli kaynağa sahip değildi, yoksa bunu yapardı.*"

Jane arkasına yaslanıp başını sallar ve başka bir sorusu olup olmadığını öğrenmek için Andy'ye bakar.

"Dinleyin çocuklar," diyor Gully. *"Lauren'in cinayeti için onu seviyorsanız, ki muhtemelen sevmelisiniz, sağlam bir mazereti olmasına ve sınırları zorlamaya hazır olsanız iyi edersiniz. Dediğin gibi uzun bir oyun oynuyor. Her şeyi planlıyor. Kendi parmak izini bile bırakmaz."*

Tarkington başını sallar ve gülümser. *"Her şeyi o düzenleyecek,"* diyor, *"böylece bir başkası onun kirli işlerini farkına bile varmadan yapacak."*

CADI BAYRAMI

77

Simon

Yediye on dakika var. Şaka mı şeker mi oyununun bitmesine on dakika var ve evlerden uzakta tutulan birkaç sokak lambası dışında Grace Village karanlığa gömülecek. Elimden geldiğince zaman kazanmaya çalışıyorum, Target'tan alışveriş poşetleri olan iki büyük çocuğun yanından geçiyorum, beyzbol formaları, şapkaları ve gözlerinin altında biraz koyu boya ile giyinme hareketlerini bile zor yapıyorlar, fazlalıklarından kurtulmak isteyen ev sahiplerinden kalan şekerleri temizlemeyi umuyorlar.

"Başkan Obama! Pekâlâ!" diyor çocuklardan biri, muhtemelen paltom yokken eldiven giymemi, Barack maskeme uygun olarak sadece bu mavi takım elbiseyi ve kırmızı kravatı takmamı tuhaf bularak bana çakıyor.

Lauren'in evinden sadece yarım blok ötedeki Thomas Caddesi'ne yaklaşırken hızımı yavaşlatıyorum. Üç çocuktan oluşan bir grup, yine büyükler, kuzeye doğru bana doğru geliyorlar, ama köşeyi dönüp Thomas boyunca batıya doğru ilerliyorlar.

Bir pencereden müzik çalıyor, *Cadılar* Bayramı çocuk müziği, önce "Monster Mash" ve sonra Will Smith'*ten* daha önce duymadığım bir şey, *Elm Sokağında Kabus*'un bir riff'i.

Thomas'tan doğuya, Lathrow'a doğru giderken onu gördüğümde neredeyse zıplayacaktım.

Azrail, karanlık, uğursuz ve en iyisi de isimsiz, kukuletasıyla örtülü.

Merhaba, Christian.

Cuma, 15 Ağustos 2003. Seni yakaladığımın ertesi sabahı, Lauren.

Seni ve babamı, babamın köşedeki ofisinde birbirinizi düzerken yakaladığımın ertesi sabahı.

Hukuk büromuzda üç kişiyle paylaştığınız avukat yardımcısı ofisinin kapısında duruyordum. Göğsüm yanıyordu. Uzuvlarım titriyordu. Midem boş, içi boşalmış gibi hissediyordum.

Ofiste yalnızdınız, oturmuş, evrakları karıştırıyordunuz. Beni gördüğünde irkildin. Bir an için mahcup ve pişman göründün.

"Nasıl . . . nasıl . . . ?" Sesim titriyor, boğazım duygularla tıkanıyordu.

Ama sonra sakin bir şekilde çeneni kaldırdın. "Biz rızası olan iki yetişkiniz, Simon."

"Peki ya ... ne olacak ..." "Kapıyı

kapat," dediniz.

Yaptım, sonra sana döndüm.

"Umarım bu benim evimde geçirdiğimiz bir seferle ilgili değildir," dediniz. "Eğlenceliydi. Bir doğum günü hediyesiydi. Sanırım *evlenmemizi* planlamıyordun."

Ve sonra güldün, küçük bir kıkırdama, sanki senin için bir şakaydı. Ben senin için bir şakaydım.

Sanki mantıksız olan benmişim gibi. Birlikte olduğumuz zamandan bahsetmiyordum bile. Başka bir şeyi, başka *birini* kastettiğim aklıma bile gelmedi.

"Peki ya ... annem?" Kelimeleri boğarak söyledim.

"Oh." Göz temasını kestiniz. "Annenin bu kadar hasta olması herkes için zor bir durum. Bunu anlıyorum. Bunun ortasına girmeye çalışmıyorum. Girmiyorum."

"Ama sen . . . zaten öylesin."

"Bak." Sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdün. "Anla, babanla annenin ilişkisi artık farklı. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Ama onu asla terk etmeyecek. Ona bakmaktan asla vazgeçmeyecek. Ben sadece onun hayatının farklı bir parçasıyım."

Ama onun hayatı annemleydi. Anne ve baba, ölüm onları ayırana kadar.

Yemin eder gibi elini kaldırdın. "Babanın anneni terk etmesine neden olacak hiçbir şey yapmayacağım. Her zaman onun yanında olacak. Her zaman ona bakacak. Onu her zaman *sevecek*. Milyon yıl geçse de buna asla müdahale etmem."

Başka ne diyeceğimi bilemedim. İnanamadım, tepkini anlayamadım. İnsanlar böyle mi davranıyordu? İnsanlar böyle mi düşünüyordu?

Bağırmak, ağlamak, seni yakalamak ve sana şiddetli bir şey yapmak istedim. Ama ayaklarım yere basmaya devam etti. Boğazım o kadar kalın ve ağırdı ki zorlukla nefes alabiliyordum. Bağırmak istediğiniz ama sesinizi çıkaramadığınız bir kâbus gibiydi.

Saatine baktın. "Bill'in bir ifade için bana ihtiyacı var. Zaten geç kaldım."

Hareket etmedim. Eşyalarını aldın ve yanımdan geçip gittin. Ben, hareketsiz heykel, aptal çocuk, Roma etrafımda yanarken iktidarsız, işe yaramaz kemancı.

On dokuz yıl boyunca seni en son o zaman gördüm.

-

Üç ay sonra. Şükran Günü'nden bir gün önce, 2003. Annem yatağında uyuyana kadar onunla konuştum, hafifçe horluyordu, sırt üstü yatıyordu.

Sonra bir palto ve eldiven giydim ve biraz hava almak için dışarıya, arka verandaya çıktım. Hava sıcaklığı düşmüştü ama umurumda değildi. Annemi yatırdıktan sonra hep temiz hava almak isterdim. Farklı bir koku almaya, farklı bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı. Hiç hasta olmamıştım, gerçekten hasta olmamıştım, bu yüzden bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim. Ama sevdiğiniz birinin kötüleşmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu kesinlikle biliyordum.

Buna alışmak için biraz zamanım olmuştu. Felç geçirmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti. Bu son birkaç ayda durumu daha da zorlaştıran şey, annem evde kocası yerine bir pislikle can çekişirken, benim her gün okula gitmem, U of C'de üniversiteye başlamam, yeni bir akademik ve sosyal çevrenin tüm sinir, heyecan ve zorluklarını yaşamam -birçok anlamda hayatıma başlamam- oldu.

Dışarıda rüzgâr esiyordu. Yüzümü içine soktum, saçlarımı taşımasına izin verdim, paltomun içine batmasına izin verdim. Bir süre gözlerim kapalı öylece durdum.

Ancak içeri dönmek için arkamı döndüğümde görebildim.

Gazlı ızgaramızın yanındaki masada.

Bir şişe şampanya, boş. Ve iki bardak, kırmızı renkli flütler, onlara öyle diyorlar, ama ucuz olanlar, plastik, piknik veya açık hava konseri için bir marketten satın alabileceğiniz türden.

Ama annem felç geçirdiğinden beri alkol kullanmıyordu. İçemezdi.

İki bardak, bir değil. İki plastik, kırmızı gözlük.

Ona doğru yürüdüm ve baktım. Bir şişe Laurent-Perrier ultra brut şampanya. Şampanya hakkında hiçbir fikrim yoktu, Laurent-Perrier havalı bir marka ya da ucuz bir şey miydi?

-Ama bunun genellikle arka verandada arkadaşlarınızla içtiğiniz türden bir şey olmadığını biliyordum.

Ağzımı sildim ve durup şişeye, o ikiz plastik bardaklara o kadar uzun süre baktım ki vücudum soğuktan titremeye başladı.

Sonra içeri girdim ve plastik bir çöp torbası aldım. Dışarı çıkıp şişeyi ve iki bardağı torbanın içine süpürdüm ve ağzını bağladım, annemin bunları görmemesi için dua ettim.

O gece babama tek kelime etmedim. Sadece odama gittim ve kapıyı kapattım.

-

Ertesi gün. 2003 Şükran Gününüz kutlu olsun!

"Sadece bir geceliğine," dedi babam, ben bulaşık yıkarken bulaşıkları kuruluyordu, annem bir saat önce yatmıştı. "Bu potansiyel müşteri oldukça kötü bir kaza geçirdi-"

"Şükran Günü'nden sonraki gün kimin toplantısı var?" diye sordum. "Ve kim o müşteriyle bir gece kalır?"

"Sana söylemiştim," dedi, bir dolabı açıp bir servis tepsisi koydu. "Aile Kankakee'de yaşıyor ve uzun bir yol-"

"Saçmalık."

Bana döndü. "Bana ne dedin, genç adam?" "Saçmalık

dedim. Hala onunla g ö r ü ş ü y o r s u n , değil mi? Sen Yapmayacağına söz vermiştin ama yapıyorsun, değil mi? Hâlâ Lauren'la birliktesin. Lauren'la birliktesin." Adı dilimde zehir gibi dolaşıyordu.

"Simon-"

"*Evet mi hayır mı* baba?"

"Sakın-" Tavana baktı. "Sesini alçalt."

"Şampanya şişesini ve iki bardağı arka verandada buldum," dedim, kelimeleri kısık bir fısıltıyla tükürerek. "Sanırım kanıtları atmayı unuttun."

Kendini tuttu, hatırladı, kendini azarladı. Anlaması zor değildi. Geri dönüşüm kutusu ara sokakta. Soğuk bir gecede, bazen geri dönüşümü arka verandaya koyar ve ertesi sabah ara sokağa kadar yürürüz. Ya da unuturuz, anlaşılan babamın yaptığı gibi.

"Ne yani baba, bizim *eve* mi geliyor? Annem uyuduktan ve ben okulda geç saatlere kadar şehir merkezinde kaldıktan sonra gizlice buraya mı giriyor? Tanrı aşkına, sen ve Lauren bu evde, annemin yatak odasının altında başka ne yapıyorsunuz?
-"

"Beni dinle, evlat-"

"Evet mi hayır mı?" Sesim yükseliyordu. Babam bir el hareketiyle beni sustururken bile kendimi tuttum. Annemin duymasını istemiyordum. Annemin duymasına izin veremezdim.

-

Yediye üç dakika. Grace Village'da ışıkların sönmesine üç dakika.

Christian Azrail kostümüyle Lauren'ın evine yaklaşırken yavaşlar. Beline birkaç kez ip bağlanmıştır. İp mi? Kostümle birlikte gelmiyor. Neden ip?

Onun kostümü ona benimkinden daha iyi uyuyor. Şu anda taşıdığım yastık kılıfının içinde duran benimki, giydiğimde neredeyse yere değiyor. Ama Christian daha uzun. Cübbesinin alt kısmı sadece botlarının üstüne ulaşıyor. Paul Roy Peak Explorer botları.

Sen ve Vicky bunu benim üzerime yıkmak için güzel bir plan yaptınız, Christian. Ama sorun şu. Bilge bir adamın dediği gibi, birine tuzak kuracaksan, sürpriz olsa iyi olur.

Christian yürüyüş yolundan yukarı döner ve küçük tuğladan bir koza gibi örtülecek olan kanopili ön verandada kaybolur.

Kapı zilini çaldığında ve Lauren açtığında onu yalnız bırakır.

Çok geç kalma, Christian.

-

Şükran Günü bulaşıkları yıkanıp kurulanırken, babam aile odamızda oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, bir bardak burbona bakıyordu. Şöminenin yanında durup benimle göz teması kurmaktan daha kolaydı.

"Senin gibi genç bir adamın takdir edemeyeceği şeyler vardır," dedi. "Annen ve ben, ilişkimiz - anneni hâlâ seviyorum ve hep seveceğim Simon. Her zaman seveceğim-
"

"Ama Lauren seni beceriyor." "Hey, dinle."

Kaşlarımı kaldırdım. Hayatımda babamla hiç bu şekilde konuşmamıştım ama o üstünlüğü teslim etmişti. "Tamam, dinliyorum. Ama olan bu, değil mi? Annem tekerlekli sandalyede ve bu senin işine gelmiyor, değil mi? Artık bu kadar paran var, 20 kilo verdin, hatta yeni bir saç stilin bile var. Yeni zayıflamış, sallanan bekar Ted Dobias. Ve annem artık planlarına pek uymuyor. Biraz eğlenmek istiyorsun. Ve Lauren *eğlenceli*, tamam mı?"

Bir elini yüzüne doğru kaldırdı. "Beni her zaman en kötü şekilde resmetmeyi bildin."

"O kadar da zor değil baba. İnan bana." Ayağa kalktım. "Bu hemen şimdi bitmeli. Sen ve Lauren hemen şimdi bitmelisiniz." "Böyle bir şey olmayacak, evlat." Bu noktada o En sağlam, en kararlı.

Ona doğru yürüdüm, dudaklarımın titrediğini hissettim. "Annemi bırakacak mısın? Şimdi o yapamazken-"

"Hayır, hayır, hayır." Bana el salladı. "Anneni terk etmeyeceğim. Bunu asla yapmam."

"Ama Lauren'la görüşmeyi bırakmayacaksın."

Bir an durdu, sonra gözlerini kapadı ve başını salladı. "Bu doğru. Yapmayacağım. Bu benim seçimim. Senin değil Simon. Üzgünüm ama bu senin kararın değil."

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Bir şeyler fırlatabilir, bir şeyleri kırabilirdim ama bunun ne faydası olurdu? Babama yumruk atabilirdim ama bunu anneme nasıl açıklayacaktık?

Annem. Bana, ikimize de her şeyini veren kadın.

"Ve sanırım annenin bilmemesinin daha iyi olacağı konusunda hemfikiriz," dedi babam.

Anneme söylemedim. İçinde bulunduğu durumda, eski benliğinin bir kabuğu olarak -bazen aklı başında ve uyanık, bazen de sürüklenen ve sisli- onu karanlıkta tuttum. Bunun bardağı taşıran son damla olacağından, onu mahvedeceğinden korkarak ona söylemedim. Ona söyleyemedim.

Lauren Lemoyne'un ailemin evliliğine girmesine izin vermedim. Ama sessizliğimle orada *kalmasına* izin verdim. Onların suç ortağı oldum.

Ondan sonra Lauren hakkında bir daha hiç konuşmadık. Üniversite birinci sınıfta Hyde Park'a gidip geliyordum ve annemi gündüzleri bakıcımız Edie ile evde bırakıyordum. Babam Cumartesi geceleri ya da Noel arifesinde alışılmadık şekilde geç saatlere kadar "toplantı" yaptığında, Salı ya da Perşembe geceleri "işi" onu normalden daha geç saatlere kadar tuttuğunda tek kelime etmedim. Hiç yorum yapmadım. Annem de öyle.

Annem biliyor muydu? Tanıdığım en zeki insan, en keskin hukukçu olan annem - felçli beynine rağmen - onun ne yaptığını biliyor muydu? Biliyorsa bile söylemedi. Ben de söylemedim.

Ve babam da bilmiyordu, ta ki o güne kadar, yaklaşık bir yıl sonra, 2004 Ekim'inin sonlarında, babam eve gelip çaresiz ve utanç içinde gözyaşlarına boğulduğunda ve Lauren'in adını tüm paranın bulunduğu hesaba koyduğunu, onu tam haklara ve erişime sahip bir imza yetkilisi olarak eklediğini ve şimdi tüm paranın gittiğini itiraf edene kadar. "Kendini ikinci planda hissettiğini söyledi," dedi hıçkırıklar arasında. "Sadece bana ait bir şeyin onun olduğunu hissetmek istiyordu."

Ve bu *şey* tüm paramızı tutan hesap mı olmalıydı?

Ama sevdiğiniz insanlarla yaptığınız şey budur. Onlara güvenirsiniz. Yanıldığınızı kanıtlayana kadar onlara güvenirsiniz. Size ihanet edene kadar.

Ve sonra, nasıl tepki vermeniz gerekiyorsa öyle tepki verirsiniz.

-

"Mutlu Cadılar Bayramı!"

Görünen o ki, Grace Village'daki *herkesin* en azından bu yıl saat yedide kapılarını açtığını söylemek abartılı olur, ancak pek çok kişi bunu yapıyor ve şeker mi şaka mı finalini çağırıyor.

Ama ışıklar konusunda oldukça istikrarlılar. Bir ya da iki saniye içinde neredeyse her evin ışığı sönüyor, Köy neredeyse tamamen karanlığa gömülüyor, sadece kavşaklardaki birkaç cılız sokak lambası yanıyor.

Lauren'ın ışığı değil ama. Hâlâ yanıyor. Ne oldu?
Orada neler oluyor?

Lathrow boyunca, caddenin karşı tarafında, rahat olmaya çalışarak, havalı müşteri Barack Obama gibi yürüyorum ve sağıma bakıyorum. Lauren'in ön kapısı kapalı, dışarının ışığı yanıyor.

Orada neler oluyor?

Elimden geldiğince yürüyüşümü yavaşlatıyorum. Görüş mesafesi zayıf, ama Lauren'in dış mekan ışığının kontrastıyla beni karanlıkta gizleyerek işime yarıyor.

Sokakta biraz ilerliyorum, başımı arkaya d o ğ r u eğiyorum, aynı tarafta daha ne kadar "gelişigüzel" gezinebileceğimi merak ediyorum-

Lauren'ın evinin verandasındaki ışık söner ve evin dışı karanlıkta kalır.

Sonra geniĞ bir ıĞık huzmesi -ön kapı açılıyor- Christian gölgelikten çıkıp yürüyüĞ yolundan kaldırıma doğru hızlı adımlarla yürürken aynı hızla kayboluyor. Kuzeye, benim karşımdaki yöne doğru gidiyor. Çok hızlı yürüyor. Yavaşlamalı, daha rahat görünmeli.

Ama bu sadece birileri onu fark ederse önemli, ki muhtemelen fark etmeyecekler. Onun gibi, benim gibi, şaka mı şeker mi oyununu bitirmiş bir kasabada şaka mı şeker mi oyunu oynayan biri, dedikleri gibi, muhtemelen çıkışlara yönelecektir.

Ben de dönüp kuzeye gidiyorum, sırf evinin önünden tekrar geçebilmek için. Evin ışığı kapalı. Bu iyi bir şey. Ön kapı kapalı. Bu da iyi. Kapı kilitli mi? Kilitleyen bir düğmesi var mı? Bunu bilmek zor. O eve hiç girmedim.

Yürümeye devam ederken uzun bir nefes aldım.

Hizmetin için teşekkürler, Christian. Bunu benim için yaptığını fark etmemiş olsan bile.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜNLER

78

Jane

"Bunun için teşekkürler, Dee. Sana çok şey borçluyum."

"Endişelenme. Görünüşe göre zaman çok önemli, o yüzden işe koyulalım." Özel Ajan Dee Meadows, Jane Burke ve Andy Tate'e FBI saha ofisindeki bir konferans odasını gösterir. "Siz CSLI ile çok mu uğraşıyorsunuz?"

"Çok fazla fırsatım olmadı," diyor Jane. "Ama ana fikri anladık. Cep telefonunuz bir sinyal gönderiyor, bu sinyal bir baz istasyonuna, genellikle de en yakın baz istasyonuna gidiyor ve baz istasyonu da bu sinyalin kaydını tutuyor - hangi telefonun, ne zaman, dakikasına ve saniyesine kadar. Böylece bir telefonun hareketlerini izleyebiliyoruz, bu da *sahibinin* hareketlerini izleyebileceğimiz anlamına geliyor. Telefon şirketi bize Lauren Betancourt'un pembe kullan-at telefonunun ve iletişim kurduğu telefonun geçmiş hücre-site konum bilgilerini verdi. Biz de analiz etmeniz için size verdik."

"Evet, bu her şeyi açıklıyor." Dee Meadows bugünlerde çoğunlukla adli tıp alanında çalışıyor ama bir zamanlar Jane'in annesiyle birlikte epeyce saha çalışması yapmış. "Öncelikle," diyor Meadows, "iletişimlerinin geçmişi hakkında konuşalım ama farklı görünen Cadılar Bayramı gecesini dışarıda bırakalım."

"Elbette."

"Tamam, Cadılar Bayramı gecesi dışında: Bu iki brülör birbirleriyle ve sadece birbirleriyle iletişim kurdular."

diyor Meadows. "Başka tek bir iletişim bile yok."

"Anladım."

"Ve bildiğiniz gibi, iletişimleri dikkatlice planlanmıştı. Pazartesiden cumaya sabah 10'da birbirlerine mesaj atarlardı. Ve pazartesiden perşembeye akşam sekizde. Cuma geceleri ve hafta sonları izin yaparlardı."

"Evet."

"Ve diğer tüm zamanlarda telefonlarını kapalı tuttular."

"İlginç," diyor Jane. "Bunu bilmiyordum."

"Tarihsel CSLI'ya bakana kadar bunu yapmanıza imkan yok. Ama telefonlarının o zamanlar dışında herhangi bir sinyal göndermediğini göreceksiniz. İşte tam burada - senkronize zamanlar, aksi halde telefonu kapatmak- bunlar açıkça bir ilişki yaşayan iki evli insanın klasik işaretleridir. "Eşlerinin bilmesini istemeyen iki kişi."

"Lauren'ın evli olduğunu biliyoruz, Dee. Ama adam hakkında bir şey bilmiyoruz."

"Yeterince adil," diyor Meadows. "Bir şey daha var. Lauren'ın tüm görüşmeleri evinde gerçekleşmiş. Yani, sonuncusuna kadar. Peki ya diğer telefon? Suçlunun yakıcısı mı? Cadılar Bayramı gecesi dışında, ki o farklıydı-"

"Doğru, Cadılar Bayramı farklıdır."

"Ama Cadılar Bayramı gecesini bir kenara bırakırsak, adamın her sabah ve her gece aynı yerden mesaj attığı kesin. Her iki yer de Chicago'daydı. O yüzden bu konuya girelim." Meadows dizüstü bilgisayarını çalıştırmaya başlar. "Sanırım CSLI'ın mikroskobik noktaya kadar kesin bir bilim olmadığını anlıyorsunuz. Anladınız mı?"

"Evet, baz istasyonundan bir menzil alıyorsunuz. Bir alan elde edersiniz. Etrafta ne kadar çok baz istasyonu varsa, baz istasyonu başına düşen alan da o kadar küçük olur."

"Doğru, eğer kırsal bir yerdeyseniz, tarihi CSLI her zaman dostunuz olmayabilir. Ama bu adam şehirdeydi, bir sürü kulesi vardı, bu yüzden biraz daha kesin. Tamam, size Lauren'ın tüm mesajlarının evinden geldiğini söylemiştim. Ya da daha doğrusu evinin de içinde bulunduğu küçük bir alandan."

"Doğru," diyor Jane. "Evinin içinde, arka verandada ya da araba yolunda olabilirdi-"

"En azından evinden yarım blok ötede olabilirdi ve yine de Grace Village'daki aynı baz istasyonundan sinyal alıyor olurdu. Ama evet, Lauren'ın tüm mesajları, her biri, yerel baz istasyonunu vuruyor, bu yüzden bunu görmenize gerek yok. Görmek istediğiniz şey adamın telefonu. Suçlunun telefonu."

Ajan Meadows ışıkları kapatır ve dizüstü bilgisayarına döner. Konferans odasının beyaz duvarında yüzlerce mavi nokta ve birkaç kalın kırmızı daire içeren bir hava haritası gösteren bir görüntü açılır.

Meadows, "Burası şehir merkezinde, Clark ve Lake yakınlarındaki yükseltilmiş trenin olduğu bölge," diyor. "Sabah 10'daki kısa mesajlar için, yani her biri için, yazıcı iki farklı cep telefonu sitesinden birine ping atmış. Biri Clark ve Lake'te, diğeri ise Dearborn'da Washington ve Randolph arasında birkaç blok güney ve doğuda. Bunlar yüksek yoğunluklu bölgeler."

"Çok sayıda büyük ticari bina var," diyor Andy Tate.

"Dur bakalım," diyor. "Her bir hücre sahasının
Bölgeyi sektörlere ayıran antenler. Yani Clark ve Lake'teki hücre sitesi için güneydoğu anteni pinglendi. Dearborn'dakinde ise kuzeybatı anteni pinglendi. Bu da bize oldukça küçük bir kesit alanı sağlıyor."

"Büyük ticari binaların bulunduğu bir alan mı?"

"Aslında hayır," diyor Meadows. "Bu sektörlere giren binalara bakın. Burada Clark ve

Randolph, Daley Center'ınız var. İlçe ofisleri, değil mi? Yargıçlar, savcılar, kolluk kuvvetleri. Sonra Thompson Merkezi var. Devlet memurları. Ve ilçe binası ve belediye binası. Aynı fikir, hükümet çalışanları." Meadows Jane'e bakar. "Bu senin bilinmeyen özne profiline uyuyor mu? Bir hükümet çalışanı mı? Bu adamın parası olduğuna dair bir teorin olduğunu söylemiştin."

"Sadece bir teori," diyor Jane.

Conrad'ın eski karısı Cassandra da böyle düşünüyordu - Lauren kendisini boşayanın yerine geçecek şişman bir cüzdan arıyordu.

"Pekâlâ, bu bölgede bir sürü hükümet binası ve devasa bir otoparkımız var. Sizce adamınız sabahın onunda kapalı otoparktan mesaj mı atıyordu?"

"Muhtemelen hayır," diyor Jane. "Varsayıma göre işteydi. Sadece bir varsayım."

"Ama iyi bir tane," diyor Meadows. "Yani çok parası olan biri çalışıyorsa ve bu sektördeyse, muhtemelen buradaki binada çalışıyordur." Randolph ve Clark'ın köşesindeki bir binaya dokunuyor. "Kırk, elli kat yüksekliğinde. Bir sürü ticari şirket, kredi verenler, avukatlar, beyaz yakalı özel sektör tipi. Cebinde biraz parası olan insanlar."

Jane haritaya bakar. "Grant Thornton Kulesi." "Artık öyle deniyor," diyor Meadows. "Ben yaşlıyım-

Okul. Burayı her zaman Chicago Title & Trust Binası olarak hatırlayacağım."

-

Meadows, "Akşam sekizde gelen mesajların geldiği yer burası," diyor. "Burası Bucktown/Wicker Park bölgesi.

Bilirsiniz, North, Damen ve Milwaukee'nin kesiştiği üç yol ağzında."

"Bunu itiraf etmek istediğimden daha iyi biliyorum," diyor Jane. "Gençlik günlerimden elbette."

Meadows ona göz kırpıyor. "Tekrar ediyorum, bu baz istasyonlarının üst üste binen sektörlerine bakılırsa, failiniz tam bu mahalledeymiş gibi görünüyor." Meadows projeksiyon ekranında parmağıyla bir daire çiziyor. "Kuzey Caddesi'nin kuzeyi, Wabansia'nın güneyi, Damen ya da Winchester civarı."

"Peki orada ne var?" Jane haritaya bakar.

Meadows, "Konut olan Winchester'da bazı apartman daireleri var," diyor. "Bunun dışında Damen üzerinde bazı ticari kuruluşlar var. Bir AT&T mağazası, Nike, Lululemon, bir pizzacı ve Viva Mediterránea adında bir restoran, bu arada şiddetle tavsiye ederim. Harika martinileri var."

Jane Viva'ya gitmiş. Martini için değil ama bir erkek için. Martini daha iyiydi.

"Ama her gece Nike, Lululemon ya da Viva Mediterránea'dan mesaj atıyor olması pek olası değil. Büyük ihtimalle," diyor Meadows, "burada, Wicker Park'ta yaşıyordu. Muhtemelen Kuzey Winchester'ın 1600. bloğunda."

"Bu senin en iyi tahminin."

"Açık ara farkla," diyor. "Özellikle de cinayetten sonra gittiği yer orası olduğu için."

Jane öne doğru oturur. "CSLI-"

"Cinayet gecesi, Cadılar Bayramı'nda ona mesaj atıyor, değil mi?"

"Doğru," diyor Jane.

"Evinin hemen dışında, değil mi?" "Doğru."

"O zaman ve metinler Dur. İşte bu, Biz varsayalım, o bir kez o evin içinde."

"Doğru."

"Yani eve giriyor, kadını öldürüyor ve sonra gidiyor. Ama bu sefer telefonunu kapalı bırakmıyor."

"Ne yapıyor?"

"Bildiğiniz gibi," diyor Meadows, "cep telefonunuz siz mesaj atmasanız ya da aramasanız bile aktif kalacaktır. Yenileyecek, güncelleyecek-"

"Yani cinayetten sonra telefonu açık bıraktığını ve kullanıcısının baz istasyonlarına sinyal göndermeye devam ederek onu takip etmemizi sağladığını söylüyorsunuz."

"Evet, aynen öyle. Ve eğer otuz birinci Ekim'de izole edersek, bu güzel patikaya sahip oluruz."

Ajan Meadows bilgisayarında çalışıyor ve sadece 31 Ekim Cadılar Bayramı'na ait CSLI ile ilgilenen yeni bir ekran açıyor. Jane ayağa kalkar ve baz istasyonlarından gelen sinyallere ve bu baz istasyonlarının kapsadığı alanlara bakar.

"Bana öyle geliyor ki," diyor Ajan Meadows, "Lauren'in evinden doğuya yöneldi, Harlem Caddesi'ne doğru bir parktan geçti, sonra Eisenhower'a bindi, Kennedy'ye gitti, Kennedy'yi Kuzey Caddesi'ne kadar kullandı ve sonra Wicker Park'taki evine gitti."

Jane Andy'ye bakar. "Muhtemelen Harlem ve Lake'de bir taksiye binmiştir," diyor.

"Arabasını oraya park etmiş olabilir," diyor Andy.

"Evet ama o civarda araba park etmek oldukça zor," diyor Jane. "Bahse girerim taksi ya da Uber kullanmıştır."

"Yani kayıtlar olacak." Andy bir not alır. "Ben ilgileniyorum."

"Her neyse, suçlu eve dönüyor, Wicker Park'ta üç yol kavşağına yakın bir yerde. Ve sonra son mesajını gönderiyor," diyor Jane. "Sözde intihar notu."

Jane, Lauren'ın ölümünden sonra aldığı son mesaj olan metin mesajlarının dökümüne bakar:

Pzt, 31 Ekim, 10:47 PM
Üzgünüm, Lauren. Yaptığım şey için üzgünüm ve beni sevmediğin için üzgünüm. Ama seni kimsenin sevemeyeceği kadar sevdiğim için üzgün değilim. Şimdi sana geliyorum. Umarım beni kabul edersin ve seni bu dünyada sevemeyeceğin bir şekilde sevmeme izin verirsin.

"Saat on kırk yedi, Cadılar Bayramı gecesi," diyor Jane.

"Bu mantıklı," diyor Ajan Meadows, elinde transkriptler yok, sadece CSLI bilgileri var. "Bu cep telefonundan aldığımız son sinyal. Akşam 10:47'den sonra sinyal tamamen kesiliyor."

"Yani cep telefonunu kapattı." Jane Andy'ye bakar. "Ve sonra ... kendini mi öldürdü?"

Andy omuz silkiyor.

Jane, "İntihar etmeden önce neden cep telefonunu kapatma zahmetine girdiğini anlamıyorum," diyor. "Ne yani, pilden tasarruf mu ediyor?"

"Kendini öldürüp öldürmediğini bile bilmiyoruz," diyor Andy. "Hadi öğrenelim."

-

"Peki senin sorunun ne?" Andy, Jane ile birlikte FBI saha ofisinden çıkarken sorar.

Jane başını sallar. "Sorunumun ne olduğunu biliyorsun. Garip hissettiriyor."

"Davranışlarında bu kadar tuhaf olan ne?"

"Conrad taşındıktan sonra Lauren neden evde telefonunu kapatıyor? Yani, o orada yaşarken, tabii. Ama Eylül ortasında gittiğinde? Telefonunun ışığını görmek ya da sesini duymak için orada değil."

"Belki de boşanmayı düşünüyordur," diyor Andy. "Conrad sert oynuyor. Cep telefonu kayıtlarını takip etmesi için bir dedektif tutuyor."

"Conrad'ın varlığından bile haberdar olmadığı bir cep telefonu mu?"

"Kahretsin, bilmiyorum, Janey-o *kadar* da garip değil, değil mi? Bir ilişkisi olan insanların paranoyakça davranması?"

Jane sessizleşiyor. Elbette, Andy'nin söyledikleri bu olaya bakmanın bir yolu.

"Simon Dobias'ı düşünüyorsun," diyor. "Ve bugün erken saatlerde duyduğumuz her şeyi. İnsanları nasıl manipüle ettiğini ve izlerini nasıl örttüğünü."

"Şey, evet." Arabalarına ulaşırlar. Andy direksiyona geçer. Jane teori üretirken araba kullanmamayı tercih eder. "Sence de bu biraz kurgulanmış gibi değil mi Andy? Bu sana biraz fazla açık görünmüyor mu? Yani, oklar bu yerleri daha açık bir şekilde gösteriyor olabilir mi? Bu insanlar bu yerlerden *hiç ayrılmadılar* mı?"

"Peki *senin* teorin ne?" Andy soruyor. "Diyelim ki tüm bunların arkasında Simon Dobias var. Ne yani, Simon hafta içi her sabah mesaj göndermek için bu adamın işyerine mi gidiyor? Ve adamın evine gidiyor-"

"Ya da tam evinin etrafında," diye araya giriyor Jane. "Bu sadece bir alan, değil mi? Bir adamın evinin önünde durup mesaj atabilirsin ve sanki evin içindeymişsin gibi aynı baz istasyonundan ping alırsın. Dee'nin dediği gibi, yarım blok ötede olabilirsin ve aynı kuleye ping atabilirsin."

"Tamam, ama bu yine de çok fazla sorun yaratacak."

"Tam da onun söylememizi isteyeceği şey."

"Lanet olsun Janey, bu oyunu bütün gün oynayabiliriz. Simon'ı temize çıkaran her bilgi kırıntısı için 'Bu sadece onun düşünmemizi istediği şey' ya da 'Bu şekilde sahneledi' diyebilirsiniz. Simon Dobias'ın böyle bir şeyi bilip bilmediğini biliyor muyuz ki?"

"Bilmiyorum, Andy. İnsanlar cep telefonlarının baz istasyonlarına sinyal gönderdiğini biliyor."

"Evet, ama yap onlar Biliyorum o ve hücre kuleler Bu sinyallerin kayıtlarını dakika ve saniyesine kadar tutup yıllarca saklayabilir miyiz? İnsanlar yıllar sonra birinin hareketlerini izlemek için tarihsel CSLI'dan yararlanabileceğimizi biliyor mu?" "Tek soru Simon Dobias'ın bunu bilip bilmediği." diyor. "Ve bahse girerim cevabınız evettir."

79

Simon

"Herkese mutlu Çarşamba'lar ve mutlu Kasımlar," diyorum sınıfa. "Umarım hepiniz güzel bir Cadılar Bayramı geçirmiş ve dünü toparlanarak geçirmişsinizdir. Hadi başlayalım. *Carpenter*, *Amerika Birleşik Devletleri*'ne *karşı*, en iyi şekilde hükümetin bize yapabilecekleri-çok-korkutucu-olarak özetlenebilecek bir dava."

Bu güldürüyor. Hafif tutmaya çalışıyorum.

"Cep telefonları," diyorum. "Artık sadece arama yapmak ya da kısa mesaj göndermek için kullanılan mekanizmalar değil. Artık sadece internette arama yapmak veya günlük adım sayınızı izlemek ya da Spotify çalmak için küçük bilgisayarlar değil. Cep telefonları artık takip cihazları da. Talihsiz Bay Carpenter'ın da öğrendiği gibi, cep telefonları hükümetin hareketlerinizi sadece anlık olarak değil, yıllar öncesine kadar takip etmesine de olanak sağlıyor.

"Cep telefonunuz, siz kullanmıyor olsanız bile, yeni metin veya e-posta mesajlarını yenilemek ve almak için her zaman çalışır. Bağlantı için her zaman en yakın baz istasyonunu arar. Ve her baz istasyonu bu bağlantıyı kaydeder ve gün, saat, dakika ve saniyesine kadar hafızaya alır, saklar. Yani eğer hükümet cep telefonu numaranıza sahipse, geriye dönüp bu baz istasyonu kayıtlarını mahkeme celbiyle isteyebilir -buna hücre sitesi konum bilgisi ya da CSLI denir- ve adımlarınızı takip edebilir. Sadece yaptığınız aramalar değil. Sadece yaptığınız aramalar değil.

gönderildi. Ama yürüdüğünüz her yer. Araba kullandığınız her yer. Ve tam olarak, saniyesine kadar, bunu ne zaman yaptığınızı.

"Özetle, hükümet zamanda geriye gidebilir ve gittiğiniz her yeri ve ne zaman gittiğinizi makul bir yaklaşımla bilebilir. Tabii telefonu kapatmadığınız sürece. Ama bugünlerde *bunu* ne sıklıkla yapıyoruz?"

(Bazen. Bazen yaparız.)

"Hükümet Bay Carpenter'ın dört aylık bir süre zarfında bir dizi mağazayı soyduğundan şüpheleniyordu. Bu süre zarfında cep telefonlarının geçmiş CSLI kayıtlarını aldılar. O dönemdeki hareketleri için neredeyse on üç bin konum noktası buldular - ya da günde yaklaşık yüz tane. Hareketlerinin haritasını çıkarabildiler ve onu dört farklı soygunun gerçekleştiği sırada olay yerinde ya da yakınında konumlandırabildiler.

"Ama onun haklarını ihlal ettiler mi? *Carpenter*'daki kontrol edici soru buydu: Dördüncü Değişiklik, hükümetin bu son derece değerli ancak bir o kadar da özel cep telefonu konum bilgisine erişmesi için bir izin gerektiriyor mu?"

-

Öğleden sonraki ders bittiğinde ofisime dönüyorum. Bugünün *Chicago Tribune* gazetesini açıyorum - 2 Kasım Çarşamba - ve üçüncü sayfadaki makaleyi tekrar okuyorum:

POLİS GRACE KÖYÜNDEKİ KADININ ÖLÜMÜNÜ SORUŞTURUYOR

> Grace Village polis şefi Raymond Carlyle, önde gelen bir hedge fon yatırımcısının eşinin Salı sabahı Grace Village'ın batı banliyösündeki evinde yetkililerin "şüpheli koşullar" olarak adlandırdıkları bir şekilde ölü bulunduğunu söyledi.

toplumdaki diğer kişilerin risk altında olduğuna inanmak için b i r neden olmadığını söyledi.

Cook County adli tabipliği kurbanın 39 yaşındaki Lauren Lemoyne Betancourt olduğunu ve 54 yaşındaki kocası Conrad ile birlikte Kuzey Lathrow Caddesi'nin 1000. bloğundaki bir evde yaşadığını tespit etti. Birlikte çocukları yoktu.

Carlyle, Bayan Betancourt'un Betancourt'ların evini temizleyen bir kişi tarafından ölü bulunmasının ardından Salı sabahı saat 7:30 sularında polisin eve çağrıldığını söyledi.

Köy tarafından yapılan yazılı açıklamada Carlyle, "Olay yerinde toplanan ilk bilgiler, ölümün şüpheli koşullar altında gerçekleştiğini gösteriyor" dedi. "Ancak, yaralanmaların hiçbiri kendi kendine yapılmış gibi görünmüyor."

Kendi kendini yaralamamış mı? Sanırım bu terimi nasıl tanımladığınıza bağlı.

Kâğıtları topluyorum, koridorda yürüyorum ve çöp kutusuna atıyorum. Geri dönüşüm yapmadığım için biraz suçlu hissediyorum ama daha kötülerini de yaptım.

İnternete girip güncel gelişmeler hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim. Bu sabahki gazete baskısında yayınlanan bir makaleyi okuyorum, yani dün gece, Salı gecesi yazılmış. Ve şimdi Çarşamba günü öğleden sonra. O zamandan beri ne bulduklarını ancak hayal edebilirim.

Ama kontrol edemiyorum. Telefonumda ya da bilgisayarımda yaptığım aramalar keşfedilebilir. Bu yüzden, okuduğumda bir aylık ekmek kadar bayat olan eski gazete haberleriyle baş başa kalıyorum.

Cep telefonum çalıyor. Numarayı tanımıyorum.

"Alo, ben Simon."

"Simon? Bu Jane Burke. Ben bir çavuşum-"

"Jane Burke? Grace Consolidated'dan mı?"

"-Departman."

Birbirimizin üzerinden konuştuk. Kim olduğunu biliyorum. Nerede çalıştığını biliyorum. Davayı yakalayıp yakalayamayacağını bilmiyordum ama herkes gibi o da muhtemeldi. Çok büyük bir polis gücü değil.

"Grace Consolidated'den Jane Burke? 2003 sınıfı mı?"

"O benim, evet."

"Özür dilerim, sanırım birbirimizin yerine konuştuk. Çavuş olduğunuzu mu söylediniz?"

"Evet, Grace Village Polis Departmanı'nda çavuşum. Benimle konuşma şansınız olup olmadığını merak ediyordum."

"Şey, tabii. Bu resmi bir şey mi?"

"Evet, öyle."

"Tamam. Bana ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?"

"Sorun olmazsa bunu yüz yüze konuşmayı tercih ederim."

Doğru. Lauren Betancourt'un öldürüldüğünü söylediğinde tepkimi görmek istiyor.

"Oh, tamam," diyorum.

"Daha sonra evine uğrasam sorun olur mu? Bu gece?"

"Tabii, boşum," dedim. "Bana sadece saatini söyle."

CADI BAYRAMI

80

Simon

Lauren'in yaşadığı bloktan kuzeye doğru iki blok yürüyorum, kabaca Christian'ın birkaç dakika önce yürüdüğü rotayı takip ediyorum, gerçi o oldukça hızlı yürüyordu, ben ise kostümünü giydiğim havalı müşteri eski başkana öykünmeyi seçiyorum. Dışarısı biraz soğuk olmaya başladı, benim üzerimde sadece takım elbise var ve paltom yok, yine de tam Obama maskesi başımı sıcak tutuyor.

İlkokula ulaşıyorum, arkamdaki sesleri dinliyorum, iğrenç yanıp sönen ışıklar için arkama bakıyorum, sirenleri dinliyorum. Şu ana kadar bir şey yok. Lauren'ın evine doğru hızla gelen polis aracı yok. Ya çok çabuk gelecekler ya da hiç gelmeyecekler.

Okulun arkasına yürüyorum ve beni sokaktan gizleyen çöp konteynerinin yanında duruyorum. Zamanın geçmesine izin veriyorum. Zamanın geçmesine ihtiyacım var. Umarım hızlı geçer. Düşünmek için ne kadar az zamanım olursa, kendimi delirtmek için de o kadar az zamanım olur.

Derin nefes al. Derin nefes al, Simon.

Bir saati, bir oyuncağı ya da eski bir müzik kutusunu "kurarsam" onları başlatmış olurum ama bir komedi rutinini, bir monoloğu ya da bir makaleyi "kurarsam" onları bitirmiş olurum.

Günümüzde "nonplussed" kelimesi hem "kafası karışmış" hem de "kafası karışmamış" anlamına gelmektedir.

Sıcak ve gevşek kalmak için yerimde zıplıyorum, bunun

sona ermesi için endişeleniyorum, sona ermesini beklerken telaşsız görünmeye çalışıyorum

Bütün bu şey.

Derin nefes
al.

-

Sekize on dakika var. Azrail kostümünü şeker mi şaka mı çantamdan çıkarıyorum. Obama maskesini takarken onu kafamdan geçirmek biraz uğraş gerektiriyor. Ama evet, burada çift katmanlı bir anonimlik kullanacağım. Bu uzun Azrail başlığıyla kimsenin yüzümü görebileceğinden şüpheliyim, ancak bir şekilde görebilselerdi, görecekleri yüz ilk Afro-Amerikan başkanımızın yüzü olurdu.

Kırk derece havada yarım saat boyunca kıpırdamadan durduğum için burada oldukça üşüdüm, bu yüzden kostüm çok ihtiyaç duyduğum sıcaklığı sağlıyor.

İşin riskli olduğu yer burası, ancak risk olmadan ödül olmaz ve ben buraya kadar geldim.

Kendime hep "Yakalanırsam, yakalanırım." derdim. Bir numaralı hedef Lauren ve görünen o ki Christian bunu benim için başardı. İki numaralı hedef, bir değil iki, benim paçayı kurtarmam. Yakalanmama ihtimalini kabullenmeliyim.

Lauren'ın evine geri dönüyorum. Lathrow'dan Thomas'a doğru yürüyorum ve köGedeki büyük ağacın yanında duruyorum. Christian evden ayrılalı bir saat olmuştu. Hiçbir polis gelmedi, yani kimse bir şey görmedi ya da duymadı ki rapor etsin.

Yanında durduğum evin alt katının ışıkları yanıyor ama üst kat karanlık. Sanırım biri dışarı bakıp beni görebilir, ama şu an itibariyle yanlış bir şey yapmadım, değil mi? Bu, görülmek istediğim ya da polisle karşılaşmanın keyifli olacağı anlamına gelmiyor. Aksine.

Bu o an. Kendimi gerçekten ortaya çıkardığım an.

Burada bir şey yok.

Caddenin karşısına geçip Lauren'ın bahçesinde, ön penceresinin yanındaki çalılıklara doğru yürüyorum, adımlarımı yavaşlatmadan, Azrail kostümü giymiş birinin karanlıkta birinin bahçesinde yürürken davranabileceği kadar doğal davranıyorum. Orada olmam gerekiyormuş gibi davranıyorum, gizlice dolaşmıyorum.

Pencerenin önünde durup evin içine bakıyorum, Paul Roy Peak Explorer botlarımın yumuşak toprağa sıkıca basmasına izin veriyorum. Görünüşe göre bugün yağan kısa süreli yağmur nedeniyle çamur sayılabilecek kadar yumuşamış. El sallıyorum, sanki Lauren'in evindeki kişinin dikkatini çekmeye çalışıyormuşum gibi, komşulardan biri beni görürse diye - onlar bir arkadaş görüyorlar, röntgenci değil. Tuhaf bir arkadaş belki ama istenmeyen biri değil.

Nabzım hızla atıyor, nefesim kesiliyor, sanki en parlak spot ışıkları üzerimde parlıyormuş gibi hissediyorum. Pencereden ön kapıya doğru bir hareket yapıyorum, sanki Lauren'ın beni içeri almasını istiyormuşum gibi. Yine, göstermelik. Yine tuhaf ama Lauren'la evinin içinde iletişim kuruyormuşum gibi görünüyor - ben dost canlısı bir ucubeyim, suçlu bir sürüngen değil.

Sonra sanki Lauren benimle ön kapıda buluşmayı kabul etmiş gibi baş parmağımla onay işareti yapıyorum.

Meraklı bir komşu ne düşünür? Bir komşu muhtemelen polisi arayacak kadar emin olmazdı. Lauren'a evinin içinde el sallarken, onunla el kol hareketleriyle iletişim kurarken olmaz. Öyle değil mi?

Çalıların arasından çıkıp tuğla kaplı ön verandaya doğru güvenle yürüyorum. Bu gölgelik en büyük hediye. Tuğla örtü sayesinde hiçbir komşu ön kapıya doğrudan bakamıyor. Kimse beni burada göremez.

Ayağımı ön kapıya doğru itiyorum, sertçe vuruyorum ama mümkün olduğunca az ses çıkarıyorum, ya da öyle umuyorum. Şu anda

Nokta, nabzım kulaklarımın arasında patlarken, çarpışan bir çift zili duyamadım.

Alıştırmayı bir kez daha tekrarlıyorum, ayağımı usulca ama sıkıca kapıya dayıyorum. Nemli topraktan kararmış çizme izleri açıkça görülüyor. Paul Roy Peak Explorer botları, on üç numara.

Şimdi içeri girme zamanı.

Ön kapı kilitli değil mi? Christian kilitlemeden mi bıraktı? Normalde kilitli değil midir? Bilmiyorum. Gerekirse, Lauren'in her zaman açık bıraktığı mutfağın yan penceresinden geçerim. Ama belli nedenlerden dolayı ön kapıdan girmeyi tercih ederim.

Ter gözlerimi yakıyor, vücudum yanıyor, eldivenli ellerimi ön kapıya koyup tokmağı çeviriyorum.

Kapı açılıyor.

İçeriye bakıyorum, gözlerim aşağıya iniyor, onu fuayede yatarken görmeyi bekliyorum.

Sonra onu fark ettim. Hiçbir yerde yatmıyor. Asılı duruyordu.

-İkinci katın trabzanlarından sarkıyordu. Uzun, düğümlü bir ipten sarkıyordu, Christian'ın beline dolanmıG olan ipten. Ġçeri girmesinin bu kadar uzun sürmesine ÇaĞmamalı. Neden onu vurmadı ki?

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bu an için çok uzun süre bekledim.

Ölü gözlerine bakıyorum. Bana doğru bakmıyor. Sorun değil. Hayat mükemmel değil.

"Uzun zaman oldu Lauren," diye fısıldıyorum. "Beni hatırladın mı?"

-

Bekliyorum. Lauren'ın evinin içinde, Lauren'ın cesedi tam önümde asılı duruyor, ayağımın dibinde cam bir kase kırılmış. Gözetleme deliğinden Lathrow'u kontrol ediyorum. Eğer

Bir komşu polisi aramış, polislerin cevap vermesi uzun sürmez. Birkaç dakika içinde burada olurlar.

Bir polis arabası görür görmez Lauren'in arka kapısından kaçar, arka bahçelerden geçer, umutsuzca kaçardım. Söylemeye gerek yok, tercih edilen bir sonuç değil.

Yeşil cep telefonumu çıkardım ve açtım. Pembe telefona bir mesaj yazıyorum:

Şeker mi şaka mı?

Sonra cebimden sıcak pembe telefonu çıkarıp onu da açıyorum. İki telefon, biri pembe biri yeşil.

Pembe telefon şaka mı şeker mi mesajının alındığını gösteriyor. Güzel.

Bekliyorum. Gözetleme deliğinden tekrar baktım. Eğer bir komşu aradıysa, bu bir tür tehlike çağrısı olurdu. *Dışarıda gizlenen yabancı bir adam şimdi evin içinde!* Polis boş durmazdı, hemen gelirdi. Muhtemelen şimdi ya da her an burada olabilirlerdi. Ya da belki de değildi. Belki de komşu kararsızdı, emin değildi, gerekmediği halde yaygara koparmak istemiyordu, zararsız bir *şeyse* Betancourt'ları yabancılaştırmak istemiyordu, ama yine de olayı küçümserken polisi arama içgüdüsü hissetmişti

-Ve gelmeleri zaman alacaktı, acil olmayan bir soruşturma. Yani belki birkaç dakika içinde gelebilirler, henüz temize çıkmadım.

Nefes al, Simon. Kendini delirtme. Göreve odaklan.

Yeşil telefona bir mesaj daha yazıyorum:

Alo? Evde misin? Seninle konuşmam lazım.

Pembe telefon yanıt olarak vızıldıyor. İki acı dolu dakika daha geçiyor, çünkü bu mesajlar arasında biraz zamana ihtiyacım var. Sonra bir kez daha yazıyorum:

Test . . . test . . . 1, 2, 3 ... test, test ... 1, 2, 3

Sonra diğer yazıcıya, pembe telefona odaklanıyorum ve bu koşullar altında uygun olduğunu hissettiğim bir yanıt yazıyorum:

Evde değilsin, şehir dışında olduğunu söyledim.

Ardından yeşil telefonla hızlı bir cevap geldi:

Bu çok garip, seni aile odasında yürürken gördüğüme yemin edebilirim. Hayaletler görüyor olmalıyım!

Bu da pembe telefondan hızlı ve şok edici bir yanıt gerektirir:

Evimin dışındasın????

Ve yeşil telefondan gelen makul, güven verici cevap:

Sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu.

Bunu bir ileri bir geri telaşı takip edecek. Eldiven giymek o kadar da kolay değil, gerçi bunlar koşu eldivenleri, koşucuların telefonlarıyla oynarken, müziği değiştirirken ya da başka bir şey yaparken giyebilmeleri için özel olarak tasarlanmış. Titreyen ellerim de yardımcı olmuyor. Ama buraya kadar geldim ve şimdi telefonlar arasında gidip gelen son yaylım ateşi zamanı:

Konuşacak bir şey yok, lütfen evinize gidin!

Bana bir yetişkin gibi davran. Beni hala sevdiğini biliyorum. Neden sevmiyormuş gibi davranıyorsun?

Evine git ve bir yetişkin gibi davran. Üzgün olduğumu biliyorsun ama bitti.

Ne yapıyorsun, aklını mı kaçırdın?

Kapımı tekmelemeyi kes, polisi arayacağım.

Hadi ara onları, sana meydan okuyorum.

Sakin olacağına söz verirsen seni içeri alırım.

Söz veriyorum, yemin ederim.

İşte. Bu yeterli bir kurgu. Christian üzgün, evine geliyor, dışarıda olay çıkarıyor, kadının onu içeri almaktan başka çaresi yok. Ve içeri aldığında, onu öldürüyor.

Güzel. Neredeyse bitirdim. Neredeyse.

81

Hristiyan

Azrail kostümümü ve botlarımı Grace Village'dan iki mil ötede birinin çöp kutusunun dibine atmak için durduktan sonra sekiz buçukta daireme döndüm. Ve Gavin'in bana verdiği, tam da ihtiyacım olduğu anda tutukluk yapan, işe yaramaz, aptal tabancayı atmak için ikinci kez durdum.

Basil Hayden şişesini can simidi gibi tutuyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum alıyorum.

Ben yaptım. Sanırım paçayı kurtardım.

Şimdi evdeyim, şimdi kimse tarafından görülme endişem yok, hepsini tekrar oynuyorum.

Kostüm giymiştim. Kimse yüzüme bakamadı. Eldiven giymiştim. Bot izlerim, eğer varsa, Simon'ın bot izleriyle eşleşecek.

Tepeden tırnağa kaplıydım. Geride DNA kalmadı. Eldivenlerde parmak izi yok.

Bana geri gelen sesleri bastırıyorum: Lauren Betancourt'un ilmikte öğürmesi. Onu tırabzanın kenarından aşağı attıktan sonra boynunun kırılma sesi.

Bitti artık. Başardım.

Ya o ya ben, diye kendime söyleyip durdum. *Birimiz yirmi bir milyon alır, diğerimiz hiçbir şey alamaz.*

Lauren bunu kendi başına açtı. Bunu o yaptı. O girdi benimle yüzük. Paramı çalmaya çalıştı.

Lauren Betancourt ile hiçbir bağlantım yok. Vicky ya da Simon Dobias ile hiçbir bağlantım yok. Ben sadece şehirdeki bir adamım-

Garajdan gelen kapı sesiyle başımı sola çeviriyorum. Biri içeri giriyor. Gavin mi? Neden-

"Alo?" Sesleniyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki zorlukla konuşabiliyorum.

Merdivenlerden çıkarken çıkardığı ayak seslerini tanıyorum. "Benim," diye sesleniyor Vicky.

Onunla merdivenlerin başında karşılaştım. "Burada ne işin var? Burada olamazsın."

"Seni görmem gerekiyordu." Palto giymiş, yün çorap şapka takmış, saçlarını altına toplamış ve eldiven takmış. Eldivenli ellerini yanaklarıma koydu. "İyi olduğundan emin olmak istedim. Endişeden deliye dönmüştüm-"

"Ben iyiyim, ben iyiyim. Burada olmamalısın. Her şeyi temizledim, yani yok-"

"Eldivenlerimi çıkarmayacağım," diyor. "Paltom ve şapkam da.

Merak etmeyin."

Karşı koymuyorum. Haklıyım - burada olmamalıydı - ama onu gördüğüme, şu anda bir arkadaşa, rahatlatıcı bir sese sahip olduğuma sevindiğimi inkar edemem.

"Ee, anlat bakalım ne oldu?"

"Ne oldu-" Havayı dışarı üflüyorum. "Olan şey bitti. Bitti."

"Öyle mi?" Yüzündeki ifade, rahatlama ve telaşın bir karışımı gibiydi.

"Evet, ama dinle, planlandığı gibi gitmedi. Silah tutukluk yaptı. Yine de hallettim. Bitti ve arkamda nasıl bir iz bıraktığımı anlamıyorum."

"Ama ... o öldü," diye fısıldar Vicky.

"Evet."

"Emin misin?"

"Kesinlikle." Kolundan tutup mutfağa doğru çektim. "Gitmelisin. Kalmanı istiyorum ama kalamazsın. Ara sokaktan geri dön."

"Konuşmamız gerek," diyor. "Simon hakkında."

"Simon'ı halledebileceğini düşünmüştüm," diyorum. "Ne- Tamam, Simon ne olacak?"

"Sanırım ... ... Sanırım bir şeylerden
şüpheleniyor." "Bekle, ne? Neyden
şüpheleniyor?"

"Sanırım biriyle görüştüğümden şüpheleniyor."

"Neden?"

"O ... idi." Kollarını sallayarak yanımdan geçti. "Bugün bana sorular soruyordu."

"Ne yapıyorsun?"

"Kendime bir içki dolduruyorum," diyor. "Eldivenlerim takılı, endişelenme. Otur ve rahatla. Beni zaten gergin olduğumdan daha fazla geriyorsun. Aslında . . ."

"Aslında ne?"

"Duş almalısın, Christian. Seni sakinleştirir. Her şeyden arınırsın. Sonra bunu birlikte çözebiliriz."

Ne kadar kıpır kıpır olsam da, duş kulağa mükemmel geliyor.

-

İşe yarıyor. Hızlı ama etkili bir şekilde yapıyorum, vücudumun her deliğini baştan ayağa keseliyorum, sabunla köpürtüyorum ve her şeyi yıkıyorum. İşim bittiğinde üzerime bir tişört ve şort geçiriyorum. Tıraş olmak istiyorum ama tıraş bıçağım nerede? Lanet olsun. Nerede lan bu-

"Sonsuza kadar vaktim yok," diye sesleniyor Vicky oturma odasından.

Peki, tamam. Odaya geri döndüm. Vicky, neyse ki, tüm kışlık kıyafetlerini, saçlarını örten şapkasını ve eldivenlerini giymeye devam ediyor. Muhtemelen sonra tekrar süpürürüm.

yine de ayrılır, ama kendisinden bir iz bırakması pek olası değildir.

"Bize," diyor Basil Hayden bardaklarımızı tokuştururken. Benimki sağlıklı bir bardak ama bir dikişte içiyorum. Bu gece zevk için içmiyorum. Sakin kalmam gerekiyor.

Vicky içkisinden bir yudum alır. "Ben gittikten sonra bu bardağı yıkadığınızdan emin olun," diyor.

"Merak etme, yapacağım." Tamam. Derin nefes al ve sakinleş. "Simon ne dedi?"

Kanepede yanıma oturdu. "Bugün bana sordu. Açık açık. Dedi ki, 'Bana sadık mıydın?' Bunu suçlayıcı bir şekilde bile söylemedi. Daha çok kabullenmiş gibiydi. 'Bir süredir her şeyin olması gerektiği gibi olmadığını biliyorum' dedi."

Bu hiç iyi değil. Hiç de iyi değil.

"Boşanmak için zemin hazırlıyor," diyorum. "Seni yavaş yavaş kırıyor. Ve seni onu aldatmakla suçlayarak kendini daha iyi hissettirmeye çalışıyor."

Benim deneyimlerime göre çoğu insan bu şekilde çalışır ve evlilikleri sonlandırma konusunda çok deneyimim var. Size nasıl davrandıkları konusunda kendilerini suçlu hissederlerse, sizi kötü adam haline getirmek isterler. Size zalimce davranmaya başlarlar.

İçkisine bakar. "Belki de öyledir. Ama şimdi ..."

"Lauren'ın öldüğünü öğrendiğinde muhtemelen o kadar şaşıracak ki, diğer her şeyi bastıracak."

"En azından 3 Kasım'a kadar," diyor. "Önemli olan da bu."

Pekala, bu ilk engel. 3 Kasım'a ulaşmazsak Vicky'nin elektriği tamamen kesilecek. Bunu aşarsak, geri kalan hasarı düzeltebiliriz. Vicky ve Simon'ın birlikte kalmasına ihtiyacım var, böylece boşanırken parayı onunla paylaşmak zorunda kalmayacak. En azından bir süre daha "mutlu" evli kalmalarını istiyorum.

Kısa bir süre, paranın kontrolünü bana devretmesi için yeterli bir süre.

Sadece o günü düşün. Yirmi bir milyon dolar.

"Önümüzdeki birkaç gün ona karşı çok iyi ol ve aptalı oyna," diyorum. Tavsiye vermek iyi hissettiriyor, sanki olayları hissettiğimden daha fazla kontrol ediyormuşum gibi.

"Muhtemelen yarın Lauren hakkında bir şeyler duyacak," diyor. "Muhtemelen yarın haber olacak."

"Yani Kasım'ın ilk günü. Seni sadece iki gün idare etmemiz gerekiyor."

Bunu yapabiliriz. Vicky bunu başarabilir. Bu onda var.

"Burada birkaç dakika oturacağım," diyor. "Sakinleştirir "Beni aşağı indir, seni görüyorum."

Beni de sakinleştiriyor. Kesinlikle daha iyi hissediyorum. İşe yaradı! İşimi yaptım ve paçayı kurtardım.

Yoksa bir şeyleri berbat mı ettim? Korku hissi tekrar üzerime çöküyor. En kötü senaryoları düşünüyorum. Ama bunların beni Vicky ya da Simon'a bağlayacağını sanmıyorum.

Sessizce oturuyoruz. Vicky içkisini yudumluyor. Ben de kendime bir tane daha dolduruyorum.

Gerginlik azalmaya başladı. İşe yaradı. İşe yaradı. İşe yaradı ve Bob Marley'in şarkısındaki gibi her şey yoluna girecek.

Neden hep bu kadar endişeleniyorum?

Gerçekten, çok fazla endişeleniyorum. Sorun yok. Her şey yolunda. "İyi misin?" Vicky bana sordu.

Daha iyiyim. Daha iyi hissediyorum. Çok, çok daha iyi.

"Her şey yoluna girecek," diyor Vicky. "Mazeretlerimiz temiz."

Mazeret. Bu komik bir kelime. Herhangi bir kelimeyi yeterince söylersen, kulağa komik gelir. Alibi. Ali-bi. Kulağa Ali gibi geliyor.

Baba. *Ali Baba ve Kırk Haramiler* gibi. Çocukken okuduğumu hatırlıyorum.

Sonra da hırsız oldum! Bu çok
komik.

Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyorum.

Belki de bir sonraki takma adım için Ali Baba'yı kullanmalıyım. Bekle, bir sonraki takma isim olmayacak çünkü ihtiyacım olan tüm paraya sahip olacağım!

"Bu kadar komik olan ne?" Vicky kafasını eğerek bana soruyor.

"Bilmiyorum, sanırım dün gece uyumadım-uyuyamadım ... . Ben sadece ..."

Vicky bana doğru ilerliyor ve kucağıma oturuyor, yüzü benimkine yakın. "Yorgunsun. Bitkin görünüyorsun. Uyumalısın, Christian. Artık bitti. Başardın. Şimdi uyumalısın. Yarın, birlikte olmaya bir adım daha yaklaşacağız."

Başımı yastığa yasladım. "Ben, ben...
Vay canına, bittim ben."

"Artık rahatlayabilirsin," diyor ellerini göğsüme koyarak. "Kimse bizi yakalayamayacak. O yirmi bir milyonu ben alacağım, sana vereceğim ve sen de onu yüz milyona çevireceksin."

Gözlerimi kapatıyorum, yorgunluğun üzerime çöktüğünü hissediyorum, uykuya yakın olmanın verdiği ağırlıksızlık. "Evet. Bu olacak."

Kendini üzerimden itti, koltuktan kalktı.

"Neredesin sen? . ."

"Bardağımı yıkayacağım, ruj ya da DNA kalmadığından emin olacağım, tamam mı?"

"Evet, aynen aynen..." Gözlerim açılmıyor. Karşı koyamıyorum.

Ne?

"Merhaba, ben geldim." Vicky yine bana sarıldı, nefesi yüzümdeydi. "Yorgun görünüyorsun, Christian. Uyumaya hazır mısın, bebeğim?"

Gözlerim yarık yarık açıldı. "Evet..."

"Tamam, sen yap. Camı yıkadım. Ve bu daireden benimle ilgili tüm izleri sildin, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Sanırım başımı sallıyorum. Başımın hareket ettiğinden eminim.

Parmağı, eldivenli parmağı yüzümü okşuyor, burnumdan aşağı akıyor.

"Sana güvenebilirim, değil mi

Christian?" "Güvenebilirsin ..."

"Parayı sana verdikten sonra benden çalmayı planlamıyorsun, değil mi?" Parmağıyla burnuma vurdu.

"Ne ... ... hayır ..."

Çenemin altında soğuk bir şey, başımı geriye iterek yukarı doğru itti.

"Beni önemsiyormuş gibi yapmıyorsun, değil mi? Yaptığın şey bu değil mi? Bir hedef buluyorsun, evliliğinde mutsuz görünen birini, sonra da kocasını terk etsin diye ona aşıkmış gibi davranıyorsun? Sonra da parasını mı çalıyorsun?"

Evet, bu beni özetliyor. Ama nasıl . . . nasıl . . .

Sol elimle çenemin altındaki şeye vuruyorum. Gözlerimi açamıyorum ama keskin, sessiz bir ses duyuyorum.

"Şimdi bir saniye bekle," diye fısıldıyor Vicky. Soğuk çelik şey yine çenemin altına yapıştı. "Bu şey sana zarar vermeyecek. İşte, dokun ona."

Ona dokundum. Pürüzsüz, uzun silindirik bir şekli var, kullandığım susturucu gibi.

. . . Bekle, neden . . . "Hoşça kal,

Nick Caracci," diyor.

82

Vicky

Tetiği çektiğimde gözleri açıldı. Kafasının arkası duvara çarparken kafası geriye doğru sarsılıyor. Sol eli gevşekçe bacağıma düştü.

Nefes veriyorum. Bir an için hareket etmiyorum.

Silahı sağ elimde tutarak dikkatlice üzerinden iniyorum. Ayağa kalkıp uzaklaşıyorum ve kendime bakıyorum. Görebildiğim kadarıyla sıçrama yok. Belki mikroskobik bir şey ama görünür bir şey yok. Az önce cinayet işlemiş birine benzemiyorum.

Eldivenli bir elimle Glock'un namlusunu tutuyorum ve diğer elimle de susturucuyu söküyorum. Keşke susturucu kullanmak zorunda olmasaydım ama silah seslerinin komşular tarafından duyulmasını istemezdim.

Susturucuyu ceketimin cebine koydum. Onu yanıma alıyorum. Bir şey daha var.

Silah elinden düşmüş olabilir, ama eski polis arkadaşım Rambo'dan öğrendiğime göre, bu genellikle olmaz. İntihardan sonra el yana düşerken, el genellikle kabzanın etrafında sarılı kalır, parmak hala tetiktedir.

Silahı dikkatlice topal sol eline kaydırıyorum. İşaret parmağını tetiğe dolama riskine girmeyeceğim. Zaten amaçladığımdan bir fazla mermi attım. Başka bir taneye ihtiyacım yok.

Umarım, eli silaha iki kez yaklaştığında -ilkinde, silahı savurduğunda ve silah kazara ateş aldığında ya da ikincisinde, susturucuya dokunduğunda- üzerine bir miktar barut kalıntısı bulaşmış olabilir. Mümkün ama olası değil. Susturucu kullandığınızda zaten o kadar fazla GPR olmaz.

Cebimden Valium şişesini çıkarıyorum. Sağ elini şişenin etrafına sarıyorum, parmaklarını şişeye sertçe bastırıyorum. Sonra elini çözüyorum. Şişeyi alıp yan yatırıyorum, haplar gelişigüzel yere düşüyor.

Tamamdır. Tamamdır. Yine de mükemmel değil. Tanrım, ne kadar aptalım. Hemen kovmalıydım. Ama hayır, adını bildiğimi, planını bildiğimi ona söylemeliydim. Onu rahat bırakamazdım.

Ve şimdi duvarın köşesinde bunu gösteren bir kurşun var.

Uzun bir nefes daha alıyorum. Artık her şey bitti. O kurşunu geri alamam. Hiçbir şeye dokunmamalıyım. Çoktan temizledim, kuruladım ve kendim için doldurduğum bir bardak burbonu yerine koydum.

İçtiği burbon bardağını çoktan temizledim, kuruttum ve yerine koydum, içine koyduğum uyuşturucunun izlerini yok ettim.

Basil Hayden'ın burbon şişesi hâlâ önündeki sehpanın üzerinde duruyor.

Ona bir kez daha bakıyorum. Gözleri açık, yukarı bakıyor. Bağışlanmak mı istiyorsun, Nick?

Merdivenlerden inip garajına giriyorum. Garaj kapısını açıp ara sokağa giriyorum ve dışarıdaki tuş takımına kodu giriyorum. Garaj kapısı arkamdan gıcırdayarak kapanıyor. Serin, temiz hava yüzümde.

İşler yoluna giriyor. Her neyse-

"Selam, Vicky."

Kolumu güçlü bir şekilde kavrıyor, beni çekiyor, tepki veremeden beni ara sokağa doğru çekiyor.

"Ellerini görebileceğim bir yerde tut," diyor. "Ve çığlık atmayı aklından bile geçirme."

Silahın namlusu yanağıma dayandı.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," diyor Gavin. "Ve bundan sonra ne olacağına karar verelim."

83

Vicky

Gavin beni sokağın yarısına kadar yürütüyor ve karanlık ve boş bir geçide itiyor. Beni bir çöp konteynırının yanındaki çitlere doğru itiyor ve bizi görüş alanından çıkarıyor.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" diyor, silahı çenemin altına bastırarak, tıpkı Christian'a yaptığım gibi.

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum.

"Evet, biliyorsun. Söyle yoksa burada vedalaşırız. Şehirde bir sokak fahişesi daha öldürüldü." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Söyle amına koyayım."

"Sen ... ... Gavin Finley," diyorum sıkılmış bir çeneyle.

"Peki Christian?" diye soruyor.

"Nick Caracci."

"Tamam, ödevini yapmışsın, Vicky Lanier. Fairmont, Batı Virginia'dan Vicky Lanier, değil mi? 2003'te evden kaçmış?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu da garip," diye devam ediyor, "çünkü birkaç ay önce Batı Virginia'da bir dağda gömülü bu isimde bir kızın iskeletini buldular."

O biliyor. Beni aradı. Ama bu Nick'in bildiği ve bilmediği anlamına gelir.

"Nick seni araştırmış ama güncellememiş," diyor. "Ben, adınızı yeni öğrendim, bu yüzden durum tespiti yaptım ve Vicky Lanier'in son keşfi hakkında her şeyi okudum.

Fairmont, Batı Virginia, 2003'te kaybolmuş. Belki de ona söylemeliydim ama Nick, planında o kadar kararlıydı ki denemeye değer diye düşündüm. Ama senin de onu mahvedebileceğini düşündüm. Ve bak, yaptın."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Gerçek Vicky Lanier'in cesedi bulunduğundan beri, bugünün gelebileceğinden endişeleniyordum.

Gavin'den uzaklaşmalıyım. Sadece buradan canlı çıkmalıyım.

-

"Sen akıllı bir kadınsın, Vicky," diyor sert bir fısıltıyla. "Nick öldü, Simon Lauren Betancourt cinayetinden soruşturma altında olacak, muhtemelen cinayetten kefaletsiz hapiste yatacak ve doğru zaman geldiğinde sen tüm parayı alıp kaçacaksın. Haksız mıyım?"

Güveni biliyor. Simon'ı biliyor. Her şeyi biliyor.

Her şeyi değil.

Nick'i öldürmeden önce üst kattaki panjurları kapatmadım. Niyetim buydu. Sinirlerim beni alt etti. Gavin, açık panjurlardan görebildiği kadarıyla sokağın karşısını izliyor olmalıydı. Arkadaşını öldürdüğümü biliyor.

Ona cevap verme. Hiçbir şey söyleme. Sadece-

Silahı çenemin altına daha sert bir şekilde sokarak başımın üst kısmını tel örgülere doğru itiyor. "Haklı mıyım?" diye tekrarlıyor.

"Evet, haklısın" diyorum. Nabzım hızla atıyor, hızlı hızlı düşünüyorum, aklıma *ondan uzaklaşmaktan* başka bir şey gelmiyor.

"Simon'ın tüm bunları nasıl karşılayacağını merak ediyorum," diyor. "O Vicky Lanier adında biriyle evlendiğini düşünüyor, güzel, temiz bir geçmişi olan. Sanırım sahte isim kullanmak için bir sebebin vardı. Sabıka kaydı, belki? Fahişelik? Belki daha kötü bir şey? Simon gibi zengin bir adam senin gibi bir sokak fahişesine gitmez. Sen de temizledin.

Kendinizi toparlayın ve tertemiz bir geçmişle kendinize güzel, yeni bir kimlik verin."

"Evet," diyorum, çünkü başım bu tel örgüye daha fazla sokulamaz.

Yapabileceğim hiçbir şey yok. Çenemin altında bir silah varken bu çitlere yapışmışken karşı koyacak, kaçmaya çalışacak hiçbir kozum yok. Denediğim her şey muhtemelen o silahın patlamasına neden olacak.

"Bana gerçek adını söyle, Vicky," diyor.

Tanrıya şükür, gerçek adımı bilmiyor. O kadar uzağa gidemedi. Parmak izlerim onda yok.

Bunun olmasına izin veremem. Gavin'in gerçek kimliğimi öğrenmesine asla izin veremem. Bunun olmasına izin vermeden önce burada öleceğim.

"Söyle bana, seni aptal dangalak." Silahı çenemin altından çıkardı ve diğer eliyle yanağıma vurdu. Sonra beni çitlere doğru itti ve silahı alnıma dayadı. "Hemen şimdi söyle yoksa..."

"Asla," diyorum. "İstersen vur beni."

Bir an beni izledi, bunu düşündü. Ama tetiği çekmiyor. Beni öldürmek için burada değil. Öyle olsaydı, çoktan yapardı.

"İşte bu ilginç," diyor. "Ama ne var biliyor musun? Gerçek adının ne olduğu umurumda değil. Sadede gelelim, Vicky. Senin evliliğin bir sahtekârlık. Çalıntı bir kimlikle evlendin. Ve eğer bu küçük bilgi ortaya çıkarsa, o paranın bir kuruşunu bile alamazsın."

Bacaklarım tutmamaya başladı.

"Yani yarısını istiyorum," diyor. "Yoksa hiçbir şey alamazsın. Üç Kasım. Bu parayı eline geçireceğin tarih, değil mi?"

Konuşamıyorum. Başımı sallamaya çalışıyorum ama silah alnıma kazınmış durumda.

"3 Kasım," diyor. "Ben sana geliyorum. Sen de yarısını bana devredeceksin. On milyon dolar. Güzel, yuvarlak bir rakam olsun."

"Nasıl, nasıl?" Fısıldıyorum.

"Nasıl olacağı konusunda endişelenme. Nasıl olacağını ben hallederim. Şu andan 3 Kasım'a kadar Vicky, kocana karşı çok nazik ol. Sadece iki gün. Onu mutlu et. Bacaklarını onun için iyice aç. Bunu yapmak için çok pratiğin var, değil mi?"

Beni sertçe itti, çit ağırlığımla büzüldü. Yere düştüm, ellerim ve dizlerim üzerinde, eski bir taşıma kutusunun ve bir torba fast food'un yanına.

"Eğer kaçarsan, Vicky, ya da benimle herhangi bir şekilde uğraşırsan, Simon'a her şeyi anlatırım. Bu para için çalıştığın on yılın hepsi çöpe gider. Nick'e yaptığını bana yapmayı aklından bile geçirme. Nick senin geldiğini görmedi. Ben gördüm."

"Şüpheli görünecek," diyorum. "O öldükten üç gün sonra, isimsiz bir hesaba on milyon dolar havale ediyorum."

Kaburgalarıma tekme attı. Acıya dayanamayıp yüzüstü pis sokağa düşüyorum.

"Neyin şüpheli göründüğü umurumda değil," diyor. "Bu senin sorunun. Sen karar verebilirsin, Vicky. Hangisini tercih edersin, biraz şüpheyi mi? Yoksa o paranın tek kuruşunu bile görmemeyi mi? Bu zor bir seçim değil. Bir şeyler düşünürsün. "Oh," diyor uzaklaşırken, "ve Cadılar Bayramınız kutlu olsun."

84

Simon

Parçalanmış Cadılar Bayramı şekeri kâsesinin etrafından dolanıyorum, Lauren'ın cesedinin etrafından dolaşıyorum ve merdivenlerden Lauren'ın evinin ikinci katına çıkıyorum, yukarı çıkarken ayaklarımı yere vurmaya ve çizme izleri bırakmaya dikkat ediyorum. Bu uzun bornozu giymek biraz garip. On bir numara ayaklarımda on üç numara botlarla dolaşmak bütün gece garipti.

İkinci kata ulaştım. Yerde kan var, ipin bu süslü ferforje trabzanı oluşturan girdapların ve şekillerin etrafına bağlandığı yerden çok uzakta değil. Lauren asılı dururken bu trabzan dayanabilecek mi? Muhtemelen. İyi yapılmışa benziyor. Her iki şekilde de umurumda değil.

Zamanı boşa harcayamam. Her saniye önemli. Belki biri polisleri aradı ve belki de yoldalar, ama işimi bir dakika içinde bitirirsem, belki onlar gelmeden buradan çıkabilirim.

En önemli şeyle başla, pembe telefonla. Başka bir şey yoksa, pembe telefon.

Yerdeki kan, boğuşmanın gerçekleştiği yer. Her ne olduysa, nasıl olduysa, burada oldu. Hayal ediyorum. Evet, mücadelesini, dehşetini, acısını hayal ediyorum.

Koridorda kavisli ayakları olan küçük kahverengi bir masa var. Üstünde taze çiçeklerle dolu bir vazo ve çerçeveli bir

Lauren ve kocası Conrad'ın fotoğrafı.

Masanın üst kısmının altında bir raf bulunmaktadır.

Eğer telefonu dışarıda bırakırsam, polisler katilin telefonu neden yanında götürmediğini merak edeceklerdir. Gözden uzak olmalı.

Mücadele sırasında kayıp gitmiş olmalı. Ve Christian paniğe kapılmış, doğru dürüst düşünememiş, ya aramak aklına gelmemiş ya da zaman harcamak istememiştir.

Kandan uzak durmaya dikkat ederek çömeliyorum ve pembe telefonu yavaşça ahşap zemine yerleştiriyorum. Sertçe masaya doğru kaydırıyorum.

Kahretsin. Kısa durdu. Tamam, o zaman sanırım daha fazla mücadele oldu ve bir şekilde tekrar vuruldu.

Uzanıyorum ve eldivenli parmağımı pembe telefonun üstüne koyuyorum. Tekrar kaydırıyorum, bu sefer alttaki rafın gizlediği küçük masanın altına kadar kaydığından emin oluyorum.

İşte. Bu işe yarıyor. Christian sevdiği kadını öldürdükten sonraki telaG ve karmaGa içinde telefonu görmemiG ve çok paniklemiGti, bu yüzden kaçtı.

Ama henüz koşmaya hazır değilim.

Masaya sertçe vuruyorum, ciddi bir itiş. Vazo devriliyor ve yere düşüyor, biraz su püskürüyor, vazo parçaları her yere saçılıyor. Lauren ve Conrad'ın çerçeveli fotoğrafı yüz üstü devriliyor. Hemen üstündeki sanat eseri hareket etmiyor. Sorun değil.

Şimdi durayım mı? Arkamı dönüp gideyim mi? Yapabilirim. Ama bunu bitireceğim.

Ayağıma iki numara büyük geldiği için normalde olduğundan daha kolay olan botlarımı orada bırakıp çıkıyorum.

Masanın yanındaki alana bakıyorum. Burada belirgin bir kan izi yok.

Yine de her ihtimale karşı küçük bir sıçrama yapıyorum ve elimde şeker ya da şaka çantamla ana yatak odasından birkaç adım ötede çoraplarımın içinde yere iniyorum.

Yatak odasına giriyorum, ana banyoyu buluyorum ve işimi bitirmek için ecza dolabını açıyorum.

-

Panik başladı, adrenalin sonrası korku. Evden kaçtım, Azrail kostümümle bu küçük kasabada fark edilmeden, bir polis arabası görmeden yürüdüm, Grace Village'dan çıkıp Grace Park'a girmek için çaprazlama yürüyebileceğim parka ulaştım.

Ama panik, onunla ne kadar savaşmaya çalışsam da, kendimi sakinleştirmek için ne kadar kelime oyunu oynasam da, bacaklarımı neredeyse işe yaramaz hale getiriyor, bu yüzden park bölgesinin ekipman kulübesinin arkasına saklanıyorum. Eğilip kulübeye yaslanıyorum, kapüşonu çıkarıyorum, Obama maskesini çıkarıyorum, başım sıcak, saçlarım terden ıslanmış.

Şaka mı şeker mi çantamı, büyük yastık kılıfımı karıştırıyorum. Azrail kostümünü giydiğim için artık çok daha hafif, yanımda taşımıyorum. Her ihtimale karşı yanımda getirdiğim büyük bir mutfak bıçağım var ama şu anda ona ihtiyacım yok.

Kendimi sakinleştirmem lazım. Yeşil telefonu çıkardım ve yazmaya başladım:

> Üzgünüm, Lauren. Yaptığım şey için üzgünüm ve beni sevmediğin için üzgünüm. Ama seni kimsenin sevemeyeceği kadar sevdiğim için üzgün değilim. Şimdi sana geliyorum. Umarım beni kabul edersin ve seni bu dünyada sevemeyeceğin bir şekilde sevmeme izin verirsin.

Ama "gönder" tuşuna basmadım. Henüz değil. O daha sonra gelecek. Daha sonra açtığımda kaybolma ihtimaline karşı kopyalıyorum. Sonra da

telefonu kucağıma koydum. Elimi avuç içi aşağı bakacak şekilde uzatıp ona bakıyorum. Tamamen hareketsiz ve sabit duruyor.

Tamam, şimdi daha iyi hissediyorum. Ben hazırım.

Obama maskesini tekrar taktım, kapüşonu yukarı çektim ve Harlem Caddesi'ne doğru yürüdüm. Burası kalabalık bir kavşak ve bir taksi bulmak zor değil. Taksi şoförü bana komik bakıyor, kostümümden dolayı yüzümü bile göremiyor, ama hey, Cadılar Bayramı'ndayız ve taksiye bindiğimde ona uzattığım beş adet yirmi dolarlık banknot endişesini gidermiş gibi görünüyor.

Taksiciye "Wicker Park" dedim.

Başımı eğiyorum ki yüzümü görme ihtimali olmasın. Sesimi gizleme konusunda pek iyi değilim ama sesimi kısık çıkarmaya çalışıyorum ve hatta etkiyi arttırmak için biraz öksürüyorum.

Takside pop müzik çalıyor, Panic! at the Disco'dan bir şeyler, yani belli ki yukarıda birileri yaptığım şey için cezayı hak ettiğimi düşünüyor.

"Kuzey, Damen ve Milwaukee," diye belirttim. Christian'ın evinden sadece birkaç blok ötede.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜNLER

85

Jane

"Teşekkürler, Simon. Akşama görüşürüz." Simon Dobias'la görüşmesi onaylanan Jane Burke telefonunu kapatır ve Lauren Betancourt'un evindeki büyük yatak odasına bakar. Geniş ve güzel dekore edilmiştir ama beklediği kadar gösterişli değildir. Sade ve zarif. Yüksek tavanlar ve süslü taç kalıplar, her iki yanında fener ışıkları olan büyük düz ekran televizyon, aşağıda bir şömine. Ana salonda çekmeceli dolap yok; onlar gömme dolap için ayrılmış. Güzel olmalı.

"Bugün harika olur. Mümkün olan en kısa sürede." Andy telefonunu kapatır ve Jane'e bakar. "Grant Thornton Tower'daki güvenlik şefi bize binadaki tüm şirketlerin ve anahtar kartı tahsis edilen herkesin bir listesini gönderiyor," diyor. "Gün sonuna kadar elimizde olur. Bu, FBI'daki arkadaşınızın dediği gibi, eski Chicago Title & Trust binasında çalışan herkesin kapsamlı bir listesi olacak. Dobias'la konuştun mu?"

"Simon'la konuştum, evet. Bu akşam sekizde onun evine gidiyoruz."

Saatini kontrol ediyor. Ne gündü ama. Sanki öğleden sonra dört buçuk değil de gece yarısı olmalıymış gibi geliyor. Sadece 2 Kasım, bu soruşturmanın ikinci günü ve yirminci hafta gibi geliyor.

"Onun evi mi? İstasyon değil mi?"

Omuz silkiyor. "Evini görmek istiyorum. Ve benim onun evinde olmam fikrine nasıl tepki vereceğini görmek istedim."

"Oraya bakmanı istemeyebileceğini mi düşündün? Direnebilir, karakola gelmeyi teklif edebilir mi?"

"Evet, ama yapmadı. Benim kararım olduğunu, ne istersem yapabileceğimi söyledi."

"Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi." Andy ona bir parmak sallıyor. "Tam da düşünmemizi *istediği* şey!"

"Şimdi de benimle alay ediyorsun."

"Öyleyim, bu doğru," diyor, "ama bu yanıldığını düşündüğüm anlamına gelmiyor. Sadece erken olduğunu düşünüyorum. Açık fikirli olmamızı istiyorum. Lauren'ın çirkinleşen bir ilişki yaşadığına inanmak için pek çok nedenimiz var ve Lauren'ın Simon'la bir ilişki yaşayacağını düşünmüyoruz, değil mi? Yani, geçmişlerine bakarsak? Lauren, Simon'ın dünya üzerinde yakınlaşacağı son kişi olurdu. Ve tam tersinden de şüpheleniyorum."

"Bu yüzden buradayız, değil mi?" Jane bir elini kaldırır. "Burada başka bir adamın olduğuna dair kanıt arayalım. Conrad dışında biri. İlişkileri için buraya geldiklerini varsayarsak."

"Mantıklı olurdu," diyor Andy, gömme dolaba doğru ilerlerken. "Eğer düşündüğümüz gibi evliyse, *onun* evine gidemezler. Conrad Eylül ortasından itibaren daimi olarak dairede yaşayacak. Kim güvenlik kameraları, kapıcılar ve kredi kartı makbuzları olan bir otel ister ki buraya gelip kafayı bulmak varken?"

"Ben banyoyu kontrol edeceğim," diyor. Omzundaki çantayı yatağın üzerine bırakıyor ve birkaç kâğıt kanıt torbası çıkarıyor.

Andy girişten çıkar. "İlk bakışta hiçbir şey yok. Conrad kesinlikle kendi tarafını temizlemiş. Tamamen boş."

Jane mermerlerle dolu ana banyoya girer, pençe ayaklı bir küvet, devasa bir duş. Her iki ucunda da sanki mobilya parçalarıymış gibi süslü dolaplardan yapılmış ecza dolapları olan bir çift makyaj masası. Kendi küçük banyosunu hayal eder ve bir ses çıkarır.

Andy banyoda ona katılır ve soldaki ecza dolabını alır. "Bu kesinlikle Lauren'ınkine benziyor," diyor.

Jane sağdakini açıyor. Kontakt solüsyon, losyon, ibuprofen, vitaminler-

"Hey," diyor. "Şunlara bak."

Andy geldi. "Parlak siyah bir elektrikli tıraş makinesi. Oldukça süslü bir tane. Peki bu ne, uyumlu bir düzeltici mi?"

"Burun kılları ya da kulaklardaki kıllar için bir düzeltici gibi, evet. Oldukça süslü bir şey," diyor Jane, eldiven takmış olsa bile henüz dokunmak istemeyerek ona bakarken. "Markası 'BK' ve bunun ... titanyum olduğu yazıyor. Evet, havalı."

"Bir kadın burun kılı düzeltici kullanır mı?" Andy soruyor.

"Hiç yapmadım. Yoluyorum. Ama elektrikli tıraş bıçağı? Bu bir erkeğe ait olmalı."

Andy telefonunu çıkarır ve bir şeyler yazar. "İşte başlıyoruz," diyor. "Bentley-Kravitz Elite Erkek Bakım Seti," diyor. "Tamamı titanyum ve mat siyah renkte. Diş fırçası, tırnak makası, elektrikli tıraş bıçağı, burun kılı düzeltici ve diş ipi tutucu. Beş parçalı bir set. Tanrı aşkına, bu şey neredeyse dokuz bin dolara satılıyor."

Ona fotoğrafı gösteriyor. Evet, eşleşiyor.

Bir kanıt torbası tutuyor ve bir kalem yardımıyla burun kılı düzelticiyi raftan alıp torbaya atıyor. İşlemi farklı bir torba kullanarak elektrikli tıraş makinesiyle tekrarlıyor.

"Bunlar baskılar için iyi olabilir," diyor. "Bu oldukça sıkı tuttuğunuz bir şey. Hatta eğer

titanyumdan parmak izleri."

"Belki DNA da olabilir," diyor. "Uzak bir ihtimal ama mümkün." Jane başını sallar. "Yani bunlar beş parçalı bir setin iki parçası."

diyor. "Bunların Conrad'a ait olup olmadığını öğrenelim."

-

Andy, Jane'le birlikte istasyona dönerken telefonuna "Haritadaki gölgeli alan cep telefonu kapsama alanı," diyor. "Damen da dahil olmak üzere iki blokluk bir alan. Her ticari kuruluşu kontrol edin ve gece saat sekizde açık olup olmadıklarına bakın. Eğer açıklarsa, belki de failimiz her akşam saat sekizde, en azından pazartesiden perşembeye kadar oraya girip mesaj gönderiyordu. Bir mağazanın ya da restoranın bu kadar müdavimi olan biri çalışanlar tarafından tanınacaktır. Ya da- evet, kabul ediyorum, kendisi de personelin bir üyesidir. Çalışanların isimlerini alın. Ve güvenlik kamerası görüntülerini de.

"Büyük olasılıkla" diye devam ediyor, "birileri evlerinden mesaj atıyordu, bu yüzden o bölgedeki tüm evlerin adreslerini alın, ister müstakil aile ister şehir evleri veya apartman binaları olsun. Daha sonra mülkiyet için emlak vergisi kayıtlarını araştırın ve tüm sahiplerle iletişime geçmemiz gerekecek. Muhtemelen o bölgede yaşayanların çoğu kiracıdır."

İstasyon binasından savaş odasına doğru yürürler. Jane içeri girer ve odaya bakar. Lauren'ın ölüm halindeki cafcaflı fotoğraflarına; en fazla bilgiyi sağlayan, panolara asılmış ve mantar panoya tutturulmuş kısa mesaj dökümlerinin sayfalarına; Lauren'ı asmak için kullanılan ipe; parmak izinden dönen ve duvardaki şarj cihazına takılı pembe telefona.

Bir poster üzerinde 17 Ağustos Çarşamba akşamı yapılan mesajlaşmalardan bir tanesine doğru yürüyor:

Aman Tanrım. Böyle dindar bir isme sahip birinin böyle yaramaz bir tarafı olması . . .

"Simon Peter Dobias," diye fısıldıyor kendi kendine.

Ama Andy haklı. Simon neden Lauren'a bu aşk notlarını yazsın ki? Simon Lauren'ı küçümsüyordu, annesinin ölümünden onu sorumlu tutuyordu. Ona yaklaşmazdı. Simon şeytani biri olsa bile -Andy'nin bu kelimesi ona hep bir Agatha Christie romanını düşündürür- Lauren'a ilgi duyuyormuş gibi *davranacak*, ona zarar verebilmek için yakınlaşacak kadar şeytani biri olsa bile Lauren bunu kabul etmezdi, değil mi? Dobias ailesine ne yaptığını biliyor. Simon'ın onunla bir romantizm başlatmak istediğine milyon yıl geçse de inanmazdı.

Mantıklı gelmiyor. Doğru olmayan bir şeyler var.

"Tamam, Timpone Wicker Park'la ilgileniyor," diyor Andy telefonunu bırakırken. "Ah, 'dini isim' mesajı. 'Simon Peter' gibi dini, değil mi?"

"Ama haklısın Andy," diyor. "Bu işe yaramaz. Bu işin arkasında Simon olabilir ama bunun Simon ve Lauren'ın mesajlaşması olmasına imkân yok."

"Yani Lauren başka biriyle mesajlaşıyor," diyor. "Belki de titanyum burun kılı düzelticisi olan biriyle."

"Ve dini bir isim," diye ekliyor.

Bir telefon çalıyor. Andy cebini yoklar. Jane çalmayan telefonunu açar.

"Vay anasını," diyor Andy.

Jane masayı işaret eden Andy'ye bakar. Jane de bakıyor.

Pembe kullan-at telefon çalıyor.

Jane, Andy'ye meraklı bir bakış atarak yaklaşır. Andy başını sallar ve ona el sallar.

Jane telefonu açıyor. "Alo?"

"Kimsiniz, lütfen?" Bir erkek sesi.

"*Kimsiniz*, lütfen?" Jane cevap verir.

Bir duraklama. "Bu ... ... Lauren mı?

Lauren mı?"

Jane, yakınında duran ve her şeyi duyabilen Andy'ye bakar. "Önce o," diye fısıldar Andy.

Jane, "Lütfen kimin aradığını söyleyin," diyor.

Bu adam temizler onun Boğaz."Bu o Çavuş Don Cheronis, Chicago Polisi. Lauren ile mi konuşuyorum?"

"Hayır. Ben Çavuş Jane Burke, Grace Village Polis Departmanı'ndan." "Bir bok yok mu?" diyor. "Şüpheli bir cinayeti araştırıyoruz.

ölüm."

Jane Andy'ye bakar, yüzünde bir aydınlanma ifadesi vardır. "Ne tesadüf," diyor. "Biz de öyle."

86

Jane

Chicago Emniyeti, On Dördüncü Bölge'den Çavuş Donald Cheronis, dalgalı gri saçları ve dar, çizgili yüzüyle Jane ve Andy ön kapıdan içeri alındıklarında kapıda beklemektedir.

"Cesedi buradan çıkarmamız gerekiyor," diyor onlarla el sıkışırken. "Ama onları senin için beklettim."

"Bunu takdir ediyorum, Don. Hem de çok."

Jane hemen bir cesedin çürümesinin keskin kokusuyla karşılaşır. Cheronis'e göre adli tabip ve ikinci derece kanıtlar, ölüm zamanını yaklaşık iki gece önce, Cadılar Bayramı gecesi olarak göstermektedir.

Onlara el sallıyor. "Solunuzda," diyor. "Christian Newsome'a merhaba deyin."

Jane durur, mesafesini korur, her şeyi içine alır. Sehpanın üzerinde, üstü kapalı bir şişe Basil Hayden burbonu.

Christian Newsome kanepede kaskatı ve solgun bir halde oturmaktadır; başı kanepenin minderine yaslanmış, boş gözleri tavana bakmakta, boğazını ve çenesinin altındaki tek kurşun yarasını ortaya çıkarmaktadır. Yanında, üzerinde herhangi bir isim ya da işaret bulunmayan dökülmüş bir hap şişesi ve kanepeye ve yere saçılmış birkaç hap.

Arkasında, duvarda büyük miktarda kan ve beyin sıçraması var.

Beyaz bir tişört ve spor şortu giyiyor.

Ayakları çıplak. Ama yanlarında, sanki ayaklarından fırlatılmış gibi gelişigüzel dizilmiş, karamel renginde, kalın tabanlı bir çift çizme var.

"Çizmeye bakmamın sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Buyurun," diyor Cheronis. "Fotoğraflar ve video tamam. İşiniz bittiğinde poşetleyeceğim."

Jane eldivenlerini giyer, botu kaldırır ve zaten şüphelendiği şeyi doğrulamak için tabanına bakar. Botlar Paul Roy Peak Explorers. İçinde, botun dilinde botun numarası yazıyor.

Andy'ye bakıyor. "On üç beden," diyor.

Jane'in hissettiğinden daha mutlu görünüyor.

-

"Silahı elinden aldık," diye açıklıyor Cheronis. "Açık bir protokol. Bir Glock 23'tü, neredeyse dolu bir şarjörü vardı, sadece iki mermi atılmıştı. Seri numarası kazınmış."

İki mermi.

"Yani, intihar mı?" Andy diyor ki.

"Belki," diyor Cheronis. "Tavana bakın."

Kan sıçramış duvarın tavanla birleştiği köşede sarı yapışkan bir etiket asılı. Bir kurşun deliği.

Cheronis, "Açıkçası onu öldüren atış bu değildi," diyor. "Açı hiç işe yaramıyor."

"İkinci bir atış," diyor Jane.

"İkinci bir atış."

Jane önce Cheronis'e, sonra Andy'ye bakar. "Belki intihar değildir." "Toksin ekranını henüz geri almadık, yani kim bilir

İçki ve uyuşturucuyla ne kadar dolu olduğunu." diyor Cheronis. "Ama size söyleyeyim, zamanımda çok şey gördüm. Pek çok intihar gördüm. İntihar kurbanlarında çok fazla tereddüt gördüm.

Ama hiç kimsenin kendine silah doğrultup ıskaladığını görmedim."

-

Jane, mesajlardaki *dini isim* yorumunu düşünen Andy'ye bakarak, "Demek adı Christian Newsome," diyor.

Cheronis ona bir kartvizit uzatıyor. Tamamen yeşil, paranın rengi. Logo ya da slogan yok. Sadece basit siyah bir yazı tipiyle "Christian Newsome" ismi ve altında yatay bir çizgiyle ayrılmış "Newsome Capital Growth".

Köşede, iletişim bilgileri:

NEWSOME SERMAYE BÜYÜMESİ
Grant Thornton Tower
161 North Clark Street
Suite 1320
Chicago, IL 60601

Jane Andy'ye kartı uzatır. "Grant Thornton Kulesi," diyor.

"Burası şehir merkezindeki Clark ve Randolph caddeleri" diyor Cheronis. "Daley Center ve Thompson Center'ın karşısındaki cadde. Çoğu insan orayı Chicago olarak bilir-"

"Chicago Title & Trust Building," diyor Jane. "Evet, duymuştum."

-

"Bu adam evli mi?" Jane soruyor.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Cesedi daha birkaç saat önce bulduk, yani kim bilir, ama buradaki hiçbir şey burada bir kadının yaşadığını göstermiyor. Ya da ikinci bir kişinin."

Jane belinden eğilir, cesede dokunmaz ama çenesinin altındaki kurşun yarasına, duvardaki kan ve beyin sıçramasına, diğer kurşunun açısına bakar.

Parmağını bir silah gibi kullanıyor, işaret parmağını çenesinin altına sokuyor, sonra sağa, çenesinden aşağı doğru kaydırıyor ve başparmağıyla bastırarak ateş ediyor.

Burada olan da buydu. Christian'a isabet etmeyen mermi duvara, tavana yakın bir yere, Christian'ın sağına doğru ateşlenmişti. O kurşunun oraya düşmesinin tek yolu, silahın Christian'ın yüzüne doğru ateşlenmiş olmasıydı.

Çenesinin altındaydı, ama sonra değildi. Silah Christian'ın çenesinden sağa doğru eğildi ve ateş etti.

"Tereddüt ettiğini hayal etmek zor değil," diyor Cheronis. "Silahı çenesinin altına soktuğunu, sonra cesaretini kaybedip çenesinden çıkardığını hayal etmek zor değil."

"Ama silahı ateşlemedi," diyor. "Ya da en azından kasıtlı olarak."

Cheronis, "Öyle olmadığını düşünebilirsiniz," diye katılıyor. "Yine de, intihar noktasına geldiyseniz, aklınızdan neler geçtiğini kim bilebilir? Eller muhtemelen titriyordur, değil mi? Silahın ateş almış olması imkansız değil. Ayrıca, kim bilir bu haplardan kaç tane almıştır."

Yeterince adil.

"Ya da" diyor, "birisi Christian'ın çenesinin altına bir silah soktu, o da silahı savurdu ve silah boğuşma sırasında patladı."

"Bu ... *mümkün*, evet," diye kabul ediyor Cheronis.

"Komşular bir şey duydu mu? Bir boğuşma? Silah sesleri?"

"Hayır. Hepsiyle konuştuk. İntihar notunun zamanlamasına bakılırsa, Cadılar Bayramı gecesi saat on bir civarında ölmüş. Yani çoğu insan gece boyunca uyudu. Ve Wicker

Park, Bucktown, yani buralar çok gürültülü, özellikle de Cadılar Bayramı gecesi."

"İntihar notu," diyor.

"Cadılar Bayramı gecesi saat 22:47'de bu 'Lauren'a bir mesaj göndermiş."

"Doğru. Lauren'ın telefonu bende."

"Bu konuda aynı fikirde olduğumuzdan emin olalım." Cheronis ona bir cep telefonu gösteriyor, tıpkı Lauren'ınkine benzeyen bir kullan-at telefon, tek farkı pembe yerine yeşil bir kapağı olması.

Jane yeşil telefonu eline alır. "Bununla kaç kişiyle konuşuyor?"

"Sadece bir tane," diyor Cheronis. "Sadece bu 'Lauren' kadını."

Jane eldivenli parmaklarıyla telefona dokunur. Rehberde sadece bir isim bulur, "Lauren." Onun mesajlarını açar. Lauren'ın telefonuyla aylar süren mesaj alışverişindeki her mesaj oradadır. Son mesaja kadar:

Pzt, 31 Ekim, 10:47 PM

Üzgünüm, Lauren. Yaptığım şey için üzgünüm ve beni sevmediğin için üzgünüm. Ama seni kimsenin sevemeyeceği kadar sevdiğim için üzgün değilim. Şimdi sana geliyorum. Umarım beni kabul edersin ve seni bu dünyada sevemeyeceğin bir şekilde sevmeme izin verirsin.

Jane, "Tüm bunlar sahip olduklarımız ve bildiklerimizle örtüşüyor," diyor.

"Jane!" Andy ona sesleniyor. "Jane, gelip bunu görmelisin."

-

Andy banyoda duruyor, ellerini ceplerine sokmuş. "İlginç bir şey görüyor musun?" diyor.

"Evet, bu adam," diyor Cheronis. "Adamın titanyum bir diş fırçası ve buna uygun bir dizi başka eşyası var. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Jane lavabonun tezgahında görür. Beş *parçalı* Bentley-Kravitz Elite Erkek Bakım Seti'nin üç parçası, titanyum ve mat siyah: diş fırçası, tırnak makası ve diş ipi tutucusu.

"Bu şey diş ipini tutmak için" diyor Cheronis. "Böyle bir şeyin maliyetini hayal edebiliyor musun? Ne kadar para harcamanız gerektiğini-"

"Neredeyse dokuz bin dolar," diyor Andy, Cheronis'e telefonunu gösterip web sitesini açarak. "Eksik olan tek şey elektrikli tıraş bıçağı ve burun kılı düzeltici. Bilin bakalım onları nerede bulduk?"

-

Andy cübbeyi eldivenli iki parmağıyla kaldırır, dokunmamaya ya da sallamamaya dikkat eder. Uzun siyah bir cüppe ve uzun bir başlık. Christian Newsome'un yatak odasındaki yatağın üzerinde duran bir Azrail kostümü, tıpkı komşu çocuğun Cadılar Bayramı gecesi gördüğü gibi.

Jane odadan çıkar, telefonunu çıkarır ve numarayı çevirir.

"Simon," diyor, "ben yine Jane Burke. Dinle, bir işim çıktı ve bu gece Grace Park'a gelemeyeceğim. Yarın, 3 Kasım'da seninle buluşabilir miyim?"

87

Jane

Şef Carlyle elini masasına vurur. "Bu çok güzel. Kullan-at telefonu var. Lanet olası Azrail kostümü ve ona uyan botları var ve tuvalet takımının yarısı Lauren Betancourt'un banyosunda. Muhtemelen sabah mesajlarının geldiği binada çalışıyordu ve gece mesajlarıyla uyumlu bir bölgede yaşıyordu. Mesajda tarif edildiği gibi 'uzun boylu, esmer ve yakışıklı'. Ve 'Christian', son baktığımda, bana dini bir isim gibi geldi." Şef ellerini uzatır. "Jane, daha mutlu görün."

"Mutluyum, Şef."

"Ama ikna olmadım. Kanıtlar yeterince güçlü değil."

"Kanıtlar çok güçlü. Aslında," diyor, "tüm Christian Newsome'un Lauren Betancourt'u Simon Peter Dobias'ın yardımı olmaksızın tek başına öldürdüğüne dair yeminli ifadesi eksik. Ama bunun da yakında postaya verileceğini sanıyorum."

Şef dudaklarını ıslatarak ona bakar. "Hatırlat da sana bir daha hediye almayayım, Janey. Bana her şeyin yanlış olduğunu söyleyeceksin." Elini Andy'ye doğru çevirir. "Peki ya sen, Çavuş Tate?"

Andy, Jane'e görünmeyecek kadar sadık bir iş arkadaşıdır. Ama onun kendisinden daha ikna olmuş olduğunu biliyor. "Bu olabilir

çok sağlam, Şef, ama Jane'in endişelerinin takip edilmeye değer olduğunu düşünüyorum."

Şef ofisinde oturuyor, parmakları masasının üzerinde piyano çalıyor. "Tamam, Jane, Simon Dobias adını hiç duymamış olmayı dilemeden önce bu endişeleri baştan sona gözden geçir."

Jane elini uzatır ve onları işaretler. "Bir numara, pembe telefon. Bildiğiniz gibi Lauren öldükten sonra birisi o telefonu koridordaki masanın altına taşıdı."

"Birinin yaptığını *düşünüyorsun*."

"Telefon kesinlikle ikinci kez hareket ettirildi ve dikkatli bir şekilde, kan çizgisini hiç lekelemeden. Kasıtlı bir eylemden başka her şeyi dışlayan bir özen, efendim. Lauren'in kullan-at telefonuyla karşılaşan suçlunun, onu bulacağımızı bile bile neden masanın altına ittiğini anlayamıyorum."

"Yani suçlular asla aptalca şeyler yapmazlar," diyor şef. "Asla paniğe kapılıp hata yapmazlar."

"Bu bir hata değildi, efendim. Eğer görmediyse, yanlışlıkla tekmelediyse, böyle bir şey hata olur. Panik ve acele, anlıyorum. Ama bu panik değildi. Bu dikkatli ve kasıtlıydı." Jane başını sallar. "O telefonu bulmamızı *istedi.* Ama bu konuda çok açık olmak istemedi."

"*O* Simon Dobias." "Teori

bu, evet."

Şef kollarını kavuşturur. "Tamam, aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz. Devam edin."

Jane, "İkincisi, CSLI o kadar mükemmel, o kadar isabetli ki, sahnelenmiş gibi hissettiriyor" diyor. "Simon Dobias ise Dördüncü Değişiklik konusunda uzmanlaşmış bir hukuk profesörü. O

Simon Says adında yeni bulduğumuz bir blogu var. Avukatlar ve hukuk öğrencileri için yazıyor, ayrıca bir dizi hukuk incelemesi makalesi de var. Hükümetin vatandaşları nasıl izleyebileceği ve mahremiyetlerini nasıl ihlal edebileceği hakkında yazıyor. Muhtemelen cep telefonu geçmiş verileriyle insanların nasıl takip edileceği konusunda *bizden* daha çok şey *biliyordur*."

"Tamam, CSLI çok ikna edici. Kanıtlarımız *çok* güçlü, temel olarak," diye özetliyor şef. "Devam edin."

Jane hayal kırıklığını kontrol etmek için bir nefes alır.

Anlıyor.

-Fiyonklu, derli toplu bir paket içinde hızlı bir çözüm fikri. Grace Köyü'nün tarihindeki ilk cinayet ve polis bunu bir hafta içinde çözüyor. Köy başkanı şefin sırtını sıvazlar ve herkes rahat bir nefes alır, birbirlerini iyi iş çıkardıkları için tebrik ederler.

"Üç," diyor. "Metin mesajlarındaki hata. Lauren bir gece Conrad horladığı için iyi uyuyamadığını yazıyor, oysa Conrad'ın artık o evde yaşamadığını biliyoruz. İlk başta bunun Lauren'ın gizli erkek arkadaşına yalan söylediği anlamına geldiğini düşündüm."

"Ama şimdi değil?"

"Şimdi bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. Çünkü Simon Dobias Lauren ve Conrad'ın ayrıldığını *bilmiyordu*. Bu mesajlaşmaları geçiştiriyor ve gerçekçi görünmeye çalışıyordu ama çok ileri gitti - yanlış olduğunu bilmeden yanlış bir şey söyledi."

"Bu mümkün, belki, ama Lauren da erkek arkadaşına yalan söylüyor. Christian'a."

"Cadılar Bayramı gecesi Lauren'ın telefonu neden açıktı?" Jane diyor ki. "Christian Newsome olduğuna inanmamız gereken sevgilisini terk ettikten sonra şehri terk edeceğini ve telefonunun kapalı kalacağını söyledi. Peki neden açıktı?"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil," diyor şef.

"Lauren mesajlaştıkları zamanlar dışında neden telefonunu kapalı tutma ihtiyacı duysun ki?" diye devam ediyor. "Conrad Eylül ortasında taşındığında, o ev tamamen onun olmuştu. Mesajlarını saklamasına gerek yoktu. Boşanacaklarını biliyordum ama onun umurunda mıydı? Evlilik sözleşmesi vardı ve Conrad'ın parasının neredeyse tamamı zaten ulaşamayacağı bir vakıftaydı. O zaman neden telefonunu sürekli kapalı tutma ihtiyacı duysun ki? Neden korkuyordu ki?"

"Jane, yok-"

"Peki efendim, Christian Newsome neden telefonunu hiç kapatmadı?" Elini salladı. "Evli değildi. Evliliğine dair hiçbir kayıt yok, o dairede önemli bir başkasının varlığına dair hiçbir belirti yok - yatılı bir kız arkadaş, bir eş, bir erkek arkadaş ya da koca, bu konuda. Bu adam bekardı. Telefonu saklayacağı kimse yoktu."

Şefin kaşları kalkıyor. Ellerini uzatır. "Teoriniz neydi?"

"Henüz hiçbir şeyden emin değilim," diyor Jane. "Sadece acele karar vermek istemiyorum."

Şef kaşlarını çatıyor. Bu bir müfettişin duymaktan hoşlanacağı bir ifade değildir. "Christian Newsome'a karşı bir araya getirdiğimiz tüm bu kanıtlar kulağa 'acele hüküm verme' gibi gelmiyor, Çavuş."

"Jane, "Ama Simon Dobias'ın burada her yerde ipleri elinde tuttuğunu da göz önünde bulundurmak gerekir," diyor. Mesajlaşma aralıklarında telefonlar kapalıydı çünkü kimsenin *onun* hareketlerini izlemesini istemiyordu."

"Ne yani, o mesajları Christian'ın telefonundan *Simon Dobias* mı gönderdi?"

"Evet, teori bu olabilir."

"Yani Christian Newsome ve Lauren Betancourt'un bir ilişkisi yok muydu?"

"İşleyen teori bu olurdu, doğru." "Birbirlerini tanımıyorlardı bile." "Muhtemelen tanımıyorlardı."

"Lauren'ın kimseyle ilişkisi yok muydu?"

"Muhtemelen hayır," diyor Jane. "En yakın arkadaşlarından hiçbirine söylemedi, Şef. Aslında, hatırlayın, arkadaşlarından birine 'seksi özlediğini' söylemişti. Daha geçen hafta onlara seksi özlediğini söylüyordu. O mesajlara inanırsanız, seksi özlemesi için hiçbir sebep yoktu. Düzenli olarak seks yapıyordu."

"Arkadaşlarına bu konuda yalan söyleme ihtimali yok mu?" "Bir ihtimal, elbette, ama neden yalan söylesin ki?"

"Ve Christian'ın tıraş bıçağı ve düzelticisi-Simon onları Lauren'ın evine yerleştirdi."

"Doğru."

"Yani . . . Lauren Betancourt'u Christian öldürmedi mi? Simon öldürdü."

"Doğru. Teori bu."

"Çünkü Christian'ın evinde Azrail kostümü varmış gibi görünüyor ve Lauren'ın evinin her yerine basan botların aynısını giyiyormuş gibi geliyor."

"Öyle, evet, öyle."

"Yani Simon Cadılar Bayramı'nda akşam sekiz civarında Lauren'ı öldürüyor, sonra Christian'ın evine gidip onu öldürüyor, Azrail kostümünü yerleştiriyor ve çizmeleri ayaklarının yanına koyuyor. Değil mi?"

"Bu ya da buna çok yakın bir şey, evet."

Şef sandalyesinde geriye yaslanır. "O zaman bana şunun cevabını ver, Çavuş," dedi. "Simon, Christian'ın telefon görüşmesinin sonundan mesaj gönderiyorsa, kim *cevap veriyordu*?

onlara? Lauren değil, sanırım? Çünkü duyduğumuz kadarıyla Simon ve Lauren su ve yağ gibiymiş."

"Bu ... bu benim çalışma teorimdeki en büyük boşluk," diye kabul ediyor Jane. "Eğer haklıysam, bu Simon'ın bir ortağı olması gerektiği anlamına geliyor."

"Peki bu ortağın kim olabileceği hakkında bir fikrimiz var mı?"

"Simon'la henüz konuşmadım bile. Christian Newsome'u bulduktan sonra bu geceyi iptal ettik. Bakın, efendim." Masasına yaklaştı. "Bu konuda haklı olduğumu söylemiyorum. Sadece bize hediye edilen bu cevaptan emin değilim. Sadece aramaya devam etmek istiyorum."

Şef çenesini çalıştırıp ona bakıyor. "Şey, sadece iki gün oldu, sanırım." Biraz daha düşünüyor ve başını sallıyor. "Yapacağım şey şu. İlgilenilen bir kişiye odaklandığımızı, birkaç bilgi yolunun peşinde olduğumuzu ve cinayetin sakinlerimiz için daha fazla tehlike oluşturmayan kişisel bir aile içi mesele olduğuna dair kesin inancımız olduğunu belirten bir açıklama yapacağım. Bu konuda hemfikiriz, değil mi?"

"Evet, efendim." İlgili kişinin artık bir ceset olduğundan bahsetmeye gerek yok.

"Yarın git ve seni çok ilgilendiren şu Dobias denen adamla röportaj yap," diyor. "Bakalım ne çıkacak. Ama dinle Jane. İki telefon birbirinden yirmi mil uzaktayken Simon Dobias'ın tüm o kısa mesaj konuşmalarının her iki tarafında da bulunmasının fiziksel bir yolu yok. Yani bu soruşturmayı açık tutmam için beni ikna etmek mi istiyorsun? Bana Simon Dobias'ın bu entrikada bir ortağı olduğuna dair en ufak bir ipucu göster."

CADI BAYRAMI

88

Simon

"Berbat ettim. Berbat ettim." Taksinin içinde ileri geri sallanıyorum, başımı aşağıda tutmaya dikkat ediyorum, Azrail kapüşonu yüzümü örtüyor, taksinin içinde patlayan sıcaktan terliyorum ve evet, muhtemelen sinirden de.

Ehliyetinde Dembe Abimbola yazan, kalın Afrika aksanlı genç bir adam olan taksici pop müziğin sesini kısıyor. "İyi misiniz efendim?" diye soruyor. "Hasta olacak mısınız?" "Hasta olmayacağım." Başımı sallıyorum, sanırım başımdaki büyük kapüşondan bile belli oluyor. Başını. "Berbat ettim. Berbat ettim, berbat ettim, berbat ettim."

Sesimi sert, fısıltılı bir kesiklikte tutmaya çalışıyorum, gerçek sesimi ya da konuşma şeklimi çok fazla açığa vurmuyorum, çünkü bilmediğim bir şey de Christian'ın nasıl konuştuğu.

"Bir şey yapmamı ister misin?" diyor.

Ellerimi sallıyorum. Bu işi fazla ileri götürmek istemiyorum. İhtiyacım olan son şey beni bir hastaneye ya da Tanrı korusun bir polis karakoluna götürmesi.

-

"İyi olacağınıza emin misiniz, efendim? Para üstü ister misiniz?"

Şoföre el sallıyorum ve Wicker Park'ta, şehirdeki en sevdiğim yerlerden biri olan North, Damen ve Milwaukee'nin üç yönlü kesişme noktasında taksiden iniyorum. Yakınında

on, yani buralarda gece yeni başlıyor, sokaklar insanlarla dolu, çoğu benim gibi giyinmiş.

O taksiden kurtulmak güzel. Taksici yüzüme bakmasın diye sürekli eğilmek en rahat pozisyon değildi, özellikle de sallantılı bir yolculuk sırasında. Malum nedenlerden dolayı artık ben de başımı eğiyorum ama neyse ki yürümem gereken çok yol yok.

Winchester'a vardığımda, kuzeye, Christian'ın dairesine doğru dönüyorum.

Birkaç kişi bana doğru geliyor, üç kişilik bir grup çene çalıyor, biri telefona bakıyor. Konuşmaya girmek istemiyorum, bu yüzden yeşil kullan-at telefonumu kulağıma, daha doğrusu başımı örten kapüşona dayıyorum ve onlar yanımdan geçerken başımı sallayıp alçak sesle konuşuyorum. İnsanlardan biri "Ürkütücü," diyor ama ben yürümeye devam ediyorum.

Etrafta kimse yok, polis arabası yok, trafik yok. Sokaklar park etmiş arabalarla dolu, sokaklarda park yeri çok az. Üç daireli evler ve apartmanlar iyi aydınlatılmış; buradaki çoğu insan hala uyanık, bu gece dışarıda değilse bile evlerinde bir şeyler yapıyor. Aslında oldukça sıradan bir gecede sıradan bir Chicago sokağı. Cadılar Bayramı bazı yetişkinler için bir fırsat elbette, ancak Pazartesi gününe denk geldiği için kostümlü parti vermek isteyen çoğu insan bunu muhtemelen hafta sonu yaptı.

Christian Newsome'un dairesinin resimli penceresine bakıyorum. Panjurlar kapalı ama açık, bu yüzden görüş çok iyi değil, ama içeriyi görebiliyorsunuz. En azından içeride kimse hareket etmiyor.

Evde misin, Christian?

Öldün mü, Christian?

Görevini ustalıkla yerine getirip Lauren'ı öldürdükten sonra Vicky seni öldürdü mü?

I Tabii ki umut Yani! Aksi takdirde,
sen olacak olmak beni gördüğüne
gerçekten şaşırdı.

-

Viva Mediterránea'nın açık verandası soğuktan dolayı boş. Ara sokak boş.

Sadece Ben, ayakta sonraki için ve tuş
takımı tarafından Christian'ın garajı. Şifreyi giriyorum
ve garaj gıcırdayarak açılıyor.

İçeri girdim, arabasının etrafında çalıştım ve kapıyı arkamdan kapattım. Tepe lambasını açtım.

Çantamı yere bıraktım ve Azrail kostümümü çıkardım. Obama maskesini çıkarmıyorum; şimdilik başımı örtmek daha iyi, DNA kalıntılarından kaçınmak için. İki numara büyük olduğu için giymesi çok acı veren botlarımı çıkarmak istiyorum ama önce merdivenleri onlarla çıkmam gerekiyor. Sonra onları tekmeleyeceğim ve şeker mi şaka mı çantamda taşıdığım ayakkabıları giyeceğim.

Hava üflüyorum. Burada bir şey yok.

Alt katın kapısını açıp dinliyorum. Tek duyduğum kalbimin gümbürtüsü.

"Alo?" Seslendim. Bir
şey yok.
"Alo?"

-

Azrail kostümünü Christian'ın yatağına bırakıyorum. Çizmeleri ayaklarının yanına, kanepenin yanına yerleĢtiriyorum ve ayağından tekmelemesini taklit etmeye çalıĢıyorum. Gerçekten önemli değil. Sadece çok mükemmel ya da düzenli görünmemeli.

Christian kostümünü ve botlarını atmış olmalı.
Yapmasaydı hayal kırıklığına uğrardım.

Açık bıraktığım yeşil telefonu açıyorum. Parktayken yazdığım intihar notu hâlâ orada duruyor.

gönderilecek. "Gönder" tuşuna bastım. Saat 22:47'de gönderilmiş olarak kaydedildi.

Telefonu kapatıp etrafa bir göz atıyorum.

İntihar gibi göstermeye çalıştın, değil mi Vicky? Ve söylemeliyim ki, oldukça iyi görünüyor. Silah kanepede elinin yanında. Açık bir şişe burbon. Her yere dökülmüş bir şişe hap.

Bunu yapmaktan zevk aldın mı, Vicky? Düşündüğünden daha mı zordu?

Hayır, hoşuna gittiğine eminim.

CADILAR BAYRAMINDAN SONRAKI GÜNLER

89

Vicky

"Beklemek en zor kısmıdır" sözünü ilk kim söylemişse, yarısını bile bilmiyormuş.

İşteyim, bir başka market alışverişi için mutfakta envanter yapıyorum. Genelde Pazartesi günü giderim ama Pazartesi Cadılar Bayramı'ydı ve ben (tabii ki) o gün çalışmadım. Ve dün, Salı, tüm planların ters gittiği ve küçük yangınları söndürmek zorunda kaldığımız günlerden biriydi - soba çalışmıyordu, tacizci kocalardan biri karısıyla konuşmak için geldi, çeşitli morluklar, yaralar veya yanıklarla gelen üç yeni kadın vardı, biri bebekliydi.

Bugün bile, 2 Kasım Çarşamba, çılgınca geçti. Saat neredeyse dört oldu ve sanki mesaim yeni başlamış gibi hissediyorum.

Ama bu iyi bir şey. Cadılar Bayramı'ndan beri iki gün çift vardiya çalıştım. Sığınma evindeki bu kadınlara ve çocuklarına odaklanmak aklımı Gavin'den ve soruşturmadan uzak tuttu.

Bir arabanın yanaştığını duyuyorum, lastikler çakılların üzerinde çıtırdıyor. Safe Haven otuz yıldır var ve hala asfalt bir park yerimiz yok, buna asla para ayıramayız. Ama benim için bunun bir faydası var, insanlar seslerini duyurmadan buraya gelemiyorlar.

Kontrol ettim. Son iki gündür ne zaman bir araba sesi duysam, kontrol ettim. Gavin mi? Polis mi?

Hangisi daha kötü olurdu bilmiyorum. Gavin burayı sadece beni takip ederek bulabilirdi. Christian-Nick'ten nerede çalıştığımı öğrenemezdi. Nick'e kar amacı gütmeyen bir barınakta gönüllü çalıştığımı söyledim (sadece yarısı doğru; fazla para almıyorum ama para alıyorum). Ama isim vermedim. Buraya gelmesini hiç istemedim.

Gavin nerede çalıştığımı biliyorsa, adımı da biliyordur, gerçek adımı, Vicky Townsend. Paramızın yarısını devlet hibelerinden alıyoruz, bu yüzden açık bir kitabız. Adım ve parmak izlerim, hakkımda yaptıkları parmak izine dayalı geçmiş kontrolünden sonra eyalette kayıtlı.

Pencereye doğru yürüdüm. Bir polis ekip arabası park etmişti. İki üniformalı polis memuru, çalımları ve teçhizatlarıyla ön kapımıza doğru ilerliyor.

Yaptığın işe geri dön. Yiyecekleri kontrol et. Kuponları kes. Sıradan bir gün. Hiçbir şey bilmiyorsun. Christian Newsome? Adını hiç duymadım. Nick Caracci? Duymadım.

Benim için burada olamazlar, değil mi? Vicky Townsend ile hemen eşleşebilecek bir parmak izi buldular mı?

"Vicky." Miriam, patronum, kafasını mutfağa uzattı.

Ona bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum, sesimin titremesinden korkuyorum. Başımı çevirmek bile kaburgalarımda, Gavin'in iki gece önce beni tekmelediği yerde ağrıya neden oluyor.

"Üst kattaki ısıtıcı çalışmıyor," diyor. "Sürpriz, sürpriz."

"O- Oh." İçimde bir rahatlama hissettim. "Bir bakmamı ister misin?"

"Bunu düzeltmek için duası olan tek kişi sensin."

"Tabii. Kim- Kapıda biri mi vardı?"

"Polisler. İki gece önce buraya gelen kadınla konuşmak istiyorlar, Jamie. Kocasına karşı suç duyurusunda bulunmak için."

-

Sinirlerimi silkeliyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Benim için burada değiller.

A Koğuşu'nda üst kattaki kalorifer üzerinde çalışmaya gidiyorum. Klimanın olmaması bir şey, ama burayı sıcak tutmamız gerekiyor. Geçen kış, Şubat ayında kaloriferler sönmüştü. Battaniyeler ve ısıtıcılar bulmaya çalıştık ve burayı yakmamak için dua ettik.

Dışarısı soğuk ve burada bir bebeğimiz var. Ve tamir için paramız yok.

Radyatörü çalıştırmayı başardım. Valf kafasının içindeki pim aşağı pozisyonda sıkışmış, ben de anahtarla çıkardım ve tekrar olmasını engellemek için üzerine biraz yağ sürdüm. Tamir etmek o kadar da zor değil, ama yaptığım her hareket Gavin'in kaburgalarıma attığı tekmeyi hatırlatıyor.

Radyatör fokurdayıp tıslad ığında işim bitmiş demektir.

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum. Gavin bu gece gelecek mi? Yoksa yarına, 3 Kasım D-Day'e kadar bekleyecek mi?

Gavin bir sorun. O benim açımdan bir hataydı. Yarım kalmış bir iş.

Yarım kalmış işlerden nefret ederim.

90

Jane

Uzun bir masanın ortasında oturan Köy Başkanı Alex Galanis, *"Bayan Bilson, işte tam* da *bu yüzden bu acil belediye toplantısı çağrısını yaptık,"* diyor. *"Şeffaf olabilmek için. Şefin devam eden bir soruşturmada olabileceği kadar şeffaf."*

Jane sırıtıyor. Yönetim kurulunu acil toplantıya çağırdılar.

Sabah sekizde, daha az insanın katılacağını umarak. Ama işe yaramadı. Dört yüzden fazla insanın tıkış tıkış doldurduğu salonda herkes ayakta. Kendisi orada olmadığı için memnun, onun yerine şefin ofisinde oturuyor ve ortağı Andy Tate ile birlikte kapalı devre televizyondan her şeyi izliyor.

"Evet, bugün 3 Kasım," diyor Bayan Bilson, kürsüde durarak. *"Araştırmak için tam iki gününüz oldu ve sanki kimse bir şey bilmiyor gibi. Ya da en azından siz bize hiçbir şey söylemiyorsunuz. Nasıl öldüğünü bile bilmiyoruz. Asıldığı doğru mu?"*

"Asıldı," diyor Jane, her zamanki gramerci haliyle. Andy fırlatır

Dirsek atmış.

". . detayları açıklayarak soruşturmayı tehlikeye atmayalım," diyor Şef Carlyle. *"Bunun bir cinayet olduğunu söyleyebiliriz. Daha ileri gitmemeyi tercih ederim."*

"Peki, herhangi bir ipucunuz var mı? Kostüm giydiği doğru mu?"

"Tekrar, hanımefendi ..."

"Tanrım, orada olmadığıma çok memnunum," diyor Andy. "Bana asla bir polis gücünün şefi olmamam gerektiğini hatırlat."

"Benim adım Donald Fairweather. Duyduğumuza göre birkaç yıl önceki araba kaçırma olaylarında olduğu gibi bir çeteye kabul töreni gibi bir şeymiş. Bu doğru mu?"

Jane eliyle gözlerini kapatıyor. Üç yaz önce, Village'da batı yakasındaki bir çeteyle bağlantılı araba hırsızlıkları ve araba gaspları yaşandı. Çeteyi çökertmek için dört farklı batı banliyösünden ve Chicago Polis Departmanından koordinasyon gerekti.

"Sanırım hepimiz bir Chicago çetesinin kasabamıza gelip insanları öldürmeye karar verip vermediğini bilmek isteriz!"

"Efendim -Sayın Fairweather- daha önce de söylediğimiz gibi bu cinayetin aile içi bir mesele olduğundan eminiz. Betancourt ailesine özgü bir olaydı."

"Bu, çözmeye yakın olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"Ben de bundan korkuyordum," diyor Jane. Kahretsin, bu insanlar ne istiyor? Özensiz bir yargılama acelesi mi yoksa iyi, sıkı bir dedektiflik çalışması mı?

"İnsanlar sarsılmış durumda," diyor Andy. "Buna alışık değiller."

"Köy çevresindeki devriyeleri artırıyor musunuz?"

"Bunun gerekli olduğuna inanmıyoruz," diyor şef. *"Topluma yönelik devam eden bir tehdit olduğuna inanmıyoruz." "Ama bu"*-Başkan Galanis ellerini açıp *"Bu yapabileceğimiz bir şey, değil mi Şef?"*

Oh, harika. Şef buna bayılacak. Elbette, Sayın Başkan, bize fon verin ve tüm devriyeleri biz yapalım.

İstiyorsun.

Saatini kontrol eder. Andy ile birlikte Chicago Polisi'nden Çavuş Cheronis ile buluşmak üzere şehir merkezine gideceklerdir.

"O zaman bu kadar eminseniz neden tutuklama yapmadınız?"

Jane'*in* adını bilmediği bir başka kadın, *"Chicago'daki şiddetten uzaklaşmak için buraya taşındık,"* diyor. *"Şimdi de buraya mı geliyor? Bu yeni bir normal mi?"*

Şef en az dördüncü kez, *"Toplum için başka bir tehdit olduğuna inanmıyoruz. Bu suçun Betancourt ailesi için kişisel olduğuna inanıyoruz."*

Ve sonra, nezaket ve protokol lanetlendi, bir dizi sakinleri aynı anda bağırıyor, hepsi de aynı sorunun varyantları:

"Peki bunu ne zaman çözeceksiniz?"

91

Simon

Perşembe sabahı. Soruşturmanın üçüncü günü, Kasım ayının üçüncü günü.

Dün gece Jane Burke ile buluşmam gerekiyordu. Kendimi tamamen hazırladım, pratik yaptım ve hazırdım, ama sonra beni iptal etti.

Neden, bilmiyorum. Christian'ın cesedini ve yeşil telefonu buldular mı? Oldukça yüksek bir ihtimal. Belki de öyle olur. Gerçekten öyle olmalı. Christian'da Lauren'la düzenli olarak mesajlaştığı telefon var. Azrail kostümü ve çamurlu botları dairesinde. Başka bir hikaye bulmak zor: Christian Lauren'la yatıyordu, Lauren onu terk etti, o da bunu kaldıramadı, evine geldi ve onu öldürdü.

Şimdiye kadar olmasa da yakın bir zamanda her iki telefonun da CSLI'sına sahip olacaklar. Ve Christian'ı zaten bulmuşlarsa, tüm mesajların Wicker Park'taki evinden ya da şehir merkezindeki ofisinden gönderildiğini bileceklerdir.

Bu oyun, set, maç olmalı, değil mi?

Bugün evde yalnızım. İşe gidebilirdim ama Jane benimle ne zaman konuşmak istediğinden emin değildi ve görüşme için hukuk fakülteme gelmesini istemedim. Ben de ona evden çalışacağımı söyledim.

Ne zaman istersen gel. Bunu halletmek için rahat ve masum bir yol gibi geldi.

Division'daki bir marketten aldığım sabah gazetesine göz gezdiriyorum. *Tribune*'deki haberde Lauren'in cinayetiyle ilgili yeni bir şey yok. Sanırım çok erken. Christian Newsome hakkında hiçbir şey yok. Şehirde her gün ölen pek çok insandan biri.

Yine de internete girmeyeceğim. Elimde sadece sabah gazetesi ve dolayısıyla çok az bilgi var. Tedirgin edici bir durum ama bunu biliyordum. "Sonraki günlerin" endişeli, sinir bozucu ve korkutucu olacağını biliyordum. Bu noktada tek yapmam gereken planıma inanmak. Söylemesi yapmaktan kolay-

Kapı zilim çaldı. Üst kattaki bilgisayarımın başında bir öğrencimin e-postasını yanıtlıyorum.

Jane gelmeden önce arayıp haber vereceğini söylemişti. Aramayı kaçırıp kaçırmadığımı görmek için telefonumu kontrol ettim. Cevapsız bırakmadım.

Pencereye gidip ön verandaya bakıyorum. Takım elbise giymiş, dik duruşlu, kısa saçlı bir adam.

Aşağı iniyorum ve kapıyı açıyorum.

"Simon Dobias?" dedi.

"Evet?"

Cebinden kimlik bilgilerini çıkarıp gösteriyor. "Ben FBI'dan Özel Ajan John Crane," diyor.

"Sizinle Lauren Betancourt hakkında konuşmak istiyorum. Ve eşiniz Vicky."

"Adın ne demiştin?" diye sordum.

Cüzdanını çevirerek kimlik bilgilerini tekrar açtı. "Ben Özel Ajan John Crane."

Hayır, değilsin. Sen Gavin Finley'sin, Christian'ın kankası.

"Tabii," dedim, "içeri gel."

92

Jane

Jane Burke ve Andy Tate, sabah saat onda Chicago Polis Teşkilatı'nın On Dördüncü Bölgesi'ndeki dedektiflerin ekip odasına bitişik bir görüşme odasında oturmaktadır.

"Nicholas Christopher Caracci," diyor Jane sayfaları çevirirken. "Aka Collin Daniels, aka Richard Nantz, aka David Jenner ..." Dosyayı kapatıyor.

"Aka Christian Newsome," diyor Çavuş Don Cheronis. "Bir dolandırıcı. Zengin evli kadınları hedef alıyor. Onları baştan çıkarıyor, kocalarından boşanmalarını sağlıyor, toplu bir ödeme almaya ikna ediyor, sonra da boşanma tazminatlarını çalıyor. Etrafta dolaşıyor, kimlik değiştiriyor."

"Yani ... ne," diyor Andy. "Lauren'ı hedefliyordu ve onun yerine ona mı aşık oldu? Lauren onu terk edince de kendini mi kaybetti?"

Jane omuz silkiyor. "Bu işe yarayabilir. Pek çok şey işe yarayabilir. Ama bu onları doğru yapmaz."

"Evet ama, Jane-"

"Mümkün olduğunu söyledim, tamam mı?" diyor.

-

Çavuş Don Cheronis bilgisayarda "play" tuşuna basıyor.

Jane ve Andy onun arkasında durup izlerler.

Bu Video, grenli ve siyah-beyaz, gösterir a taksi çekme yanında ve üç yönlü kesişim . Kuzeye,

Milwaukee ve Chicago'daki Damen Caddeleri. Taksinin sağ tarafından Azrail kostümü giymiş bir figür çıkıyor.

On sekiz ay önce Nijerya'da muhasebeci olarak çalıştığı işi bırakıp Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınan taksi şoförü Dembe Abimbola, "İşte bu," diyor. "Bu benim taksim. İşte bu adam."

"Bir adamdı," diyor Jane.

"Evet, evet."

"Onunla konuştun mu?"

"Sürekli aynı şeyi söylüyor. 'Berbat ettim. Berbat ettim.'"

"'Berbat ettim' mi?" Jane onaylıyor. Adam ikinci dil olarak iyi İngilizce konuşuyor ama aksanı ağır. "That" *dat.* "*Boku yedim*" *ise fooked.*

"Evet. Hepsi bu. "İlaç lazım mı, doktor lazım mı, iyi misin arkadaş?" diye sordum. Hayır demedi. Tek söylediği 'sıçtım batırdım' oldu."

Jane indirilen videonun geri kalanını oynatıyor. Chicago Belediyesi'nin kullandığı bu aptal POD kameralar ne yazık ki tek bir yerde durmuyor. Dönüyorlar. Yani kamera Azrail'in her hareketini yakalayamıyor. Kamera geri döndüğünde, kostümlü figürün arkadan çekilmiş tek görüntüsü, Kuzey Caddesi'nde doğuya, Christian Newsome'un -yani Nicholas Caracci'nin- yaşadığı Winchester'a doğru yürürkenki görüntüsüdür.

"Yüzüne bakabildin mi?" Jane soruyor.

"Senin gördüğünü ben de görüyorum." Abimbola ekranı, kapüşonlu, kostümlü figürü işaret ediyor. "Yüzünü görmüyorum, hayır. Ben sürüyorum."

Cheronis tekrar Jane'e bakar. "Başka bir şey var mı?" diyor.

Jane bu soruyu Abimbola'ya yöneltir. "Hatırladığınız başka bir şey var mı, efendim?"

"Bana iyi bir bahşiş verdi," diyor.

"Öyle mi?"

"O ver Ben bir Yüz. Bu taksi binmek oldu belki yirmi beş. İyi bahşiş verenleri hatırlarsınız."

Jane Andy'ye bakar. "Eminim biliyorsundur," diyor.

-

Jane ve Andy, Grace Village Polis Departmanındaki savaş odalarına geri dönmüş, öğle yemeği saatini çoktan geçmiş bir halde mikrodalgada sandviç yemekte ve Nicholas Caracci hakkında FBI'dan gelen dosyayı okumaktadırlar. Jane'in telefonu çalar. Numarayı tanır ve hoparlöre alır.

Cheronis, *"Toksikoloji sonuçları geldi,"* diye ciyakladı. *"Caracci'nin vücudunda birkaç kadeh alkol ve kırk miligramdan fazla diazepam varmış. Normal dozaj on miligram civarındadır."*

"Doz aşımına yetecek kadar mı?" Jane soruyor.

"Kesinlikle mümkün. M.E. onun boyutlarında biri için belki evet, belki hayır diyor. Ama onu kısa sürede uykulu ve aptal yapmaya yetecek kadar."

"Diazepam," diyor Jane. "Valium demek."

"Evet, oldukça standart bir sakinleştirici."

Jane Andy'ye bakar. "Vücudunda uyuşturucu var," diyor. "Bunu daha önce duymuş muydun?"

-

"Buyurun," diyor Grant Thornton Tower'ın bina yöneticisi, koyu renk takım elbiseli, becerikli bir adam. "Burada beklememi mi istersiniz yoksa işiniz bittiğinde zile mi basarsınız?"

"İşimiz bittiğinde size haber veririz," diyor Andy.

Newsome Capital Growth'un 1320 numaralı ofisinin içinde. Burası, yeni bir iş teklifi almaya hazırmış gibi görünmüyor.

Ziyaretçiler.

"Görünüşe göre Nick'in seyahat planları varmış," diye özetliyor Andy. Her yer t e m i z l e n m i ş . Resepsiyon masasında,

Toz çizgileri, muhtemelen bir zamanlar bilgisayarın oturduğu yerde kare bir şekil oluşturuyor. Masanın altından bir güç kablosu çıkmaktadır. Masanın altındaki halıda, muhtemelen bir zamanlar bilgisayarın ana bilgisayarının ya da sabit diskinin bulunduğu dikdörtgen şeklinde ağır girintiler var. Resepsiyon alanının arkasındaki çekmeceler karıştırılmış ve büyük ölçüde boşaltılmış.

"Bilgisayar gitmiş, dosyalar gitmiş," diyor Andy. "Kendisine ait tüm izleri silmiş."

"Ya da başka birinin" diyor. "İntihar etmek üzere olan birine mi benziyor? Yani, eğer bir kurşun yiyecekse, dolandırıcılık kariyeri ya da Lauren hakkında ne bulacağımız onun neden umurunda olsun ki?"

"Seni anlıyorum, ama ..." Andy çekmeceleri kapatır, parmak izi aramak isterlerse diye eldiven giyer. "Belki de onu öldüreceğini biliyordu ve onunla ilgili tüm kanıtları bu ofisten silmek istedi. Belki de intihar planlı değildi, Jane. Birkaç viski içti, sakinleştirici aldı, pişmanlık duyuyor ve duygusal davranıyor, birden silahı çenesinin altına dayamak iyi bir fikir gibi geldi. Bu ihtimali göz ardı edemezsin."

"Hayır, yapamam," diye kabul eder. Andy haklı. Hepsi mümkün. "Ama bundan hoşlanmıyorum."

Nicholas Caracci'nin varlıklı, süper zeki yatırımcı "Christian Newsome" olma girişimi olan tek büyük ofisi, etkileyici bir ofisi kontrol ediyorlar. Köşede ıslak bir bar ve rahat bir kanepe. Dow Jones, Nasdaq ve Nikkei endekslerini gösteren elektronik afişler. Duvarda düz ekran televizyonlar. Büyük, şık bir metal masa. Pahalı halılar. Kesinlikle rolüne uygun görünüyordu.

Ama çekmecelerde bir şey yok. Dolaplarda bir şey yok. Hiçbir yerde bilgisayar yok.

Burada kimin olduğuna ya da ne yaptıklarına dair bir iz yok.

-

Bina yöneticisini lobide bulurlar. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Çavuş Burke?"

en iyi şekilde davrandığını söylüyor. Polisler çağırdığında çoğu insan öyledir.

"Yardımınız için minnettarız," diyor Jane. "Sadece bir şeye daha ihtiyacımız olacak. Ziyaretçi kayıtlarını tutuyor musunuz?"

-

Jane ve Andy alçak bir kapıdan geçerler ve Lincoln Park'taki üç daireli apartmanın önündeki küçük bahçeden geçerler. Jane, Fielding isminin yanındaki düğmeyi bulur.

Jane Andy'ye, "Hâlâ inanmıyorsun," der. "Ben öyle demiyorum. Açık fikirli olmaya çalışıyorum."

"Tamam, ortak." Düğmeye basıyor, ardından bir vızıltı geliyor.

"Alo?" diye bir ses hoparlörden ciyaklıyor.

"Emily Fielding?"

"Evet?"

"Benim adım Jane Burke. Grace Köyü'nde polis memuruyum. Başınız belada değil, merak etmeyin," diye hemen ekliyor. "Yanında çalıştığınız adam Christian Newsome hakkında size birkaç soru sormak istiyoruz."

93

Simon

"Yolu göster," diyor Gavin, gerçi ona böyle hitap etmemem gerektiğini hatırlamam gerekecek. Verdiği isim "Özel Ajan John Crane" idi.

"Burada oturabiliriz," diyorum.

Ona annemin tasarımı olan, eve girdiğinizde gördüğünüz ilk oda olan oturma odamı gösteriyorum. Çocukken bu odaya girmeme izin verilmezdi. Buraya neredeyse hiç girmezdik. Annemle babam akşam yemeği davetleri verir, kahve ve tatlı için bu odaya geçerlerdi. O zamandan beri mobilyalar hiç değişmedi.

Son baktığımda kanepe kaskatı kesilmişti, bu yüzden onu oraya yönlendirdim ve modası geçmiş kadife minderiyle tekli sandalyelerden birine oturdum. Ya da kim bilir, belki de moda tamamen değişmiştir ve bu en son şeydir.

"Öyleyse nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin," diyorum.

Yakından bakınca, Gavin hatırladığımdan biraz daha korkutucu. Onu Christian'ın balkonunda birkaç kez görmüştüm ama yakından bakmamıştım. Boynu, omuzları ve göğsü kalındı ve gözleri bir avcınınki gibi dikilmişti. Bana herkesten çok şu güreşçi Mitchell Kitchens'ı hatırlatıyor.

"Christian Newsome adında bir adam tanıyor musunuz, Mr.
Dobias?"

I bak Yukarı, gibi Ben düşünürken. "Hayır, asla duydum isim."

"Peki ya Nick Caracci?"

Ellerimi açtım. "Hayır."

"Lauren Betancourt mu? Sen Biliyorum Onu, Yapma. Sen, Bayım. Dobias?"

Bu iyi bir prosedür değil. Gerçek bir FBI ajanı, ajan kılığına girmiş biri değil, bunu ucu açık, masum bir şekilde sorardı. Yanlış cevap vermem için bana bir şans verirdi, böylece federal bir ajana yalan söylediğim için 1001 suçlamasıyla beni tokatlayabilirlerdi.

"Lauren'ı tanıdığımı söyleyebilirim," diye cevap verdim.

"Neden geçmiş zaman? Yakın zamanda öldürüldüğü için mi?"

Yine, Gavin, kötü bir üslup - bana bu cevabı verme; bana kendimi asabileceğim bir ip ver. ("Geçmiş zaman," diyorum, "çünkü Lauren'la konuşmadım. on dokuz yıldır."

Gavin, taş suratlı, kitabına uygun özel ajan rolünü oynamaya çalışırken, oturduğu yerde sarsılıyor, ki bunu oturan birinden görmek komik. "Lauren'la on dokuz yıldır konuşmadın mı?"

"Bu doğru. 2003'ten beri. Sonunda 2004'te şehri terk etti ama onunla en son 2003'te konuşmuştum," diyorum. "Şehre geri döndüğünü duydum. Ve tabii ki yakın zamanda öldüğünü de duydum."

Parmağını havaya kaldırıyor. Yüzünün rengini kaybediyor gibi görünüyor. "Bay Dobias, bir federal ajana yalan söylemenin suç olduğunu biliyorsunuz."

Bunu biliyorum. Ve yalan söylemiyorum. Tamam, belki Lauren öldükten sonra evinde onunla konuştum ama bunu onunla "konuşmak" olarak görmüyorum. Aksi takdirde, doğruyu söylüyorum.

On dokuz yıldır Lauren'a tek kelime etmedim, hukuk bürosunda onunla yüzleştiğim günden beri, onu babamla sevişirken bulduğum sabahtan beri.

"Bay Dobias, Lauren ile bir ilişkiniz olduğunu biliyoruz," diyor.

"Ne? O kadar insan arasından *Lauren'la* bir ilişkim olduğunu mu sanıyorsun? Dünyada yanına yaklaşacağım son kişi o."

Bunların hepsi doğru.

"Ajan Crane," diyorum, "Lauren ile yattığımı düşünmenizin bir nedeni var mı?"

Tabii ki var. Gavin'in bildiklerini Christian aracılığıyla öğrendi.

"Günlüğünüzü okuduk, Bay Dobias."

Teknik olarak, *Christian* günlüğü okudu. Ben *günlük* kelimesini tercih ederim ama terminoloji üzerinde tartışmanın sırası değil.

"Ne günlüğü?" Dedim. "Benim günlüğüm yok."

En iyi işlerimden biriydi. Tutkulu aşkların çoğu gibi inişli çıkışlı ve melodram doluydu. Ve elbette, bazı gerçekleri de serpiştirdim - en iyi yalanlarda her zaman biraz gerçek vardır, değil mi? Ama genel olarak, evet, her şey bir kurgu eseriydi. Fırtınalı ilişki, benim bocalayışım, Lauren'ın hamile kalması, sahte, sahte, sahte. Yine de Christian için gerekliydi, her şeye gerçek bir anlatı biçimi vermek için ayrıntılarla doluydu.

Gavin öne doğru eğilir. "Lauren ile olan ilişkiniz hakkında bir günlük tuttuğunuzu inkar mı ediyorsunuz?"

"Bu cümlenin her kısmını reddediyorum. Benim günlüğüm yok Ajan Crane. Ve hakkımda birazcık bilginiz varsa, Lauren Lemoyne ile bir ilişki yaşamaktansa siyanür içmeyi tercih edeceğimi de bilirsiniz. Ya da Betancourt'la, her neyse."

"Bu ... .." Gavin başını sallar. "Bu imkânsız." "Eğer bir günlüğüm varsa," diyorum, "bana göster."

"Bu işler böyle yürümüyor Bay Dobias."

"Tamam, birileri bir sayfaya bir sürü kelime yazmış olmalı. Sanırım herkes her şeyi söyleyebilir, değil mi? Doğru olmak zorunda değil."

Gavin arkasına yaslanıyor. Arayı kapatmaya çalışıyor. Sadece Christian'ın ona ne söylediğini biliyordu ve Christian da bu numarayı yutmuÇtu.

Neredeyse komik. Bu adamın kendisi de bir dolandırıcı, hem de bir dolandırıcıyla işbirliği içinde. Yine de birinin *onları* dolandırmış olma ihtimali şu anda onun kapasitesinin ötesinde görünüyor.

Sorun da burada. Birini kandırmak, kandırıldığına ikna etmekten çok daha kolaydır.

"Karından boşanmak ve onu Lauren için terk etmek üzereydin," diyor Gavin, biraz daha az inançla. Ayaklarının altındaki buzun düşündüğünden biraz daha ince olduğunu fark etmeye başlıyor.

Sert bir kıkırdama çıkardım ve ona baktım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Karını terk etmek üzere değil miydin?" "Bu

çok saçma."

"Şu anda karınızla aranız açık değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Bilgiyi nereden aldığınızı bilmiyorum -"

"*O zaman neredeydi?*" diye tersliyor. "Karınız Vicky, Cadılar Bayramı'ndan beri neredeydi? Çünkü evinizi izliyorduk Bay Dobias. Lauren Betancourt ve Christian Newsome'un öldürüldüğü Cadılar Bayramı gecesinden beri karınız Vicky eve gelmedi."

"Bunun iyi bir nedeni var," diyorum.

"Öyle mi? Sebebi neymiş peki?"

Ellerimi ağzıma götürüyorum, sanki bağıracakmışım gibi: "Benim bir karım yok! Evli değilim ve hiç olmadım!"

-

Bu toplantı Gavin'in umduğu kadar iyi gitmiyor. Destek almak istercesine bir elini kanepenin koluna koyuyor. "Vicky Lanier," diyor, kavrayarak, çırpınarak.

"Vicky kim?"

"Vicky . . . Lanier," diyor, neredeyse yalvarır gibi. "Bu ismi hiç duymadım."

"Seninle birlikte yaşayan kadın," diyor. "Kimse benimle yaşamıyor. Birinin adı Vicky veya herhangi biri Başka. Ben a Bekar. Ben de asla evlenmedim. Hatta bir kız arkadaşım bile yok."

Eskiden severdim. Vicky Townsend'i seviyorum. Bir keresinde ona evlenme teklif etmiştim. Hayır dedi. İkinci kez teklif ettim. Yine hayır dedi. İlişkimizi bitirdi çünkü her şeyi istediğimi görebiliyordu -evlilik, çocuklar- ve bunu yapamazdı. Ya da en azından benimle.

Tüm bunları planlarken stresli geçen bu son birkaç ay, en azından Vicky'nin benimle kalması açısından keyifliydi. Sürekli karanlıkta gelip gidiyor, arka sokaktaki garajı kullanıyor ve mahremiyet çitlerimin kalkanının altından içeri giriyordu. Ama onun tekrar burada olmasını seviyordum. Keşke sonsuza kadar kalsaydı. Ama sunduğum şey - bağlılık, sevgi, sadakat - onun için yeterli değildi.

"On yıldır evlisiniz, Bay Dobias. Bugün itibariyle, on yıl."

Zavallı Gavin. Hâlâ çenesini suyun üstünde tutmaya çalışıyor.

On yıl önce Vicky'yi tanımıyordum bile. Onunla üç yıl önce Survivors of Suicide'da tanıştım, Vicky'nin ölümünden kısa bir süre sonra.

Kız kardeşi Monica aşırı dozda OxyContin almış. Ama evet, Vicky Christian'a onuncu yıl dönümünü anlattı. Ve ben de günlüğümde bunu ballandıra ballandıra anlattım.

"Bir boşanma dilekçesi gördük," diye ekliyor.

"Günlük gibi başka bir sahtekârlığa benziyor,"

diyorum. "Bir evlilik cüzdanı gördük."

"Muhtemelen başka bir sahtedir, Ajan Crane. Yani, bir evlilik cüzdanının sahtesini yapmak ne kadar zor olabilir ki? İsterseniz beni araştırın. Cook County'de evli olarak kayıtlı olup olmadığıma bakın."

"Evlenmek için belediyeye kayıtlı olmanız gerekmiyor," diyor. "Eğer yabancı bir evlilik değilse." Gözleri sulanmaya başlıyor. Muhtemelen öfkeden.

"*Yabancı* bir evlilik cüzdanı mı? Kahretsin, bunun sahtesini yapmak muhtemelen daha da *kolay* olurdu."

Aslında öyleydi. Boş bir form indirdim ve PDF üzerinde düzenledim. Yaklaşık yarım saatimi aldı. Vicky yardım etti. Günlük konusunda da çok yardımcı oldu. Bana bir kadının bakış açısından bazı detaylar verdi.

Bakın, olay şu: Christian gibi bir dolandırıcıysanız ve Vicky gibi biri parmağında alyansla içeri girip -bu arada annemin alyansı- Simon Dobias'la evli olduğunu söylüyorsa, Christian neden onun yalan söylediğini düşünsün ki? Kim *böyle* bir konuda yalan söyler ki? Onu kandırmak için o kadar çok zaman harcıyordu ki, hedefin kendisi olduğunu fark etmedi.

Gavin kekeleyerek, "Senin bir ... bir vakfın var," dedi. "Yirmi milyon doların üzerinde."

"Bu doğru," diyorum, çünkü öyle.

Gavin ilk kez sağlam bir zemin buldu, istediği ve beklediği cevabı aldı. Ama bu çok küçük bir zemin parçası.

"Ve eşinizin on yıl evli kalana kadar paraya dokunamayacağı yazıyor."

Bu da doğru. Babam sağ olsun. Vicky ve bana bu fikri veren şey buydu. Lauren'ı öldürmek için aciliyet hissi vermemiz gerekiyordu. Bu yüzden geriye doğru çalıştık. Cinayet işlemek için iyi bir tarih ne olabilir? Cadılar Bayramı. Tamam, diyelim ki onuncu yıl dönümümüz Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra.

Ve bunu Christian'a Cadılar Bayramı'ndan hemen *önce* söyleyerek ona harekete geçmesi için sadece birkaç gün verdi ve parayı istiyorsa Lauren'ı öldürmekten başka çaresi kalmadı.

"Güvenim hakkında çok şey biliyorsun," diyorum. "Bu kendi içinde oldukça rahatsız edici."

"Bugün senin onuncu yıl dönümün" diyor.

Sadece gülümsüyorum. "Kulağa nasıl geliyor biliyor musun?" Söylüyorum. "Sanki biri dolandırıcılık yapıyormuş gibi geliyor. Şu bahsettiğin 'Vicky Lanier'? Bahse girerim gerçek adı bile değildir."

Karşı koyamadım. Vicky bana Gavin'in onun peşinde olduğunu söyledi. Görünüşe göre kaburgalarına da sert bir tekme atmış.

"Bana söylemediğin şey ne?" Gavin koltuktan kalkıyor, sandalyenin üzerinde bana doğru yükseliyor.

"Sana her şeyi anlatıyorum," diyorum. "Saklayacak hiçbir şeyim yok."

Telefonum çalıyor. Gavin de duyuyor. Bizi ayıran sehpadan alıp okuyorum. Jane Burke'den.

"Başka bir randevum var. Birkaç dakika içinde burada olacaklar gibi görünüyor."

"Bunu iptal etmen gerekecek," diyor hâlâ başımda dikilerek.

"Grace Village Polisi ile iptal mi?" Dedim.

"Ne?" Bir adım geri çekildi.

"Grace Village Polisi," diye tekrarlıyorum. "Lauren'ın cinayeti hakkında benimle konuşmak istiyorlar. Burada

kalmalısın. Sen

Çocuklar olabilir karşılaştırın Notlar. Nazik . bir Kurumlar arası işbirliği gibi bir şey, değil mi?"

O ayaklarını sürüyerek hızlıca düşünürken, ben y ü z ü m ü asmamayı başarıyorum.

"Ya da bir kartvizit bırakabilirsiniz, ben de onlara veririm," diye ekliyorum. "Kartvizitiniz var mı Ajan Crane?"

"Bu bir- Soruşturmamızı ayrı tutmak istiyoruz" diyor.

"Öyle mi? Bunu görebiliyorum. Senin durumunda bunu kesinlikle görebiliyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" diyor.

Kalktım ve pencereye doğru yürüdüm. Sokağa baktım. Daha sonra kar yağabileceğini söylüyorlar.

"Bu, Nick'in boyundan büyük işlere kalkıştığı anlamına geliyor," diyorum. "Yani sen de öylesin, Gavin."

"Ne dedin sen?" Kafasını çevirdi. "Bana ne dedin?"

"Gavin Finley," diyorum. "Vicky Lanier'den on milyon dolar alacağını sanan biri. Ama almayacaksın, Gavin. Bir kuruş bile alamayacaksın. Oh, işte oradalar, dedektifler, şimdi geliyorlar." Gavin'e döndüm. "Sanırım arka kapıdan çıkmak istiyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum-bu-" Çenesi dışarı fırladı. "Bu iş bitmedi, göt herif."

"Tabii ki öyle. Polislere bildiğin her şeyi anlatmak ister misin? Buyur anlat. Benim üzerime asla bir şey yıkamayacaklar. Ya da şu hayalet 'Vicky'yi, ki o da muhtemelen takma isim kullanıyordu. Günlükler, evlilik belgeleri ve boşanma dilekçeleri? Hiçbiri yok, artık yok. Ama polisler bu kadar çok şeyi nasıl bildiğinle ilgileneceklerdir. Seni sıkı bir incelemeye alacaklar, Gavin. Buna hazır mısın? Yaptığın o küçük mali dolandırıcılıklar için polis incelemesi mi? Bence hayır. Düşünüyorum da, sen

Vicky ve bana en iyi atışını yaptın ama başarısız oldun. Ve senin için daha kötüye gitmediği için şanslı ol. Ne gibi acil durum planlarım olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Benim hakkımda bir şey söylersen seni öldürürüm." Silahların insanları öldürebileceğini bilmiyorsam diye bana belindeki silahı gösteriyor.

"Arabadan iniyorlar, Gavin." "Benim hakkımda tek kelime etme, yoksa ölürsün."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onlara senden bahsetmeyeceğim. Bunun bana bir faydası olmaz. Yapabileceğin en iyi şey, Gavin, şu andan itibaren, aptalı oynamak. Dostun Nick'in sosyal hayatı -evli bir kadınla çıkıyor, ona aşık oluyor, kadın kalbini kırıyor- muhtemelen bilmediğini söylerdim, pek konuşmazdı. Ama intihar konusunda onlara yardım ederdim. Christian depresyondaydı, ruh hali değişkendi, çok dramatik olabilirdi, bunun gibi şeyler yardımcı olabilir. Bu sana bağlı. Sen zeki bir adamsın."

Parmağıyla beni işaret ediyor ama bunu destekleyecek bir tehdidi yok.

"Yürüyüşe çıkıyorlar, Gavin. Yerinde olsam hemen kaçardım. Mutfaktan geçiyorlar."

Gavin fırtınalar koparıyor. Arka kapıyı kırbaçla açıp ortadan kayboluyor. En azından kapıyı arkasından kapatabilirdi.

94

Simon

"Jane Burke. Vay canına. Seni gördüğüme sevindim," diyorum. Lisedeki haliyle hemen hemen aynı görünüyor; dağınık, kıvırcık saçları omuzlarının hemen üzerine düşüyor, küçük, yuvarlak bir yüzü ve düğme burnu var, yanaklarında İrlanda gülünün bir tonu var. Onu hep sevmişimdir. Onu çok iyi tanımıyordum ama herkesin sevdiği türden biriydi.

Az önce Gavin'le konuştuğumuz oturma odasında oturuyoruz.

"Güzel ev," diyor Jane. "Burada tek başına mı yaşıyorsun?" "Sadece ben."

"Hiç evlenmedin, ha?"

"Hayır, hiç evlenmedim," diyorum ellerimi dizlerime vurarak.

"Yatılı kız arkadaşın yok mu?" diye soruyor. "Ya da kız arkadaşın?" "Hayır, kimseyle çıkmıyorum."

Sanki boş bir sohbetmiş gibi başını sallıyor. Öyle değil.

"Hadi başlayalım" dedi, gerçi çoktan başlamıştık. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

Elimde olmadan sırıttım. "Jane, hani bir polis tarafından kenara çekilirsin ve sana ilk sordukları şey, 'Seni neden kenara çektiğimi biliyor musun?" Bundan hep nefret etmişimdir. Her zaman bunun bir *Miranda* ihlali olduğunu düşünmüşümdür. Eğer düşünürseniz, öyle olmalı. Gitmekte özgür değilsiniz ve soru suçlayıcı bir yanıt almak üzere tasarlanmış."

"Sen her zaman akıllı biriydin Simon," diyor. "Bizi kovmakta özgürsün tabii ki. Ama istersen sana *Mirandize* edebilirim."

"Sorun değil." Sandalyeme geri oturuyorum. "Sanırım Lauren Lemoyne hakkında bilgi almak için buradasınız. Ölüm haberini okudum."

Benim düşüncem şu: Eğer aptalı oynarsam, hiçbir fikrim yokmuş gibi davranırsam, o zaman Lauren'ın öldüğünü söylediğinde şaşkınlık gösterisi yapmam gerekecek ve ben o kadar iyi bir aktör değilim. Oldukça iyi bir yönetmenim ama aktör değilim.

"Öyle mi? Bu haberi nerede okudun?"

"The *Tribune.*"

"Peki senin tepkin ne oldu?"

"Uyuyana kadar ağlamadım," diyorum. "Lauren ve benim dostane bir geçmişimiz yok. Eminim bunu biliyorsundur, yoksa burada olmazdın."

Hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarımı tutuyor.

"Nasıl öldü?" diye sordum. "Gazetede şüpheli bir durum olduğu yazıyordu."

"Gerçekten ayrıntılara giremem. Lauren'in şehre döndüğünü ilk ne zaman fark ettiniz?"

"Sanırım onu geçen bahar bir kez görmüştüm," diyorum. "Nisan, Mayıs gibi bir şeydi."

"Bu neredeydi?"

"Michigan Bulvarı, şehir merkezi. Yanımdan geçti. Ona benziyordu ama neredeyse yirmi yıl geçmişti."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Sadece onu gördüm. Emin olmak için iki kez baktım. Neredeyse yirmi yıldır birini görmediğiniz için emin olamıyorsunuz. Ama ona benziyordu."

"Peki sen ne yaptın?"

Pekala, bir bakalım. Birkaç şey: (1) Vicky'ye koştum ve ona söyledim; (2) Vicky ile nasıl öldüreceğimi planlamaya başladım

Lauren; (3) Nick'in hatırı için benim "karım" rolünü oynayacaksa, Nick'in onu izleyebileceğini, bu yüzden benimle yaşıyormuş gibi davranması gerektiğini düşündük; ve (4) arka girişten özel olarak girip çıkabilmesi ve kimsenin onu görmemesi için bir mahremiyet çiti koydum.

Böyle şeylerden mi bahsediyorsun, Jane?

"O gün Lauren'ı sokakta gördükten sonra onu Facebook'ta aradım," diyorum. "Ve onu buldum. Grace Village'da yaşadığını söylüyordu."

İşler yeterince ilerlerse, polis iş bilgisayarımı arayabilir ve bir adli tıp ekibi bilgisayarı incelediğinde onu araştırdığımı görebilir. Bu bilgiyi gönüllü olarak verirsem daha iyi görünür.

Mayıs ayında onu bu şekilde aramam bir hataydı. Ama o zamanlar, onu sokakta ilk gördüğümde şoktaydım, inanamıyordum. Onu öldürmeyi düşünmüyordum. Vicky ile konuşmam biraz zaman aldı.

"Yani ona ulaştın mı?"

Başımı eğdim. "Ne? Lauren'a mı?"

"Evet, sen-"

"Hayır, ben 'elimi uzatmadım'. Neden böyle bir şey yapayım ki? Dünyada konuşmak isteyeceğim son kişi o."

Lauren'a olan düşmanlığım konusunda çekingen davranmam için hiçbir neden yok. Masum bir insan bu şartlar altında ona olan nefretini gizlemez.

Ve teknik olarak cevabım doğru. Ben ulaşmadım ve o *da* konuşmak isteyeceğim son kişi.

"Hâlâ Grace Country Club'a üye misiniz? "Evet,

üyeyim. Miras olarak."

"Oraya en son ne zaman gittin?" "Yıllar

oldu," diyorum. "Çok, çok uzun yıllar."

"Lauren katıldığından beri hiç gittin mi?"

"Lauren'ın üye olduğunu bilmiyordum," diyorum. "Ve ne zamandır şehre döndüğünü de bilmiyorum."

İyi denemeydi, Jane.

"Arkadaşları bize onun neredeyse her gün kulübe gittiğini söylüyor," diyor Jane. "Tenis, golf, öğle yemeği."

"Onun için ne kadar güzel," diyorum.

"Yani Lauren ile Chicago'ya, Grace Village'a döndüğünden beri konuşmadınız mı?"

"Hayır, görmedim."

"Evine hiç girmedin mi?"

Gülüyorum. "Beni rahat bırak."

"Bu bir 'hayır' mı,

Simon?" "Bu bir 'hayır'."

"Yani onun geri gelmesine izin mi verdin? Bu kadın ailenizin tüm parasını çaldı ve annenizin ölümüne neden oldu."

"Evet, Lauren'in ne yaptığının çok iyi farkındayım, inanın bana.

Tekrar ziyaret etmek çok da keyifli bir şey değil."

Ellerini kaldırdı. "Haklısın. Özür dilerim. Burada her 't'nin üzerini çizmek ve her 'i'nin noktasını koymak zorundayım, anlıyor musun?"

"O zaman çarpı atmanız gereken 't' harfinin üzerini çizin ve 'i' harfinin noktasını koyun ve bu işi bitirin."

"Anladım. Yapacağım. Açık olmak gerekirse." Ellerini birleştirip bana doğru uzattı. "Lauren Betancourt'un evine hiç adım atmadınız mı?"

"Doğru." Ellerim hareketsiz. Dizlerim hareketsiz. Ayaklarım hareketsiz.

Kollar çapraz değil.

"Yani o evin içinde parmak izlerinizi bulmamız için hiçbir neden yok."

"Parmak izlerimin o evin içinde nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

Bu da doğru. Orada bulunduğum süre boyunca eldiven giydim. Christian da öyleydi sanırım, en azından görebildiğim kadarıyla.

"Ama kontrol etmekten çekinmeyin," diye ekliyorum. "Eğer beni yazdırmak isterseniz, istekli olurum."

"Buna gerek yok."

"Teklif ediyorum. Gerçekten. DNA örneği de. Her şeyi. Hemen şimdi karakola gidebiliriz-"

"Elimizde zaten parmak izlerin var, Simon. Ve DNA'n."

Ortağı Andy Tate, Jane'in bunu bana açıklamasına şaşırmış gibi, karaladığı notlardan başını kaldırıp bakıyor.

"Oh. Oh, tamam." Arkama yaslandım. "St. Louis P.D., değil mi? Tamam, şimdi anlıyorum. Sanırım her şeyi çözdüğünüzü düşünüyorsunuz. Babamı öldürdüm ve bunca yıl sonra Lauren'ı öldürdüm. "İntikam soğuk yenen bir yemektir," öyle mi?"

"Cadılar Bayramı'nın ertesi sabahı terapistinizi aradığınızı sanmıyorum" diyor.

Ellerimi çırpıyorum, sahte bir alkış. "Yani bunu gerçekten benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Diyorum. "Lauren'ı benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Bence sen bir şey yapmadan önce acele etmeyen çok akıllı bir adamsın," diyor.

"Nedense bunun bir iltifat olduğunu sanmıyorum."

Bu polisler ne kadar ilerlemiş durumda? Bugün Perşembe. Soruşturmanın üçüncü günü. Nick'in cesedini buldular mı?

"Christian Newsome adında birini tanıyor musun?" diye soruyor.

Bu soruyu cevaplıyor.

"Hayır."

"Peki ya Nick Caracci?"

"Hayır."

"Kaç numara ayakkabı giydiğini sorabilir miyim, Simon?"

"Benim ... ayakkabı numaram?" Bu soru karşısında şaşırmış gibi davranabilirdim. "Genelde on buçuk ya da on bir."

On üç değil!

"Bucktown/Wicker Park bölgesinde çok zaman geçiriyor musunuz?" diye soruyor.

"Bugünlerde pek değil, hayır. Ama şehrin her yerinde koşuyorum. Bazen kesinlikle o bölgeden geçiyorum. Karıştırıyorum."

"Yakın zamanda oraya gittin mi? Milwaukee- Damen-North bölgesi gibi. Tam o civarda. En son ne zaman gittin oraya?"

"I . . . Hatırlamıyorum."

"Geçen hafta içinde orada mıydınız? Hatırlarsın.
Bu."

"Geçen hafta içinde orada olduğumu hatırlamıyorum," diyorum. "Sanırım bu mümkün. Önemli olacağını bilseydim günlük falan tutardım."

(Özel bir şaka olsa bile kendimi eğlendirmeyi severim.) "Çok koşuyor musun Jane?"

"Ben mi? Bugünlerde mi? Hayır. Yaptığım tek egzersiz sonuçlara atladığım zaman, değil mi?"

Gülümsüyorum. "O zaman şu anda biraz egzersiz yapıyor olmalısın."

Başını biraz eğiyor. "Touché. Ama Simon, Wicker Park'a dönersek, oradan geçtiğini söylemiştin. Orada durmuyor musun? Takılmıyor musun? Bira içmez misin? Bunun gibi bir şey?"

"Oradan koşarak geçiyorum. Durup bir bira almam."

"Hiç durdun mu?" diyor. "Mesela North ve Winchester civarında? Ya da belki Wabansia ve Winchester?"

"Winchester'ı bilmiyorum," diyorum. "North Avenue'yu biliyorum.
Wabansia hemen o civarda, biliyorum."

"Winchester'ı bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Şu ara sokaklardan biri mi?"

"Hiç Winchester civarında, Wabansia ve North arasında durup kullan-at telefondan kısa mesaj gönderdiniz mi?"

"Vay canına," diyorum. "Bu çok spesifik. Görünüşe göre bir teorin var. Teori nedir?"

"Sadece bir soru soruyorum, Simon."

"Hayır, öyle değil. Bir teorin olduğunu bilmemi istiyorsun. O zaman duyalım bakalım. Ne yaptım ben, suç dehası mıyım?" Sandalyemde öne doğru kaydım, ona doğru eğildim. "Kendi Gatorade'imi mi karıştırdım?"

Beni bekliyor.

"St. Louis'deki o polislerle bir araya gelirsen," diyorum, "çok geçmeden beni Lindbergh bebeğini kaçırmakla suçlarsın. JFK'yi de ben mi öldürdüm ve suçu Lee Harvey Oswald'ın üzerine mi attım?"

Görünüşe göre numara yapmayı çoktan geçtik. Bildiği her şeyi bilemem ama Nick'e kadar ulaştıysa, beni temize çıkaracak oldukça iyi bir dava teorisi var demektir. Muhtemelen Nick'in tuvalet takımının yarısını Lauren'ın evinde, diğer yarısını da onun evinde buldular. Ve geçmişe dönük cep telefonu verilerini çoktan aldıklarını biliyorum, dolayısıyla Nick'in yaşadığı Winchester yakınlarındaki bir kullan-at telefondan gelen kısa mesajlarla ilgili sorular var. Kanıtlar benden uzakta sıralanıyor.

Yine de Jane suçlu bir adama baktığından emindir. Onu hep zeki biri olarak hatırlamışımdır.

"Lauren'in Michigan Caddesi'ndeki apartmanına hiç gittiniz mi?"

"Hayır."

"Superior ve Michigan'ın köşesi mi?"

"Onun dairesine gitmedim." Bu yeterince doğru. Evinin içinde asla.

"Binanın her yerinde güvenlik kameraları olduğunu biliyor olmalısınız."

Biliyorum. Mayıs ayında onu ilk gördüğümde bir kez lobiye girmiştim. Aptalcaydı ama yaptım. Jane'e bundan bahsetmedim ama onu Michigan Caddesi'nde gördüğümden bahsettim, bu yüzden apartmanındaki güvenlik kameraları o kadar uzun süre, Mayıs ayına kadar saklansa ve beni lobide beş saniye dururken görseler bile, bunun onlara daha önce söylediklerimle tutarlı olduğunu söyleyeceğim.

"Lauren'ın dairesine hiç gitmedim," diye tekrarlıyorum.

Gülümsüyor. "Grace Village'daki evine hiç gitmediğine emin misin? Lathrow'daki?"

"Onun evine hiç gitmedim. Sanırım bunu zaten konuşmuştuk."

"Peki ya Cadılar Bayramı gecesi?" diyor Jane. "N e r e d e y d i n ?"

"Tam burada. Şeker dağıtıyorum."

"Ne zamana kadar?"

"Ne zaman bittiyse o zamana kadar," diyorum. "Aslında şekerim bitmişti. Ne kadar şeker alınacağı her zaman bir ikilemdir, değil mi? Çok az alırsın, biter. Çok fazla alırsınız, sonra bütün kış kilerinizde durur ve yersiniz. Bu gerçek bir muamma."

O cümleye çalışmıştım. Cadılar Bayramı'ndan beri bu konuşma için prova yapıyorum. Sonunda biraz iğneleme olan bu küçük cümleyi sevmiştim. Ama şimdi duyunca, bu şartlar altında, bu odada sıcaklık düşmüşken, zorlama gibi geliyor.

Bunu istediğim zaman sonlandırabilirim. Bu konuşmayı sonlandırabilir ve bir avukat çağırabilirim. Sadece bildikleri her şeyi bilmem gerekiyor. Vicky'nin yakınlarında olup olmadıklarını bilmem gerek.

"Yalnız mıydın?" Jane soruyor. "Yoksa kız arkadaşın da seninle miydi?"

Evet, hala balık tutuyor.

"Yalnızdım," diyorum. "Kız arkadaşım yok."

"Ya da erkek arkadaşın," diyor. "Özel hayatına burnumu sokmaya çalışmıyorum ama ne demek istediğimi anladın. Özel biri."

"Hayatımda öyle biri yok. Cadılar Bayramı'nda bütün gece evdeydim," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Netflix izliyordum. Bunu telefonumdan kanıtlayabilirim."

Jane başını sallar, sanki tüm bunlar ona çok iyi geliyormuş gibi. "Senden daha azını beklemezdim, Simon. Bahse girerim bana tam olarak hangi diziyi izlediğini söyleyebilir ve tarif edebilirsin."

"*House of Cards*," diyorum heyecan duymadan.

Andy Jane'in koluna dokunur. "O diziyi çok severdim. Etrafındaki herkesi kendisi için bir şeyler yapmaları için manipüle eden bir adam hakkında. Bazı insanları da öldürüyor."

"Telefondan dizi izlemenin nesini seviyorum biliyor musun?" Jane Andy'ye cevap veriyor. "Oynat tuşuna basıyorsun ve bir bölüm bittiğinde diğeri otomatik olarak başlıyor. Telefonu bütün gece orada öylece bırakabilirsin ve o da bir diziyi ardı ardına oynatır, sanki izliyormuşsun gibi. Ve tabii ki cep telefonu bu sırada yerel baz istasyonuna ping atıyor olacak."

"Doğru, eğer CSLI hayranıysanız," diyor Andy, "bilirsiniz işte, Dördüncü Değişiklik konusunda uzmanlaşmış ve geçmişe dönük cep telefonu konum bilgileri hakkında her şeyi bilen bir hukuk profesörüyseniz - bu oldukça iyi bir kılıf gibi görünebilir. Sanki bütün gece evde oturuyormuşsun gibi."

Jane başıyla onaylar. "Doğru. Ama sonuçta bu neyi kanıtlıyor? *Cep telefonunun* bütün gece evde kaldığını kanıtlıyor. Nerede *olduğun* hakkında bize hiçbir şey söylemiyor."

Bana bakıyor.

"Öyle mi, Simon?"

"Çok güzel bir teorin var," diyorum. "Cep telefonum bütün gece evdeydi, dolayısıyla evde değildim. Bu seni çok uzağa götürür."

"Ah." Jane elini sallıyor. "Sadece bir engel. Hâlâ yapacak işlerimiz var. Pekala, Çavuş Tate, sanırım burada işimiz bitti. Öyle mi?"

"Sanırım öyle, evet," diyor. "Sadece konuşacak bir kişi daha."

"Hadi yapalım," diyor Jane. "Hadi gidip Vicky'yle konuşalım."

95

Simon

"Ne?" Ben daha düşünemeden kelime ağzımdan kaçtı. Vicky. Vicky'nin adı onlarda var. Gavin'in elinde olması bir şeydi, *polisin* elinde *olması* başka bir şey.

Nasıl?

Jane Burke, görünüşe göre kendini kanepeden itip gitmeye hazırlanıyor -ama belli ki bu sadece bir rol, biraz tiyatro- ve tekrar yerine oturuyor. "Vicky," diyor. "Vicky Lanier."

Tam adı var.

Omuz silkiyorum, ama eminim yüzümdeki renk çoktan uçup gitmiştir. "Adını bilmiyorum."

"Tabii ki tanımıyorsun," diyor. "Nick Caracci'yi tanımıyorsun, Christian Newsome'u tanımıyorsun, eminim Vicky Lanier'i de tanımıyorsundur."

Nasıl? Onun adını nasıl biliyorlar? Vicky'nin Christian'a göstermesi için yazdığım sahte "boşanma dilekçesi" mi? Sahte günlüğümden bir yazı? Christian telefonuyla bunların fotoğraflarını çekti mi? Vicky çekmediğinden emindi ama belki de bir şeyi gözden kaçırmıştı.

"Bir sorun mu var Simon?" Jane soruyor. "Biraz sinirli görünüyorsun. Üzgün."

"Üzgün müsün Simon?" diyor Andy Tate.

"Hayır, sanırım merak ediyorum. Bana başka bir şey söylemeden tüm bu isimleri ortaya atıyorsun."

"Bu doğru." Jane ellerini dizlerinin üzerine vurur. "Tamam, sanırım birkaç boşluğu doldurabilirim."

Sıradan bir dinleyici gibi oturuyorum, ancak şu anda sıradanlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Nick gerçekten yakışıklı bir adam," diyor Jane. "Ve başarılı. Finans yatırımcısı tipinde bir adam. Vicky ile bir ilişkisi var. Nick'in şehir merkezindeki ofisinde seks yaptıklarını biliyoruz. Bir öğleden sonra resepsiyon görevlisini kovmuşlar, erkenden eve göndermişler. Resepsiyonist daha kapıdan çıkmadan, ofisten gelen bazı ilginç sesler duymaya başlamış."

"Tamam," diyorum, başımı sallayarak. "Peki ya şu Vicky denen adam?"

"Vicky, Lauren Betancourt'un ölmesini istiyor,"

diyor Jane. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Eh." Jane omuzlarını kaldırır. "İki nedenden biri. Hangisi olduğundan emin değilim. Birincisi Nick de Lauren'la birlikte olmaya başladı. Vicky'yi aldattı. O da Lauren'ı öldürdü, suçu Nick'in üzerine attı, sonra da Nick'i öldürdü. Nick vicdan azabından intihar etmiş gibi gösterdi."

"Oldukça aşırı," diyorum.

"Kulağa aşırı geliyor, değil mi Simon?" diyor alaycı bir tonla. "İşte bu yüzden bu teorinin büyük bir hayranı değilim. Diğer teorimi daha çok seviyorum."

"Öyle mi? Diğer teorin nedir, Jane?"

"Vicky'nin Lauren'ın ölmesini isteyen *başka* biriyle işbirliği yaptığını," diyor gözlerimin içine bakarak. "Belki de Lauren ailesini mahvettiği ve annesinin ölümüne neden olduğu için. Öyle biri, Simon."

"Vay be." Başımı sallıyorum. "Çok canlı bir hayal gücün var." "O kadar da değil. Sadece gerçekleri takip ediyorum."

"Oh, *gerçeklerin* var." Alay etme sırası bende.

"Aslında oldukça iyi olanlar var. Birincisi, Nick öldürüldü. Kendini öldürmedi. İntihar süsü verilmişti ama bu bir cinayetti."

Bunu *biliyor* mu yoksa sadece şüpheleniyor mu? Vicky neyi berbat etti? Sonrasında sahneyi kendim gördüm. Bana oldukça iyi göründü. Ama suç mahalleri hakkında ne bilirim ki? Vücudunda uyuşturucu ve içki vardı, telefonunda bir intihar notu vardı, çenesinin altında bir kurşun yarası vardı - bunlar yeterli değil miydi? Nick'in intihar etmediğini gösteren bir şey buldular. Kendini öldürmek mi?

Yoksa blöf mü yapıyor? Beni kışkırtmaya mı çalışıyor?

"Öyle ya da böyle," diyor, "Vicky ve ortağının Lauren'ı öldürmek için Nick Caracci'yi kullandığını düşünüyorum. Bunu nasıl yaptıkları benim için belirsiz. Ama yarım kalan işi tamamlamak için daha sonra onu öldürmeleri gerekiyordu."

"Nick'e komplo kurulduğunu söylüyorsun." "Ben de bunu söylüyorum."

"Kulağa filmdeki bir şey gibi geliyor."

"O pembe telefonu olay yerine sen yerleştirdin Simon."

Vay canına, bu direkt oldu. Şirinlik yapmayı bıraktı.

"Ne? Şimdi ne yaptım?" "O telefonu sen yerleştirdin." "Ne telefonu, Jane?"

Bana geniş bir sırıtış gösteriyor. "Pembe telefon. Belli ki çok dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş, hassas bir şekilde birden fazla kez hareket ettirilmiş, böylece onu kolayca bulabilecektik ama teknik olarak gizli görünecekti. Kan lekeleri bunu gün gibi açık bir şekilde gösteriyor."

"Takip etmiyorum," diyorum ama takip ediyorum ve o lanet telefonla fazla şirinlik yaptığım için kendime lanet ediyorum. Masanın altına kadar gittiğinden emin olmak için ilk seferinde daha sert kaydırmalıydım ya da yeterince yalnız bırakmalıydım

Ama olmadı. Telefonu ikinci kez hareket ettirdim ve onlara ne yaptığımı anlattım.

"Eğer katil Nick olsaydı, telefonu bulduğumuz yerde asla nazikçe hareket ettirmezdi. Yanında götürürdü. Bunun yerine, onu olay yerinde bulduk."

Çok fazla. Aşırı yüklenme. Neyi bilip neyi bilmemem gerektiğini kestiremiyorum. Konuşmaya korkuyorum. Her şeyi berbat ettim ve bunun sonucunda Vicky'yi hedef tahtasına koydum.

-Bu kadarını biliyorum.

Ben de biraz planlama ve düşünme ile herkesi alt edebileceğimi sanıyordum.

Andy elini bana doğru salladı. "Her neyse, bu insanların hiçbirini tanımadığın için endişelenmene gerek yok Simon. Vicky Lanier'ı önemsemen için bir neden yok. Çünkü onu tanımıyorsun. Öyle değil mi Simon?"

"Vicky Lanier'i tanımadığına kesinlikle emin misin?" Jane soruyor.

"Bu ismi tanımıyorum." Bana sırıttı.

"Tamam, Simon," diyor. "İrtibatta olacağız."

96

Jane

Jane ve Andy arabalarına binip Simon'ın evinden uzaklaşana kadar birbirlerine tek kelime etmezler. Direksiyon Andy'de.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye soruyor. "Vicky'nin adını andığımızda yüzündeki ifadeyi gördün. Sadece kafasını karıştırmaya çalışıyordum."

"Ve işe yaradı," diyor Andy. "Senin gerçek teorin bu, değil mi? Simon'ın bu işi yapmasına yardım eden o mu? Cep telefonu mesajlarının diğer ucundaki kişi mi?"

"Biri ona yardım etti, Andy. Kızın adını söylediğimizde havai fişek gibi parladı."

"Resepsiyonist Emily Fielding, Vicky Lanier adında bir kadınla Nick'in ofisinde ilişkiye girdiklerini söyledi," diyor Andy. "Ve Vicky'yi en son o zaman görmüş. Diyelim ki birlikte oldular, yatıyorlar. Bu nasıl uyuyor? Eğer tüm bunların arkasında Simon varsa, kukla ustası oysa, Vicky Lanier bu işin neresinde? Neden Nick Caracci ile yakınlaşmak istiyor? Bu Simon'a Lauren Betancourt'u öldürme hedefinde nasıl yardımcı olacak?"

"Nick kurban, değil mi?"

"Elbette, teoriye göre öyle, ama Vicky neden ona yaklaşmak zorunda?"

"Dairesine girip tuvalet takımının yarısını çalmak için, başka bir nedeni yoksa. Belki Lauren'ı öldürmesini sağlamak için- belki bunu Nick yapmıştır. Henüz tüm detayları bilmiyorum." Parmağını sallıyor. "Henüz. Ama sen de kabul edersin ki, bir şeylerin peşindeyiz."

"Oh, kahretsin, bilmiyorum, Janey. Nick Caracci muhtemelen bir oyuncuydu, değil mi? Yakışıklı adam. Zengin, ya da en azından zengin gibi davranıyor. Ofisinde bir kadınla seviştiği gerçeği? Yani, bu *benim* başıma asla gelmezdi, ama kadınlar konusunda başarılı olması çok da şaşırtıcı değil. Bu olabilir, başka bir şey değil."

Jane Andy'ye bakıyor. Pratik ve mantıklı davranıyor. Haklı da olabilir. Nick'e karşı yığılan kanıtlarla Jane, şefi ve köy başkanını daha fazla oyalayamayacaktır. "Eğer mesele buysa ve başka bir şey değilse," der, "Vicky Lanier adından söz ettiğimizde Simon neden orada öyle tepki verdi?"

"Hayır, bu konuda haklısın. O yaptı." İnliyor. "Bu dava karnımı ağrıtıyor."

"Neden?"

"Çünkü Nick Caracci'ye karşı elimizde kesin bir koz var Jane, işte bu yüzden."

"Evet, ama içgüdülerin sana ne söylüyor?"

Andy bir ses çıkarır, parmaklarını direksiyona vurur. Arabalarını polis karakolunun dışındaki park yerine çeker, motoru durdurur ve ona döner.

"İçgüdülerim bana Vicky Lanier'i tanıdığını söylüyor" diyor. "Kesinlikle."

"Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Yani, eğer Simon'la birlikte bu işin içindeyse, Nick Caracci'yi bu komploya çekmek için bir planın parçasıysa, 'Vicky Lanier'in onun gerçek adı olduğundan bile şüpheliyim."

"Muhtemelen hayır. İsmin kendisi neredeyse kesin bir çıkmaz sokak. Her ihtimale karşı geçmişini araştıracağız ama haklısınız, adı muhtemelen Vicky Lanier değil."

"Yani hiçbir şey bilmiyoruz."

"Henüz değil," diyor. "Lauren'ın suç mahallindeki tüm parmak izlerini inceledin, değil mi?"

"Evet. Onları dün AFIS'e gönderdim. Eğer bir şey çıkarsa, umarım bugün ya da en geç yarın öğreniriz."

"Cheronis de Nick Caracci'nin dairesinden parmak izi gönderdi," diyor Jane. "Belki bir parmak izi konusunda şansımız yaver gider. Adli tıp buradaki tek kurtarıcımız olabilir. Simon istediği kadar manipülasyon yapabilir ama bir parmak izini manipüle edemez."

97

Jane

Bir saat sonra bir görüşme odasında. "Geldiğiniz için teşekkürler Bay Lemoyne," diyor Jane. "Umarım uçuşunuz iyi geçmiştir."

Altmış dokuz yaşındaki Albert Lemoyne, dolgun, kırmızı bir yüzü ve derin, kan çanağı gözleri olan iri yarı, yıpranmış bir adamdır. Bir sendika adamı, bir Teamster, bunun göstergesi olarak kaba elleri var. Fazla kilolu ve yaşlanıyor, ama Jane onun içinde zamanında bir kadının dikkatini çekebilecek bir adam görüyor. Cildi güneşten bronzlaşmış; şimdi Scottsdale'de yaşıyor. "Kızımı gömmek için eve döndüm" diyor, "yani hayır, o kadar da harika değildi."

"Tabii ki. Bu-"

"Onu buldun mu? Kimin yaptığını bulabildiniz mi?"

"Yaklaşmış olabileceğimizi düşünüyoruz, Bay Lemoyne."

"Kahretsin, bana Al de, herkes öyle diyor."

"Tamam. Sana kızın Al hakkında bazı sorular sormam gerekiyor."

"Salı günü beni aradığında yeterince soru sormadın mı?"

"Sadece birkaç tane daha, efendim," diyor Jane.

-

"Boşanacaklarını biliyordum," diyor. "Bana iyi olduğunu, i y i l e ş e c e ğ i n i söyleyip durdu. İyi değildi.

babasıyla pek bir şey paylaşmazdı. Annesine çok daha yakındı."

Annesi Amy Lemoyne dört yıl önce kanserden ölmüştür. Al o zamandan beri Lauren'in onlara Arizona'da aldığı evde yalnız yaşıyor.

"Lauren'in başka bir ilişkiye başlayıp başlamadığını biliyor musun Al?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "Ama ciddi bir durum olmadıkça bana bundan bahsedeceğini sanmıyorum."

"Christian Newsome ismini tanıyor musunuz?" "Hayır, uh-uh."

"Nick Caracci? Vicky Lanier?"

Her biri için aynı cevap. "Peki ya Simon Dobias?"

Gözleri titriyor, ürkmüş gibi. "Çocuk," diyor. "Oğlu. Onu hırsızlıkla suçlayan."

"Evet."

"Hâlâ buralarda mı yaşıyor?"

"Neden sordunuz?"

Elini yumruk yapıp hafifçe masaya vuruyor. "Ona, 'Yaşadıkları yere yakın bir yere taşınmak istediğine emin misin?' diye sordum. Sorun olmayacağını söyledi. Chicago'ya geri taşındığında, tamam dedim, orası büyük bir yer. Ama sonra Conrad'la tanıştı ve Grace Village'a taşındı ve ben de ona dedim ki, 'Emin misin tatlım? Ama onu endişelendirenin babası olduğunu ve onun öldüğünü söyledi. Çocuk için endişelenmiyordu."

Jane ellerini kaldırır. "Bunu açmam gerekiyor. Lauren üç yıl önce Conrad'la evlenip Grace Village'a taşındığında, Dobias ailesinin yaşadığı Grace Park'a çok yakın olduğu için endişelenmiştiniz, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bu banliyölerde çok fazla insan olduğunu, hâlâ burada yaşıyor olsa bile onunla karşılaşma ihtimalinin olmadığını söyledi."

"Simon demek istiyorsun."

"Doğru. Babası Ted mi? Daha sonra St. Louis'e taşındı. Ve sonra sanırım öldü."

Kaşlarını kaldırıyor. "Babası St. Louis'e 'sonra' taşındı. Neyden sonra?"

Bakışları hakarete uğramış gibi sertleşiyor. "Ne olduğunu bildikten sonra."

"Lütfen, Al, ben-"

"Para olayından sonra. Paralarını çaldığını söylediler. Çalmadı. Ted ona verdi. Kızımın evli bir adamla birlikte olmasının hayatının en gurur verici anı olduğunu söylemiyorum ama kızım daha yirmi yaşındaydı, adam ise çok daha yaşlıydı. Peki kim suçlu, kız mı Ted mi?"

"Ona parayı Ted Dobias'ın *verdiğini* mi söylüyorsunuz?"

"Zengin bir ambulans kovalayan avukattı. Harcayacak çok şeyi vardı."

Hayır, yapmadı. Ama Lauren'ın o zamanlar ailesine anlattığı bu gibi görünüyor. Görünüşe göre hikayenin Al'ın kulağına ulaşan versiyonunda Ted Dobias cebinden altı milyon dolar çıkarmış ve Lauren'a fırlatmış, sadece bozuk para, sahip olduğu paranın çok küçük bir kısmı. Al, Lauren'in Dobias ailesini soyup soğana çevirdiğinin, o sırada sahip oldukları tüm parayı aldığının farkında değil gibi görünüyor.

Belki de Al içten içe farklı şeyler biliyordu ve içgüdüsel olarak kızının tarafını tutuyordu. Ya da belki kızının ona söylediği her şeye inanıyordu. Ya da aradan geçen on sekiz yıl doğru bildiklerini inanmak istedikleriyle harmanladı. Zaman ve kan, gerçeklerle oynamanın bir yolunu bulur.

Her iki durumda da Jane, Al kızının yasını tutarken bu balonu patlatmayacaktır.

"Ondan uzaklaşmak için ülkeyi terk etmek zorunda kaldı."

"Nereye taşındı?" Jane zaten biliyor olmasına rağmen sorar.

"Paris. Paris'te yaşadı. Biraz dolaştı, Avrupa'da başka yerlerde kaldı, gençti ve o kadar parası vardı. Ama Paris onun eviydi."

"O-"

"Onu izlediğini düşünüyordu. Onu takip ettiğini. Casusluk. Bunun gibi şeyler." "Kim?"

"*Kim?*" diyor. "Dobias. Ted Dobias. Bazen izlendiğini ya da takip edildiğini hissettiğini söylerdi. Para konusunda hâlâ kırgındı."

"*Ted* Dobias diyorsun. Simon değil."

"Çocuk mu? Çocuktan bahsetmedi. Sadece Ted'den. Kaç yıl Avrupa'dan uzak kaldı? Hepsi o adam yüzünden."

"Hiç geri dönmedi, ha?"

"Hayır, o- Şey, sadece bir kez. Amy ve ben otuz beşinci yılımızı kutlarken. Şehir merkezindeki Drake'de bizim için bir parti vermişti. Birkaç haftalığına şehre geri döndü. Bir sürü otel odası tuttu ve erkek kardeşim Joe, kız kardeşim Louise, onların çocukları ve işten bazı arkadaşlarım, hepimiz bir hafta boyunca Drake'te kaldık. Gerçekten mi, iki hafta falan mıydı?"

Jane başını sallıyor. "Yani Lauren iki haftadır Chicago'da mıydı?" "Doğru."

"Simon Dobias'la karşılaşmış olma ihtimali var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bir süreliğine şehirdeydi. Onu tamamen takip falan etmedim. Ama o

onu gördüğünden bahsetti. Ya da Ted'i."

"Tamam. Peki bu ne zaman oldu, Al? Tüm bunlar ne zaman oldu?"

"Oh, Tanrım." Tavana bakıyor, gözleri kısılmış. "Yıldönümümüz Mayıs'ın on sekiziydi. Biz 18 Mayıs 1975'te evlendik. Yani ..." Gözlerini kapatıyor. "Hatırladığım kadarıyla, verdiği büyük parti için şehre geldiği yıl, yıldönümümüz hafta ortasındaydı, bu yüzden partiyi ertesi hafta sonu Drake'te verdi. Ondan sonraki hafta da herkes kaldı, ki bu uzun Anma Günü hafta sonunu da kapsıyordu."

"Lauren dahil mi?"

"Evet. İki haftalığına şehirde olması çok hoşumuza gitti. Onunla çok zaman geçirdim."

"Ve bu süre zarfında Simon Dobias'ı hiç görmediniz ya da ondan haber almadınız?"

Omuz silkiyor. "Onu hiç görmedim. Aslında onu hiç görmedim. O zevki hiç tatmadım. Onunla hiç konuşmadım."

"Tamam, peki-"

"Sence bunu çocuk mu yaptı? Aksi halde sormazdınız. Simon Dobias'ın kızımı öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

Sakinleştirici bir el kaldırıyor. "Her şeyi takip etmek zorundayız Bay Lemoyne. Anlıyorsunuzdur."

98

Vicky

İlk vardiyamı bitirip ikinci vardiyamdan önce mola verdikten sonra, Wisconsin, Elkhorn'daki Safe Haven'dan sadece on dakika uzaklıktaki küçük bir stüdyo daire olan Delavan'daki evime gidiyorum. Burası ancak kollarınızı sallayabileceğiniz kadar büyük, ama benim ve ocak, buzdolabı ve ısıtıcı çalışıyor.

Temmuz ayından itibaren Simon'la birlikte "yaşadığım" Grace Park'a gidip gelirken, iş için her gün buraya gidip gelmek zorunda kaldığım doksan millik yolculukları özlemiyorum.

Ancak Simon'ın rahat yatağını özleyeceğim. O kocaman mutfağı ve uyandığımda hazır olan bir fincan kahveyi özleyeceğim. Dolu bir buzdolabı, tıka basa dolu bir kiler için iki kere düşünmek zorunda kalmamayı özleyeceğim. Yarattığı o çatı vahasını özleyeceğim.

Simon'ı ben de özleyeceğim. Düşünceliliğini ve tuhaflıklarını. Mizah anlayışını. En çok da bana bakışını. Keşke bu benim için yeterli olsaydı. Keşke bana evlenme teklif ettiğinde evet diyebilseydim.

Eğer biriyle evlenecek olsaydım, bu Simon olurdu. Ama asla evlenmeyeceğim. Kendimi asla başka birine bağlamayacağım. Yalnız yaşamayı öğrendim ve sanırım bunu çok iyi öğrendim.

Üç yıl önce, kız kardeşimin intiharından sonra Chicago'ya taşındığımda başlayan iyi bir dönem geçirdik. Ben berbat durumdaydım ama o değildi. Beni ayıltı. Beni kendime getirdi.

funk. Bir daha asla uyuşturucu kullanmadım ve bir daha asla bedenimi satmadım. Bana değerli biriymişim gibi davranan ilk erkek oydu. Beni bir kaidenin üzerine koydu. Ama benden ne kadar çok şey istediğini gördüm - çocuklar, evlilik- bu yüzden ilişkimi kestim. O asla ben olmayacaktım. Benim kendim için istediğimden daha fazlasını onun da istemesini istemiyorum. Wisconsin'e taşındım ve Safe Haven için çalışmaya başladım.

Ve Simon'la aylarca konuşmadı.

Ta ki geçen Mayıs'ta Lauren'ı Michigan Caddesi'nde görene kadar.

Evimde mikrodalga fırında akşam yemeğimi bitirdikten sonra, otuz dakika uzaklıktaki Burlington'daki orman koruma alanına gidiyorum. Günde üç kez geliyorum; sabah ilk iş, öğle yemeği vakti ve işten sonra. Yürüyüş parkuruna giriyorum ve birkaç virajı takip ederek yaklaşık yarım mil yukarıda, aşağıda gölün tarihini anlatan büyük bir ahşap plaketin bulunduğu bir manzara noktasına ulaşıyorum. Plaketin arkasına uzanıyorum ve cırt cırtla tutturulmuş bir kabı soyuyorum. Kabın içinde Simon'ın Cadılar Bayramı sonrası eğlencesi için bana verdiği kullan-at telefon var.

Açtım ve mesajların yüklenmesi için bir süre bekledim. İlk olarak, Cadılar Bayramı gecesi Wisconsin'e geldikten sonra Simon'a gönderdiğim mesaj:

Pzt, 31 Ekim, 11:09 PM

Gavin beni gördü. Takma adımı biliyor. 11/3'te paranın yarısını istiyor yoksa beni sana ifşa edecek. Kaburgalarıma da iyi bir tekme attı. Yardımımı ister misin?

Ardından Simon'dan son birkaç gündür gelen yanıtlar ve bugün yeni bir mesaj:

Salı, 1 Kasım, 12:06 PM

Hayır, onunla ben ilgilenirim. Bugün gazetelerde pek bir şey yok.

Çarşamba, 2 Kasım, 11:39 AM

Gazeteler ama çok az detay. Polisle konuşmak için zaman yaratmaya çalışıyorum, merak etmeyin.

Bugün 16:34 PM

İyi haber/kötü haber. Gavin'in icabına bakıldı. Polisle görüştü, onlar da takma adını biliyorlar (resepsiyonist?) ama başka bir şey bilmiyorlar.

"Kahretsin." Vicky Lanier ismini biliyorlar. Polisler Biliyorum. Muhtemelen haklıdır. Resepsiyonistti. Sanırım adı Emily'ydi. Benim de aklıma gelen tek şey bu.

Ama mesajında "başka türlü çırpınıyor" yazıyor. Yani Vicky Lanier ismiyle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Umut buydu. Başka türlü benden bir iz yok. Bu isim onları hiçbir yere götürmez.

Ve en azından Gavin'in icabına bakıldı. Bununla ne demek istedi? Simon ne yaptı? Tahminimce, Simon'ı tanıyorsam, bir şekilde Gavin'i ikna etti.

Benim için her şey parmak izine bağlı. Nick'in dairesinde ya da ofisinde parmak izi bırakırsam işim biter. Ulusal veri tabanında aratacaklar ve beni beş saniye içinde Wisconsin eyaletine kayıtlı olarak bulacaklar.

Simon, Lauren'ı bulduktan sonra parmak izlerini bir iki gün içinde inceleyeceklerini düşündü. Bu da demek oluyor ki her an öğrenebilirim.

Ya suçsuzumdur ya da pişmişimdir.

99

Jane

"Ne? *Ne?*" Jane telefona bağırıyor.

"Elçiye zeval olmaz," diyor Çavuş Don Cheronis. "Adli tabip kendi bildiklerini okuyor. Onlara uzak durmalarını söyledim. Benim ne düşündüğüm umurlarında değil."

"Biraz önemsiyor olmalılar."

"Pek değil."

"Peki, geri ittin mi, Don?"

"Ben- Jane, anlamalısın ..." "Onlara

katılıyorsun, değil mi?"

"I . . . Bence bu muhtemelen doğru bir karar, evet."

İntihar. Cook County adli tabibi Nicholas Caracci'nin ölümünü intihar olarak nitelendiriyor. Cheronis de karşı çıkmadı çünkü aynı fikirde değil.

Cuma sabahına başlamak için güzel bir yol.

-

Şef Carlyle, Jane ona son gelişmeleri aktarırken masasının arkasında ellerini birbirine kenetlemiş, taş gibi bir suratla oturuyor.

"Bana söylediğin şey ilginç," diyor, "ama kanıt değil. Kanıt değil. Nick Caracci'nin suçluluğuna dair elimizdeki güçlü kanıtları küçümseyip duruyorsun, temelde bunun bir komplo olduğunu, çok uygun olduğunu söylüyorsun - ki bunu Türkiye'de kolluk kuvvetleri tarafından çözülen çoğu suç için söyleyebilirsin.

ülkenin tarihi. Sonra da Simon Dobias'a karşı kanıt olmayan delillere sarılıyorsunuz. Sadece belki, olabilirdi, şuna ne dersin, buna ne dersin. Şimdi bana Vicky Lanier'i getiriyorsunuz ama onun hakkında birincisi Nick'i ofisinde becerdiği ve ikincisi Simon Dobias'ın onun adına büyük tepki gösterdiği dışında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Ve Vicky Lanier'ın gerçek adı olduğunu bile düşünmüyorsun. Daha yeni bir Vicky Lanier çıkardılar, neredeydi o?"

"Batı Virginia," diyor Jane. "Şef, henüz o noktaya gelmediğimizi anlıyorum. Sadece-"

"Pek çok insan orada olduğumuzu düşünüyor ve Nick Caracci'nin cesedini bulduğumuzdan beri oradayız. Adam zengin ve mutsuz evli kadınları avlayan bir dolandırıcı. Lauren Betancourt zengin ve mutsuz evli bir kadındı."

"Şef, dün Simon Dob ile o evde olsaydınız-"

"Jane, seni anlıyorum. Sen ve Andy iyi polislersiniz ve onunla konuştuğunda antenlerin yükseldi. Şüpheli görünüyordu. Savunmaya geçmiş gibiydi, sanki bir şey saklıyormuş gibi. Ama nasıl tepki vermesini *beklersin* ki? Lauren'ın ölümünde şüpheli olacağını biliyor. Ve zaten kendi babasını öldürmekle suçlandı - resmen suçlanmadı, ama ne demek istediğimi anladınız. Yani evet, savunmacı olacaksın. Düşmanca davranacaksın."

"Bundan daha fazlasıydı."

"Tamam, ama ne dediğimi anladığını biliyorum. Bir çözümün üzerinde oturuyoruz, Jane. Ve üzerinde oturacağım çok uzun bir süre var. Altı köy mütevellisi ve bir köy başkanı neredeyse saat başı beni arıyor ya da mesaj atıyor. Ve sen de acil durum kurul toplantısını izledin. Burası Chicago değil. Burası, insanların birinin öldürülmesine çok üzüldükleri güzel, sessiz, küçük bir köy. Burası Chicago değil.

burada gerçekleşmesi için. Bu yüzden burada yaşıyorlar. Yani böyle bir şey olduğunda, davayı hızlı bir şekilde çözeceğimizi bilmeleri gerekiyor. Bunun yerine, şimdiden 'amatör saat' ve 'kilit taşı polisler' gibi ifadeler duyuyorum. İnsanlar boyumuzdan büyük işlere kalkıştığımızı düşünüyor. Mütevellilerden biri FBI'ı getirmekten bahsediyor-"

"Aman Tanrım, bugün lanet olası bir Cuma sabahı," diye tersliyor Jane. "Cesedi daha Salı sabahı bulduk. İnsanların nesi var böyle?"

"Jane, seni anlıyorum ama bir de şöyle düşün. Nick Caracci'ye karşı sıralanan tüm kanıtlar ortadayken -ki şimdi her şeyin ötesinde ölüm nedeni olarak intihar deniyor- hangi eyalet savcısı Simon Dobias'a karşı suçlamaları onaylar? İyi bir savunma avukatı, ki bunu karşılayabilir, davayı kıyma haline getirir. Bana yanıldığımı söyleyin. Simon Dobias'ı bir milyon yıl geçse bile mahkum edemezsiniz."

Jane ellerini birleştirir ve derin bir nefes alır. "En azından parmak izlerini bekleyin. Bugün elimizde olmalılar. Bu 'Vicky Lanier' her kimse, belki parmak izleri ortaya çıkar. Nick Caracci'nin cinayet mahallinde. Lauren'ın cinayet mahallinde. Belki Ted Dobias'ın cinayet mahallinde."

Şef sandalyesinde geriye düşer. "Şimdi de Simon'ın babasını mı öldürtüyorsun?"

"Benimle mantıksızmışım gibi konuşma, Şef. Ted Dobias'ın kafasına vurmak için kullanılan şarap şişesinde tanımlanamayan parmak izleri vardı. Ve üzerinde kadın DNA'sı olan bir bardak buldular. Simon'ın babasını öldürdüğünü düşünüyoruz, değil mi? Belki de yardım almıştır. Belki bu sefer ona yardım eden aynı kişidir. Belki de değildir. Parmak izlerini bekleyelim. Yalan söylemezler. Ve eğer bir eşleşme bulursak, belki de kendine 'Vicky Lanier' diyen bu kadının kim olduğunu öğreniriz. Bulamazsak da, öyle olsun."

Andy, "Parmak izlerini beklememiz için bir neden yok, Şef," diye araya giriyor.

Şef ellerini havaya kaldırarak, "Peki, parmak izlerini bekleyin," dedi. "Ve onları aldığında, gel benimle konuş."

Jane ve Andy ofisten ayrılır.

"O haksız değil Jane," diyor Andy nefesinin altından. "Siyasi baskı hissediyor olabilir ama bu onu haksız yapmaz. Nick Caracci aleyhinde bunca kanıt varken Simon aleyhindeki suçlamaları asla onaylatamayız."

"Lanet parmak izlerini bekle," diyor. "Bana ver- Bekle." Telefonuna bakıyor. "Brenda Tarkington az önce St. Louis Polis Departmanı'ndan aradı. Kaçırmışım."

"Onu hemen ara."

"Konferans odasında," diyor Jane. Kaderinin anahtarıymış gibi telefonunu sallıyor.

-

"Brenda, ben Jane Burke. Andy Tate hoparlörde benimle birlikte."

Çavuş Tarkington hoparlörden, *"Olay yerindeki parmak izlerini incelemiş olmalısınız," diye* ciyaklıyor. *"Az önce AFIS'ten haber aldık."*

"Suç mahallinden bir şey çıktı mı?"

"Gerçekten de öyle, Çavuş Burke."

Jane masaya vuruyor. "Söyle bana, Brenda, ve lütfen beni mutlu et."

100

Vicky

"Bu hiç doğru değil," diyor Mariah.

"Evet, öyle, hatırlıyorum," diye karşılık verir Macy.

"Evet. Hatırlıyorsun. Altı yaşındaydın." Mariah, küçük kız kardeşi gezegendeki en aptal insanmış gibi bir yüz ifadesi takınıyor.

"Kızlar-"

"Ben yedi yaşındaydım ve sen ağlıyordun ve çok gergindin!" "Kızlar, için Cennet'in sake," I söyle. "Her ikisi de . senvardı Kulaklarınızı deldirmeden önce gergindiniz. İkiniz de cesurdunuz."

Cuma gecesi Elm Grove'da. Delavan'daki berbat küçük stüdyo daireme arabayla bir saatten az mesafede. Çifte mesai yaptığım için Cuma günü erken kalkmam gerekiyordu. Evde kalmayı düşündüm ama Macy kulaklarını deldirmek istiyordu ve benim de orada olmamı istedi.

Adam'ın arabasını Sunflower Drive'a çekip eve doğru gidiyorum.

Bir araba, bir sedan, garaj yoluna park etmişti. Arabayı, plakasına bakabilecek kadar yavaşlatıyorum. Bir eyalet logosu, kelimelerin yarısı üstte, diğer yarısı altta daire çiziyor:

Wisconsin Adalet Bakanlığı
Başsavcılık Ofisi

Sürmeye devam ediyorum.

"Vicky, burası bizim evimiz mi?"

"Hey, biliyor musun, unutmuşum, babanın bir toplantısı vardı," diyorum evden uzaklaşırken. "Hadi gidip kendimiz yemek yiyelim ve eve onun için bir şeyler getirelim."

"Ona mesaj atmamı ister misin?" Mariah soruyor.

"Hayır, hayır. Sadece unutmuşum. Bir toplantısı var. Onu rahatsız etmeyin."

Direksiyonu tutup beşe kadar sayıyorum.

Koşabilirim. Koşabilirim. Şu anda kaçabilirim. Rambo bana yeni bir kimlik bulabilir. Ama kızlar yanımda.

Böyle bir şey olmayacak.

101

Simon

Cuma gecesi. Evimde kapana kısıldım. Arama emriyle gelirlerse diye bekliyorum. Yanlış bir hareket yapmaktan korkuyorum. Vicky'yi merak ediyorum. Biraz daha bekliyorum. Her sesten ürküyor, her gölgeden sıçrıyorum. Az uykuyla evimde dolaşırken, Teksas'taki bir temyiz mahkemesinden gelen yeni bir istisnai durum kararıyla ilgili bir blog yazısıyla kendimi meşgul etmeye çalışıyorum.

Yakınlarda bir arabanın kapısı kapanıyor. Masamda kıpırdamadan oturup dinliyorum. Ayak sesleri yürüyüşüme geliyor. Verandanın ışığı yanıyor, hareket sensörü tarafından etkinleştirilir.

Kapı zili çalmıyor. Kapı çalınmıyor. Dışarıda kim var?

Aşağı inip ön kapıya gittim ve kapıyı açtım. Orada duran Çavuş Jane Burke, ifadesiz, omzuna bir çanta asmış.

Paravan kapıyı açtım. "Arama emri için biraz geç değil mi?"

"Buraya evinizi aramaya gelmedim," diyor ve yanımdan geçerek fuayeye doğru yürüyor.

"Seni içeri davet ettiğime inanmıyorum, Jane." "Ben vampir değilim."

"Hayır, sen bir polissin. İzin ya da arama emri olmadan evime girmeye hakkı olmayan bir polissin."

Oturma odasından geçip aile odasına doğru yürüyor. "Simon, Dördüncü Anayasa Değişikliğini alıp kıçına sokabilirsin."

Aile odasında ona katılıyorum ama oturmuyorum. "Bu konuda senden alıntı yapabilir miyim?"

Üzerindeki yükü atıyor ve taşıdığı çantaya uzanıyor. "Sana bir şey getirdim," diyor.

Çantasından bir şişe şampanya ve kırmızı renkli iki plastik şampanya kadehi çıkarıp sehpanın üzerine koyar.

Şampanya Laurent-Perrier, "ultra brut." Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Bir çeşit brütten farklı bir şey mi? Gerçekten brut'tan bir adım üstte mi?

"Neyi kutluyoruz?" Ben soruyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Babanızın suç mahallinde aynı marka bir şişe şampanya ve tıpkı bunlar gibi iki ucuz kırmızı plastik flüt bulundu."

"Markasını tam olarak hafızamda tutmuyorum," diyorum, "ama evet, kafasına vurulduğunu hatırlıyorum-"

"Oh, Simon, Simon, Simon." İç çekiyor. "Söyle bana. Ne tür bir insan boş bir şampanya şişesini yıllarca saklar ve intikam almak için doğru anı bekler?"

"Bilmiyorum, Jane-"

"Baban ve Lauren'in paylaştığı bir şampanya şişesi. Muhtemelen seni kızdırmıştır ama iyi. Ve şampanya flütleri de. Onları *yıllarca* sakladın Simon, St. Louis'e gidip babanı bıçaklamadan önce kafasına bununla vurmak için doğru zamanı bekledin."

"Doğru zaman mı?" diye sordum. "Final sınavlarımın olduğu hafta beklediğim o 'doğru zaman' mıydı?"

Bana bir parmak sallıyor. "Lauren'in babası Al Lemoyne ile güzel bir konuşma yaptık," diyor. "Lauren bir keresinde Paris'te yaşarken geri gelmişti. İki haftalığına, ailesinin otuz beşinci yıldönümünü kutlamak için."

"Ne güzel," diyorum.

"Evet, ne güzel. Lauren'in anne ve babası 18 Mayıs 1975'te evlenmişler. Yani otuz beşinci evlilik yıldönümleri 18 Mayıs 2010."

Ellerimi açıyorum. "Tamam. ?"

Bakışlarını üzerimde sabitledi. "Lauren o hafta ve Anma Günü boyunca Chicago'da kaldı. Anma Günü 31 Mayıs Simon'daydı. 31 Mayıs 2010. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Bilmiyorum."

"Bana söyletecek misin?"

"Korkarım öyle, Jane. Takip etmiyorum."

"Oh, gayet iyi takip ediyorsun. Babanız 27 Mayıs 2010'da öldürüldü. Lauren cinayet sırasında Chicago'daydı."

"Vay canına," diyorum.

"Evet, vay canına. Biraz daha şaşırmış gibi görünmeye çalış." "Hey, Jane, ne yapman gerektiğini biliyor musun?"

Sahte bir merakla başını eğiyor. "Ne yapmalıyım, Simon?"

"Lauren'in parmak izlerini kontrol etmelisiniz - yani, onu ölü bulduğunuzda dışlama parmak izlerini aldığınızı varsayıyorum."

"Kesinlikle yaptık, Simon. Kesinlikle yaptık."

"Bu parmak izlerini araştırmalı ve babamı cinayet mahallinde etkisiz hale getirmek için kullanılan şampanya şişesiyle eşleşip eşleşmediğine bakmalısınız."

Jane koltuktan kalkıyor. "Bunu yapmalı mıyım, Simon? Yapmalı mıyım?"

"Evet, yapmalısın," diyorum. "Yani, eğer *ben* St. Louis'e gidip Ted'i öldürebiliyorsam, Lauren'ın da bunu neden yapamayacağını anlamıyorum. Ve onun endişelenmesi gereken final sınavları yoktu. Değil mi?"

"Doğru, Simon. Kesinlikle doğru. Ve, aslında, parmak izlerini araştırdık. Ve sürpriz, sürpriz, o şampanya şişesinin üzerinde Lauren'in parmak izleri var."

"Bu harika. Dava kapandı! St. Louis cinayeti çözüldü!"

Bu hoşuna gidiyor, acı bir gülümseme. "Herkes sordu, babasını öldürmek için neden bu kadar bekledi? St. Louis'e gidip babasını öldürmek için neden final sınavı haftasına kadar bekledi? Anlaşılan final sınavları haftası olduğu için seçmemişsiniz. Lauren Lemoyne Amerika'ya döndüğü için seçmişsin."

Omuz silkiyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim. Lauren'ın şehre döneceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Facebook, işte böyle." Cebinden bir kağıt parçası çıkarıp bana uzatıyor. Bir Facebook sayfasının çıktısı -Lauren'in olduğunu varsayıyorum- aslında biliyorum, çünkü o zamanlar okuduğumu hatırlıyorum- 12 Mayıs 2010'dan:

> Önümüzdeki hafta ailemin 35. yaş gününü kutlamak üzere Chicago'ya döneceğim için çok heyecanlıyım! Anma Günü'ne kadar Drake'de olacağım!

Kağıdı ona geri veriyorum, yüzümü boş tutuyorum. Jane Burke çok iyi bir dedektiftir. Ama buradaysa, savaşı kaybetmiş demektir.

Bana doğru yürüdü. "*Bilesin* diye söylüyorum, biliyorum. Bütün bunları senin yaptığını biliyorum. Baban, Lauren ve Nick Caracci. Ve bütün bu lanet şeyden kurtulacaksın."

Beni geçip kapıya yöneldi.

"Hey, Jane?"

Kapıdan dönüyor.

"Grace Village'da çok zeki bir dedektif var," diyorum.

Bana donuk bir ifade veriyor. "Dünya üzerindeki herhangi birinden gelseydi," diyor, "bunu bir iltifat olarak kabul ederdim."

102

Vicky

Akşam yemeğini ancak bu kadar uzatabilirim. Kızlarla birlikte Adam için yemek sipariş ettik ve eve geri döndük. Yemek boyunca çocuklarla ilgilenmeye çalıştım, Macy kulaklarını deldirdiği için çok heyecanlıydı ama tek yapabildiğim repliklerimi prova etmekti.

Prova yapacak pek bir şey yok. Her şeyi inkar edin ve sizi köşeye sıkıştırırlarsa cevap vermeyi reddedin.

Cadılar Bayramı'nda neredeydim, Ofiicer? Wisconsin, Delavan'da kiraladığım dairemdeydim ve şaka mı şeker mi diye soranlara kapıyı açıyordum. Plana göre cep telefonumu orada bırakmıştım. Simon'ın yaptığı gibi Netflix'ten sürekli bir dizi bölüm yayınlamadım ama telefonum yine de oradaydı. Yenileme dışında pek bir şey yapmasa bile en yakın baz istasyonuna en az birkaç kez ping atıyordu.

Christian Newsome? Hiç duymadım. Nick Caracci? Hayır, bir şey çağrıştırmıyor.

Benim arabam mı? 2007 model bir Chevy Lumina kullanıyorum. Chicago'daki otoyol kameraları veya yerel POD kameraları tarafından kaydedilip kaydedilmediğini görmek için plakaları kontrol etmek ister misiniz? Devam et ve kontrol et. Asla kaydedilmemişler. Neredeyse bir yıl önce Delavan'a taşındığımdan beri o araba Wisconsin sınırını geçmedi.

Chicago'ya gidip gelmek için bir Jeep kullanmış olabilirim ama o araç artık çoktan gitti ve ruhsatı da ne bana ne de Simon'a geri dönecek.

Simon Dobias mı? Onunla hiç tanışmadım, Ofiicer. İlk SOS toplantımdan sonra onunla saatlerce konuşmama izin veren, bir hafta sonra kız kardeşim Monica'yı takip etmek üzereyken beni yerden kazıyan adamı mı kastediyorsun?

Beni rehabilitasyona zorlayan, tüm masrafları karşılayan ve çıktığımda beni bekleyen adamdan mı bahsediyorsun?

Beni hayata bir şans daha vermeye ikna eden adamı mı diyorsun?

Hayır, o adamla hiç tanışmadım. Adını hiç duymadım.

-

Eve geri dönüyorum, kızlarla dalga geçiyorum, şakalarına gülüyorum ama içimi sıkıcı bir sızı dolduruyor. Yine de hazırım. *Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Ofiicer.* Cevaplarım kendinden emin olacak ama çok da mükemmel olmayacak.

Sokağa döndüğümde polis aracının gittiğini hemen görüyorum. İçimde bir rahatlama oluyor. Garaja park ediyorum. Çocuklar evin içine uçuyor.

"Baba, kulaklarımı deldirdim!"

Yavaşça içeri giriyorum, nabzım yavaşlıyor, adrenalin benden boşalıyor. M&M'ler evin içinde zıplıyor, üst kattaki yatak odasına ve ev ofisine gidiyor, bodrum kapısını açıyorlar.

"Babam nerede?"

Onu dışarıda gördüm, arka bahçede, dışarı bakıyordu. Elinde bir şey var. Sigara mı?

"Kızlar, yemeğini tezgaha koyun. O dışarıda. Onunla konuşacağım. Sadece ben," diyorum Macy koşarak

Kapı. "Bize bir dakika izin verir misin, Mace?"

-

"Hey."

Adam, yılın bu zamanında boş olan arka bahçedeki taş çeşmenin yanında durmaktadır. Soğuğa uygun giyinmemiş, üzerinde sadece hafif bir kazak ve kot pantolon var. Elinde bir sigara yanıyor.

"Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" Ben de diyorum.

"Neredeyse hiç içmedim." Sigaraya bakıyor ve onu çimlere fırlatıp ayağıyla yere vurarak söndürüyor. "Monica OxyContin'i atlatmak için sigaraya başladı. Bana hep aptalca gelmiştir. Ama o hapları bırakmasını sağlayacak her şeyi kabul ederdim. Hatta onunla birlikte birkaç sigara bile içtim. Şimdi, arada bir, onu düşündüğümde bir tane yakıyorum. En aptalca şey bu değil mi?"

"Onu düşünüyorsun," diyorum.

Bana doğru baktı, ellerini ceplerine soktu. "Başsavcının ofisi buradaydı. Monica'nın aşırı dozundan sonra şikâyet ettiğim insanlar mı? O şikayeti yaptığımı hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

Adam bana bakıyor, çenesi titriyor, gözleri yaşlarla doluyor. "O öldü," diyor.

"O- Kim öldü?" "David."

"David?"

"David Jenner. Monica'yı bizden çalan, sonra da parasını çalıp aşırı doz alması için ona bir şişe hap bırakan adam mı? Yakışıklı, karizmatik, yüceltilmiş uyuşturucu satıcısı mı?"

Şaşırmış gibi davranmaya çalışıyorum. "Tabii ki hatırlıyorum. O ismi aklımdan çıkarmaya çalıştım."

İçini çeker. "Ben de öyle. Zaten adı da bu değildi. Sahte bir isim kullandığını düşündük."

"Doğru."

"Adı Nicholas Caracci'ydi," diyor Adam. "Kendini öldürdü."

"Kendini öldürdü, ha?"

Adam başını sallar. "Görünüşe göre Chicago'da bir kadınla aynı şeyi deniyormuş. Geri tepmiş ya da öyle bir şey. Bilmiyorum."

Elimi omzuna koydum. "Peki nasıl hissediyorsun?" "Nasıl mı hissediyorum? Karımı geri istiyorum, işte böyle-" Çok sık yapmadığı bir şekilde yıkıldı, elleriyle yüzünü kapadı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sırtını ovuyorum ve kızların izlememesini umuyorum.

"Ona söylediğim şeyler," diye mırıldanıyor.

"Adam, lütfen."

"O gittikten sonra. Tekrar tamamen kullanmaya başladığında, ona şeker gibi dağıtan güzel bir çocukla birlikte oldu. Ona çocuklardan uzak durmasını söyledim."

"Yapmak zorundaydın."

"Ona annelerini keş bir fahişe olarak görmelerini istemediğimi söyledim-"

O hıçkırıklarla inlerken ben onu sıkıca tutuyorum.

"Kızları korumak zorundaydın," diye fısıldadım. "Ona yardım etmeye çalıştın ve edecektin de. Bunu başarabilirdi. Ama onu karanlık tarafa sürüklemek için uyuşturucu kullandı. Onu olmadığı birine dönüştürdü. Kızların onu böyle görmesine izin veremezdin."

O zamanları ben de hatırlıyorum. Monica'yla her gün konuşuyor, Adam'ın ara sıra çılgınca aramalarına cevap veriyordum. Daha fazlasını yapmalıydım. Kendi bağımlılığıma çok kapılmıştım. Ve kendi alanımın dışındaydım. Başarılı olan ablama tek bir kelime bile tavsiye vermek zorunda kalmamıştım.

"Onu geri alırdım," diyor, sesi hâlâ titriyor.

"Biliyorum."

"Onu soyup soğana çevirdikten sonra, pislik ve çöp içinde yaşıyordu ve neredeyse bir çukurun içindeydi. Onu geri getirip temizlerdim ve yapabileceğimizi biliyordum-"

"Biliyorum Adam, biliyorum. Bunların hiçbiri senin hatan değildi."

Bu yardımcı oluyor gibi. Adam'ın bu konular hakkında, suçluluk duygusu hakkında konuşabileceği kimsesi yok. Adam için intihardan kurtulanlar yoktu, terapist yoktu. Adam gibi bir adam bunu asla istemezdi.

Biri vardı. Simon vardı. Simon dinledi. Söylediğim her şeyi dinledi. Ölümünden sonra fark ettiğimden çok daha fazla sevdiğim kız kardeşimden ve o kızları nasıl sevdiğimden bahsetmemi dinledi. Ona neden Chicago'ya taşındığımı, Nick'i bulmak için nasıl özel dedektif kullandığımı ve onu öldürebilmek için Chicago'ya dönmesini beklediğimi anlattığımda beni yargılamadı.

Beni vazgeçirmeye çalıştı. Bana bunun hiçbir şeyi çözmeyeceğini söyledi. Kendimi temizlediğimi, artık ayık olduğumu ve yeni bir hayata başlamaya ve kızlarla vakit geçirmeye odaklanmam gerektiğini söyledi. Evlilik teklif etti ve kendi ailemizi kurmamızdan bahsetti. Ama hayır dediğimde bile beni asla terk etmedi. Devam etmemi, ilerlememi söyledi. Lauren'la da böyle yaptığını söyledi. Lauren'ı geride bırakmıştı. Ben de aynısını Nick'le yapmalıymışım.

Ama ona bu işin peşini bırakamayacağımı, Nick'in yanına kâr kalmasına izin veremeyeceğimi söylediğimde beni yargılamadı. Eşyalarımı toplamama ve Delavan'a taşınmama yardım etti, böylece Chicago'dan biraz uzaklaşabilecektim, böylece onu öldürdüğümde kimse beni Nick'le ya da Chicago'yla ilişkilendiremeyecekti.

Ve bunu yapmaya hazırdım. Yazı bekliyordum. Yazın Chicago'ya gelecek, bir barda Nick'le karşılaşacak ve beni eve götürmesini umacaktım. Eğer bu işe yaramazsa, başka bir yol bulacaktım. Sonra Simon geçen Mayıs ayında Chicago'da Lauren'i sokakta gördü ve o canavarın boğazını kesmek için yaptığım basit plan, ikimiz için de çok daha karmaşık bir plana dönüştü.

huzur bul.

Huzur bulduk mu? Ben buldum mu?

"Adam," diyorum usulca. "Macy gerçekten sana piercingli kulaklarını göstermek istiyor. Hâlâ iki güzel kızın var."

"Biliyorum, biliyorum," diyor yüzünü silerek ve kendini toparlayarak. Derin bir nefes alıyor ve bana bakıyor. "Tamam. Her şey bir anda oldu- Ben iyiyim. Özür dilerim."

"Özür dileme."

"Bir şey bilmek ister misin?" diyor. "Ve bunu başka kimseye söylemem."

"Ateş et."

Bir nefes daha alıyor ve bana bakıyor. "Keşke onu kendim öldürebilseydim. Gerçekten isterdim."

Kolumu onun koluna sokuyorum. Eve geri dönüyoruz, Macy kapının önünde bekliyor, hoplayıp zıplıyor.

"O duyguyu bilirim," diyorum.

103

Simon

Ertesi Pazartesi sabahı saat 10:30'da arama vaktim geldi. Onun mu beni araması gerekiyordu yoksa tam tersi mi hatırlayamıyorum ama tam saatinde aradı.

"Dennis," dedim.

"Simon. Nasılsın?"

"Daha iyisi olsa beni tutuklamaları gerekirdi" diyorum.

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Seni özleyeceğiz."

"Bunu takdir ediyorum. Ve yaptığın her şey için minnettarım.

benim için yaptın, Dennis. Gerçekten."

"Benim için bir zevkti. Tahsisatların üzerinden bir kez daha geçelim mi?"

"Lütfen."

"Tamam," dedi. *"Amerikan İnme Derneği'ne beş milyon."*

"Doğru."

"Ulusal İntiharı Önleme Yaşam Hattı'na beş milyon."

"Evet."

"Ulusal Aile İçi Şiddet, Travma ve Ruh Sağlığı Merkezi'ne beş milyon dolar."

"Doğru."

"National Runaway Safeline'a beş milyon."

"Evet."

"Tamam," diyor. *"Ve o milyonu birkaç ay önce aldınız."*

Doğru. Bu başka bir şey için.

"Yani," diye devam ediyor, *"geriye sadece birkaç yüz bin kalıyor. Onu bize bırakabilirsin ya da ben onu bir para piyasasına aktarabilirim."*

"Bunu eşit olarak böl ve beş milyona ekle.
bu grupların her birine veriyorum" diyorum.

"Birazını bile kendine saklamak istemiyor musun Simon?"

Hayır. O paranın bir kuruşunu bile istemiyorum.

104

Simon

"Teşekkür ederim, Profesör Southern. Profesör Dobias, şimdi sizden haber alacağız."

Hukuk fakültesi öğretim üyeleri, yaklaşık yüz profesör, okulumuzun görkemli mekânlarından birinde, kabaca yarım daire şeklinde dizilmiş rahat deri sandalyelerde oturuyor; bu oda da diğerleri gibi cömert bir hayırseverin adını taşıyor.

Odanın önünde duruyorum, sunumumu sözlü olarak yapmak için tek fırsatım. Evet, takım elbise giyiyorum ve kravat takıyorum.

"Kısa keseceğim," diyorum. "Neden burada olduğum hakkında konuşmak istiyorum. Burada profesör olmak için değil, burada olduğum için. Başlangıçta avukat olacağımı düşünmüştüm çünkü ailem avukattı. Özellikle de bazılarınızın hatırlayacağı annem bende hukuk sevgisi uyandırmıştı. Hedeflerini, ideallerini, ama aynı zamanda kusurlarını ve zaaflarını da. Ama gerçek şu ki, ben sadece bir çocuktum, istediğim şeyin bu olduğundan emin olmadan bir sonraki adımı atan bir üniversite öğrencisiydim.

"Çoğunuzun bildiği gibi, annem ben üniversiteye başlarken öldü. Birkaç yıl ara verdim ve onun intiharı ile mücadele ettim. Hatta bir süre akıl hastanesine yatırıldım. Onun ölümü için kendimi suçladım. Babamı suçladım. Pek çok insanı ve şeyi suçladım. Bana olaylara farklı bakmayı öğreten iyi bir terapistim vardı. İyileştim ve tekrar üniversiteye başladım.

"Üniversiteyi bitirdiğimde, tam anlamıyla U of C'deki son final sınavlarıma girerken, babam o zamanlar yaşadığı St. Louis'de öldürüldü. Bana ne kadar çılgınca gelse de, polis onun cinayetinde *benden* şüpheleniyordu. Aramız açılmıştı. Konuşmuyorduk. Annemin intiharından sonra ilişkimiz kötü bir şekilde sona ermişti. Bunların hepsi doğruydu. Ama onlara açıkladığım gibi, bunların hepsi geçmişte kalmıştı, altı yıl geçmişte. Ve yine onlara açıkladığım gibi, final haftasında Chicago'dayken bu suçu işlemem imkansızdı."

(Neredeyse imkansız.)

"Ama bu polisin beni takip etmesini engellemedi. Chicago'daki evimi, ailemin evini aradılar. Açıkçası evi darmadağın ettiler, darmadağınık bıraktılar. Terapistimle olan iletişimimi de ortaya çıkarmaya çalıştılar. Arkadaşlarımı ve sınıf arkadaşlarımı sorguladılar. Hayatımın her alanını işgal ettiler. Hayatımı alt üst ettiler, ters yüz ettiler.

"Elbette masum olduğumu biliyordum. Ama en ufak bir şüphe üzerine hükümet hayatımı mahvetmeyi başardı. Peki ya bana karşı bir davaları olmadığını fark ettiklerinde? Benim yapmış olamayacağımı anladıklarında bunu açıkça söylediler mi? Hayır. Temiz raporu vermediler. Sadece hayatıma bir bomba attılar ve parçaları toplamam için beni bıraktılar.

"İşte o zaman avukat olmak istediğimi anladım. Anayasal güvencelerimizin ne kadar önemli olduğunu yaşayarak anladım. Bunları kitaplarda okuruz, sınıflarda tartışırız ama ben önemini yakından ve bizzat gördüm. O zamandan beri kendimi bu bilime adadım. Bana göre Dördüncü Değişiklik doktrinlerimizin mahkemeler tarafından aşındırılmasını izledim. Değişiklikleri savundum.

vatandaşlarımızın mahremiyet haklarını anlıyoruz. Ve denemekten asla vazgeçmeyeceğim. Meydan okumaktan, zorlamaktan ve dürtmekten asla vazgeçmeyeceğim. Bu konuda yazmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Bunu öğretmekten asla vazgeçmeyeceğim. Yapmak istediğim tek şey bu."

Bu konuşmayı prova etmedim. Gerek de duymadım. Düşündüklerim, hissettiklerim bunlar. Onlara St. Louis'de yaptıklarımla ilgili gerçeği söylemedim, söyleyemedim. Beni rahatsız eden tek kısım bu. İçten bir ifadenin içine serpiştirilmiş bir yalan.

Ama ben bu yalanla yaşamayı seçtim. Ve şimdi, Lauren'dan sonra, iki yalanla. Hukukun parlaklığı, tek bir kişiyle değil, herkes için geçerli bir sistemle ilgilenmesidir. Masumları koruyabilmek için suçluları korur. Beni, yani suçluyu iki kez kovuşturmadan korudu.

"Profesör?" Arka sıralardan birinden bir el kalkıyor, iyi tanımadığım, koridorda kısa selamlaşmalardan fazlasını söylemediğim bir kadın. Adının Amara Rodriguez olduğunu söylemek istiyorum, ama yüzde yüz emin değilim, bu yüzden güvenli oynuyorum ve unvana bağlı kalıyorum.

"Evet, Profesör," diyorum.

"St. Louis'den bahsettiniz. Louis'deki bu olayların komitenin aday inceleme sürecinde ortaya çıktığının muhtemelen farkındasınızdır."

Öyleyim, ama sadece Anshu söylediği için.

"St. Louis ile ilgili her türlü soruyu yanıtlamaktan mutluluk duyarım," diyorum.

"Sadece birkaç hafta önce, Kasım ayında, St. Louis polisinin babanızın cinayetinden suçlu olduğuna inandıkları bir şüpheliyi tespit ettiği doğru mu? Yeni adli kanıtlara dayanarak mı?"

"Evet, bu doğru" diyorum.

St. Louis polisinin iç işleyişini bilmiyorum, ama sadece sorumlu kişilerin

Grace Village gibi küçük bir mezrada davaları kapatmak için aynı baskı var. Faili meçhul dosyadan sorumlu olan kişi, Lauren'in parmak izlerinin şişede ve nihayetinde DNA'sının da şarap kadehinde bulunduğuna dair yeni kanıtları ve Lauren'in bu süre zarfında kısa bir süreliğine ülkeye döndüğü bilgisini aldı. Dava çözülmüş olarak kapatıldı. Şüphelinin ölmüş olması, kovuşturmaya tabi olmaması ve karara herhangi bir şekilde itiraz edememesi her şeyi daha da kolaylaştırdı.

"On iki yıl sonra aklanmış olmak soğuk bir teselli gibi geliyor olmalı" diyor.

Onun gibi bir şey. Ertesi sabah içimi döktüğüm psikiyatristimle konuşamadıkları sürece St. Louis'i asla benim üzerime yıkamayacaklardı. (Asla unutmayacağım ya da tekrarlamayacağım bir zayıflık anı.)

Rahatlık mı? Ben o kelimeyi kullanmazdım. Yaptığım şeyden dolayı mutlu olduğumu bile söyleyemem. Ya da mutsuz. Neredeyse tüm ahlaki kurallar ve ceza kanunları eylemlerimi kınayacaktır. Ben bunu savaş hukukuna benzetiyorum. Babam ve Lauren anneme ve bana savaş ilan ettiler. Onu öldürdüler, ben de onları öldürdüm. Askerler diğer askerleri öldürdükleri için yargılanmazlar. Sadece masumları öldürdükleri için yargılanırlar. Lauren ve babam masum olmaktan çok uzaklardı. Yaptıklarım için ne onaya ihtiyacım var ne de onaylanmamayı kabul ediyorum.

Grace Village Polisi'nin Lauren'ın parmak izini alıp DNA örneği aldığını biliyor muydum? Elbette, bunu her zaman yaparlar, eğer olay yerinde bulunan diğer parmak izleri ve DNA'lardan ayırt etmek için başka bir sebep yoksa. Bu bilgileri FBI veri tabanlarına girdiklerini biliyor muydum? Elbette.

-Standart protokol. Bu yeni gönderilen bilgilerin, babamın evinde bulunan şampanya şişesi ve plastik flüt için veri tabanlarında bir eşleşme bulacağını biliyor muydum?

Suç mahalli mi? Umarım öyledir. Lauren'ın parmak izlerinin ya da DNA'sının o şişede ya da şampanya flütlerinde olduğundan *emin* olamazdım. Ama insan umut edebilir.

Ve tüm bu olanları, St. Louis'in soruşturmanın çözüldüğünü ve kapandığını bu komitenin karşısına çıkıp soruları yanıtlamamdan sadece haftalar önce ilan edecek bir konumda olması için mi zamanladım?

Zamanlama iyi gitti diyelim.

"Bunu arkamda bıraktığım için mutluyum," diyorum ve bunu yaparken doğrudan Dekan Comstock'a bakıyorum.

105

Simon

Vicky'nin Cadılar Bayramı sonrası benimle iletişim kurmak için kullan-at telefonunu sakladığı Burlington, Wisconsin dışındaki ormanlık alan buluşmak için en uygun yer gibi görünüyor. Oraya erken gidiyorum, daha uzun bir yolum var ve geç kalmak istemiyorum. Yaz ve sonbahar boyunca çok kritik olan Vicky ile zamanlama alışkanlığımı DNA'mdan temizlemek zor.

Sanırım artık dikkatli olmaya pek gerek kalmadı. Jane Burke'ün Lauren'ın şampanya şişesindeki parmak izi haberiyle beni ziyaret etmesinden bir gün sonra Grace Village Polis Departmanı Lauren Betancourt cinayetinin çözüldüğünü duyurdu. Nicholas Caracci, nam-ı diğer Christian Newsome, Lauren'ın tekliflerini reddetmesi üzerine kıskançlık krizine girerek onu öldürmüş, ardından da vicdan azabından kendi canına kıymıştı. Jane Burke'ün şefin arkasında durduğu ve hemoroidli biri kadar mutlu göründüğü basın toplantısını izledim.

Hafif kar yağışı altında Vicky yeni, uzun yün paltosu ve ona uygun şapkasıyla patikada yürüyor.

Nasıl yaklaşacağını merak ediyorum, kucaklaşmak için kollarını açacak mı yoksa ellerini ceplerine sokup mesafesini koruyacak mı? İlişkimiz hakkında çok farklı duygulara sahip olduğumuz, benim ondan çok daha fazlasını istediğim bir sır değil. Bu da aylar boyunca planladığımız ilişkiyi zaman zaman garipleştirdi.

planımız. Bu planı uygulamak kolay değildi. Korkutucu ve stresliydi. Zaman zaman rahatlamak için birbirimize sarıldık.

-Bir sarılma, yanaktan bir öpücük, hızlı bir sırt sıvazlama.

Ama yaptığımız gibi sırlarımızı paylaşmanın, dünyaya karşı biz olduğumuzu, birbirimizden başka kimseye güvenemeyeceğimizi bilmenin yadsınamaz bir samimiyeti vardı. Birlikte uzanırdık, çatıda şezlonglarda, oturma odasındaki kanepede, her şeyin üzerinde çalışırdık. Bazı şeyler hakkında tartışırdık, en çok da Vicky'nin Nick'le yatması hakkında, bu benim için dayanılmaz bir düşünceydi ve Vicky'nin dünyada yapmak isteyeceği en son şeydi, ama o ısrar etti ("Bu onun rutini, dümeni, dümeninin her zamanki gibi işliyor olması onu rahatlatacak." "O ve ben başka nasıl bu işi yürütecek kadar yakın olabiliriz ki?" "Ben halledebilirim. Nasıl kapanacağımı ve hiçbir şey ifade etmeden nasıl rol yapacağımı biliyorum. Yılların deneyimine sahibim").

Onu zinde tutmak için sorular sordum (Annemin göbek adı neydi? Hangi gün evlendik? Liseye nerede gittim?). Ertesi günün mesaj alışverişini gözden geçirirdik ("Şakacı ol, hala balayı evresindesin." "Belki yarın biraz huysuz olabilirsin; herkes bazen huysuz olur, değil mi?" "Yarın tereddüt belirtileri göstermeye başlarsın, ikinci düşünceler"). Yazdığım günlüğü okur, eleştiri ve önerilerde bulunurdu ("Batı Virginia'dan olduğumu belirt, ama bunu bir kenara atılmış bir yorum gibi yap." "Biraz korkuyor olmalısın

-Lauren'a aşık oluyorsun ve benimle evleniyorsun!" "Biraz kendinden şüphe duymalısın, sanki bu gerçek olamayacak kadar iyiymiş gibi").

İtiraf etmeliyim ki, bir tür tuhaf, yeniden alevlenen bir kur gibi hissettirdi. Ama Vicky'de hep bir temkinlilik, beni cesaretlendirmekten, bana yanlış bir fikir vermekten korkma hali fark ettim. Sonrasında ne olacağıyla ilgili tüm konuşmaları, örneğin, ne kadar

Wisconsin'de yeğenleriyle birlikte yaşamayı dört gözle beklediğini söylemesi, aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini bana ince bir şekilde hatırlatmasının bir yoluydu.

Hayır, kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım. Vicky bana aşık olmuyor. Sadece sevecen davranıyor. Sadece benden çok hoşlanıyor.

Bir de birlikte çifte cinayet planlıyoruz.

Yaklaşırken gülümsemesi genişliyor. Benim de içimden bir şeyler kopuyor. Onu hiç böyle görmemiştim. Ben de Vicky'nin her halini gördüğümü sanıyordum. Onu acı ve kin dolu gördüm. Onu umutsuz ve cansız gördüm. Onu odaklanmış ve kararlı bir şekilde öfkesini yönlendirirken gördüm. Ve evet, bir süreliğine -ona bu kadar aşık olarak her şeyi mahvetmeden önce, evlilik teklif ederek, onu
-Vicky'nin mutlu olduğunu düşündüğüm içeriğini gördüm.

Ama o mutlu değildi. Bu, bugünkü Vicky, Vicky'nin mutluluğu. Yüzünde bir parıltı, yürüyüşünde bir sıçrama. Şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlar kadar güzel.

Kollarımı açıyorum ve o da kollarıma giriyor, bana uzun süre sarılıyor, zevkle inliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi içime çekiyorum, onun kokusunu, onun hissini, onun sıcaklığını, büyük olasılıkla onu son kez bu şekilde tutacağım.

"Ooooh, seni özledim dostum," diye fısıldıyor.

Onu özlediğim kadar değil. Ama bunu söylemem. Bunu onun için zorlaştırmayacağım.

"Mutlu Noeller," diyorum birbirimizin yüzünü görecek kadar birbirimizden uzaklaştığımızda. Ellerimi kendi ellerinin arasına alıyor.

"Gerçekten de mutlu Noeller," diyor. "Noel Baba çok cömertti. Hem de çok. Miriam'ın yüzündeki ifadeyi görmeliydin, Simon. Ağlıyordu. Çığlık atıyordu. Parayı on kere falan saydı. Bağırmaya devam etti,

'Bir milyon dolar! Bir milyon dolar! Kim bize nakit olarak bir milyon dolar verir ki? Tabii ki hiçbir şey söylemedim. Yine de söylemek istedim."

Başımı sallıyorum. "Anonim kalması daha iyi. Olur da biri beni izliyordur ve Wisconsin'de rastgele bir aile içi şiddet sığınma evine bir miktar para verdiğimi görür. Bu seni ele verebilir."

Başını sallıyor. "Hâlâ kimsenin izlediğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama ben her zaman senden daha paranoyak oldum." "İyi ki öyleymişsin." Yüzümü arıyor. "Sen bunu yapmak zorunda değildim, biliyorsun. O parayı bize ver." "Hey, bir milyon dolarla ne yapacağım ben? I zaten kalorifer ve klima var."

Gözlerini deviriyor. "Ted'in sana bıraktığı paranın birazını saklayabilirdin."

"Birazını *alabilirdiniz*, hanımefendi."

Ona teklif ettim. Hepsini. Hayır dedi. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. Hayatı boyunca fakirdi, kendini geçindirmek için didinip durdu ve vücudunu sattı ve burada bir adam ona yirmi bir milyon doları karşılıksız olarak vermek istiyor ve o bunu reddediyor. Barınak, tamam, ama kişisel olarak bir kuruş bile almaz.

Yeniden inşa modunda ve kendi şartlarına göre yeniden inşa etmek istiyor.

"Oh, çok paradan bahsetmişken," diyor. "Sormak istiyordum, tam profesörlük aldın mı?"

Gözleri kocaman oldu. Bunu benim için ne kadar çok istediğini, bunu elde etmek için neleri göze aldığını hatırlayacak kadar önemsemesi bana moral veriyor.

"Ben yapmadım," diyorum. "Reid aldı. Oylamanın yakın olduğunu duydum."

"Özür dilerim." Parmağını göğsüme hafifçe vuruyor, çenesini kaldırıyor. "Sana verdiğim bilgiyi kullanmalıydın, aptal."

Omuz silkiyorum. "İyi haber şu ki, St. Louis polisi adımı temize çıkardı. Davayı çözülmüş olarak kapattılar. Yani Dean Cumstain bunu üzerimde tutamaz. Her zaman bir sonraki sefer vardır."

Bunu düşünüyor. "Sen kendi bildiğin gibi yaptın. Yapman gerektiği gibi."

Üzerimize bir sükunet çöktü ve o küçük konuşmalara geri döndü. İşler nasıl vs. Ben de katılıyorum. Bana kızlardan bahsediyor, hatta o kızlardan bahsederken gözleri parlıyor.

Ama zamanımız sona eriyor. Bunu hissediyorum. Hissediyorum ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Muhtemelen geri dönmen gerekiyor," diyorum.

"Evet. Benimle yürü." Kolunu benimkine doluyor ve otoparka doğru inen patikada ilerliyoruz, saniyeleri sayarken göğsüm dolu, kalbim küt küt atıyor.

Ona söylemek zorundayım. Ona nasıl hissettiğimi bir kez daha söylemeliyim. Bizim için bir adım daha atmalıyım. Kaybedecek neyim var ki?

"Dinle-"

"Biz normal insanlar değiliz, değil mi?" diyor.

Yavaşlıyorum, nefes veriyorum. Sonra sorusunu düşünüp kıkırdıyorum. "Benim için 'normal'i tanımlayabildiğinde bana haber ver."

"Evet, ama ne demek istediğimi biliyorsun."

"Pek sayılmaz," diyorum. "İnsanları parasız bırakıp hayatlarını mahvetmek normal mi?"

"Bazı insanlar bunun peşini bırakır. Affedemeseler bile unuturlar. Ya da sadece bununla yaşarlar."

"Nick yapmadı sadeceçalmak Monica'nın Para,
Vicky.O yok etti Onu. O aldı avantaj .
onu Bağımlılık. O

Onu ailesinden uzaklaştırdı, uyuşturdu, sonra tüm parasını aldı ve onu ölüme terk etti. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Biliyorum-"

"Peki Lauren? Ailemin durumunu biliyordu. Paranın bir kısmını çalsaydı, bir milyon dolar falan, ve geri kalanını bıraksaydı, her şey yoluna girerdi. Yapılması gereken boktan bir şey olurdu, buna şüphe yok, ama hayatımıza devam edebilirdik. Ama olmadı. Lauren o hesaptaki her kuruşu silip süpürmek, elimizdeki her şeyi almak zorunda kaldı. Evde anneme bakmak için ihtiyacımız olan parayı. Bizi harcadı ve bir daha arkasına bakmadı. Bu normalden oldukça uzak. O yüzden benim cevabımın da neden normal olması gerektiğini anlamıyorum."

Kolumu sıkıyor, heyecanlandığımı hissediyor. Öyleyim. Ama bazen yaptığım şeyi neden yaptığımı kendime hatırlatmam gerekiyor.

Durdum ve ona döndüm. "Pişmanlıkların var
mı?" "Var mı?"
"Önce ben sordum,"
diye not ettim. "Evet,
ama kız olan benim."

Evet, öyle.

"Geçmişteki terapistim kötü şeyler yapan insanlara güç verdiğimi söylerdi," diyorum. "Bu konuda haksız değil. *Bu* konuda pişmanım. Onlara bu gücü verdiğim için pişmanım. Lauren ve babamın düşüncelerime hükmetmesine izin verdiğim için pişmanım."

"Ama asıl sorum bu değil."

Soğuk havayı üflüyorum, önümde duruyor. "Bazen babamı yarı kötü adam, yarı kurban olarak düşünürdüm. Lauren başından beri onunla oynadı. Onu hiç umursamadı. Bu yüzden onu görmezden geldim. Ama . . . Lauren asla kapıdan içeri girmemeliydi. Onu içeri aldı. Ve sonra

onunla kalmak için bilinçli bir karar verdi. Yapamam... hayır, anneme yaptıklarını affedemem." Ona başımı salladım. "Senin sıran."

"Bunun hakkında çok rüya görüyorum," diyor. "Kabuslar mı görüyorsun?"

"Onlara kâbus diyebilir miyim bilmiyorum. Monica onların içinde. Nick de. Komik, çünkü gerçek hayatta onları hiç birlikte görmedim. Her neyse, birlikte oluyorlar, genellikle sahip oldukları dairede ya da rastgele başka bir yerde - havaalanı ya da restoran gibi. Bu bir rüya, değil mi? Ama her zaman aynı olan şey, kız mücadele ediyor ve ben bunu biliyorum. Ondan faydalandığını biliyorum ama bu konuda hiçbir şey yapmıyorum. Sadece oturup izliyorum."

"Şey, ben-"

"Bazen Nick'e yaptığım şeyin tamamen benimle ilgili olduğunu düşünüyorum. Kendi suçluluk duygumu yatıştırmanın bir yolu. Monica'yı geri getirmedim, değil mi? O kızlara annelerini geri vermedim. Başka hangi amaca hizmet ediyordu?"

"Dünyayı kötü bir insandan kurtardın," diyorum. "Aynı şeyi başka kadınlara da yapabilecek kötü bir insandan."

"Doğru," diyor. "Ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Bu sadece bir yan ürün."

"Tanrım, Vick, sanırım sen normal bir insan değilsin."

İstediğim gibi mizahi olmadı.

"Hey." Elimle çenesini kavrıyorum. "Boktan bir çocukluk geçirdin ve çoğu insanın yıkılacağı zorlu bir dönemi atlatmayı başardın. Bir uyuşturucu bağımlılığıyla savaştın ve temiz ve ayık bir şekilde ayaklarının üzerinde durdun. Şimdi hayatınızı kötü niyetli ilişkiler yaşayan insanlara yardım etmeye çalışarak geçiriyorsunuz. Ve bunu yapma sebebiniz bu olsun ya da olmasın, gerçekten kötü bir adamı sonsuza dek işinden ettiniz. Yani Bayan Vicky Townsend, bence siz

Karma açısından iyi gidiyorsun. Ve ne olursa olsun, geldikleri kadar alaycıyım ve dizlerimi zayıflatıyorsun. Senin için iyi giden bir şeyler olmalı."

Sessizleşiyor, bana bakıyor. Sonra ellerini yüzüme koyuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, şimdiye kadar yaşadığım en yumuşak, en sıcak, en seksi öpücük.

Sonra bana gülümsüyor ve geri çekiliyor. Bir elini kaldırıp parmaklarını oynattı.

Veda konuşması için özlü bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama o öpücükten sonra tıkanıyorum. O öpücükten sonra zor nefes alıyorum. O öpücükten sonra kalp krizi geçirebilirim.

Vicky Townsend'i kullanırken görmeyi beklediğim son araç olan bir minivanla uzaklaşıyor. Ama artık farklı bir hayatı, farklı öncelikleri var.

Bir süre olduğum yerde duruyorum, göğsümdeki ağırlığın azalmasını bekliyorum, duygularımı bastırıyorum, ta ki hipotermi gerçek bir olasılık haline gelene kadar. Sonunda gülümsemeyi başarıyorum.

"Özlü" kelimesi ne anlama geliyor ki?

Zeki anlamına geldiğini sanıyordum ama telefonumda yaptığım hızlı bir aramada iki şekilde tanımlandığını gördüm. Bir: "özden oluşan veya özle dolu" ki bu çok yardımcı oldu. İki: "özlü ve güçlü bir şekilde ifade edici." Nükteli, esprili ya da alaycı olmakla ilgili bir şey yok mu? Eğer kızgın olsaydım ve "Kahretsin!" deseydim, bu özlü ve güçlü bir ifade olurdu. Yani bu *özlü* bir yorum olarak nitelendirilebilir mi?

Bu doğru görünmüyor. Hiç de değil. Listeme "özlü" kelimesini de eklemem gerekebilir. Bunun üzerinde uzun uzun düşünmek gerekecek.

Teşekkür

İlk okuyucularıma teşekkür ederim: menajerim Susanna Einstein ve arkadaşım ve ilk editörüm Sara Minnich Blackburn, sabrınız, cesaretiniz, içgörüleriniz ve hikayeye olan bağlılığınız için. Siz olmasaydınız bu roman aynı olmazdı.

Yeni arkadaşım ve editörüm Danielle Dieterich'e, romanı ve onun tuhaf yazarını en başından beri "anladığı" ve (umarım) bu romanı parlatan son dokunuşlar için özel bir teşekkür. Sizinle birlikte daha nicelerine!

Ve en çok da beni benden daha iyi tanıyan, mızmızlandığımda beni dinleyen ve bu romandaki irili ufaklı konulara dair parlak içgörüleri için harika eşim Susan Nystrom Ellis'e. Bu roman sensiz asla olmazdı, hanımefendi. Seni seviyorum.

Yazar Hakkında

David Ellis bir yargıç ve on polisiye romanın yanı sıra James Patterson ile birlikte yazdığı sekiz kitapla Edgar ödüllü bir yazardır. Dave, Aralık 2014'te Illinois Temyiz Mahkemesi Birinci Bölge'nin en genç hakimi olarak yemin etmiştir. Ellis, eşi ve üç çocuğuyla birlikte Chicago'nun dışında yaşamaktadır.

Penguin Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.